Carte vândută în peste 2,5 milioane de exemplare

Lynda La Plante

VĂDUVE

buzz BOOKS

LYNDA LA PLANTE

— Seria Dolly Rawlins #1 —

VĂDUVE

Original: *Widows* (2018)

Traducere din limba engleză:
ANDREEA NĂSTASE

virtual-project.eu

— 2018 —

PROLOG

LONDRA, 1984

Planul atacului fusese impecabil; cu Harry Rawlins nici nu putea fi altfel. Era un anticar de lux, specializat în opere de artă, argintărie şi bijuterii dintre cele mai scumpe, şi forma un cuplu perfect cu soţia lui, Dolly. Dar Harry Rawlins mai avea un chip. Infractor de cursă lungă şi expert în spălarea banilor, îşi câştigase respectul nedisimulat şi loialitatea tuturor colaboratorilor săi – ceea ce nu-l împiedica să se transforme într-un duşman letal, nemilos şi calculat atunci când cineva i se punea de-a curmezişul.

Planul era simplu şi, aşa cum funcţiona totul în lumea lui Harry Rawlins, fusese repetat în cele mai mici detalii. Patru atacatori purtând cagule urmau să jefuiască un transport de valori într-un punct prestabilit din pasajul subteran cu două sensuri de circulaţie ce trecea pe sub Strand. Un membru al bandei, la volanul unei maşini de pâine, avea să apese brusc pedala de frână chiar în faţa autospecialei blindate, blocându-i înaintarea. Fordul Escort cu trei bărbaţi la bord, angajat din timp în urmărirea vehiculului de transport, avea să intre atunci în acţiune. Unul dintre pasageri avea să oprească traficul, ameninţându-i pe şoferi cu o armă, iar ceilalţi doi aveau să arunce în aer uşile din spate ale autospecialei folosind explozibil plastic şi o capsă detonantă cu temporizator. Odată ce li se alătura şoferul maşinii de pâine, cei patru tâlhari aveau să-şi umple reciproc rucsacii cu bani, urmând să parcurgă în fugă cei cincizeci de metri până la ieşirea din pasajul subteran, unde îi aştepta un automobil cu motorul pornit. Cel de-al patrulea atacator, însărcinat să le acopere retragerea, urma să conducă maşina de pâine la o ascunzătoare prestabilită.

Totul păruse să decurgă conform planului. Cele trei autovehicule intraseră în pasajul subteran ce traversa

Strandul. Banditii, răufăcători cu experienţă, erau pregătiţi pentru faza următoare. Un eveniment neaşteptat îi luase însă pe toţi prin surprindere. Nu departe în spatele lor îşi făcuse apariţia o maşină de poliţie cu sirenele urlând şi girofarul în funcţiune, pe urmele unor tineri vitezomani.

La auzul sirenelor, şoferul Fordului Escort întorsese capul panicat – în aceeaşi fracţiune de secundă, şoferul furgonului cu pâine, acţionând conform planului, călcase frâna, obligând transportul de bani să facă acelaşi lucru. Şoferul Fordului văzuse prea târziu ce se întâmpla în faţa lui. Maşina se înfipsese în spatele autospecialei blindate, iar autovehiculul urmărit de poliţie se izbise în portbagajul ei.

Impactul aproape simultan îl aruncase pe pasagerul din dreapta al Fordului Escort înainte. Explozibilul plastic pe care-l avea în mâini se izbise în parbriz şi detonase într-o bulă de foc ce înghiţise tot habitaclul.

Cei trei atacatori înarmaţi rămăseseră captivi în propriul vehicul, flăcările şi fumul împiedicând deschiderea portierei şoferului din exterior. Nimeni nu putea ajunge la ei, nimeni nu-i putea ajuta, dar strigătele lor fuseseră auzite de toţi cei din apropiere; nu se opriseră decât atunci când rezervorul de benzină explodase, în sfârşit, spulberând ceea ce mai rămăsese din maşină.

În confuzia teribilă ce urmase, şoferul furgonului de pâine trecuse complet neobservat. Bărbatul rămăsese o clipă împietrit, privind neîncrezător tragedia în plină desfăşurare, apoi fugise înapoi la maşină şi accelerase, ieşind din pasaj.

Cele trei corpuri carbonizate fuseseră duse la morga din Westminster. Două zile mai târziu, medicul legist îşi încheiase raportul, identificându-i pe cei trei ca Harry Rawlins, Joe Pirelli şi Terry Miller.

Harry Rawlins, şoferul Fordului Escort, încasase în plin unda de şoc a exploziei. Partea de sus a corpului îi fusese efectiv spulberată, iar din craniu nu mai rămăsese nimic care să poată fi reconstituit. Picioarele îi fuseseră

carbonizate până la os. Cu toate acestea, de încheietura mâinii stângi, mutilată îngrozitor, atârna un inconfundabil Rolex din aur masiv pe spatele căruia se putea citi: „Lui Harry, cu dragoste, Dolly – 12/2/62”.

Poliţia suspectase încă de la început că al doilea cadavru i-ar fi aparţinut lui Joe Pirelli, dar chipul bărbatului era prea ars ca să permită identificarea. Deşi Joe avea cazier, prelevarea amprentelor se dovedise imposibilă. Până la urmă, cu ajutorul unui odontolog judiciar reuşiseră să-l identifice cu o marjă de eroare suficient de mică.

Cu trei condamnări la activ, Terry Miller fusese identificat mai uşor, în baza amprentelor parţiale de la degetul mare şi de la arătătorul mâinii stângi, restul fiind calcinat.

Toţi cei trei decedaţi fuseseră căsătoriţi. Cele trei soţii erau acum văduve.

1

În bucătăria casei sale, Dolly Rawlins călca gulerul şi mânecile unei cămăşi apretate atent, aşa cum îi plăcuse întotdeauna lui Harry. Coşul de rufe de lângă ea era plin cu cearşafuri şi cu feţe de pernă călcate. La picioarele ei stătea Wolf, micul pudel pe care i-l oferise Harry atunci când Dolly adusese pe lume un băieţel născut mort, spulberându-le visul de a avea o familie. Căţelul se ţinea după ea peste tot prin casă.

De când se întorsese de la secţia de poliţie, Dolly nu făcuse decât să spele, să calce şi să şteargă praful. Trecuse deja de ora unu după-amiaza. Câteodată se oprea şi rămânea cu privirea fixată în zare, dar atunci simţea cum în inima ei îşi făcea loc durerea, aşa că se întorcea la treabă; orice, ar fi făcut orice ca să-şi curme suferinţa. Poliţiştii n-o lăsaseră să vadă cadavrul zdrobit al lui Harry, iar o parte din ea refuza să accepte vestea pe care tocmai o aflase. O minţeau, era sigură. Din clipă în clipă, Harry urma să ajungă acasă.

Linda Pirelli rămăsese pironită în mijlocul morgii reci, cu părul brunet încadrându-i faţa pământie. Şi-ar fi dorit să aibă pe cineva alături, şi-ar fi dorit multe lucruri, dar ceea ce-şi dorea mai presus de orice era ca totul să se dovedească doar un coşmar oribil, din care avea să se trezească peste câteva secunde.

— Amprenta dentară sugerează că ar putea fi vorba de soţul dumneavoastră, doamnă Pirelli, dar, cum n-am putut găsi toţi dinţii, am dori să aruncaţi o privire, îi spuse legistul. O parte a feţei nu este arsă complet, aşa că dacă rămâneţi acolo unde sunteţi, l-aţi putea identifica. Sunteţi gata?

Înainte ca femeia să poată răspunde, medicul trase deoparte cearşaful.

Linda scoase un ţipăt uşor, duse mâna la gură şi înţepeni. Simţi o scurgere călduţă pe interiorul pulpei.

— Toaleta, trebuie să merg la toaletă… începu să murmure.

— Acesta este soţul dumneavoastră, Joseph Pirelli? o întrebă nemiloasă poliţista care o însoţea.

— *Da,* da, el este. Acum, vă rog, lăsaţi-mă să ies de aici.

Poliţista o apucă de braţ şi o îndepărtă de masa de autopsie către toaletele de pe coridor.

Audrey, mama lui Shirley Miller, era obosită şi plictisită. Se uită în jos, cu silă, la rochia diformă de lână pe care o purta, la picioarele goale şi la botine. Îşi surprinse imaginea în fereastra bucătăriei, remarcând şuviţele gri ce începeau să i se iţească în părul vopsit în castaniu; avea nevoie de o vizită la coafor ca să se simtă din nou ca o fiinţă umană. În timp ce-şi privea reflexia deloc măgulitoare, îşi auzi fiica plângând în hohote la etaj.

Shirley stătea pe pat cu o batistă în mână. De fiecare dată când îşi ştergea ochii înroşiţi începea să plângă mai abitir, repetând numele răposatului ei soţ şi strângându-i fotografia la piept.

— Terry… Terry… Terry…

Audrey intră cu o cană de lapte fierbinte şi o felie de pâine prăjită unsă cu unt, dar fiica ei nu putea înghiţi nimic, aşa că se văzu obligată să mănânce chiar ea micul dejun pe care i-l pregătise. Privi fotografia încadrată într-o ramă metalică, argintie, pe care Shirley o strângea între degete.

Aşezată pe marginea patului, îşi examină atent fiica, mândria vieţii ei. Adusese pe lume o tânără superbă, cu un chip rotund şi un păr blond ce-i cobora armonios pe umeri. Era înzestrată cu un temperament blând şi nu ieşise din cuvântul mamei decât o singură dată, când îl luase de bărbat pe Terry Miller. „O să treacă peste asta, cu timpul o să redevină fata veselă de dinainte” îşi spuse. Deocamdată însă, tot ce putea face era s-o lase să plângă.

La ora două după-amiaza, Dolly îşi luă scândura şi fierul de călcat şi se târî până la etajul casei impecabile din

orăşelul Potters Bar. Wolf o urmă somnoros pe scări. De obicei dormea în salon, pe covorul persan din faţa şemineului cu ornamente bogate. Poliţa de deasupra susţinea o cronică de familie în imagini: căsătoria ei cu Harry, la biroul Stării civile din Chelsea, cu Dolly îmbrăcată într-un superb taior Chanel, cu un buchet de trandafiraşi albi în mână, luna de miere la Paris, apoi fiecare sărbătoare petrecută împreună, aniversările, Crăciunurile şi balul de caritate de sfârşit de an. Iarna, buştenii ce ardeau permanent încălzeau trupul căţelului, pe când vara micul patruped se bucura de curenţii de aer care circulau prin ferestrele glisante întredeschise. Cu toate acestea, când afacerile îl ţineau pe Harry departe de casă mai multe zile, Wolf se ghemuia întotdeauna lângă ea pe canapeaua moale de catifea roşie, cu ciucuri aurii.

Dolly deschise uşa dormitorului. În interior, veioza de la capul patului învelea într-o lumină caldă camera imaculată, perdelele, cuverturile şi pernele asortate, aranjate perfect. Nimic nu era nelalocul lui. Dolly puse instrumentele de călcat la locul lor, vârî mâna în buzunarul şorţului, scoase o brichetă şi-şi aprinse a o suta ţigară din ziua aceea. În timp ce inhala fumul cu lăcomie, îşi simţi inima grea în piept.

Coborî la parter, deschise uşile de mahon ce mascau combina stereo, porni pick-upul şi plasă cu delicateţe acul pe discul ce se găsea deja pe platan. Îl asculta în buclă de când se întorsese de la secţia de poliţie: tonurile adânci, ample, ale lui Kathleen Ferrier cântând „Life Without Death” păreau s-o liniştească.

Se aşeză în salon cu ţigara în mână şi căţelul încolăcit lângă ea. Nu plângea. Nu putea să plângă – se simţea ca şi cum cineva îi furase toate emoţiile. Îşi aminti cum cu două zile înainte, dimineaţa, Harry o sărutase de la revedere. Îi spusese că plănuia să achiziţioneze mai multe obiecte de epocă şi că urma să lipsească cel mult două zile. Începuse să-i resimtă absenţa din clipa în care ieşise pe uşă; cu o seară înainte tocmai pregătea lasagna pentru cină – lui Harry îi plăceau cu o crustă rumenă de brânză pe

deasupra – când auzise soneria de la intrare.

Se ştersese rapid pe mâini cu o cârpă şi-l urmase pe Wolf, care se repezise lătrând către uşa masivă din mahon, însă, odată ajunsă în antreu, sângele îi îngheţase în vene. Prin ochiurile de sticlă fumurie ale uşii se întrevedeau două siluete bărbăteşti. Soneria se auzise din nou.

Cei doi detectivi se prezentaseră şi o întrebaseră dacă soţul ei era acasă. Mai primise vizite de-ale poliţiei, aşa că adoptase imediat o atitudine politicoasă şi rece, informându-i că Harry era plecat într-o călătorie de afaceri. O invitaseră să se îmbrace şi să-i însoţească la secţie pentru a identifica un obiect despre care credeau că i-ar fi aparţinut soţului ei. În maşină, refuzaseră să-i răspundă la orice întrebare, sporindu-i anxietatea. Dacă îl arestaseră pe Harry? Se hotărâse să nu mai deschidă gura până nu afla mai multe.

Odată ajunşi la secţia de poliţie, o conduseseră într-o cameră rece, aproape pustie, cu o masă melaminată în centru. O poliţistă în uniformă se plasase lângă ea, iar unul dintre detectivi îi înmânase o punguţă pentru probe ce conţinea un ceas Rolex bătut în diamante. Încercase s-o deschidă, însă detectivul i-o smulsese din mână.

— Nu atinge nimic! strigase la ea.

Îşi pusese mănuşi de cauciuc albe, scosese ceasul şi-l întorsese pe partea cu capacul, indicându-i o inscripţie destul de ştearsă, dar încă vizibilă.

— „Lui Harry, cu dragoste, Dolly – 12/2/62.” Îi aparţine soţului meu, Harry, şopti ea, reuşind cumva să-şi ţină firea.

Apoi, lumea ei se prăbuşise.

— L-am scos de la încheietura cadavrului carbonizat al unui bărbat, îi spusese detectivul urmărindu-i atent reacţiile.

Dolly apucase ceasul, retrăgându-se până ce spatele i se lipise de zidul camerei. Femeia în uniformă venise după ea cu mâna întinsă.

— Trebuie să mi-l înapoiaţi, constituie o probă la dosar!

Dolly se agăţase cu toată forţa de micul obiect. Şocul o făcuse să-şi piardă orice timiditate.

— Minţi! strigase ea. Nu e mort, nu e mort! Vreau să-l văd, *trebuie* să-l văd! mai apucase să spună, în timp ce agenta îi descleşta pumnul în care strângea ceasul.

— N-a mai rămas nimic de văzut! o repezi excedată poliţista.

Pe drumul către casă, în maşina de poliţie, Dolly continuase să-şi repete în minte că nu putea fi vorba despre Harry, încercând să acopere vocea paralelă care-i şoptea contrariul... Îi oferise Rolexul la a zecea aniversare a căsătoriei. El o sărutase tandru şi-i promisese solemn că nu-l va da jos de la mână niciodată. Dolly adora modul în care soţul ei îşi consulta ceasul, întinzând braţul la maximum şi apoi admirând sclipirea luminii în diamante. Niciodată nu se despărţea de bijuteria creată de meşterii elveţieni, nici chiar seara, când se vâra în pat. Pentru următoarea lor aniversare îi cumpărase o brichetă Dunhill de aur masiv, pe care pusese să fie gravate iniţialele lui. Cadoul îi făcuse plăcere, şi Harry promisese, la fel ca în cazul ceasului, că n-avea să se despartă niciodată de el.

Cu toate acestea, Dolly nu putea accepta în ruptul capului că bărbatul ei n-avea să se mai întoarcă niciodată acasă.

De organizarea ceremoniei funerare a lui Terry se ocupase Audrey. Fusese un eveniment discret, în familie. Câteva pahare de băutură acasă, nimic deosebit. În plus, Shirley era în continuare atât de zguduită, încât Audrey abia reuşise s-o convingă să se îmbrace şi să coboare în salon.

Greg, fratele ei mai mic, se străduise să fie de folos pe cât putea, dar era încă prea tânăr, şi crizele surorii sale îl scoteau din sărite. Când Shirley încercase să sară în groapă, pe capacul sicriului, puştiul fusese atât de jenat, încât preferase pur şi simplu să se îndepărteze, alăturându-se unui grup de străini adunaţi pentru altă înmormântare.

Încă nu puseseră piatra funerară, pentru că Audrey detesta să ceară bani, dar plănuia să rezolve şi problema

asta imediat ce Shirley se punea pe picioare. Spera ca tânăra să revină în circuitul concursurilor de miss, unde frumuseţea ei cu totul specială ar fi putut-o propulsa chiar pe lista candidatelor la titlul de „Miss Anglia”. Pe ascuns, o înscrisese deja la „Miss Paddington”... intenţiona s-o informeze mai târziu, când accesele de plâns se mai răreau.

Linda se găsea în sufrageria înghesuită a apartamentului social pe care-l ocupa familia Pirelli. Toate neamurile lui Joe fuseseră invitate la înmormântare şi la priveghi, aşa că, îmbrăcaţi toţi în negru din cap până-n picioare, sporovăiau volubil în italiană. Soacra ei, Mama Pirelli, gătise zile întregi, pregătind un adevărat festin din care nu lipseau pastele, pizza şi salamurile, întinse generos pe masă. Orfană fiind, Linda nu putuse invita pe nimeni. Ştia că oaspeţii o priveau pe ascuns şi bombăneau la adresa rochiei de un roşu aprins pe care alesese să o poarte, dar nu-i păsa.

Privi roată peste marea de chipuri îndurerate şi o recunoscu brusc, în celălalt capăt al camerei, pe scursura blondă pe care o văzuse în compania lui Joe cu câteva săptămâni mai înainte. Plină de nervi, îşi croi drum printre oaspeţi până ajunse la ea.

— Pe tine cine naiba te-a invitat? strigă în timp ce-i arunca în faţă vinul din pahar.

I-ar fi dat mai multe motive să-şi amintească de răposatul dacă n-ar fi tras-o la timp într-o parte Gino, fratele mai mic al lui Joe. Bărbatul o strânse la piept şi-i susură cuvinte consolatoare la ureche, ceea ce nu-l împiedică să-şi înfigă mâna în sânul ei drept cu un gest nonşalant, de om beat.

Frământată de durere, Dolly Rawlins abia dacă mai mânca. Simţea cum zilele şi nopţile se amestecau într-o ceaţă groasă, dar, cumva pe pilot automat, acceptase să-şi îngroape soţul. Stătea în salon, îmbrăcată într-un costum simplu, negru, purtând pe cap o pălărie de aceeaşi culoare,

dotată cu un mic văl. Îşi mângâie încă o dată mănuşile din piele fină, simţind pe sub ele inelul de logodnă şi verigheta. Wolf era alături, pe canapea, cu trupuşorul lui cald lipit de şoldul ei.

Chiar şi în aceste împrejurări, chipul femeii impresiona prin eleganţă: părul ei nisipiu era aranjat perfect, machiajul, discret, iar ţinuta, oarecum oficială. Era hotărâtă să nu permită nimănui să se împărtăşească din suferinţa ei, strict personală şi foarte privată. Nimeni n-o putea înţelege şi n-ar fi suportat ca cineva să-i spună contrariul.

Parteneriatul dintre Dolly şi Harry fusese unul foarte special. Se cunoscuseră pe vremea când ea se ocupa de anticariatul şi magazinul de vechituri al răposatului ei tată, în Petticoat Lane, şi nici Jaguarul ţipător, nici eleganţa şi şarmul lui nu o atrăseseră în primul moment, deşi le remarcase, desigur. Nu, legătura ce se formase între ei era mult mai profundă.

Când Harry o ceruse de soţie, oferindu-i un inel cu un safir enorm, crezuse că va leşina. Tot pe punctul să-şi piardă cunoştinţa se aflase şi mama lui, Iris, dar din cu totul alte motive. Nu putea concepe că fiul ei urma să se însoare cu o femeiuşcă ahtiată după bani. Iris îl crescuse singură, după ce soţul ei fusese condamnat la ani grei de temniţă pentru tâlhărie şi murise de cancer la scurt timp după liberare. Femeia pusese pe picioare o consignaţie de succes – şi aparent legală – şi-i asigurase fiului ei o educaţie de înalt nivel, perfecţionată prin călătorii menite să-i completeze cunoştinţele despre artă, metale şi pietre preţioase. Harry preluase din mers afacerea atunci când artrita şi nişte migrene înfiorătoare o siliseră să-şi reducă activitatea. Ultima ei ambiţie era să-şi vadă unicul copil căsătorit cu o femeie tânără, bogată, cu maniere rafinate şi conexiuni în lumea bună, însă Harry, pentru prima dată în viaţă, îşi sfidase mama.

Dolly nu-i povestise niciodată bărbatului ei despre vizita pe care i-o făcuse lui Iris în elegantul apartament din St.

John’s Wood, cumpărat de generosul ei fiu. Deşi nu dădea prea multă atenţie modei pe vremea aceea, Dolly nu era nici blondina obraznică pe care şi-o imaginase Iris. Era atrăgătoare, cam lată în umeri pentru o femeie şi cu mâini care cunoscuseră munca fizică, dar compensa prin modestie, feminitate şi blândeţe. Iris catadicsise să-i ofere o ceaşcă de ceai.

— Vă mulţumesc, dar nu pot accepta, doamnă Rawlins, spusese Dolly, observând cum Iris se încrunta la auzul accentului ei de joasă extracţie. Voiam doar să vă spun că-l iubesc pe Harry şi că, indiferent dacă vă place sau nu, ne vom căsători. Criticile dumneavoastră constante şi ameninţările nu fac decât să ne aducă mai aproape unul de celălalt, pentru că el mă iubeşte şi nu poate trăi fără mine.

Acestea fiind zise, Dolly luase o pauză, pentru a-i permite bătrânei să răspundă, eventual să-şi ceară iertare, aşa cum ar fi făcut orice persoană cu bun simţ, în schimb, Iris o măsurase din cap până-n picioare, strâmbând din nas la hainele ei banale şi la pantofii uşor uzaţi, cu talpă plată. Prin urmare, încurajată de tăcerea bătrânei, continuase:

— Tatăl meu a fost şi el anticar şi se cunoştea cu soţul dumneavoastră, aşa că puteţi să mă scutiţi de aere şi de ifose. Toată lumea ştie că răposatul plasa bunuri furate şi că a făcut zece ani de puşcărie la Pentonville pentru jaf cu mână armată. Toată lumea ştie că v-aţi folosit de banii din contrabandă ca să ţineţi afacerea pe picioare câtă vreme el era după gratii. Între noi fie vorba, aţi avut un noroc chior că aţi scăpat de mâna legii.

Nimeni nu-i mai vorbise vreodată pe un asemenea ton lui Iris.

— Eşti gravidă? fusese tot ce reuşise să-i răspundă, şocată de violenţa verbală a tinerei.

— Nu, doamnă Rawlins, dar îmi doresc o familie. Dacă vreţi să faceţi parte din ea, aţi face bine ca de acum înainte să vă ţineţi gura. Ne vom căsători cu sau fără permisiunea dumneavoastră, iar ameninţările că-l veţi scoate din afacere nu valorează nici cât o ceapă degerată. Atât am avut de spus, nu e nevoie să mă conduceţi la ieşire,

adăugase Dolly întorcându-i spatele.

— Dacă umbli după bani, spune o sumă. Îţi scriu pe loc un cec, făcuse Iris o ultimă încercare.

Dolly ridicase mâna stângă şi-i fluturase pe la nas briliantul uriaş al inelului de logodnă.

— Vreau şi colierul de briliante din set, pentru că n-aveţi destui bani să mă plătiţi. Îl vreau pe Harry şi ştiu că-l voi face fericit. Aşa cum v-am spus, puteţi face parte din viaţa noastră sau puteţi dispărea, nu depinde decât de dumneavoastră.

Dolly se îndreptase din nou spre uşă; din nou, cuvintele lui Iris o făcuseră să se oprească.

— Dacă-ţi închipui că vei conduce anticariatul împreună cu Harry, măcar încearcă să scapi de accentul de mahala!

— Aşa voi face, doamnă Rawlins, aşa cum aţi făcut şi dumneavoastră, răspunsese Dolly întorcându-se ca să-i poată pironi privirea.

Eddie Rawlins, vărul pe care Dolly nu-l putea suporta, intră brusc, cu obrajii îmbujoraţi de frig, şi-i întrerupse gândurile. Semăna mult cu Harry, dar nu era la fel de bine făcut şi de puternic ca el, părând o versiune redusă la scară. Bărbatul îşi frecă mâinile şi arătă cu mâna spre fereastră, la cortegiul funerar.

— Sunt toţi acolo, spuse el radiind de fericire. Ce succes! A venit şi familia Fisher, dar şi poliţia, s-au parcat puţin mai sus pe stradă. Nici nu poţi vedea capătul şirului de maşini, trebuie să fie pe puţin cincizeci!

Dolly îşi muşcă buza. Nu-şi dorise ca lucrurile să iasă aşa, dar Iris insistase: Harry era un stâlp al societăţii, care trebuia să aibă o înmormântare somptuoasă. Cedase pentru că înţelegea durerea prin care trecea, cu siguranţă, şi soacra ei. Fireşte, nu se aştepta la mulţumiri, dar, pe termen lung, spera să aibă o viaţă mai liniştită.

Îşi luă poşeta din piele neagră, se ridică, îşi netezi fusta, verificându-şi ţinuta în oglinda de pe hol, apoi se îndreptă spre ieşire. Eddie o opri brusc în dreptul uşii şi, scoţând un pacheţel maro din buzunar, se aplecă în faţă şi începu să-i

vorbească în şoaptă, deşi erau singuri.

— Ăsta e al tău, Dolly. Ştiu că nu-i momentul potrivit, dar poliţiştii au început să-mi dea târcoale, iar Harry m-a rugat să-l păstrez şi să ţi-l dau în cazul în care păţeşte ceva.

Dolly se uită hipnotizată la micul obiect. Eddie îşi trecu greutatea de pe un picior pe celălalt şi se apropie şi mai mult de ea.

— Cred că sunt cheile de la ascunzătoarea lui.

Fără să scoată un cuvânt, strecură pacheţelul în poşetă şi-l urmă afară pe vărul răposatului ei soţ. Tot nu-i venea să creadă că urmau să-l îngroape pe Harry. Nu-şi dorea altceva decât să fie lăsată să se întindă pe jos şi să moară. Căţeluşul era singurul reper care o ţinea în viaţă.

Vecinii ieşiseră şi ei pe aleile din jur, iar Dolly simţi privirile tuturor asupra ei când traversă grădina din faţa casei. Maşinile erau înşirate una după cealaltă, aşteptând răbdătoare să urmeze dricul, îngreunat de coroane imense şi buchete de flori. Nu văzuse niciodată atâtea inimi şi cruci la un loc: pete de culoare ce spărgeau monotonia şirului de vehicule negre.

Eddie o urcă în spatele unui Mercedes-Benz cu geamuri fumurii. Când se aplecă să se strecoare în maşină, o văzu pe soacra ei în Rolls-Royce-ul din spate. Iris îşi arcui buzele formând cuvântul „căţea”, însă Dolly alese s-o ignore, aşa cum făcuse aproape pe tot parcursul căsniciei sale cu Harry.

Odată instalată, îi făcu semn lui Eddie că se puteau pune în mişcare după dricul care începuse să înainteze încet. În retrovizor văzu că pe chipul pământiu începuseră să-i curgă lacrimi. Nu făcu niciun efort să le şteargă.

— Sper că i-ai informat pe toţi că nu fac nimic acasă după înmormântare... nimic. Cu cât terminăm mai repede, cu atât mai bine, adăugă ea cu o voce gâtuită.

— Da, le-am spus, confirmă Eddie prudent. Dar cred că Iris a invitat câţiva apropiaţi la ea. Mi-a cerut să le spun tuturor că ea a plătit toată ceremonia.

Dolly închise ochii şi clătină furioasă din cap. Soacra ei

nu mai era independentă financiar de când ieşise la pensie; cu alte cuvinte, Harry plătise pentru propria înmormântare, sau, mai precis, văduva lui.

Harry Rawlins fu înmormântat aşa cum îşi dorise mama lui, cu sute de oameni adunaţi pe aleile cimitirului şi încă mai multe flori răspândite pe lângă monumentul funerar. Dolly rămase singură şi nemişcată pe toată durata ceremoniei. La final, părăsi prima mormântul, atrăgându-şi privirile critice ale întregii asistenţe.

În public se afla şi Arnie Fisher, într-un costum bleumarin croit impecabil şi cămaşă albă făcută pe comandă. Imediat ce maşina lui Dolly se puse în mişcare, Arnie îi făcu semn din cap unui bărbat masiv ca un urs, aflat în marginea mulţimii. Boxer Davis începu să-şi croiască drum printre oameni. Costumul lui, prin comparaţie, era şifonat şi ponosit, iar cămaşa ar fi avut nevoie de înălbire zdravănă. Cu faţa lui mare şi stupidă părând impresionată de ceremonie, colosul îşi şterse cu dosul mâinii nasul zdrobit de pumni şi înmuiat de frig. Arnie Fisher aruncă din nou o privire spre Mercedesul lui Dolly, care dădea în marşarier, şi-i făcu semn să se grăbească. Boxer începu să dea şi mai abitir din coate, uşor jenat de situaţie.

— Nu crezi c-ar fi trebuit să mai aştept câteva zile, boss? Abia ce l-a îngropat...

Arnie îl privi fix câteva secunde, arătă din cap încă o dată spre Mercedes şi-i întoarse spatele. Conversaţia luase sfârşit.

La câţiva metri distanţă se afla fratele mai tânăr al lui Arnie, Tony, un tip atât de înalt, încât îl domina până şi pe Boxer. Soarele rece scânteia în diamantul din urechea stângă cu care se juca în timp ce discuta cu un grup de prieteni. Tocmai încheiase o glumă bună, căci tot grupul izbucni în hohote răsunătoare. Spre deosebire de fratele lui, Tony era un tip arătos. De fapt, singurul lucru pe care-l aveau în comun erau ochii albaştri şi reci ca oţelul. Arnie nu vedea bine la distanţă, ceea ce-l obliga să poarte o pereche de ochelari fără ramă, însă asta nu-l făcea deloc

să pară mai sufletist. Privirea lui Boxer îl căută pe Tony, apoi se întoarse la Arnie, iar uriaşul, supus, porni printre oamenii care începeau să se răspândească pe urmele lui Dolly, către casa unde ea şi Harry fuseseră fericiţi atâţia ani.

La mică distanţă de grupul principal, inspectorul de poliţie Fuller se sprijini de o piatră funerară şi începu să-şi noteze mental chipurile cunoscute. „Dumnezeule, îşi spuse, e ca şi cum m-aş uita prin albumul cu urmăriţi general de la Scotland Yard!” Prin faţă îi defila toată lumea interlopă – vechea gardă şi lupii tineri. Ofiţer tânăr şi ambiţios, dornic să-şi impresioneze superiorii, Fuller fusese iritat în primul moment, crezând că va fi trimis să piardă vremea la înmormântare. Şeful lui, inspectorul principal George Resnick, făcuse o obsesie pentru Harry Rawlins, pe care-l urmărea încă de pe vremea când Fuller nici nu era născut. „O să fie un spectacol de neuitat, Fuller! lătrase şeful la el şi la subinspectorul Andrews în acea dimineaţă. Toată pegra londoneză vine azi la înmormântare, fie ca să-şi aducă omagiile, fie ca să se asigure că Rawlins e mort de-a binelea. Sunt sigur c-o să se întâmple ceva, şi vreau să fiu la curent.”

Inspectorul principal Resnick nutrea convingerea că Harry Rawlins era creierul din spatele unei serii de trei atacuri contra unor furgoane pentru transportul de valori. Strădaniile lui de a demonstra această ipoteză se transformaseră într-o adevărată obsesie – şi o sursă permanentă de stres pentru Rawlins. Acesta din urmă trecuse, la rândul lui la acţiune, făcând rost de o fotografie în care Resnick accepta un plic de la un interlop cunoscut. Când povestea apăruse în *News of the World,* inspectorul se regăsise în atenţia nedorită a corpului de control intern. Îi luase luni de zile să-şi dovedească nevinovăţia, însă reputaţia îi fusese afectată serios, ruinându-i şansele de avansare. Această lovitură ireparabilă în cariera lui îi alimenta permanent ura pentru Rawlins, pe care Resnick îşi jurase că-l va aduce în spatele gratiilor, mai devreme sau mai târziu. Moartea i-o luase înainte, însă ura

inspectorului părea că nu se va opri nici la poarta cimitirului.

Fuller nu dădea doi bani pe Resnick, pentru că nici acesta nu ridicase un deget pentru el, în obsesia lui distrugătoare pentru Harry Rawlins. Cu toate acestea, ambii poliţişti erau interesaţi de planurile fraţilor Fisher şi de oamenii cu care vorbeau aceştia, aşa că Fuller nu-i scăpa din priviri. Fraţii Fisher figurau la loc de cinste pe lista tuturor poliţiştilor din Londra. Ar fi fost captura secolului acum, după ce Harry îşi dăduse duhul, şi i-ar fi adus cu certitudine o promovare.

După ce invitaţii se răspândiră care încotro, Fuller se îndreptă către ieşire, făcând echilibristică printre pietrele funerare. Era pe punctul să urce în maşina de poliţie când îşi dădu seama că pantofii îi erau plini de noroi, aşa că începu să şi-i şteargă furios prin iarbă. Subinspectorul Andrews rânji la el de pe locul şoferului, dar Fuller nu găsea situaţia deloc amuzantă, mai ales că descoperise noroi şi pe manşetele pantalonilor pe care nu-i purta decât la ocazii deosebite. Deschise portiera şi se lăsă să cadă greu pe locul din stânga. Scoase o batistă albă, călcată perfect, din buzunarul sacoului, scuipă pe ea şi începu să-şi frece pantalonul.

— Ai văzut ceva interesant? făcu Andrews o tentativă de conversaţie. Îl urmărise pe Fuller cum se plictisea de moarte în ultima oră.

— Jigodia de Resnick n-are decât să-şi distrugă propria carieră, dacă vrea, dar n-o să mă târască şi pe mine după el.

— Ţin minte că am citit o ştire în *News of the World:* „Poliţist suspendat pentru că a luat mită. Curcanul corupt care şi-a luat tainul."

Andrews era întotdeauna la curent cu ultima bârfă. Avea impresia că femeile din secţie apreciau chestia asta.

— Şi ce-mi pasă mie? îl repezi Fuller, după care trânti portiera şi-i făcu semn din cap coechipierului său să pornească.

— A primit două distincţii pentru curaj încă dinainte de a

avansa la gradul de inspector. A fost un bun ofiţer, spuse Andrews băgând maşina în viteză.

— Ei bine, acum e terminat!

Toată lumea ştia că şansele lui Resnick la următoarea avansare erau nule. Reuşise cu greu să-şi păstreze gradul actual, dar, de fiecare dată când ajungea la termen, cineva îşi aducea aminte să scoată gunoiul de sub preş, şi cererea îi era respinsă. Inspectorul-şef Saunders reuşise să-l convingă pe comandantul Departamentului de Investigaţii al Poliţiei să-i dea din nou un post operativ, drept care Resnick primise o mică echipă ce se ocupa de cazuri mai vechi.

— Orice poliţist e compromis de asocierea cu dinozaurul ăsta care fumează ca un turc. N-am de gând să mă complac prea mult în situaţia asta, Andrews, să ştii de la mine. Fuller îşi deschise carneţelul şi începu să parcurgă numele pe care le notase în timpul înmormântării. Peste câteva clipe mormăi: E un nebun care vânează fantome, nici mai mult, nici mai puţin. Ar trebui să ne concentrăm atenţia asupra infractorilor în viaţă, nu să pierdem vremea.

Se uită atent la oamenii din parcare, pe lângă care treceau încet, căutându-l pe Arnie Fisher, însă acesta plecase deja. Fuller oftă şi închise cu zgomot carneţelul.

— Hai să mergem la casa nevestei lui Rawlins, să vedem cine apare să prezinte omagii pentru nenorocitul de bărbatu-său.

2

Dolly se aşeză pe fotoliul moale, de catifea, urmărindu-l pe Boxer, care-i turna atent un brandy. El bea doar suc de portocale, încercând, fără îndoială, să facă impresie bună. „De ce naiba l-am lăsat să intre pe idiotul ăsta? De ce tocmai pe el, din câţi puteam alege?” În mod ciudat, prezenţa lui o reconforta; în felul lui caraghios, omul părea sincer afectat de moartea lui Harry. Lăsă mâna în jos ca să-l mângâie pe Wolf, care se poziţionase, ca de obicei, cât mai aproape de ea. Căţeluşul ridică botul şi-i linse vârfurile degetelor. Se simţea singură, îngrozitor de singură.

Boxer era un ratat, dar ţinuse la Harry, pe care-l considerase un prieten. Fireşte, nu aceeaşi era şi părerea soţului ei, care se hotărâse să aibă grijă de uriaş şi să-i mai dea câte o treabă din când în când nu pentru că i-ar fi fost simpatic, ci pentru că era uşor de manipulat. Boxer se ţinea după el aşa cum Wolf se ţinea după ea, diferenţa fiind aceea că animalul era destul de deştept ca să priceapă că în cazul lui iubirea era reciprocă.

Băură în tăcere. Boxer, în picioare, părea stânjenit, ca şi cum s-ar fi întrebat dacă avea voie să-şi aşeze corpul masiv într-unul dintre fotolii. Dolly încuviinţă din cap şi colosul se aşeză, cu paharul golit pe genunchi. Era obosită, o durea capul, spera să scape de oaspete cât mai repede. Într-un final, bărbatul îşi drese glasul şi-şi lărgi cămaşa la guler, luându-şi curaj.

— Vor registrele lui Harry, spuse dintr-o suflare.

— Cine „vor”? îl întrebă Dolly fără să clipească. Nu avea de gând să le dea nimic.

Boxer se ridică şi începu să măsoare camera cu paşi nervoşi.

— Vezi tu, acum lucrez pentru fraţii Fisher. Ei... ei vor registrele.

— Nu ştiu despre ce anume vorbeşti.

— Sunt gata să plătească bani buni pe ele.

Vocea bărbatului tremura uşor. Încerca să pară cât mai

serios cu putinţă, fără să fie ameninţător.

Aparenta lipsă de interes a lui Dolly îl neliniştea, îl cunoştea suficient de bine ca să ştie că nesiguranţa îl făcea vorbăreţ. Avea să-i spună tot ce ştia fără să-şi dea seama măcar că era tras de limbă.

— Registrele lui Harry, continuă Boxer. Nu e nimeni care să nu ştie că-şi nota totul, inclusiv nume şi prenume. Lua notiţe după fiecare întâlnire cu băieţii şmecheri, ba scria şi numele unora cu care nu s-a văzut niciodată, dar despre care ştia ceva. Dacă gaborii pun mâna pe ele, niciun mafiot din Londra n-o să mai poată dormi liniştit.

— Ţi-am spus, nu ştiu...

Rapid ca fulgerul, Boxer apăru lângă ea, aplecându-şi chipul lat şi îndreptând acuzator arătătorul către pieptul ei. Din nou, femeia nici măcar nu clipi. Nu era furios, din contră, era speriat.

— Ba da, ştii! Ştii foarte bine! Haide, Doll, spune-mi, unde-s caietele alea?

Într-o străfulgerare de furie necontrolată, văduva sări în picioare. Boxer fu obligat să se tragă în spate.

— Nu ai dreptul să mă numeşti aşa, ai înţeles? Numai Harry îmi spunea aşa! Nu ştiu nimic despre niciun fel de registru! Şi ce legătură are cu fraţii Fisher?

Boxer o apucă de umeri şi făcu o ultimă încercare disperată.

— Fraţii au preluat teritoriul lui. Ei m-au trimis, şi, dacă mă întorc cu mâna goală, o să primeşti o vizită de la Tony personal. Eu zic să-ţi faci singură un bine şi să-mi spui unde-s însemnările.

Dolly făcu un pas în spate, cu ochii înecaţi în lacrimi de furie şi pumnii strânşi până i se albiseră încheieturile.

— Abia l-am îngropat, pentru numele lui Dumnezeu!

Pentru o fracţiune de secundă, durerea la gândul că Harry al ei fusese deja înlocuit de pegra cea mai infectă, de teapa fraţilor Fisher, ieşi la suprafaţă.

Boxer îi citi suferinţa în ochi.

— O să trec altă dată, îngăimă el, sufocat de remuşcări.

— Nu vreau să mai văd pe nimeni! Nimeni să nu mai

calce pe aici! Ieşi afară!

— E în regulă, Dolly, nu te enerva. Doar să nu le dai nimănui altcuiva, ai înţeles? Fraţilor nu le-ar plăcea deloc. O să revin.

— AFARĂ... IEŞI AFARĂ ACUM, Boxer! urlă ea azvârlind paharul greu de coniac înspre capul lui.

Bărbatul se feri în ultima clipă, şi paharul se sparse de perete. Ridică mâinile în semnul universal al predării şi îşi croi o retragere grăbită.

Imediat ce auzi zgomotul uşii de la intrare, Dolly se repezi la dulăpiorul pick-upului. Pe măsură ce vocea catifelată a lui Kathleen Ferrier umplea încăperea, simţi cum calmul îi revenea. Fredonă împreună cu discul: „Ce înseamnă viaţa fără tine? Ce este viaţa, dacă tu ai plecat...” Brusc, îşi aminti de pacheţelul pe care i-l dăduse Eddie înainte de funeralii. Îşi răsturnă geanta pe podea într-o dezordine indescriptibilă şi căzu în genunchi, căutând disperată hârtia maronie ce ţinea laolaltă un mănunchi de chei, sperând, dorind să fie un mesaj de la Harry. Când o despături cu mâini tremurânde îi recunoscu instantaneu scrisul ordonat.

Cutia de valori – H. R. SMITH; Parola – „HUNGERFORD”
Prezintă-te ca Doamna H. R. SMITH.

Dedesubt era un scurt text.

Dragă Doll,

Îţi aminteşti ziua când am fost împreună la bancă şi am închiriat o cutie de valori? Acum, ea îţi aparţine. Cheile deschid ascunzătoarea de lângă Liverpool Street. Acolo vei găsi nişte lucruri de care trebuie să te debarasezi.

Harry

Dolly se aşeză pe covorul crem cu Wolf alături şi strânse hârtia la piept. O reciti de mai multe ori, încercând să-şi dea seama când fusese scrisă. Nu apărea nicio dată, niciun cuvânt de dragoste, ci simple instrucţiuni. Cutia de valori

conţinea registrele, era sigură. Ştiuse dintotdeauna de existenţa lor, căci lui Harry îi plăcea să ţină liste. Mama lui îl învăţase că fără încrederea contactelor – criminale sau legitime – orice afacere va eşua. Îi arătase cum să ţină registre în care să noteze nume, date şi achiziţii, legale şi ilegale, insistând ca acestea să fie păstrate sub cheie, într-un loc sigur. Reprezentau o poliţă de asigurare împotriva oricui i-ar fi dorit răul.

Memoră scrisoarea şi o arse, apoi puse cheile pe breloc, laolaltă cu celelalte. Harry ar fi fost mândru de ea. Îl duse pe Wolf la etaj, în braţe, repetând parola: „Hungerford, Hungerford”. Numele era uşor de reţinut, ca şi cel sub care fusese închiriată cutia de valori: „doamna”, apoi iniţialele lui Harry şi „Smith”.

Pe când se pregătea de culcare se întrebă oare câţi bani ar fi fost dispuşi să-i dea fraţii Fisher pe însemnări. În timp ce se pieptăna, se îndreptă spre fereastra dormitorului. O maşină de poliţie banalizată staţiona nu departe de poarta de intrare în curte.

— Nenorociţii, bombăni ea pentru sine, după care trase perdeaua.

3

O mulţime de ofiţeri de poliţie păreau să se fi mutat la Dolly acasă de aproape două zile, scotocindu-i toate cotloanele. Desfăcuseră până şi pătuţul din odaia copilului şi tăiaseră mica saltea cu un briceag. „Când te gândeşti că ei ne numesc pe noi animale”, îşi zise ea reţinându-şi cu greu lacrimile. Camera copilaşului lor mort, amintirea neatinsă, sacră, a băieţelului pe care-l adusese pe lume, era acum distrusă, pângărită. Se simţea ca şi cum şi-ar mai fi pierdut copilul o dată, dar, cu toate că atitudinea brutală a poliţiştilor faţă de sentimentele ei o îndurera profund, nu lăsă nimic să iasă la suprafaţă.

După ce terminară cu interiorul locuinţei, oamenii legii se duseră afară, unde nicio piatră nu rămase neîntoarsă. Grădina fu săpată, ghivecele de flori fură golite şi pământul fu trecut prin sită, dar nu găsiră absolut nimic, nici măcar vreo chitanţă pierdută pe care Dolly să n-o poată justifica.

În salon, toate sertarele biroului lui Harry fuseseră aruncate pe jos, fiecare plic şi dosar fusese desfăcut, la fel ca toate ramele tablourilor. Dolly nu putea decât să asiste la mutilarea propriei case. Privea fără să scoată o vorbă, cu tot trupul încordat de furie, ştiind că n-aveau să găsească nimic. Harry fusese prea deştept, mult prea deştept pentru banda asta de mizerabili. Totuşi, la vederea subinspectorului Andrews, care stătea nonşalant pe canapeaua răsturnată şi rupea tacticos rama unei fotografii pe care o luase de pe şemineu, nu se mai putu abţine.

— Las-o acolo, nemernicule! strigă ea întinzându-se după fotografie.

Andrews se uită întrebător la Fuller, care le parcurgea corespondenţa privată. Dolly se întoarse către el.

— Spune-i să nu mi-o ia! E ultima noastră fotografie împreună, făcută la aniversarea căsătoriei.

— O luăm la secţie. Chiar aveam nevoie de o poză

recentă cu Rawlins, să le-o arătăm victimelor tâlhăriilor cu autor necunoscut din Londra, spuse Fuller fără a ridica măcar privirea către ea.

Dolly simţi că nu mai putea suporta. Îşi făcu drum printre obiectele aruncate prin încăpere şi se postă lângă telefon.

— Ceea ce faceţi se numeşte hărţuire! strigă la Fuller. Vreau să vorbesc cu superiorul vostru ierarhic. Cum îl cheamă? Întrucât nu-i răspunse nimeni, se răsti: O să plătiţi pentru asta! Şi vreau ceasul înapoi... m-aţi auzit? Eu i l-am cumpărat, şi îl vreau înapoi. E tot ce mi-a mai rămas de la el.

Fuller continua s-o ignore, ceea ce o enervă şi mai tare. Ridică receptorul din furcă.

— Numele şefului tău! Spune-mi-l acum!

— Inspectorul principal George Resnick, îi răspunse Fuller cu un rânjet, ridicând pentru prima dată ochii spre ea.

Dolly lăsă jos receptorul ca şi cum i-ar fi ars mâna. Resnick era singurul poliţist care reuşise să-l sperie pe Harry. Îşi pusese în cap să demonstreze că era implicat într-un atac împotriva unui furgon bancar, şi într-o zi se proţăpise la ei acasă, hotărât s-o interogheze pe ea. O ameninţase că oricât de mult ar fi minţit, la un moment dat tot avea să-l trimită pe Harry la închisoare pe viaţă. Atunci, femeia îşi sfătuise soţul să scape cumva de poliţistul care făcuse o fixaţie.

— N-ar fi frumos ca, în locul tău, să meargă el la puşcărie? Gândeşte-te ce s-ar întâmpla dacă toată lumea ar afla că Resnick ia mită de la mafioţi, de exemplu.

Duminica următoare, la micul dejun, Harry lăsase să cadă pe masă un exemplar din *News of the World.* Cariera inspectorului-şef zăcea zdrobită chiar pe prima pagină. Râseseră împreună cu poftă şi deschiseseră o sticlă de şampanie, exprimându-şi printr-un toast dorinţa să nu mai audă niciodată de el. Acum, se părea că Resnick îşi revenise şi că dorea cu orice preţ să târască în noroi numele răposatului, care nu se mai putea apăra aşa cum ar

fi făcut-o în viaţă.

— Soţul meu este mort. Nu vă ajunge? îl întrebă pe Fuller.

Silueta scundă şi lată a inspectorului principal se rostogoli pe coridorul secţiei de poliţie, cu ţigara inevitabilă lipită în colţul gurii, cu pardesiul fluturând şi cu o pălărie uzată lăsată pe ceafă. Căra un dosar gros la subraţ şi, pe măsură ce avansa, deschidea uşile birourilor şi urla ordine fără a încetini ritmul.

— Fuller, în biroul meu, *pronto,* cu rapoartele. Andrews, fă-mi rost de o cafea. Alice, vreau expertizele alea criminalistice azi!

Nu apucase să vadă la faţă pe nimeni, dar ştia că subalternii lui erau acolo, gata să-i răspundă disciplinat la comenzi. Ajuns în dreptul biroului său, descuie uşa, intră şi o trânti la loc, făcând să zdrăngăne puternic geamul deja crăpat.

Alice se repezi afară din biroul ei, cu expertizele în braţe, chiar când Andrews şi Fuller se ciocneau pe coridor.

— Maşina de cafea e stricată, îi informă.

Obrajii subinspectorului păliră instantaneu.

— Resnick o să facă un scandal monstru, gemu el repezindu-se pe scări în căutarea altei surse de cafea.

Era deja ora nouă şi jumătate. Fuller îşi aştepta ordinele încă de la nouă şi, iritat la culme, îşi îndreptă cravata deja perfect dreaptă şi bătu la uşa şefului.

— Intră!

Biroul inspectorului principal arăta la fel de haotic ca de obicei. Fiecare suprafaţă liberă era ocupată cu căni de cafea murdare, hârtii şi scrumiere pline de chiştoace; până şi pe podea se înălţau teancuri de dosare. Sertarele fişetului nu se mai puteau închide pentru că erau prea pline. Resnick trona în mijlocul dezastrului, fumându-şi a zecea ţigară pe ziua respectivă, tuşind zdravăn şi studiind un dosar în acelaşi timp.

Alice începu să facă ordine. Lucra rapid, sortând hârtiile răspândite prin încăpere şi aruncând mucurile de ţigară şi scrumul în coşul de gunoi. Menirea ei era să pună ordine

în viaţa dezordonată a lui Resnick, astfel încât acesta să poată zări pădurea, nu doar copacii. Fără ea, s-ar fi scufundat pur şi simplu în hârtii şi chiştoace, enervând pe toată lumea chiar mai mult decât de obicei. Lucra de multă vreme cu inspectorul principal şi ştia ce calvar fusese nevoit să înfrunte; fusese alături de el pe tot parcursul anchetei interne şi-l văzuse inclusiv în momentele de disperare, înţelegând perfect prin ce trecea şi ce pierduse atunci când Rawlins îi întinsese o capcană şi strecurase fotografia în presă. Mai mult ca orice, îşi pierduse demnitatea şi respectul pe care-l impunea ca ofiţer – lucruri imposibil de recâştigat orice ai face. Colegii din secţie o priveau ca pe o sfântă, căci era singura care-i răbda zi de zi lui Resnick frecventele schimbări de dispoziţie, dar ei îi plăcea să lucreze cu el. Se transformase peste noapte din ofiţerul model, medaliat pentru curaj, într-o problemă de imagine pentru întreaga poliţie. Toată lumea, cu excepţia ei, îi uitase rapid succesele spectaculoase de la început; poate şi de aceea, era singura căreia i se adresa politicos, cu „te rog” şi „mulţumesc”.

— Alice îmi duce gunoiul la subsol, la incinerator. Nu primesc niciodată echipa de curăţenie în biroul meu, pentru că mă tem să nu-mi dispară unele lucruri, să fie văzute de cine nu trebuie sau să cadă pe mâini greşite.

Fuller se înroşi, simţindu-se vizat fără motiv.

Alice tocmai terminase de scos la lumină telefonul când acesta începu să sune.

— Ce e? urlă Resnick în receptor. Ascultă, înroşindu-se tot mai tare la faţă de nervi, apoi îi explică subalternului său: Cei de la arhivă sunt foc şi pară pe mine că am scos nişte dosare fără permisiune şi fără să completez formularele necesare. Aruncă o hârtie mototolită spre Fuller. Completeaz-o tu şi du-le-o nenorociţilor ălora de birocraţii şi trimite-i pe băieţi la mine!

În momentul în care inspectorul ieşi să convoace restul oamenilor din echipă, Andrews intră cu cafelele. Şeful înşfăcă o cană, îşi aprinse încă o ţigară şi intră în rutina zilnică, ce presupunea umplerea scrumierelor proaspăt

golite şi spălate. Fuller reveni aproape imediat cu detectivii Hawkes şi Richmond. Între timp, completă şi formularul de consultare, antedatat, şi i-l dădu lui Alice, care urma să-i împace pe colegii de la arhivă... încă o dată.

Resnick îşi trase scaunul, se aşeză în faţa „băieţilor” lui şi răspândi pe biroul proaspăt eliberat şi curăţat conţinutul unui dosar. Apoi deschise un plic de la criminalistică şi scoase câteva fotografii cu trupurile oribil mutilate ale participanţilor la jaful eşuat. Cea mai şocantă imagine prezenta resturile carbonizate ale lui Harry Rawlins, pe care numai încheietura cu ceasul le făcea să semene cu un cadavru uman.

— Nevastă-sa n-a mai avut nevoie să-l incinereze, glumi el aranjând fotografiile.

Se lăsă pe spate în fotoliu şi observă că Andrews părea şocat. Fuller era la fel de arogant şi de imperturbabil ca de obicei. Era un ofiţer capabil, dar avea o atitudine care-l scotea din sărite. Chiar şi acum stătea de parcă ar fi avut un vătrai încins înfipt în fund. Andrews, pe de altă parte, care nu putuse găsi un scaun şi se suise pe colţul biroului, era un idiot irecuperabil. Pe Hawkes şi pe Richmond îi ştia de multă vreme, buni profesionişti, muncitori, dar lipsiţi de perspectivă. De când îi expirase suspendarea, şefii cei mari se prefăcuseră surzi la cererile lui de personal, aşa că trebuise să se mulţumească cu ce avea.

Se lăsă în faţă şi începu să răsfoiască rapoartele din noaptea precedentă. Îşi aprinse încă o ţigară, trase adânc fumul în piept şi-l suflă în nasul lui Fuller. Bătând cu degetul în raport, alese o fotografie mărită cu antebraţul şi ceasul lui Rawlins.

— Fuller, aici scrie că, în opinia ta, pierdem prea mult timp cu cazul ăsta. E adevărat? Asta crezi?

Inspectorul se încordă ca un arc şi se uită la Andrews, căutând ajutor.

— Hei, Fuller, cu tine vorbesc, nu cu el! Resnick se ridică în picioare. Ai impresia că-mi bat joc de timpul tău, aşa-i? Ei bine, lasă-mă să-ţi spun un secret, măi creier de... Se abţinu să înjure şi-şi înfipse pumnii strânşi în tăblia

biroului ca să-şi stăpânească furia. Avem în faţa noastră cazul secolului, iar dacă nu înţelegi asta, înseamnă că eşti chiar mai prost decât credeam că eşti.

Fuller dădu ochii peste cap cu un aer plictisit, ceea ce-l scoase cu totul din minţi pe inspectorul principal.

— O luăm de la capăt, asta crezi? Vi se spune imediat ce sunteţi trimişi la mine: „Ăsta-i fraierul ăla care s-a lăsat pozat când lua şpagă.” Care a fost castrat, cu alte cuvinte. Ştii cine mi-a făcut asta?

Lui Fuller nu-i plăcea câtuşi de puţin să fie obiectul mâniei şefului său.

— Se pare că unul dintre oamenii din banda lui Harry Rawlins, domnule, şuieră el nervos, abia dezlipindu-şi buzele.

— Corect. Dar oamenii lui n-aveau curaj nici să dea o băşină fără să-i ceară voie. Rawlins m-a vârât în căcat, iar acum e rândul meu să-l prind de boaşe şi să şterg pe jos cu el.

— Va fi cam greu, având în vedere starea în care se află, îi răspunse Fuller privindu-l fix în ochi.

Tăcerea din birou păru să dureze o veşnicie. În opinia inspectorului, Resnick era un ratat, un dinozaur fără viitor. Tânăr, inteligent, ambiţios, Fuller se simţea predestinat să avanseze rapid, şi primise mutarea ca pe o pedeapsă nejustificată. Totul îl enerva la omul acela: pantofii lui scâlciaţi şi murdari, cămăşile pătate, mirosul constant de transpiraţie, ţigările şi degetele galbene de nicotină... se hotărâse să afle cât mai multe detalii picante despre noul lui şef şi să le folosească la momentul potrivit ca să-l termine. N-ar fi trebuit să fie prea dificil, căci toată lumea cunoştea povestea grăsanului şi era pregătită să creadă orice, îşi spusese Fuller.

Resnick îşi înfipse pumnii în buzunare, ca şi cum s-ar fi temut să nu-şi lovească subordonatul insolent, şi începu să vorbească pe un ton mai calm.

— Evident, nu discutăm despre Rawlins însuşi, ci despre sistemul lui. Despre registrele lui... care, după părerea ta, nici nu există.

Începu să se plimbe de-a lungul şi de-a latul biroului. Vorbea rapid, parcă scuipând cuvintele, în acelaşi timp suflând fumul şi trântind pe birou dosarele cu jafuri armate nesoluţionate.

— Raidul de pe autostrada A3, atacul de pe Euston Bypass, atacul din tunelul Blackwall. Degetul lui gros împungea rând pe rând coperţile de carton. Studiază amplasarea maşinilor suspecte, Fuller. E întotdeauna identică, şi, de fiecare dată, atacatorii au scăpat. Nu ştim nimic despre ei, nu avem absolut nimic. Tirada îi fu oprită brusc de un acces de tuse. I se zguduiau fălcile, şi de la baza gâtului începu să-i urce pe chip o culoare maroniu-roşcată. Poţi paria pe zilele care ţi-au mai rămas de trăit că toate atacurile au fost puse la cale de Harry Rawlins! Ştii de ce cred asta?

Resnick se opri, aşteptând replica obraznică a subalternului însă acesta alese, înţelept, să-şi ţină gura închisă.

— Ţi-a mâncat pisica limba? Lasă-mă să te ajut. Cred că Harry Rawlins a fost în spatele tuturor acestor atacuri pentru că *modus operandi* este identic, la fel ca la ultima tentativă, care l-a aruncat în aer direct pe lumea cealaltă. Mai mult, cred că vom găsi planificarea acestor jafuri în registrele lui.

Ochii lacomi ai lui Fuller fugeau între faţa roşie de nervi a şefului său şi teancurile de dosare de pe masă. Resnick zâmbi.

— Ai început să pricepi? Zeci de cazuri care nu aşteaptă altceva decât să fie rezolvate şi care ar arăta foarte bine în CV-ul ăla impecabil călcat şi apretat cu care speri să avansezi.

Se îndreptă către flipchartul dintr-un colţ al camerei şi dădu la o parte prima filă, albă, lăsând să apară o schemă detaliată şi fotografii de la locul atacului eşuat din pasajul de sub Strand. Toţi se grupară în jurul lui, lungind gâturile ca nişte elevi silitori. Cu o cariocă roşie, inspectorul principal încercui imaginea unei maşini de pâine.

— Dacă soluţionăm un caz, le rezolvăm pe toate. Un

camion de acest tip a fost văzut de un martor în faţa autospecialei blindate. Încercuind Fordul atacatorilor, Resnick adăugă: Asta e maşina care a explodat, ucigându-i pe cei trei oameni dinăuntru. Începu să lovească cu degetul furgoneta de pâine, pregătindu-şi lovitura de graţie. În fiecare dintre aceste jafuri au aplicat aceeaşi schemă: patru bărbaţi, cu un singur şofer în maşina din faţă, menită să blocheze înaintarea autospecialei. Ăsta e omul pe care trebuie să-l găsim. El e conexiunea noastră cu toate celelalte cazuri.

Simţi privirea lui Fuller asupra lui şi-i veni să-i tragă un dos de palmă, dar se abţinu şi se trase într-o parte pentru a-i lăsa pe ceilalţi membri ai echipei să studieze îndeaproape fotografiile. Cu un gest automat, se servi din cana de cafea a lui Andrews; cum se uita fix la Fuller, care-şi lua intens notiţe în carneţelul standard al poliţiei, nu observă că lichidul maroniu i se scurgea pe cămaşă.

— De ce nu l-am prins încă pe şofer, Fuller? De ce n-am găsit camionul de pâine? Cât poate fi de greu să identifici un autovehicul de asemenea dimensiuni, care face livrări în West End?

Se amuza copios urmărind cum subalternul său îşi muşca buzele de furie.

— Băieţii îl caută zi şi noapte. De fapt, nu dispunem decât de o descriere aproximativă, făcută de unicul martor. Poate că nici nu este un camion de pâine, ci orice altă maşină de transportat marfă mare, albă. La fel de bine, se poate să nu aibă nicio legătură cu jaful.

— N-ai auzit ce am spus despre *modus operandi?* Dacă te-ai fi obosit să citeşti toate declaraţiile martorilor, ai fi descoperit că un conducător auto, venind din sens contrar, a afirmat că a văzut cum camionul mare, alb, s-a oprit brusc, în faţa vehiculului de transport bancar. De ce crezi că ar fi făcut asta, Fuller?

— Poate că maşina din faţa lui se oprise pe neaşteptate şi...

— Şoferul furgonetei de pâine este singura noastră legătură, singurul atacator încă în viaţă, îl întrerupse

Resnick. Ascultă-mă cu atenţie, Fuller. Şoferul acela este cheia. A oprit intenţionat, ca să blocheze autospeciala blindată.

Fuller nu era pregătit să intre într-o nouă ceartă.

— Dacă spuneţi dumneavoastră... domnule comandant.

Resnick sesiză pauza imperceptibilă lăsată înainte de „domnule”, dar preferă să continue fără comentarii.

— Toate instinctele mele o spun, Fuller. Şoferul camionului de pâine ştie totul, îi cunoaşte pe ceilalţi complici şi chiar echipa de rezervă. Despre Harry Rawlins se spunea că ţine o evidenţă detaliată a tuturor faptelor şi asociaţilor lui. Dacă este adevărat, şoferul probabil că ştie despre registre, poate chiar unde sunt ascunse. Găsim registrele, soluţionăm un număr incredibil de jafuri armate şi facem o grămadă de arestări. Vreau să interogaţi pe oricine a intrat în contact cu nenorocitul de Rawlins, dar şi pe cei care se apropie de nevastă-sa. Vreau ca văduva să fie supravegheată în permanenţă. Treci la treabă, Fuller, *pronto!*

— Cum rămâne cu celelalte două văduve?

— Nu merită să le urmărim mai mult de două zile. Nu cred că ştiu mare lucru.

— Dar magazinul de antichităţi al lui Rawlins?

— La naiba cu el! Locul ăla nu-i decât o faţadă, un mod de a finanţa spargerile şi a spăla banii rezultaţi. Registrele afacerii legale sunt ireproşabile, vreau să le găsim pe cele ale afacerii ilegale!

Resnick se îndreptă către uşa biroului şi trase o băşină puternică în timp ce ieşea, imaginându-şi cu satisfacţie grimasa scârbită a lui Fuller. Păşi pe coridor pufnind în râs, pe când ceilalţi se buluceau în spatele lui, ţinându-şi respiraţia.

În biroul central al secţiei, Fuller îl abordă pe Andrews.

— Ştii că Rawlins n-a petrecut nicio zi la închisoare şi că nu a fost arestat sau măcar acuzat vreodată de ceva? Tot ce ştim despre el este că are o afacere legală cu antichităţi. Dacă el a fost în spatele tuturor jafurilor, unde-i mălaiul? I-am scotocit toată casa, suntem cu ochii pe

conturile nevestei şi n-am găsit nimic, absolut nimic care să-l inculpe.

— Poate că Resnick se înşală cu privire la şoferul camionului de pâine, zise Andrews clătinând sceptic din cap. Am vorbit cu zeci de oameni din brutării, băcănii şi supermarketuri, dar n-am găsit nicio urmă a camionului cu pricina.

— Sigur că se înşală! răbufni Fuller. Dar noi trebuie să-i demonstrăm că greşeşte, aşa că pune-l pe Hawkes să caute în continuare, iar tu şi cu Richmond treceţi la supravegherea văduvei. Vreau să ştiu tot ce face.

4

În spatele perdelelor de mătase ale dormitorului, Dolly îşi verifică încă o dată ţinuta în oglinda măsuţei de machiaj. Sub imaginea ei ireproşabilă se ascundea o varietate de emoţii pe care urma să le ţină bine în frâu ca să realizeze ceea ce-şi propusese. Poliţiştii din maşina banalizată de pe stradă n-o puteau urmări atât de bine cât putea ea să-i spioneze de la etaj, dar acum trebuia să scape de ei şi să ajungă pe Sloane Street. Acolo o aştepta cutia de valori a lui Harry. Detesta din toată inima prezenţa lor inchizitorială, autosuficienţa cu care credeau că avea să greşească, în „starea fragilă” în care se afla, şi să-i conducă la ceva ce ar fi putut umbri numele şi reputaţia lui Harry. În realitate, presiunea lor avea exact efectul contrar: deşi suferea enorm, instrucţiunile răposatului o oţeliseră. Ascultându-l de dincolo de mormânt, avea impresia că-l ţinea în viaţă.

Ieşi sigură pe ea din casă, îndreptându-se cu un aer firesc spre salonul de coafură al Myrei, pe St. John’s Wood Road. O scurtă privire în retrovizor îi oferi certitudinea că era urmărită de maşina banalizată a poliţiştilor în civil. Când îşi parcă Mercedesul şi coborî să parcurgă cele câteva zeci de metri până la salon, îl zări pe subinspectorul Andrews ciondănindu-se cu două femei pentru un loc de parcare gratuit.

Salonul-butic al Myrei se adresa unei clientele selecte, cu posibilităţi materiale consistente. Atmosfera era extrem de familiară, şi lui Dolly îi plăcea să fie răsfăţată aici de două ori pe săptămână. În acel decor simplu şi elegant, pereţii cu oglinzi mari uşurau socializarea fără a trebui să întorci capul. Sub aparenţele simple ale Myrei se ascundea o femeie de afaceri redutabilă, iar Dolly plătea întotdeauna cu plăcere mai mult decât făcea. Patroana ştia că o ceaşcă de cafea sau de ceai, biscuiţii şi nelipsitul pahar de vin transformau un tuns şi un coafat într-o adevărată ieşire în oraş – astfel, îşi câştiga loialitatea clientelor care, la rândul

lor, o primeau pe a ei.

Văduva fu întâmpinată ca de obicei, dar trecu direct la subiect.

— Poţi să-mi faci un mic serviciu? Ai grijă de prietenul meu păros pentru o oră.

I-l întinse cu mare grijă pe Wolf.

— Dar ar trebui să vă vopsiţi, doamnă Rawlins, insistă Myra.

— Nu-ţi face griji, o să te răsplătesc regeşte, îi răspunse Dolly înainte de a depune un sărut iubitor pe capul căţelului. Apoi scoase o eşarfă din geantă şi se strecură pe uşa din spate a salonului.

În capătul aleii, opri un taxi şi se sui în el, în timp ce Andrews încă încerca să găsească un loc de parcare cu vedere spre coafor.

Coridorul ce conducea la cutiile de valori părea că nu se mai termină, şi toată lumea părea să fie cu ochii pe ea. Emoţionată şi curioasă, se trezi că aproape alerga pe pardoseala de marmură, cu ochii nedezlipiţi de tânărul care o aştepta în capătul opus. Trebuia să-l convingă – şi pe ea însăşi – că aparţinea acestei lumi a secretelor bine ascunse, căci ce altceva ţin oamenii în astfel de cutii metalice, dacă nu secrete?

Mai fusese la bancă o singură dată, împreună cu Harry. De data asta simţea un nod în gât în timp ce angajatul scrupulos şi elegant îi verifica identitatea. Din cauza nervozităţii fu cât pe ce să semneze cu numele ei real.

— Pe aici, doamnă *Smith,* îi indică funcţionarul.

Lui Dolly nu-i scăpă accentul greu, insinuant, pus intenţionat pe numele de familie. Ajunseră la lift, unde bărbatul îi dădu o cheie şi apăsă pe butonul indicând subsolul.

Fu întâmpinată de un agent de pază care o conduse printr-o serie de patru uşi metalice masive, deschizându-le şi închizându-le succesiv în urma lor. Ultima intrare era prevăzută şi cu un grilaj care-i aduse lui Dolly în faţa ochilor imaginea unei închisori, loc pe care Harry reuşise

să-l evite atât de bine toată viaţa. Fusese sclipitor de inteligent şi avuseseră amândoi mare noroc să trăiască o viaţă atât de frumoasă împreună. Pentru o fracţiune de secundă, simţi cum durerea i se ridică din stomac şi i se opri undeva în gât. O lua cu ameţeală. „Grăbeşte-te, îl îndemnă în gând pe agentul de pază. Trebuie să mă aşez.”

Paznicul o introduse în seif şi-i arătă un birou prevăzut cu un clopoţel; cu ajutorul acestuia îl putea chema când dorea să plece. Dolly aşteptă să rămână singură, apoi localiză caseta, scoase cheia pe care i-o dăduse Eddie, o strecură în yala sertarului încastrat în perete şi o învârti. Înăuntru găsi o cutie solidă al cărei conţinut se afla, zece minute mai târziu, răspândit în faţa ei pe birou. Nu stătu să numere bancnotele aşezate în teancuri, care adunate făceau probabil câteva zeci de mii de lire, şi lăsă revolverul de 38 de milimetri neatins, ascuns sub maldărul de bani. Ceea ce o fascina cu adevărat erau registrele lăsate de Harry.

Caietele erau legate într-o piele rezistentă, maronie, ca acelea pe care le văzuse la televizor într-o adaptare după Charles Dickens. Fiecare pagină era umplută cu un scris ordonat. Însemnările, acoperind aproape tot intervalul de douăzeci de ani de când se căsătoriseră, erau datate şi numerotate. Începu să citească la întâmplare, observând că multe intrări se refereau la oameni despre care ştia că plecaseră dintre cei vii, dar registrul cel mai recent îi stârni interesul în cel mai înalt grad. Pagină după pagină de nume, cu sume trecute în dreptul lor, dar şi evidenţa banilor ascunşi în cutia de valori din faţa ei şi în alte câteva locuri. Între ultima pagină şi coperta caietelor erau presate tăieturi din ziare, asemănătoare recenziilor despre prestaţia starurilor de cinema. Diferenţa era că articolele strânse de Harry relatau diferitele jafuri armate comise de acesta, pe marginea textelor fiind notate numele celor care-i fuseseră complici la fiecare lovitură. Nu trebuia să se mire că fraţii Fisher îşi doreau registrele! Puteau să scoată competiţia pe tuşă pentru multă vreme şi să stoarcă bani frumoşi de la foştii parteneri ai lui Harry.

Dolly fu străbătută de un frison. Nu conştientizase până atunci că Harry fusese implicat în atâtea delicte grave. Comparând datele, observă că numărul jafurilor crescuse după cea de-a treia sarcină neviabilă. Urmase o perioadă fără evenimente, apoi o intensificare a atacurilor după venirea pe lume a băieţelului lor născut mort. Descoperirea o răni, dar, pe de altă parte, înţelegea. Camera neatinsă a copilului fusese sanctuarul şi refugiul ei în faţa depresiei, pe când Harry nu pusese niciodată piciorul în odaia decorată în nuanţe de albastru. Ştia că soţul ei se dedicase cu totul muncii pentru a trece peste traumele unei vieţi de familie nerealizate, dar ea şi-l imagina participând la licitaţii dificile pentru obiecte de artă, în locuri îndepărtate. Nu se putea spune că o minţise, doar o dezinformase în privinţa adevăratei naturi a activităţii susţinute în care era angajat.

Continuă să parcurgă ultimul registru până descoperi ceva ce o făcu să se oprească şocată. Ajunsese la planul detaliat al atacului în care Harry îşi pierduse viaţa. Citi numărul armelor necesare, maşinile ce urmau să fie utilizate, alături de numele şi de coordonatele de contact ale complicilor: Joe Pirelli, Terry Miller şi agentul de pază din interior. Îi întâlnise pe primii doi, împreună cu soţiile lor, rămase văduve ca şi ea, la diferite evenimente sociale. Pentru o secundă se întrebă cu ce se ocupau cele două femei în acea clipă, permiţându-şi un zâmbet lăuntric: „În orice caz, nu fac ceea ce fac eu.”

Planul meticulos al jafului, cu desene şi indicaţii, se citea ca un scenariu de film. Nu-i venea să creadă că un om care nu era în stare să-şi adune lenjeria murdară de pe podeaua dormitorului putea fi atât de organizat când îşi punea în cap să jefuiască un transport de valori… pe de altă parte, lenjeria de pe jos nu prezenta un pericol mortal. Dintr-odată, în minte îi apăru imaginea ceasului înnegrit de funingine de la încheietura cadavrului lui Harry. Închise încet caietul, îngreţoşată. După numai câteva secunde îl deschise din nou, febril, căutând planurile de viitor ale celui care-i fusese soţ, încercând să afle totul despre omul

alături de care trăise atâta amar de vreme.

— Dumnezeule mare, Harry, exclamă ea în şoaptă în timp ce dădea paginile. Ţi-ai planificat atacuri până în 1986! Îşi consultă ceasul, forţându-se să-şi imagineze atacurile viitoare. Trecuse o oră de când plecase de la coafor, era momentul să se întoarcă.

În taxi, pe drum spre salonul Myrei, scrise în eleganta ei agendă Gucci tot ce-şi amintea despre jaful ratat. Folosi un cod propriu, pentru cazul în care poliţiştilor care o păzeau le dădea prin cap să-i aplice o percheziţie neanunţată.

Se strecură în coafor la fel cum ieşise. Din interior, văzu cum unul dintre poliţişti se apropia de uşă. Cu viteza fulgerului, îşi dădu jos pardesiul, apucă o revistă şi se aşeză sub o cască, pe singurul fotoliu disponibil. Îi zâmbi compătimitor când trecu jenat pe lângă ea, îl aşteptă să iasă şi începu să citească notiţele făcute în taxi.

5

Arnie Fisher era furios. Genul acela de furie care-i atrăgea pedeapsa cu încuiatul în şifonier când era copil. Ochii lui de un albastru oţelit aruncau flăcări, iar la colţurile buzelor i se strânsese o spumă albă în timp ce se învârtea în jurul enormului său birou ca un leu în cuşcă. Purta un costum gri-deschis, făcut pe comandă, pantofi gri şi o cravată de mătase albastru-gri care-i atârna lărgită pe jumătate la gât. Scoase unul dintre sertarele biroului şi-l aruncă în celălalt colţ al camerei.

Abia terminase redecorarea biroului său din Soho, de pe Berwick Street. Pusese tapet şi mochetă asortate, de culoarea verde a postavului ce acoperă mesele de biliard, şi comandase mobilă nouă: două canapele grele de piele maro, o bibliotecă din mahon şi o măsuţă de cafea. Pe un perete se afla şemineul cu gaz, construit în aşa fel încât să lase impresia unui foc de lemne, care aştepta să fie conectat la reţeaua municipală, iar pe măsuţă se clătina periculos un candelabru de cristal ce urma să fie montat. Nu lipseau nici imaginile cu scene sportive, momentan rulate sul pe aceeaşi măsuţă. În iluziile lui de bun gust, reuşise să creeze o atmosferă sumbră, hidoasă. Nu făcuse economii nici la amenajarea sălii de baie, unde instalase până şi o cadă verde-închis, asortată cu chiuveta, ambele dotate cu robinete aurii. Fusese nevoit să renunţe la bideul pe care şi-l dorise dintotdeauna, pentru că nu mai era loc. Arnie era în ascensiune şi asta trebuia să se vadă: un birou nou, într-un sediu nou – odată ce punea mâna pe însemnările lui Rawlings nimic nu-i mai putea sta în cale.

Dinspre toaletă se auzi zgomotul inconfundabil de tras apa, iar în clipa următoare Tony, fratele lui, îşi făcu apariţia încheindu-şi prohabul şi aranjându-şi testiculele. Nu se spăla niciodată pe mâini.

— Pe cine ai pus să facă asta? îl întrebă imediat Arnie.

— Să facă ce?

Arnie lovi cu palma în birou.

— Am zis că-l vreau restaurat! E o mobilă veche. Un nemernic nepriceput n-a făcut decât să-i dea o spoială!

Scuipa în timp ce vorbea. Se şterse la gură cu o batistă de mătase mototolită şi lovi de mai multe ori cu palma în birou, dând frâu liber furiei, apoi scoase un pix din buzunar şi, ţinându-l ca pe un cuţit, făcu o zgârietură lungă pe blat. Tony dădu din umeri, neimpresionat de spectacol.

— Şi aşa a costat o grămadă de bani. Ar trebui să-mi fii recunoscător că ţi-am făcut economie!

Arnie scoase încă un sertar şi-l aruncă, ratând milimetric capul lui Tony. Acesta din urmă rămase la fel de calm. Nu se speria niciodată când fratele lui făcea o criză de furie ca pe vremuri, ştiind că-i trecea repede. Din contră, când era drăguţ, când îţi adresa zâmbetul acela straniu cu buzele strânse, atunci aveai toate motivele să te îngrijorezi. Acum, maxilarele lui se mişcau violent dintr-o parte în alta, ceea ce-l făcea să semene cu un măgar. Tony părăsi încăperea chiar atunci când Boxer intra. Arnie îşi reveni oarecum şi începu să mângâie blatul maltratat al mesei de lucru.

— Fii atent aici, Boxer: ăsta e un birou vechi, cu intarsii, iar imbecilul... se opri înainte de a o lua de la capăt. Fratele meu n-are clasă, nu ştie să aprecieze frumosul.

În materie de mobilă stil, Boxer era la fel de ignorant ca Tony, fireşte, dar, măcar avea atâta minte cât să-şi ţină gura şi să pară întristat. Arnie se lăsă pe spate în fotoliul lui elegant din piele şi-şi încrucişă braţele la ceafă.

— Ia zi, ce-mi aduci, bătrâne?

— Nu mare lucru, domnule Fisher. I-am spus văduvei că sunteţi dispus să plătiţi bani buni pentru registrele lui Harry, dar nici n-a clipit. Dacă vreţi părerea mea, domnule, cred că habar n-are unde sunt.

— Nu ţi-am cerut părerea! urlă Arnie.

Tony vârî capul pe uşă, ca să verifice dacă totul era în regulă.

— Vă rog, mai daţi-mi puţin timp, domnule Fisher. O să încerc din nou. E încă foarte afectată de moartea soţului ei. O s-o conving mai uşor când îşi mai revine.

Tony intrase în încăpere şi se plasase foarte aproape de umărul lui Boxer, practic uitându-se în urechea acestuia în timp ce-i asculta scuzele penibile. Îl mânca limba să-l întrerupă, să-l intimideze şi să-l umilească pe acest bărbat slab, demn de dispreţ. Boxer rămase cu capul plecat, foindu-se de pe un picior pe celălalt.

— Ai terminat? întrebă Tony apropiindu-se şi mai mult de colosul slab de înger.

Arnie ridică mâna. Un gest aproape imperceptibil, dar suficient pentru a-l face pe fratele lui să închidă gura. Apoi, ridică brusc ochii. Deşi i-ar fi putut ţine piept, Tony sesiză privirea rece şi zâmbetul sadic ce se înfiripa, aşa că alese să părăsească biroul.

Boxer nu-şi mai găsea locul. Îi era frică de Arnie. Îl enerva peste măsură s-o recunoască, dar micul sclifosit îl băga în sperieţi la fiecare întrevedere. Nu ştiai niciodată în ce toane este. Cu Tony era cu totul altceva. Un fustangiu care ar fi regulat orice avea două mâini şi două picioare, dar nu se temea să-şi folosească pumnii dacă era necesar. Deşi uneori o lua razna, măcar aveai o şansă să-i prevezi izbucnirile de furie. Privirea lui Arnie era mult mai primejdioasă.

— Vezi tu, Boxer, timpul este exact ceea ce-mi lipseşte acum. Îţi faci o idee despre ce s-ar putea găsi în acele registre, da?

— Da, domnule Fisher. Ştiu despre ce este vorba şi fac tot ce-mi stă în puteri ca să vă servesc.

— Tot ce-ţi stă ţie în puteri e un rahat! Când ai stat de vorbă cu Dolly Rawlins? Dacă-mi aduc aminte bine, te-am trimis la ea acum trei zile.

Boxer căută repede o altă scuză.

— N-am vrut să mă întorc cu mâna goală, domnule Fisher. Am încercat s-o determin pe alte căi să coopereze, dacă mă înţelegeţi. N-am avut succes. Atunci, m-am hotărât să încerc varianta directă. I-am spus: „Să nu-ţi treacă prin cap să duci registrele altcuiva, căci domnul Fisher va fi extrem de nemulţumit.” N-o să facă nimic stupid, vă asigur. Sunt convins c-o să se poarte cum

trebuie.

Arnie ridică un deget, iar Boxer tăcu instantaneu, ca un câine speriat în faţa stăpânului.

— Ţi-ai prins urechile în cuie, nu-i aşa, bătrâne? Trebuşoara asta te depăşeşte? Nu eşti capabil? Vrei să-l pun pe Tony să continue discuţia cu Dolly Rawlins? Ce părere ai?

Boxer ştia precis ce s-ar fi întâmplat dacă intra pe fir celălalt frate.

— Nu, domnule Fisher. Vă rog, nu faceţi asta. Lăsaţi-mă să mai discut o dată cu ea. Vă rog!

Arnie îşi scoase ochelarii şi începu să-i şteargă meticulos.

— Ai cerut mai mult timp şi am de gând să ţi-l dau. Ai două săptămâni să-mi obţii registrele alea nenorocite. Dacă nu reuşeşti, bătrâne tovarăş, o să-l las pe frate-meu să se ocupe de văduvă, doar ştii cât de mult îi plac femeile.

Sună telefonul. Arnie ridică receptorul şi se cocoşă în scaun, devenind dintr-odată foarte serviabil.

— Salutare, Carlos! Sunt bine, foarte bine. Stai puţin – hai, ieşi afară, Boxer. Ţine minte: nu ştiu ce nume mai apar prin caiete, dar sunt sigur că al tău e acolo, căci ai făcut multe treburi pentru nenorocitul de Harry. Gata, ieşi afară, până nu-l chem pe Tony să-ţi arate uşa.

Boxer se strecură spre ieşire, mintea lui înceată străduindu-se să înţeleagă ultimele cuvinte ale şefului. Avea dreptate. Era şi în interesul lui să obţină registrele. Participase la câteva dintre loviturile lui Harry. Se decise s-o viziteze pe Dolly în aceeaşi seară, indiferent dacă femeii îi convenea sau nu. Închise atent uşa biroului lui Arnie şi o luă pe scara ce cobora la clubul de la parter, unde domnea întunericul chiar şi ziua în amiaza mare. Mirosul puternic de chiştoace, fum de trabuc şi bere acră era impregnat în perdelele roşii, grele, de catifea. Era un iz aspru, scârbos.

Tony Fisher pândea la baza scării. Voia să se distreze şi el puţin cu sărmanul Boxer.

— S-a mai calmat Arthur Negus[1] de la *Antiques Roadshow?*

Colosul încercă neîndemânatic să-l ocolească. Tony se proţăpi în faţa lui şi ridică pumnii ca în ring.

— Hai, Boxer, arată-mi de ce eşti în stare!

Fostul sportiv ridică şi el pumnii în poziţia de gardă, însă doar pe jumătate, neconvingător. Tony îl lovi cu putere în plex. Uriaşul se îndoi şi se apucă cu mâinile de burtă, respirând cu greutate. Agresorul se aplecă deasupra lui.

— Începi să-ţi ieşi din mână, campionule! îi aruncă, apoi, râzând în hohote, o porni pe scări în sus. Boxer simţea că este pe punctul să vomite.

---

[1] Prezentator britanic de televiziune şi colecţionar de mobilier de lux (1903-1985).

6

De după perdeaua dormitorului lăsat în penumbră, Dolly îi urmărea pe nenorociţi! Puşi s-o urmărească pe ea. Aceeaşi maşină de poliţie fără însemne cu care fusese supravegheată la salonul de coafură staţiona nu departe de casă. Zâmbi şi-i aruncă o privire lui Wolf, care se uita la ea din pat, unde era tolănit.

— Ce profesionişti sunt, să se parcheze chiar sub un felinar! Îi putem vedea perfect faţa stupidă şi plictisită, nu-i aşa?

Unul dintre bărbaţii în civil ieşi din vehicul şi se îndepărtă, lăsându-l pe Andrews tolănit în scaunul pasagerului. Zâmbetul lui Dolly se şterse brusc. O porni în jos pe scări, cu Wolf pe urmele ei.

Subinspectorul Andrews încerca din răsputeri să se concentreze asupra văduvei, care tocmai ieşea din casă. Cu un pardesiu aruncat neglijent pe umeri şi fără poşetă, era limpede că-şi scosese căţelul la o scurtă plimbare. Poliţistul căscă. Supravegherea era cea mai plicticoasă corvoadă din lume. În faţa lui, silueta lui Dolly care se îndepărta pe trotuar era perfect vizibilă. Femeia se oprea frecvent, căci micul animal părea hotărât să ridice piciorul la orice copac sau stâlp. Ajunşi la colţul străzii, căţelul dispăru. Femeia puse mâinile în şolduri, cu spatele la ofiţerul de poliţie, şi-şi pocni palmele.

— Treci înapoi, Wolf! Înapoi!

Andrews zâmbi în sinea lui. Nu prea semăna cu vocea Barbarei Woodhouse, celebra dresoare de câini cu emisiune la televizor.

— Dacă tu eşti nevastă de şef mafiot, eu sunt unchiul lui Superman, comentă el în şoaptă.

Dolly dădu colţul în căutarea câinelui. Poliţistul se întrebă dacă avea rost să iasă ca s-o urmărească pe jos, dar era o noapte rece şi, la urma urmei, văduva nu făcea decât să-şi plimbe animalul de companie. Cu toate acestea, când, după un minut, femeia nu-şi făcu apariţia, intră în

alertă. Coborî repede din maşină şi se repezi spre locul unde o văzuse ultima dată.

— Dumnezeule! aproape că strigă printre dinţii strânşi.

Văduva şi pudelul dispăruseră fără urmă. Andrews alergă înapoi la maşină, unde ajunse concomitent cu colegul lui, Richmond, care cumpărase cheeseburger! Şi milkshakes.

— Ai văzut-o? întrebă el disperat.

— Pe cine? Doar nu vrei să-mi spui c-ai pierdut o babă care-şi plimba potaia?

— Crezi că lui Resnick o să-i pese de cine a pierdut-o şi cine luase o pauză neautorizată ca să cumpere haleală?

Richmond păru să înţeleagă foarte rapid. Aruncă mâncarea într-un tufiş de pe marginea drumului şi se repezi la volan.

— Conduc eu, trebuie s-o găsim!

Dolly şi Wolf îşi pierduseră urma într-o petrecere a burlacilor din capătul Barnet Road, de unde luaseră un taxi spre gara de pe Liverpool Street. Maşina de poliţie trecu chiar pe lângă ei în timp ce se îndreptau cu taxiul spre sud. Dolly zâmbi răutăcios şi-l mângâie pe cap pe micul patruped ghemuit lângă ea. Simţea adrenalina curgându-i prin vene, iar senzaţia aceea care o aducea aproape de Harry al ei îi stârnea o plăcere extraordinară.

Şoferul îi urmări în oglinda retrovizoare reacţiile la trecerea maşinii de poliţie. Omul văzuse destul de multe la viaţa lui ca să priceapă că femeia fie era certată cu legea, fie se întorcea acasă, la soţ, după o întâlnire cu amantul – vârsta ei îi sugera mai curând că avea de-a face cu lumea interlopă.

— Le-am arătat noi, Wolf, nu-i aşa, iubitule? Da, le-am arătat noi! mormăia Dolly fără a-şi da seama că era privită pe ascuns.

Când ajunseră la destinaţie îi plăti suma fixă taximetristului, căci o pregătise în buzunarul pardesiului, ca să nu piardă nicio secundă. De acum înainte, pregătirea era esenţială. Aruncă o privire în jur, asigurându-se că nu

era urmărită, şi se angajă, cu Wolf în braţe, pe străzile lăturalnice ce duceau la marile arcade din spatele gării. Ajunse rapid la un şir de depozite de închiriat, majoritatea folosite de British Rail sau de mecanici auto, pentru reparaţii şi pentru realizarea testelor periodice.

Aleea era murdară, rece şi întunecoasă, fiecare clădire furând din lumina naturală a celeilalte. Dolly înainta încet printre arcade. Nu se grăbea, căci nu vedea bine unde punea piciorul, iar ochii nu i se adaptaseră încă la întuneric. Căuta numărul cincisprezece. Unele arcade nu aveau uşi, iar în interior se ghiceau caverne uriaşe, umede, reci şi mirosind a mucegai, ca pivniţele prost aerisite. Maşinile abandonate îi aţineau calea ca nişte fantome, martori muţi ai trecutului, cu parbrize sparte, roţi lipsă şi portiere deschise. Se strecură pe lângă ele, murdărindu-şi pantofii şi agăţându-şi ciorapii într-o bară desprinsă pe jumătate. Într-un depozit dezafectat, o gaşcă de boschetari zăceau beţi lângă un tomberon în care făcuseră focul. Nici n-o băgară în seamă când trecu pe lângă ei.

După alte câteva minute bune de căutări, se opri în faţa unei porţi culisante verzi. Scoase din buzunarul pardesiului cheia pe care i-o lăsase Harry şi o încercă în lacăt. Fu cât pe-aci să-l scape pe micuţul Wolf din braţe când uşa fu împinsă cu putere spre ea şi din spate se auzi lătratul furios al unui dulău. Wolf începu să latre şi el, ceea ce spori isteria potăii din spatele uşii. Dolly se văzu nevoită să-i acopere botul cu mâna, putea auzi zornăitul lanţului cu care era legat dulăul ce se izbea furios în uşa metalică. Ridică privirea, şi nu mică îi fu mirarea când constată că se oprise la numărul treisprezece. Se îndreptă spre următoarea arcadă, sperând că balamucul făcut de câini nu atrăsese prea tare atenţia. În partea de sus a unei uşiţe de lemn prinse în uşa mai mare a depozitului stătea scris cu cifre şterse „15”. Ascunzătoarea lui Harry. Încercă mai multe chei, până când uşa se deschise.

În interiorul încăperii mari, cavernoase, plutea o tăcere ireală, spartă imediat de vâjâitul unui tren ce trecea pe deasupra. Dolly închise uşa în urma ei, aşeză căţelul jos şi

aprinse o lanternă de buzunar. Înaintă încet, ghidată de fasciculul slab de lumină, şi, în timp ce Wolf amuşina nişte maşini de epocă, ar fi putut să jure că simţea mirosul lui Harry. Era atât de fericit la ideea că-şi va revedea stăpânul drag! Când micul animal ridică întrebător ochii spre ea, simţi cum inima i se topeşte şi se cutremură încă o dată sub şocul pierderii lui Harry.

Acesta era „un loc pentru bărbaţi" ce nu avea nimic în comun cu casa lor cochetă din Potters Bar. Aproape că simţea mirosul de transpiraţie, de muncă grea, şi efluviile de testosteron când Harry şi banda lui de răufăcători ţineau sfaturi de taină. Dolly rămase împietrită o bună bucată de timp, căci nu mai pusese niciodată piciorul în bârlogul lui şi se temea de ceea ce ar fi putut găsi în colţurile mai îndepărtate şi mai întunecoase. De când îşi cunoscuse soţul, trăise cu convingerea că într-o zi avea să-i afle secretul, pe care nu şi-l imaginase însă niciodată altfel decât sub forma unui tânăr amant. Arăta atât de bine, iar bărbaţii cedează la fel de uşor precum femeile cuvintelor meşteşugite. Dar ceea ce se afla aici îi întrecea toate aşteptările… acesta era marele secret demn de a fi păstrat.

Înaintă concentrată spre colţul cel mai îndepărtat al depozitului, pierzându-l din vedere pe Wolf, care se murdărise cu ulei de motor amestecat cu noroi, şi scoase o exclamaţie de scârbă când simţi cum apa murdară îi ajungea la piele. Îşi privi pantofii distruşi, ocazie cu care-l văzu pe micul pudel în mijlocul bălţii, dând fericit din coadă. Lăbuţele lui imaculate erau îmbrăcate în şosete negre lucitoare.

Dolly îşi croi drum către partea din spate a garajului, unde se afla o uşă mare de interior ce ocupa toată lăţimea încăperii, dotată, şi aceasta, cu o uşă de dimensiuni normale în centru. O deschise şi găsi rapid întrerupătorul ce punea în funcţiune lămpile cu neon atârnate de grinzi. Spre marea ei surprindere, i se înfăţişă un spaţiu mult mai curat decât cel prin care trecuse. Două rable stăteau împinse lângă pereţi, iar în mijloc se afla o dubă de dimensiuni medii, atent acoperită cu o prelată. Se apucă s-

o tragă la o parte, dar materialul greu, cauciucat, îi alunecă din mână. Se strâmbă de durere când simţi cum i se rupea o unghie. Wolf, în schimb, se repezi sub maşină, unde începu să sape frenetic. Dolly se văzu nevoită să îngenuncheze lângă el, făcându-şi praf dresul, ca să vadă ce-l apucase.

Sub stratul de beton subţire şi crăpat se vedeau plăci de lemn. Le trase deoparte şi dădu la iveală o groapă de un metru pe treizeci de centimetri în care se vedea ceva învelit în hârtie cerată maronie. Târî afară pachetul, dădu la o parte straturile de protecţie şi descoperi două puşti cu ţeava retezată. Pistolul din cutia de valori îi întărise credinţa că Harry folosise arme de foc, dar asta n-o şocase peste măsură. Mai mult se emoţionase la gândul că iubitul ei soţ îi lăsase un mijloc să se apere după ce el nu va mai fi pe lume. Aceste arme însă, aceste arme erau din altă categorie. Nu aveai nevoie de aşa ceva pentru autoprotecţie. Acestea erau armele unor tâlhari periculoşi. În acea clipă, Dolly se simţi cel mai aproape sufleteşte de bărbatul ei de când rămăsese văduvă. Îi dăduse cheile de la ascunzătoarea lui şi-i permitea în sfârşit să înţeleagă totul. Depindea numai şi numai de ea ce avea să facă în continuare cu aceste informaţii.

Fără a le atinge, Dolly împachetă puştile în ambalajul protector şi le puse la loc în groapă, apoi se ridică încet. „Totul este aici", îşi spuse privind roată în jur; toată logistica folosită de Harry în ultimele spargeri: autoturismele, dubele, uneltele de tăiat metalul, mănuşile, armele. Vârî mâna în buzunarul pardesiului pătat de ulei, îşi scoase carneţelul şi-l deschise la pagina unde-şi făcuse notiţe când plecase de la bancă. Toate lucrurile de care avea nevoie Harry pentru a da o nouă lovitură se găseau în registre, în carneţelul ei şi în această ascunzătoare. Scoase un pix, trase o linie groasă lângă celelalte observaţii şi scrise: „2P", adică două puşti. Zâmbi către nicăieri şi avu impresia că răposatul o privea mulţumit. „Aşa te vreau, iubito", i-ar fi spus.

Străbătu din nou magazia umedă şi întunecoasă, abia

acum dându-şi seama de dimensiunile ei uriaşe. Se îndreptă către o cămăruţă din partea cealaltă, ce părea făcută din pereţii despărţitori recuperaţi de la un cabinet de avocatură. Lemnul, altădată lăcuit, se exfolia acum pe suprafeţe largi, iar ferestrele sparte erau prăfuite şi pline de pânze de păianjen. Învârti mânerul uşii delabrate şi pătrunse în interior. Îşi privi mâna, constatând că pe degete i se imprimaseră amprente grase, aproape identice cu ale ei. Îşi imagină cu tandreţe că avea de-a face cu amprentele lui Harry, care-i strângea mâna de pe lumea cealaltă.

Oficiul era mobilat spartan: o chiuvetă şi o mică sobă cu gaz Calor, un birou, două scaune desperecheate şi numeroase fotografii cu tinere dezbrăcate, în posturi provocatoare, lipite pe pereţi. Cănile murdare de cafea şi câţiva biscuiţi pe jumătate putrezi îi indicară că aici fusese planificată ultima lovitură a bandei lui Harry. Adună cănile murdare şi se apropie de chiuveta ce avea ea însăşi nevoie de o mână de femeie. Când învârti hotărâtă de robinete, auzi bolborositul aerului evacuat în timp ce lichidul era împins cu presiune. O zeamă neagră ţâşni pe ţeavă, se izbi de fundul chiuvetei şi i se răspândi pe rochie, făcând-o să sară speriată înapoi şi să scape din mână cănile. Două se făcură praf de marginea chiuvetei, iar celei de-a treia i se rupse coada. Trei căni de cafea zdrobite, bune de aruncat: a lui Harry, a lui Terry şi a lui Joe. Ochii i se umplură de lacrimi amare. Izbucni în plânsul pe care şi-l reprima de atâta vreme, lăsându-se în voia lui acolo, în intimitatea biroului secret al lui Harry. Uşurarea fu atât de bruscă şi de puternică, încât o luă ameţeala. Se sprijini cu mâna de chiuveta blestemată, temându-se că-i vor ceda picioarele. Înţelese că n-avea niciun sens să se mai lupte cu emoţia ce stătea să-i spargă pieptul. Porţile barajului erau deschise, nicio forţă din lume nu le mai putea împinge înapoi. Tristeţea devastatoare la ideea pierderii omului celui mai important din viaţa ei era pe punctul s-o doboare literalmente la pământ. Cu capul aplecat peste cuva de porţelan, îl vedea pe Wolf, care o privea speriat de lângă

picioarele ei murdare de ulei şi de noroi. Îşi aminti brusc de ziua în care Boxer, sătul să doarmă prin canale, trecuse printr-un moment de depresie adâncă: „Oriunde mă uit, văd numai căcat de câine”, repeta el cu vocea alcoolicului ajuns la capătul puterilor. Harry reuşise să-l aducă pe linia de plutire. Îi ridicase scăfârlia şi-i spusese privindu-l adânc în ochi: „Atunci, priveşte în sus, bătrâne prieten. Dacă ţii capul în jos, n-o să vezi decât căcat de câine pentru tot restul vieţii. Ridică ochii!” Harry nu fusese niciodată prietenul lui, se înţelege, dar avea talentul să potrivească în aşa fel cuvintele încât ajungea la inima oricui.

Când ridică în sfârşit capul, lacrimile i se opriseră, iar pudelul o privea cu încredere, aşteptându-i ordinele. Aruncă o ultimă privire spre cioburile celor trei căni şi-şi luă căţelul în braţe, strângându-l tare la piept, în pofida blăniţei murdare.

— Totul e în regulă, scumpule. Mămica e mai bine acum. Totul e bine.

7

Linda ajunse la ora zece fix la centrul de sănătate şi relaxare Sanctuary din Floral Street şi-şi dădu seama instantaneu că cele mai bune ţoale ale ei, pe care le călcase special după ce primise telefonul de la Dolly, erau departe de a se ridica la nivelul ţinutelor fabuloase pe care le vedea foindu-se pe la recepţie. „Sigur n-au muncit o zi în viaţa lor”, îşi spuse înciudată. Era pe punctul să se facă nevăzută, când se trezi abordată de o recepţionistă cu nasul pe sus care o întrebă dacă era invitata vreunui membru al clubului. La auzul numelui doamnei Rawlins, fu primită cu braţele deschise.

Nici nu ştiu unde să se uite mai întâi pe parcursul turului ghidat obligatoriu. Nu văzuse niciodată atâtea femei pe jumătate dezbrăcate, şi imaginea de ansamblu nu-i plăcea. Cabinele de schimb erau ca un iad. Acolo, toate hainele erau date jos, iar femeile se plimbau ca la ele acasă. Ca să spunem adevărul, Linda nu se plimba în pielea goală nici prin propria casă, de teamă că ar fi putut s-o vadă băiatul care spăla ferestrele blocului sau că tocmai atunci ar fi dat buzna portăreii.

Preţurile de la bufetul cu autoservire erau exorbitante, aşa că se gândi să se refugieze la cafenea şi să-şi cumpere un sendviş cu şuncă. O asistentă îi spuse că era suficient să pronunţe numele doamnei Rawlins pentru ca orice cheltuială să fie trecută în contul acesteia. Linda clătină dispreţuitor din cap. Nu era învăţată să primească ceva pe gratis.

— Bine, spuse în cele din urmă, mai mult din curiozitate, arătând spre un sendviş. E bun şi cu brânză, dacă nu aveţi cu şuncă.

Cu mâncarea în mână, fu condusă înapoi în sinistra zonă a cabinelor de schimb, unde se trezi lăsată în plata Domnului. Rămase proţăpită acolo, complet îmbrăcată, simţindu-se ca ultimul om în timp ce încerca să nu se holbeze la fesele şi sânii care defilau nonşalant pe lângă

ea. Într-un final, neputând să mai reziste, o zbughi spre ieşire cu ochii aţintiţi în faţă. Îndrăzni să arunce o privire când trecu pe lângă zona cu biciclete de fitness şi fu cât pe-aci să n-o mai recunoască pe Shirley, într-atât arăta de slabă şi de epuizată după efort. Se îndreptă spre ea, dar o antrenoare o informă că nu avea acces în zona de exerciţii fără ţinuta adecvată.

— Hei! Nu ţi-e foame? îi strigă, trecând fără să se sinchisească pe lângă angajata clubului.

Shirley o recunoscu pe loc şi se opri din pedalat. Cele două femei nu se îmbrăţişară, în mod evident neştiind ce dicta eticheta în cazul unor astfel de întâlniri neprevăzute, aşa că tot Linda sparse tăcerea:

— Zi, nu ne-am mai văzut de mult, nu?

Conveniră rapid că se cunoscuseră la o recepţie, în urmă cu aproximativ doi ani. Amintirile Lindei erau oarecum înceţoşate de băuturile consumate în ziua aceea, însă Shirley completă cu amabilitate spaţiile albe. Ajunseră la concluzia că recepţia fusese oferită de Harry Rawlins şi că amândouă fuseseră contactate din senin de Dolly Rawlins. Niciuna din ele n-ar fi putut spune care era scopul convocării, dar ambele sperau că avea să se lase cu nişte bani gheaţă. Nici nu le trecea prin cap că ar fi putut fi vorba de altceva.

— În orice caz, vreau să profit cât mai mult de facilităţile SPA-ului. Hai cu mine!

Shirley se îndreptă către vestiare, urmată fără mare entuziasm de Linda.

Shirley se dezbrăcă şi se înfăşură rapid în prosopul pufos pus la dispoziţie de stabiliment, pe când Linda făcea eforturi disperate să pară relaxată, nedezlipindu-şi privirea de la unghiile ei crăpate şi evitând cu orice preţ contactul vizual.

— Relaxează-te, Dolly plăteşte, o încurajă Shirley.

Linda uitase cât de frumoasă putea fi prietena ei, cât de elegant şi de feminin se mişca, aparent fără niciun efort. Chiar şi vârâtă într-un pătrat de pânză albă, afişa o formă de invidiat, cu părul şi machiajul parcă desprinse dintr-o

revistă de modă. Hotărâtă să-şi ascundă jena, încercă să glumească:

— Nu vreau să sucesc capetele băieţilor cu trupul meu, Shirl.

— Dar aici sunt numai femei.

Înfrântă, Linda luă prosopul din mâna lui Shirley.

— Ştii ce, eu nu accept să-mi scot sutienul şi chiloţii. Nu vreau să mi le fure cineva! izbucni ea dând buzna într-o cabină. Când se aplecă să-şi scoată pantofii, văzu ochii amuzaţi ai lui Shirley care o priveau pe sub uşa înălţată. Să dea dracu'! Vocea ei cântată răsună peste vestiar. La ce e bună o nenorocită de uşă dacă e pusă la juma de metru?

În momentul în care se îndreptă, umerii şi capul i se iţeau peste pereţii cabinei, iar Shirley aproape că se tăvălea de râs.

— E ca şi cum te-ai ascunde după un timbru! bombăni Linda sprijinindu-şi braţele peste marginea de sus a uşii şi izbucnind, la rândul ei, în hohote nestăpânite de râs. Cele două femei râdeau pentru prima dată de când aflaseră de ce soartă avuseseră parte soţii lor.

La 11.30, Shirley se relaxa cu ochii închişi în bulele albicioase ale jacuzzi-ului, iar Linda stătea pe margine, încălzindu-şi picioarele şi gleznele. Marginea sutienului ei de satin roşu era vizibilă deasupra prosopului alb şi în apă pluteau firimituri din sendvişul cu brânză, dar nu-i păsa.

— Un futai bun face cât o oră de sală, ştiai? Şi nici nu te costă ca taxa anuală la clubul ăsta! Linda râse de propria vorbă de duh şi băgă ultima îmbucătură de pâine în gură, apoi se spălă pe mâini în jacuzzi. Pe de altă parte, nici nu poţi să stai aşa, fără să faci nimic. Trebuie să-ţi dai şi tu un pic silinţa.

— Mai ai şi alte subiecte de discuţie?

— Păi, nu, nu prea mai am. Eu şi cu Joe al meu o făceam aproape în fiecare noapte. Dispoziţia i se strică brusc când îşi aminti de răposatul. Mă rog, poate că încă nu m-am obişnuit complet fără el.

Shirley deschise un ochi şi o privi intrigată. Oare lipsa de sex era cel mai greu lucru cu care să te obişnuieşti

după ce soţul tău a fost făcut tocăniţă în cursul unei tentative de jaf avortate?

Până la mijlocul zilei, Dolly tot nu-şi făcuse apariţia. Linda devenise nervoasă. Shirley, în costumul Evei, se bucura de binefacerile patului de bronzat, în timp ce amica ei sorbea o cafea, molfăia un baton de ciocolată şi trecuse de la sex la tema banilor.

— Dacă ne dă ţeapă, am spart o avere pe mâncare. Şi nici măcar nu mi-a plăcut! Plec de aici mai grasă decât am intrat! Halal SPA de sănătate!

— O să vină, sunt sigură. Şi, te rog, nu mai vorbi atât de tare, şuieră Shirley. Uitase cât de penibilă putea fi Linda uneori, chiar fără să bea. Poate că reuşise să-şi toarne pe şest un strop de votcă în cafea, căci devenea tot mai volubilă. Dăduse de două ori biscuiţi papagalilor din cuştile agăţate de crengile ferigilor uriaşe, cu toate că i se ceruse insistent să se abţină. Făcuse şi observaţii jignitoare la adresa asistentelor, râzând de ele şi numindu-le gângănii băgăcioase.

Deşi nu-şi dorea s-o facă să se simtă prost pe Shirley, era exact ceea ce reuşise. În realitate, Linda era complet neobişnuită cu aceste medii luxoase. Privi în jurul ei: numai femei răsfăţate, cu nasul pe sus, obraznice, târfuliţe slabe, dar care aveau mai mulţi bani decât văzuse ea toată viaţa. Era pe punctul să plece, când o văzu pe Dolly îndreptându-se fără grabă în direcţia lor, acoperită într-un prosop alb şi cu un turban de aceeaşi culoare pe cap, salutând discret câteva asistente, care o întâmpinară cu mare respect.

— Dumnezeule mare, trezeşte-te! îi dădu Linda un cot lui Shirley. Lana Turner trăieşte şi s-a mutat la Londra – fii atentă!

— Bună, fetelor! le salută Dolly cu un zâmbet. Îmi pare rău că nu v-am trimis flori, nu-mi stă în caracter.

Linda îşi muşcă buza. Tonul profesoral şi referirea imediată la funeraliile recente o iritară pe loc. Era cel mai prost mod de a începe o discuţie. Ar fi preferat de-o mie de ori ceva mai neangajant, de tipul: „Ce mai faceţi?”, „nu ne-

am mai văzut de o veşnicie” sau „regret nespus că soţul meu i-a omorât pe soţii voştri!”

— Hai la saună, acolo vom putea discuta în linişte, spuse Dolly luând-o înainte. Cele două femei o urmară cu docilitatea lui Wolf – înţelegând instinctiv că aveau mai mult de câştigat rămânând în preajma ei decât îndepărtându-se.

Linda nu mai fusese niciodată la saună. Transpira puternic şi se temea că ar fi putut să iasă culoarea din sutienul roşu la care nu se putea îndura să renunţe, pătând prosopul alb. Shirley, în schimb, obişnuită cu saunele, se întinse imediat pe banca cea mai de sus.

— Ce mai faceţi voi? le întrebă odată instalate, ca şi cum chiar şi-ar fi dorit să le asculte poveştile triste. Dar Dolly nu mai făcea nimic fără un motiv. În realitate, intenţiona să afle mai multe despre cele două văduve înainte de a le împărtăşi din gândurile ei recente. Îşi amintise şi atmosfera de la recepţia oferită cu doi ani înainte, când grădina li se umpluse cu cei mai diverşi interlopi londonezi. Dacă era să fie sinceră, nu-şi amintea nimic despre Shirley, în schimb Linda îi produsese o impresie greu de şters.

— Terry al meu n-a pus niciun ban deoparte pentru ratele la casă, aşa că dacă nu câştig la Miss Paddington săptămâna viitoare, va trebui să-mi găsesc o slujbă, începu să se confeseze, vizibil jenată, Shirley.

Nu era decât o puştoaică de douăzeci şi ceva de ani fără nicio pregătire profesională, nu avea nici măcar şcoala vieţii. Întotdeauna cineva avusese grijă de ea, aşa că nu ştia cum să supravieţuiască singură.

— Mi se rupe inima, îi răspunse Linda pe un ton batjocoritor. De ce nu-ţi iei trei slujbe în acelaşi timp, cum am fost eu nevoită să fac când Joe a intrat la mititica ultima dată? Şi ce naiba e Miss Paddington?

— O, e un concurs de frumuseţe! explodă Shirley. Mama m-a înscris fără să-mi spună. La început m-am supărat pe ea, mai ales că tocmai îl pierdusem pe Terry, dar am iertat-o. Premiul e de o mie de lire sterline, plus o excursie la

Palma de Mallorca pentru două persoane. Iar câştigătoarea se califică automat la Miss Anglia!

— Apoi la Miss World, presupun? interveni Dolly, pe un ton sarcastic ce-i scăpă complet interlocutoarei.

— Exact. E o şansă extraordinară, zise Shirley dându-şi ochii peste cap într-o clipă de visare.

— Ţie cum îţi merge?

Văduva lui Harry îşi întoarse atenţia spre Linda.

— Păi, ştii cum era Joe. Azi la bal, mâine la spital. Doamne, da’ cald mai e aici. Nu putem deschide un geam, ceva?

Dolly mai aruncă un polonic de apă peste cărbunii încinşi, sporindu-i disconfortul.

— Stai jos. E mai cald dacă stai în picioare şi încă şi mai cald pe băncile de sus.

Conversaţia lejeră se încheiase. Decise să treacă la subiectul întâlnirii lor deloc întâmplătoare.

— Aţi auzit probabil că de teritoriul lui Harry se ocupă acum fraţii Fisher?

— Am auzit un zvon, răspunse Linda suflând cu greutate.

— Ţi-au făcut necazuri?

— Nu, nu ei, dar caraliii mi-au făcut praf casa. Sunt o adevărată pacoste, tot timpul se ţin după fundul meu. Dacă nu se cară, va trebui să mă mut.

Dolly se uită întrebător la Shirley.

— Eu am încasat patru percheziţii, nu una. Dar pe fraţii Fisher nu i-am zărit prin preajmă.

Linda era mai preocupată să nu se topească decât să fie atentă la întrebările lui Dolly.

— Doamne sfinte, aici e ca-n iad! Sunteţi sigure că face bine la sănătate?

— Sauna te ajută să elimini impurităţile şi substanţele nocive din organism.

SPA-urile erau printre puţinele lucruri la care Shirley se pricepea.

— Am eu o soluţie mai bună… începu Linda.

Dolly ridică mâna, cerând linişte.

— Ascultaţi, am vrut să discut cu voi amândouă. Fraţii

Fisher şi curcanii umblă disperaţi după informaţii.

— Şi eu care credeam că e iubire sinceră, încercă Linda o ultimă glumă.

Văzu doar umbra unui zâmbet politicos trecând peste chipul lui Dolly, care dispăru rapid în spatele aceleiaşi expresii impenetrabile.

— Ştiţi cum lucra Harry. A păstrat evidenţe despre toţi cei care au participat la operaţiunile puse la cale de el. A făcut liste cu nume şi prenume: informatori, vânzători de arme, bancheri. Plăţi făcute în numerar, cu suma, data şi locul. Le păstra ca pe o formă de asigurare, în cazul în care cuiva îi venea ideea să-l şantajeze ori să-l tragă pe sfoară.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, Doll, o întrerupse Linda, care se simţea tot mai ameţită de la căldură.

— Atunci, taci şi ascultă! Şi să nu-mi mai spui niciodată aşa. Nu-mi place. Fraţii Fisher umblă după registrele lui Harry.

— De ce? întrebă Shirley.

— Probabil pentru că numele lor figurează la loc de cinste, alături de trebuşoarele murdare pe care le-au făcut. Sunt speriaţi c-o să dea de bucluc dacă informaţiile ajung pe mâna poliţiei.

— La cine sunt acum?

Ţinând cont că nu era cea mai inteligentă făptură din saună, Dolly aprecie talentul tinerei de a pune întrebările potrivite.

— La mine, răspunse fără să clipească.

Începu să le explice pe îndelete, cu calm, tot ce aflase de la moartea soţului ei, asigurându-se că cele două înţelegeau bine. Shirley îi sorbea fiecare cuvânt, pe când Linda dăduse capul pe spate, închisese ochii şi asculta cu atenţie, gâfâind uşor în căldura insuportabilă.

— Harry mi-a promis că, dacă va păţi ceva, se va asigura că-mi va fi bine. Şi-ar fi dorit ca echipa lui să preia afacerile şi să aibă grijă de noi toate. La un moment dat chiar a glumit, spunând că, dacă ar muri, oamenii lui de încredere s-ar descurca foarte bine fără el, numai cu

registrele. Dar, aşa cum ştiţi, Joe şi Terry au plecat odată cu el, aşa că este rândul meu acum să am grijă şi de voi. Aşa cum şi-a dorit scumpul meu Harry. O privi atent pe Shirley, întrebându-se dacă pricepuse ceva, şi văzu că puştoaica asculta cu urechile ciulite. Pe neaşteptate însă, Linda sări în picioare.

— Eu nu mai suport! Simt că mă ia cu leşin!

Dolly îi aruncă o privire furioasă. Uite în ce situaţie ajunsese! Îşi pusese sufletul pe tavă în faţa celor două, iar umflata asta nu avea nici măcar bunăvoinţa s-o asculte până la capăt. Se ridică la rândul ei, îşi înfăşură prosopul în jurul taliei şi ieşi din saună fără un cuvânt, temându-se să nu facă ceva ce ar fi putut regreta apoi, de pildă să-i lipească mutra de cărbunii încinşi.

— Cu ce i-am greşit acum? o întrebă Linda pe Shirley, descoperind cu surprindere că faţa acesteia exprima sentimente amestecate de furie şi dispreţ.

— Nu vezi cât e de supărată? A trecut prin clipe teribile, cred. Ei i-a fost mult mai greu decât nouă. Din Harry n-a mai rămas aproape nimic, în orice caz, nimic care să poată fi recunoscut. Erau căsătoriţi de douăzeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu!

Atât îi trebui Lindei, care sări ca muşcată de şarpe.

— Şi eu nu sunt supărată? Dacă n-o arăt, nu înseamnă că nu simt nimic!

Shirley făcu tot posibilul s-o calmeze, în zadar. Linda se învârtea cu mâinile în şold prin saună, ameninţând c-o să-i arate ei. Cum nu părea dornică să iasă şi să alerge după Dolly, Shirley hotărî că nu făcea decât să braveze. Dintr-odată, Linda se opri din bombăneli, se lăsă să cadă pe bancă şi-şi prinse capul în mâini, aplecându-se peste genunchi.

— Azi de dimineaţă, la duş, mi-am dat cu săpun în ochi. M-am întins după prosop, dar, în loc de asta, am pus mâna pe o cămaşă de-a lui uitată acolo. Încă avea mirosul lui. Am încă în nări mirosul lui. Mi s-a părut că era acolo, lângă mine, dar nu era decât o nenorocită de cămaşă, gemu ea izbucnind în hohote de plâns.

Lui Shirley i se puse un nod în gât. Gura i se strâmbă dizgraţios când încercă, în van, să-şi reţină suspinele. După câteva secunde, plângea şi ea, gândindu-se la toate lucruşoarele din casă care-i aminteau de Terry.

Când se întoarse, Dolly le găsi jelind una în braţele celeilalte şi vărsând şiroaie de lacrimi. Încercă să-şi menţină demnitatea, dar se trezi rapid că plângea şi ea. Era pentru prima dată când o făcea în faţa unor străini, însă nu-i păsa câtuşi de puţin. Acum, i se părea normal să-şi împărtăşească durerea cu celelalte două văduve. Nu se simţea deloc jenată şi nu se temea să fie considerată slabă. Avea instinctiv încredere în ele, ceea ce, iarăşi, nu i se mai întâmplase niciodată cu străinii. Încredere. Iată de ce avea nevoie.

Tensiunea se diminuă treptat, iar Dolly îşi drese glasul.

— Când v-am invitat aici, nu ştiam până unde voi merge cu destăinuirile. Acum ştiu. Cu privire la registrele lui Harry, dispunem de două opţiuni…

— *Noi* dispunem? o întrerupse Linda, dar zâmbetul blând al femeii mai în vârstă o făcu să tacă şi să asculte în continuare.

— Harry îşi planifica loviturile cu luni întregi în avans şi punea totul pe hârtie. Dacă ar pune mâna pe planurile notate în registre şi le-ar pune în aplicare, fraţii Fisher ar ajunge să domine toată mafia londoneză. Aşa a reuşit fostul meu soţ să rămână la vârf. Revenind, opţiunea unu ar fi aceea de a le vinde registrele fraţilor Fisher, care s-ar putea angaja să ne ofere un procentaj din profituri. A doua opţiune, care presupune să nu vindem, este să dăm chiar noi următoarea lovitură plănuită de Harry, spuse Dolly dintr-o suflare, cercetând cu mare interes reacţiile tovarăşelor ei de suferinţă.

Shirley rămăsese cu gura căscată. Linda râdea isteric.

— Glumeşti? o întrebă între două hohote.

— Dacă nu vreţi s-o faceţi, nu-i nicio problemă. Singură nu pot, aşa că voi fi nevoită să mă adresez fraţilor Fisher, care sunt nişte canalii împuţite şi-o să mă tragă pe sfoară, nu-mi fac iluzii în acest sens.

— Nu putem executa un jaf armat, şopti Shirley.
— Ba da, putem. Trebuie să ducem la bun sfârşit ceea ce au început bărbaţii noştri. Planul era bun. Ar fi funcţionat perfect, dacă n-ar fi folosit explozibile.
Cele două femei mai tinere îşi aruncară priviri uluite. Oare Dolly înnebunise? Durerea o împinsese pe tărâmul psihiatriei?
— Aş fi putut vinde registrele fără să vă spun nimic, evitând astfel să împart banii la trei, dar am vrut să fiu corectă faţă de voi, aşa cum a fost Harry în relaţiile cu răposaţii voştri. Dolly îşi păstrase pentru sfârşit argumentul suprem: Lovitura va merge ca unsă, dar, dacă nu vreţi să vă băgaţi, vă înţeleg. Voi încerca să scot de la fraţii Fisher două mii de lire sterline pentru fiecare dintre noi. Evident, nimic nu-i va împiedica să ducă atacul la bun sfârşit şi să plece cu un milion de biştari.
— Un milion? strigă Shirley, acoperindu-şi repede gura cu palma.
Linda, mai experimentată şi mai ageră, ştia foarte bine că nu tot ce zboară se mănâncă. Stătuse destui ani lângă Joe ca să priceapă că un jaf de un milion de lire sterline nu poate fi altfel decât extrem de periculos. Zâmbi superior şi scutură din cap neîncrezătoare.
— Nu vă supăraţi, doamnă Rawlins, dar chiar ne luaţi drept nişte tâmpite?
— În niciun caz, o asigură Dolly. Suntem legate de mai multe lucruri decât credeţi, Linda. Ştiu ce fierbe în sufletul vostru acum şi ştiu cum putem ameliora situaţia. O ultimă lovitură. Pentru bărbaţii noştri, da. Dar, mai presus de orice, pentru noi. E biletul tău ca să laşi baltă sala de jocuri mecanice, care-ţi aduce mai multe bătăi de cap decât câştiguri. Iar tu, Shirley, nu va mai trebui să munceşti nicio zi în viaţa ta.
— Nu vreau să plec din Londra, exclamă tânăra speriată.
— Nici nu va trebui, draga mea. Niciuna dintre noi nu va pleca. Ştiu exact ce avem de făcut.
Dolly vedea că cele două încă ezitau, aşa că le dădu lovitura de graţie.

— Credeţi că Terry şi Joe ai voştri au plecat dintre cei vii fără să vă lase nimic? Vă înşelaţi. M-au lăsat pe mine. Pe mine, registrele şi următoarea lovitură. Noi n-am fost niciodată nişte păpuşele casnice inocente. Noi am ştiut întotdeauna ce fac bărbaţii noştri şi de ce o fac. Harry mi-a lăsat registrele dintr-un motiv, iar acela suntem noi ca grup. Nu voia să rămânem singure şi nu voia să ne canonim în lipsuri materiale. Aceasta este menirea noastră, doamnelor. Dolly se ridică în picioare. Gândiţi-vă la ce v-am spus. Nu aş fi deschis gura dacă n-aş fi fost convinsă că o putem face. Mai mult, sunt gata să suport toate cheltuielile cu pregătirea.

Linda şi Shirley nu-şi mai găseau cuvintele. Aproape că le putea auzi rotiţele din capete învârtindu-se frenetic.

— Vă voi contacta din nou peste două zile. Nu încercaţi să mă căutaţi voi, pentru că sunt supravegheată permanent de poliţie şi telefonul îmi este ascultat, probabil. Din cauza lor a trebuit să vă las să mă aşteptaţi. Nu vreau să fim văzute împreună, aşa că vă rog să plecaţi separat, la cel puţin douăzeci de minute după mine.

Cu aceste cuvinte, îşi făcu ieşirea din scenă.

Cele două femei rămaseră nemişcate, cu aceeaşi expresie uluită pe feţe timp de minute bune.

— E sărită de pe fix, reuşi să spună Linda.

— Crezi că ar trebui să povestim cuiva?

— Cine ne-ar crede?

8

Dolly se învârti cu maşina ore în şir, între White City şi înapoi, încercând fără succes să scape de maşina banalizată de poliţie ce se ţinea de coada ei.

— Dracu’ să vă ia! strigă tare când îi văzu în retrovizor apărând după o intersecţie.

Oricâte ocoluri ar fi făcut şi pe ce străzi lăturalnice ar fi apucat-o, nu reuşea să se desprindă. Luase din nou legătura cu celelalte două văduve, aşa cum promisese, după două zile de la întâlnirea de la SPA. Stabiliseră să se întâlnească şi să discute din nou. Dolly detesta să întârzie, dar ce putea face? Nu putea risca să le dea în vileag, dacă nu era perfect sigură că scăpase de urmăritori.

Îşi aminti de un film pe care-l văzuse cu multă vreme înainte şi îşi permise un zâmbet, întrebându-se dacă şmecheria de pe ecran avea să meargă şi acum. Acceleră şi intră cu viteză în giratoriul de la Shepherd Bush, apoi viră pe Notting Hill Gate şi continuă pe Bayswater Road, către Marble Arch. Urmăritorii ei erau la post. Schimbă mai multe benzi, la derută, apoi făcu dreapta către Hyde Park, menţinând maşina pe banda a doua. Codiţa ei rămăsese la vreo patru maşini în spate. Depăşi un camion care circula pe banda a treia, intră în faţa lui şi făcu stânga brusc la peronul hotelului Dorchester. În câteva secunde părăsi vehiculul, cu Wolf la subraţ, şi-i dădu parcagiului o bancnotă de zece lire şi cheia.

— Ai grijă de ea, băiete. Revin după prânz, îi spuse înainte de a intra cu paşi rapizi în hotel.

Parcagiul se sui la volanul Mercedesului şi tocmai se pregătea să demareze, când zări o sclipire albastră, ca a unui girofar de poliţie, în spate. Subinspectorul Andrews sări din maşina ce nu se oprise complet, se repezi la uşa Mercedesului şi începu să urle.

— Unde-i femeia? Încotro a luat-o?

Îngrozit, puştiul nu putu decât să-i arate cu degetul uşa hotelului.

Poliţistul intră în hol, dar obiectivul parcă intrase în pământ. Nimeni, nici chiar recepţionerul, nu părea s-o fi văzut. Urma să-şi ia încă un perdaf straşnic de la Resnick, care nu-i iertase încă pentru incidentul cu hamburgerii. Andrews se întoarse la maşină, trânti portiera şi căută un loc de parcare. În speranţa disperată că Dolly rămăsese în hotel, hotărî să-i ţină sub observaţie maşina. Mai mult nici nu putea face.

Linda ajunse la arcadele gării Liverpool Street cu cincisprezece minute mai devreme. Simţea din plin muşcătura frigului aprig. Nu se gândise că zona era atât de întunecoasă, aşa că nu luase o lanternă. Telefonul lui Dolly n-o luase prin surprindere şi acceptase fără rezerve să se întâlnească din nou cu ea şi cu Shirley. Oricum, de la moartea lui Joe, viaţa ei se transformase într-un şir parcă nesfârşit de necazuri. Nu se putea obişnui să doarmă în patul pe jumătate gol, amărâţii care veneau la sala ei de jocuri o dezgustau, iar poliţiştii o tratau ca pe un găinaţ aterizat pe pantof. Ca să pună capac la toate, viaţa i se părea plicticoasă ca naiba – iar Linda nu putea suporta plictiseala. Era bucuroasă să se implice în planurile lui Dolly, să mai schimbe o vorbă cu Shirl din când în când, iar dacă scotea şi un bănuţ de la văduva lui Harry, atunci cu atât mai bine.

Se apropie de unul dintre depozite şi încercă să privească înăuntru prin crăpăturile uşii de lemn. Fu cât pe-aci să facă infarct când un ciobănesc german uriaş izbi cu labele în uşă de cealaltă parte, lătrând şi arătându-şi colţii. Trecu rapid la uşa următoare, ridică pumnul să bată şi...

— Ai ajuns mai devreme, auzi o voce feminină în spatele ei.

— Nu ştiam sigur pe unde este şi nu-mi place să întârzii.

Frigul o făcea certăreaţă pe Linda, observă Dolly. Noroc că ea însăşi era într-o dispoziţie bună după festa pe care i-o jucase subinspectorului Andrews şi deplasarea confortabilă cu taxiul până la gara Liverpool Street.

— E foarte bine să fii punctual, spuse împăciuitor în timp

ce descuia uşa de la ascunzătoarea lui Harry.

Odată intrate, îşi aprinse tacticoasă o ţigară, în timp ce Linda încerca să se încălzească sărind de pe un picior pe celălalt. Nu i-ar fi stricat o băutură caldă, dar se mulţumi să se aşeze pe o ladă goală şi începu să-şi studieze notiţele din carneţel în timp ce o aşteptau pe cea de-a treia văduvă. Neobişnuită să sufere în tăcere, Linda îşi dădu iar drumul la gură, aşa că Dolly decise să-i întrerupă bombănelile exasperante.

— Dragă, vezi că e un fierbător în birou. Fă-mi o cafea, fără zahăr, te rog. Încearcă să te încălzeşti şi tu cumva.

Linda îi adresă o strâmbătură, dar se duse în mica anexă, unde găsi trei căni nou-nouţe, un fierbător şi un pachet nedeschis de biscuiţi cu cremă.

— Hai, spune-mi planul, strigă ceva mai mulţumită.

— Numai după ce ajunge şi prietena noastră, îi răspunse Dolly fără să ridice ochii din carneţel. Astă-seară are concursul pentru Miss Paddington, aşa că s-ar putea să mai întârzie vreo douăzeci de minute.

— Ai fi putut să-mi spui dinainte, se auzi vocea Lindei, care tocmai îşi turna un ceai.

— De ce? Aveai altă treabă? Fusese cam dură, căci cunoştea foarte bine răspunsul. Suntem o echipă, Linda. O aşteptăm pe Shirley, simţi nevoia să adauge.

Îşi dădu seama că una dintre genele false începuse să i se desprindă când se instală în taxi alături de mama ei, dar nu găsi puterea să mai corecteze situaţia. Era îmbrăcată cu o superbă rochie de seară neagră cu paiete strălucitoare, asortată cu o pereche de pantofi cu toc cui, cremă autobronzantă şi suficient fixativ cât să scufunde un portavion. Încă mai avea numărul alocat la concursul Miss Paddington lipit pe un umăr. Arăta de un milion de dolari – cu excepţia machiajului care-i curgea pe obrajii brăzdaţi de lacrimi. În maşină domnea o tăcere apăsătoare, pe care Audrey se hotărî s-o spargă.

— N-am vrut să insinuez că te prostituezi, iubito, şopti, sperând că şoferul nu putea s-o audă. Aş vrea doar să ştiu

de unde ai făcut rost de bani pentru rochia asta fantastică.

Shirley rămase cu ochii la fereastră, încercând să nu izbucnească, din nou, în lacrimi.

Nu reuşise să se concentreze deloc în timpul concursului, deşi era de departe cea mai frumoasă fată din sală şi ar fi trebuit să câştige fără probleme. Audrey era foarte mândră de ea şi deja se gândea la etapele viitoare, până când Shirley îşi scosese pardesiul şi rămăsese în rochia strălucitoare, ceea ce o făcuse să exclame că fiica ei se reprofilase ca prostituată. De acolo, lucrurile o luaseră pe o pantă descendentă, încercase să dreagă busuiocul, îmbrăţişând-o puternic înainte de urcarea pe scenă.

— Te duci acolo şi-i cucereşti pe toţi, scumpa mea. Eşti superbă, eşti minunată, eşti o învingătoare.

Apoi îi scăpase cea de-a doua prostie din seara respectivă. În loc să-i spună că ea şi soţul ei, Greg, aveau să se afle în primul rând, pe centru, din gură îi ieşise numele răposatului – Terry. Încercase să se explice, că voise să zică Greg, dar că se gândea la bietul Terry, ceea ce nu făcuse decât să înrăutăţească situaţia. Îi venise să-şi dea singură o palmă când văzuse cum i se schimonosea chipul, iar buza de jos începea să-i tremure. Ar fi vrut să-şi ceară iertare, însă Freddie, prezentatorul, strigase numele lui Shirley, şi managerul o condusese pe scenă.

Mintea tinerei era atât de departe, încât atunci când fusese întrebată dacă avea un hobby, răspunsese că-i plăceau legumele şi cărţile. Audrey credea că dezastrul îi putea fi imputat în totalitate, dar fiica ei era măcinată şi de alte gânduri, pe care nu le putea mărturisi.

Shirley îşi lăsă mama acasă şi continuă cursa spre gara Liverpool Street, încercând să-şi pună ordine în idei şi analizând cele petrecute cu o săptămână înainte.

Trebuise s-o aştepte jumătate de oră pe Dolly în toaleta femeilor de la Regent Park.

— Ai reuşit să scapi de filaj? o întrebase.

— Nu, îi răspunsese Dolly printre buzele strânse în timp ce-şi refăcea machiajul în oglinda crăpată de pe peretele toaletei. Subinspectorul Andrews mă aşteaptă afară, are

grijă de Wolf.

Dolly îşi abandonase eforturile de înfrumuseţare şi-i dăduse un plic gros pe când Shirley încă se străduia să-şi dea seama dacă nu cumva era luată la mişto.

— Ai aici suficienţi bani ca să acoperi ipoteca pentru următoarele luni şi ceva în plus. Vei primi lunar aceeaşi sumă. Ne vedem din nou joia viitoare, după concursul de frumuseţe. Găseşti detaliile în plic.

— Dolly, eu... eu nu sunt sigură că pot face faţă. Se vor folosi arme de foc, nu-i aşa?

— Stai liniştită. Ascultă-mă, dacă nu vii, vom înţelege că nu vrei să te implici. E bine aşa?

Shirley strânsese plicul în mână, simţind teancul gros de bancnote.

— Va trebui totuşi să-mi restitui împrumutul, fără nicio supărare, adăugase Dolly cu un zâmbet liniştitor, după care pornise spre ieşire.

Când Shirley îndrăznise, în sfârşit, să scoată capul pe uşă, apucase să vadă un bărbat ce se îndrepta spre propria maşină fără s-o piardă din ochi pe Dolly, care o luase în direcţia opusă. „Femeia asta are nervi de oţel. Pariez că poliţaiul n-o să noteze incidentul în raport”, îşi spusese.

Linda trecuse la a doua cană de ceai când auziră bătăi în uşa principală a depozitului. Shirley îşi făcu apariţia păşind ezitant în pantofii ei cu tocuri înalte, lovindu-şi poşeta de obiectele din jur şi cerându-şi încontinuu scuze pentru întârziere.

— Să fiu a naibii, de unde vii înţolită aşa? Uită-te la ea, Dolly, e varză săraca. Ţi-ai pus gene false?

Shirley lăsă să-i cadă poşeta direct în mijlocul băltoacei de noroi şi ulei de motor, stropindu-şi picioarele proaspăt bronzate. Sări în spate, îşi rupse un toc, se împletici şi ateriză cu fundul pe cea mai murdară rablă din garaj. Ochii i se umplură instantaneu de lacrimi.

— Am ieşit pe locul opt! M-am făcut de râs şi m-am purtat urât cu mămica...

— Locul opt nu e aşa de rău, fetiţo, încercă Linda s-o

consoleze. Câte eraţi în total?

— Zece... miorlăi Shirley complet zdrobită.

Linda se întoarse rapid, înăbuşindu-şi râsul.

Tânăra se ridică de pe capota maşinii şi încercă să-şi netezească rochia la spate. Îşi privi cu oroare mâna plină de vaselină, o probă grăitoare pentru murdăria ce i se întinsese pe fund. Constatarea că-şi rupsese o unghie umplu paharul. Izbucni în hohote de plâns.

— N-am vrut să vin aici, reuşi să articuleze printre suspine.

— Te-a văzut cineva? o întrebă Dolly, foarte satisfăcută în sinea ei că fata găsise totuşi curajul să se prezinte la întâlnire.

— Nu. Am coborât la gară, aşa cum mi-ai spus.

— Ai văzut pe cineva?

— Sigur c-am văzut! E ditamai gara, la oră de vârf! o repezi, dându-şi instantaneu seama că sărise calul.

Dolly o aşeză lângă ea, o mângâie pe cap şi o bătu uşurel pe spate, calmând-o aşa cum făcuse mai devreme cu Wolf. Îi ceru Lindei să mai facă un rând de cafea.

— Mai e puţin şi răsare soarele, iar eu de când am venit fac pe chelneriţa! mormăi aceasta punându-se în mişcare.

Zece minute mai târziu, în jurul unei lăzi mai mari întoarse cu fundul în sus, printre căni de cafea şi de ceai, cele trei femei studiau hărţile şi desenele aduse de Dolly. Linda lingea jumătatea unui biscuit cu cremă, Shirley îşi pilea unghia rănită într-o formă cât de cât acceptabilă şi încerca să arunce fumul ţigării lui Dolly din dreptul ei. Aceasta din urmă, aplecată peste planuri, îşi nota febril în carneţel obiectele ce trebuiau cumpărate, lucrurile de făcut sau de aflat.

— Principala noastră problemă va fi greutatea pe care va trebui s-o cărăm în spinare de aici – Dolly adăugă o linie de start pe desenul reprezentând pasajul subteran ce traversa Strandul – până aici. Aici ne va aştepta parcată maşina cu care vom dispărea. E o distanţă de circa cincizeci de metri.

Ridică ochii şi o văzu pe Linda cum râcâia cu dinţii crema de pe biscuit.

— Eşti atentă? o întrebă.

Femeia repetă fidel tot ce se prezentase până atunci.

— O furgonetă blochează deplasarea autospecialei blindate prin pasaj. O alta îi blochează retragerea. Trăgătorul îi ţine la respect pe ceilalţi participanţi la trafic. Rucsacii plini cu bani.

— Bani foarte grei, o completă Shirley.

— Bani foarte grei, repetă cuminte Linda. Cincizeci de metri de parcurs în fugă, până la maşina cu care plecăm.

Părea foarte mândră de ea.

„Javră neascultătoare”, îşi spuse Dolly. Trebuia s-o dreseze înainte de actul final, dar momentan alese să nu-i zică nimic.

— Una dintre noi va trebui să înveţe să folosească o drujbă, iar asta chiar că-i o treabă grea.

— Eu n-am deloc putere în mâini, declară Shirley, dar am picioare zdravene, aşa că nu mă îngrijorează greutatea banilor.

— Ai cărat de multe ori un milion de lire sterline în diverse cupuri?

Tânăra tăcu brusc. Era prea obosită ca să mai calculeze cât însemna o treime din miticul milion, aşa că încercă să schimbe subiectul.

— Dar ce ne facem dacă şoferii maşinilor din spatele nostru devin agresivi?

— N-ai auzit?! exclamă Linda. Tocmai am spus: trăgătorul îi ţine sub supraveghere pe ceilalţi participanţi la trafic. Nu-ţi bate tu căpşorul ăla frumos. Cât stau eu de pază n-o să facă nimeni pe eroul. Luă încă un biscuit şi-l desfăcu în două. Cum rămâne cu explozibilul?

Dolly se uită lung la ea. Una dintre acele priviri lungi, grele, după care nu mai rămâne nimic de spus. „Dacă ochii ar putea ucide, acum aş fi lată pe jos”, se gândi Linda.

— Îmi cer scuze, murmură ea întinzând o mână împăciuitoare peste ladă.

Şefa grupului îi mută mâna fără niciun cuvânt şi trecu la pasul următor.

— Voi aranja curând o întâlnire cu contactul nostru din

interiorul firmei de securitate. Ştim din registrele lui Harry că furgonul trece întotdeauna prin pasaj, dar ruta exactă şi orele variază. O dată pe lună au câte un transport mare, cu cash suplimentar. Ţinta noastră este cel care va avea loc peste patru luni. Contactul îmi va confirma data exactă şi ne va da harta traseului – până atunci, trebuie să ne pregătim intens. N-avem timp de pierdut.

Shirley şi Linda dădură ochii peste cap una către cealaltă când Dolly se aplecă să ia ceva din poşetă. Două luni, patru luni, şase luni... chiar credea că poate să pună la cale şi să execute un jaf armat împotriva unei maşini de valori?

Se ridică ţinând în fiecare mână câte un plic mare, maro.

— Luaţi-vă maşini. Plătiţi cash şi asiguraţi-vă că taxele sunt plătite şi inspecţia tehnică e la zi. După ce terminăm, vom scăpa de ele.

Linda îşi deschise plicul şi înghiţi în sec, cu ochii strălucindu-i de încântare. Numără din ochi – cel puţin două mii de marafeţi! Rânjea ca pisica din Cheshire când Dolly îi întinse un set de chei de la ascunzătoare şi puse capăt reuniunii.

— De azi înainte, acesta este centrul nostru de comandă. Aveţi grijă la sosiri şi plecări. Îi întinse un alt set de chei lui Shirley. Acum e momentul să te decizi, draga mea. Eşti cu noi, sau nu?

Tânăra strânse la piept plicul cu bani şi aruncă o privire spre mai experimentata Linda, care o încuraja frenetic din cap. Acceptă cheile.

Dolly se ridică, destul de mulţumită cu derularea serii.

— Atât pentru azi. Regula numărul unu este să nu mă sunaţi niciodată acasă. Vă caut eu atunci când consider necesar. În plicuri veţi găsi instrucţiuni cu ce vreau să faceţi în continuare. Vom proceda progresiv. Faza unu este să facem rost de maşini, iar pentru tine, Shirley, să cumperi toate hainele pe care le-am pus pe listă.

Nu mai aşteptă confirmări. Nu avea nevoie. Luaseră banii şi cheile. Formau o echipă, pe care ea o conducea. Aveau să facă aşa cum le ordona, la fel cum făcuseră şi

soţii lor când lucraseră cu Harry.

— Una dintre voi să rămână să încuie. Nu plecaţi în acelaşi timp, faceţi aşa cum am procedat la SPA.

Cu aceste ultime sfaturi, se îndepărtă, cu Wolf vioi pe urmele ei.

Linda şi Shirley rămaseră sprijinite de lada răsturnată, cu plicurile în faţa lor. Auziră paşii lui Dolly îndepărtându-se, lătratul disperat al ciobănescului german, apoi se lăsă liniştea.

— Linda, ţie ţi-e teamă? rupse Shirley tăcerea.

— Dacă aş crede că toată povestea asta e reală, aş face pe mine de frică, fetiţo, râse Linda scoţând banii din plic şi apucându-se să-i numere.

— Nu-i prea sănătoasă la cap, nu?

— E plecată rău cu sorcova, ascultă-mă pe mine! Între noi, chiar nu înţeleg de ce face tot spectacolul ăsta, dar, dacă pe ea o ajută, eu n-am nimic împotrivă. Recunosc, când vorbesc cu ea, parcă încep să văd un sens în viaţa asta nenorocită. Mă face să mă simt mai vie, mai energică.

— Aşadar, vei merge mai departe?

— Nu mă mândresc cu asta. Am nevoie de bani. Joe m-a lăsat falită, şi ştiu că Terry ţi-a făcut acelaşi lucru. Dolly o să-şi revină la un moment dat şi-o să ne întoarcem toate la vieţile noastre de dinainte. Până atunci însă, o să continui să-i umflu banii, iar ea se poate legăna cât vrea în mica ei lume fantastică, în care ne-a amestecat şi pe noi. În timp ce vorbea, îşi dădu seama că mai tinerei sale partenere îi venea mult mai greu să accepte. Îi facem un serviciu, înţelegi, Shirl? Avem grijă de ea, îi dăm ceva de care să se ocupe... ne asigurăm că nu ajunge să dirijeze traficul în Trafalgar Square, în pielea goală şi cu un con portocaliu pe post de caschetă.

Se întinse peste ladă şi-i apucă mâna.

Shirley, observând că Linda nu mai purta verigheta, îşi privi degetele lungi, elegante. Îi tremurau, iar verigheta ei de aur arunca străluciri stranii. Nu se simţea deloc motivată sau, cum spusese prietena ei, energizată. Dacă nu era vorba decât de un delir al lui Dolly, provocat de

pierderea persoanei iubite, se simţea extrem de vinovată. Dacă însă era vorba de trei văduve care se pregăteau să dea lovitura ce-i costase viaţa pe soţii lor, atunci era de-a dreptul împietrită de groază. Dar avea o nevoie vitală de plicul cu bani de sub palma ei. Altfel, ar fi pierdut casa şi tot ce mai agonisise.

— Hai, zise Linda ajutând-o să se ridice. Hai să mergem acasă.

Pe când se apropia de hotelul Dorchester, Dolly îl văzu pe subinspectorul Andrews pândind în maşină, pe o străduţă. Era cu totul predictibil, aşa cum îl ghicise de la început. Un simplu soldat lipsit de iniţiativă. Nu se putu abţine să nu-i adreseze un mic zâmbet arogant când trecu pe lângă portiera lui. Îi dădu un nou bacşiş parcagiului, îşi recuperă Mercedesul şi se îndepărtă cu satisfacţia pisicii care a reuşit să ajungă la canar.

Acasă, încuie uşile garajului din exterior, dându-i voie lui Wolf să-şi facă nevoile în grădina din faţă înainte de a-l băga în casă pentru noapte. De obicei intra folosind uşa de legătură dintre garaj şi bucătărie, dar nu putu rezista plăcerii de a-şi bate joc de poliţistul care se parcase în locul obişnuit. Intră pe uşa principală, felicitându-se în sinea ei pentru talentul de a scăpa de filaj pe care şi-l descoperise. În vestibul însă, satisfacţia lăsă locul unui val de gheaţă. Fu copleşită de o groază vecină cu teroarea. Ochii o usturau, neputând face faţă coşmarului ce li se înfăţişa. Covoarele fuseseră date la o parte, vazele şi bibelourile zăceau sparte pe podea, tapiţeriile fuseseră sfâşiate cu furie, plantele ei dragi erau răsturnate, cu pământul răspândit peste tot. Se apropie prudentă de lumina ce se strecura prin glasvandul salonului, încercând să facă cât mai puţin zgomot.

Încremeni când auzi sunetul acului de pick-up ce se aşeza pe un disc, iar tăcerea ireală fu spartă de cântecul ei favorit: *„What is life to me without thee, what is life if thou art dead?”* Împinse încet uşa şi-şi duse mâna la gură, oripilată. Tot salonul era distrus. Umplutura din canapeaua

ei minunată fusese smulsă, tablourile erau zdrobite.

Abia reuşise să aranjeze casa după percheziţia poliţiei, iar acum asta! Cuprinsă de un val de mânie, izbi uşa cu piciorul, gata să înfrunte orice şi pe oricine.

Boxer Davis sări speriat, scăpând din mâini fotografia cu Harry pe care o admira. Părul şi costumul lui erau pline de câlţi din canapea şi, în general, arăta atât de ridicol, încât Dolly se relaxă brusc. Fără o vorbă, ridică acul pick-upului de pe disc. Wolf mârâi, neştiind ce trebuia să facă, şi începu să se joace cu resturile unor perne rupte.

— Nu sunt eu de vină, Doll, pe cuvânt! se bâlbâi zdrahonul, vizibil jenat.

— Cum îţi permiţi să mă numeşti aşa? îl repezi.

Boxer, ajuns aproape la lacrimi, o imploră să-l asculte.

— N-am putut face nimic, nu l-am putut opri. Mă bucur că n-ai fost acasă. Chiar sunt foarte bucuros că n-ai fost acasă! Ai fi putut avea aceeaşi soartă cu canapeaua.

— Cine? mârâi Dolly cu dinţii încleştaţi de furie.

— Tony, Tony Fisher. Crede că ştii unde-s ascunse registrele lui Harry.

— Iar tu ai stat ca o momâie şi n-ai făcut nimic? L-ai admirat când îmi distrugea casa?

Boxer începu să se învârtă în jurul ei, aproape plângând de ruşine, repetând la nesfârşit că nu era vina lui.

— Încerc să-ţi fac un bine, fetiţo. Îmi fac griji pentru viitorul tău. Nici nu mai vor să plătească, vor să pună mâna pe registre.

Dolly se aşeză pe un fotoliu rupt, iar căţelul sări lângă ea, ca de obicei.

— Ţi-am mai zis o dată! Nu ştiu unde a ascuns Harry nenorocitele de registre. Ţi-am spus şi ţie, aşa cum am spus-o şi poliţiei.

— Da, numai că ei nu te cred. Eu însă te cred. Sunt convins că nu ştii unde sunt registrele. Dar tot trebuie să fie ascunse pe undeva, nu-i aşa? Ce-ar fi să le căutăm împreună? Ah, Tony Fisher vrea să le viziteze şi pe celelalte două văduve.

Femeia simţi un gol în stomac.

— De ce naiba ar face-o? Dacă eu nu ştiu nimic, de unde să ştie ele?

Îşi cuprinse capul în mâini, încercând să-şi dea seama dacă Tony ar fi putut afla cumva de întâlnirile lor conspirative. Fusese întotdeauna foarte grijulie, dar niciodată nu puteai fi îndeajuns de prudent. Boxer stătea pe vine în faţa ei, ca o maimuţă uriaşă. Clipea des din ochi şi o bătea liniştitor pe genunchi. Îi venea să-i dea un picior în faţa aia mare şi proastă. Nu-i putea ataca pe fraţii Fisher fără un plan bine pus la punct şi nu avea de la cine să ceară ajutor. Avea nevoie de timp. Trebuia să găsească un mod de a-i îndepărta de celelalte două văduve. I se învârtea capul.

— Cum a intrat Tony în casa mea?

Boxer zâmbi superior şi scoase din buzunar un card de plastic pe care i-l flutură pe la nas.

— Ştii că poliţia mă urmăreşte tot timpul, nu?

— Doar nu vrei să mă bagi în bucluc, Doll?

Boxer era sincer îngrijorat. Însemna că nu ştiuse de poliţie. Dacă îl dădea pe mâna legii pentru intrare prin efracţie?

— Să nu-mi mai spui niciodată Doll! Cred că ai deja destule probleme şi fără mine, nu-i aşa? Nu e bine să lucrezi pentru fraţii Fisher, Boxer. Vezi tu, ei nu sunt aşa de deştepţi cum era Harry. Vreau să spun, dacă o grămadă de poliţişti n-au putut găsi registrele în casa asta, ce-şi închipuia Tony că va obţine?

Boxer o privea fix, aşteptând un semnal din partea ei. Sărmanul lui creier nu putea să proceseze informaţia şi să emită opinii în acelaşi timp.

— Lasă-mă în pace, Boxer. Vino mâine de dimineaţă, ajută-mă să fac curat pe aici şi vom vedea dacă găsim vreo ascunzătoare care să le fi scăpat gaborilor şi lui Tony Fisher.

Ochii uriaşului se măriră ca ai unui copil care a primit cea mai mare îngheţată din lume.

— Aşa voi face. E bine dacă vin pe la nouă? întrebă el ridicându-se să plece.

— La şapte.

— La şapte, cum spui tu. Trebuie să le raportez şefilor mei astă-seară, aşa că le voi spune că eşti cooperantă, că mâine vom căuta temeinic şi că totul merge ca pe roate.

Lui Dolly nu-i venea să creadă cât de nerod putea fi uriaşul. Îl urmări ieşind pe uşă cu un pas optimist. Încuie după el toate uşile din casă şi puse lanţul, apoi încercă să facă puţină curăţenie prin bucătărie. Toată mâncarea ei din frigider era aruncată pe masă şi pe jos, unde se dezgheţau rapid şi pungile cu provizii din congelator. Porţelanurile ei superbe erau făcute zob, cioburile fiind amestecate cu tacâmurile. Nu avea puterea să se ocupe de dezastru, aşa că-şi făcu o cafea şi se întoarse în salon, aşezându-se pe canapeaua ei distrusă.

Ştia că trebuia să intre în pielea lui Harry, să gândească la fel ca el, dar îi era greu, mai ales când vedea cioburile colecţiei de bibelouri Capodimonte pe care o primise de la el. Căută ghidare din partea lui Wolf.

— Ce-ar face Harry, ia spune, blănosule mic? Ce ar face tăticu' în situaţia asta?

Se gândi să-l sune pe inspectorul principal Resnick, să-l înştiinţeze de incompetenţa oamenilor lui, care preferaseră s-o urmărească pe ea în loc să-i oprească pe Tony Fisher şi pe Boxer Davis, care-i forţaseră yala şi-i distruseseră casa. Se duse la fereastră şi privi printre cele două draperii groase de catifea.

— Idioţilor! Tocmai l-aţi văzut pe Boxer Davis ieşind din casa mea şi nu v-aţi întrebat nicio secundă când sau cum a intrat.

Se întoarse către salonul distrus. Printre diverse resturi ieşea în evidenţă fotografia lui Harry, scăpată din mâini de gigantul docil. În primul moment se întristă, văzând-o cum zăcea pe jos, dar apoi simţi că soţul ei încerca să-i transmită ceva de dincolo de mormânt.

— Ce vrei să-mi spui, dragule? Ce-ar trebui să fac? oftă ea aşezându-se pe parchet şi ridicând cadrul spart. Privi intens chipul răposatului, iar întreg trupul şi sufletul ei începură să vibreze la unison: Te-am iubit, te-am iubit atât

de mult! Dar, ce spun eu, încă te mai iubesc! N-ar fi trebuit niciodată să-i laşi pe blestemăţii de fraţii Fisher să ne facă asta.

Brusc, de parcă Harry se pogorâse lângă ea, se simţi alinată. El avea să-i arate calea în următoarele luni, era convinsă. Tot ce făcea era pentru el, la urma urmei. Credea cu tărie că Harry avea să vegheze asupra ei, nelăsând să i se întâmple nimic rău.

În acea noapte, cu micul Wolf ghemuit lângă ea, pe perna lui Harry, dormi un somn profund, odihnitor, aşa cum nu mai avusese de când aflase de dispariţia tovarăşului ei de viaţă.

9

Dolly se trezise de la şase dimineaţa şi se apucase de dereticat. În primul moment, nici nu ştiuse de unde să înceapă. De obicei dădea întâi cu aspiratorul, dar acum covorul nici nu se vedea de sub resturi. Boxer o găsi îmbrăcată în cele mai vechi haine pe care le avea, încinsă cu un şorţ şi cu o eşarfă pe cap, în timp ce arunca încă un sac de plastic plin cu amintiri dragi. Şapte dimineaţa era mult prea devreme pentru el; arăta ca o fantomă, deşi părea entuziast la ideea de a scotoci după registrele lui Harry.

A doua fantomă de pe stradă era tânărul poliţist din maşina parcată cu şase case mai jos.

— Chiar nu eşti deloc atent, nu-i aşa? Dolly se întoarse apoi spre Wolf: Cred că e cel mai prost poliţist pe care l-am văzut în viaţa mea.

Boxer evalua situaţia din salon.

— De unde să încep?

Lua foarte în serios curăţenia, mai ales după un asemenea dezastru.

— Aruncă tot ceea ce nu mai poate fi reparat, dar pune deoparte pernele canapelei şi perdelele, pe care o să le refac. Când eliberezi podeaua, dai cu aspiratorul, care este în dulapul de sub scări.

— Că bine zici! O să facem totul lună cât ai clipi.

Era mult mai fericit când primea instrucţiuni detaliate.

Îl văzu băgând în sacul de gunoi cioburile bibelourilor Capodimonte. Pierderile nu erau chiar atât de mari pe cât i se păruseră iniţial şi, cu unele excepţii, se limitau la parterul casei. Canapeaua putea fi readusă la viaţă, probabil, şi nu era atât de greu să scoată petele de noroi şi de iarbă aduse pe covor din grădina din spate. Ceea ce o durea cel mai tare era încălcarea intimităţii. Poliţia şi fraţii Fisher păreau să aibă ceva în comun: puterea de a o batjocori fără să păţească nimic.

La etaj, paturile fuseseră desfăcute, iar maşina spăla a

treia încărcătură. Dolly tocmai se apucase să-şi adune hainele răspândite pe podea, când Boxer apăru în cadrul uşii.

— Ai găsit ceva? o întrebă cu rânjetul lui stupid pe buze. Se purta ca şi cum ar fi fost prietenul ei cel mai bun, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca şi cum nu el ar fi fost principalul responsabil pentru halul în care arăta casa ei.

— Lasă-mă să văd mai întâi ce poate fi recuperat. Nici dacă ai şti unde să cauţi n-ai putea găsi nimic în harababura asta.

— Ai dreptate, scuză-mă.

— După ce facem curăţenie, vom căuta sistematic. Îţi promit că nu vom omite niciun colţişor.

Dolly puse capăt discuţiei cu un zâmbet mieros, iar uriaşul o luă înapoi spre parter. Zâmbetul îi dispăru aproape instantaneu. Ştia foarte bine că nu-i va fi de niciun folos la curăţenie, dar avea un plan în care Boxer urma să joace un rol foarte important.

Linda ajunsese cu mult înainte de începerea licitaţiei. Se plimba printre rândurile de maşini răsfoind broşura, fără să ştie exact ce căuta. Nu se pricepea prea bine la autovehicule, era un mister cum trebuia să arate şi să sune un motor bun, ce trebuia să verifici când luai o maşină la mâna a doua sau cum puteai face contactul fără cheie. Joe îi arătase câteva chestii elementare de sub capotă, dar o învăţase mult mai multe pe bancheta din spate...

Până la urmă hotărî că-i plăcea un Ford Capri şi începu să se târguiască cu dealerul, care era foarte amabil. Era evident că o găsea atractivă, iar Linda chicoti la glumiţele lui fără perdea şi chiar se lăsă îmbrăţişată. Când bărbatul acceptă să verifice maşina pentru ea, se frecă puţin de el şi chicoti din nou ca o şcolăriţă. Era atât de ocupată să admire Fordul Capri, încât nici nu băgă de seamă sosirea Jaguarului argintiu al lui Arnie Fisher.

Cu o geantă din piele în mână, gangsterul îşi croi drum prin labirintul de maşini spre sala de licitaţii, dar se opri brusc când îl văzu pe Carlos stând sprijinit de capota Rolls-

Royce-ului pe care pusese ochii. Îşi aranjă nervos cravata.

— Arată foarte bine, murmură Carlos făcându-i cu ochiul.

Îi plăcea când Arnie îşi manifesta emoţiile de faţă cu el, căci îl făcea să se simtă special. „Băiatul învaţă repede”, îşi spuse Arnie remarcându-i costumul elegant. Nu-i plăceau zdrenţăroşii, din contră, le cerea oamenilor săi să fie mereu la patru ace, chiar cu puţină clasă, dacă se putea. În cazul lui Carlos, nu fusese nevoie să insiste. Observă însă că exagerase puţin cu lanţurile de aur de la gât. Avea să-i atragă atenţia asupra acestui aspect mai târziu, când rămâneau între patru ochi.

Începu să-i laude avantajele Rollsului şi kilometrajul redus. Nu avea nevoie decât de mici reparaţii şi reglaje fine ca să fie perfect. Carlos ridică capota şi se aplecă deasupra motorului. Arnie habar n-avea despre motoare, dar se aplecă şi el conştiincios, mai ales că astfel se putea lipi de trupul puştiului. Observă că făcuse efortul de a-şi curăţa cu grijă unghiile. Categoric, băiatul era sortit unui viitor frumos. Se simţea tot mai ataşat de el. Îi dădu geanta de piele şi-l bătu drăgăstos pe obraz.

— Ai destul aici ca s-o cumperi.

— Până unde vrei să merg dacă se licitează?

— Totul e rezolvat, dragule. Preţul nu-l va depăşi pe cel de pornire. Nu vor exista alţi participanţi la licitaţie, deoarece am anunţat deja că vreau Rollsul pentru mine.

Arnie avu dreptate, licitaţia se deschise şi se închise aproape concomitent. Carlos plăti cu bani gheaţă, şi în mai puţin de treizeci de minute se puseseră în mişcare spre un restaurant unde să serbeze achiziţia.

Linda scoase Capri-ul la un preţ foarte bun cu ajutorul dealerului amorezat. În timp ce număra banii, bărbatul se apropie de ea cu un rânjet unsuros şi-i puse mâna pe fund. Îl răsplăti cu o privire de gheaţă.

— Cară-te, sau încep să ţip.

Victima înţelese perfect mesajul şi se îndepărtă.

— Târfă împuţită, îl auzi înjurând în timp ce se îndrepta spre maşină cu cheile în mână.

Greg, fratele lui Shirley, se jură că totul era perfect legal şi că nu era furată, dar ea tot nu-l credea pe de-a-ntregul, deşi preţul era bun şi maşina pe care i-o procurase îi plăcea. Audrey, la a cincea ceaşcă de ceai, se băgă în discuţie remarcând că probabil Greg o furase, pentru că în revista de specialitate, *Exchange and Mart,* valora de două ori mai mult decât spunea că plătise. Cearta ajunsese la cuţite când Shirley trânti excedată un teanc de bani pe masă, reducându-i instantaneu la tăcere. Audrey icni scurt şi-şi vărsă ceaiul pe bărbie, iar Greg se repezi să-i înşface pe toţi. Shirley fu însă mai rapidă şi-i numără scurt cele 750 de lire sterline pe care le ceruse. Tânărul băgă repede banii în buzunar şi-i înmână cheile şi cartea de service. Shirley ştia precis ce trecea prin capul maică-sii.

— Am găsit banii într-o geantă mai veche de-a lui Terry. Sper că nu-ţi închipui că pot produce o mie de lire în mai puţin de o săptămână?

— Un miar? Într-o geantă? Şi poliţiştii nu i-au găsit? chirăi Audrey.

— Da! se ţinu tare tânăra. Erau ascunşi într-o cusătură, iar poliţiştii erau prea ocupaţi să flirteze cu mine ca să mai fie atenţi.

— Când anume ai găsit banii şi când aveai de gând să-mi spui şi mie de ei?

— Nu eram obligată în niciun fel să te informez, mamă!

— Suntem cu toţii la pământ, fetiţo! Maşina de spălat pe care mi-ai cumpărat-o nu avea picioare să vină singură acasă, aşa că a trebuit să plătesc transportul. Ştii cât de scump e să închiriezi O furgonetă în ziua de azi?! Ar fi fost normal să ştiu, nu pretind nimic mai mult. Sunt totuşi cea care te-a adus pe lume.

Shirley mai numără cincizeci de lire sterline din teanc şi i le întinse replicând sarcastic:

— Îmi pare rău că maşina de spălat pe care ţi-am oferit-o te-a costat atât de mult, mamă.

Dacă Audrey ar fi avut puţină demnitate, ar fi lăsat pe masă cele cincizeci de lire, demonstrându-i fiicei sale că nu

putea fi cumpărată aşa de uşor. Dar preferă să ia banii.

— Hai să udăm maşina la pub. Tu faci cinste, Shirley.

Mini-ul break demară de-abia la a treia încercare, apoi începu să scârţâie, să scoată un fum negru şi să salte pe carosabil. Shirley se plânse că frânele erau cam tari, apoi se puse pe înjurat când un ştergător se desprinse şi căzu cu totul.

— Greg să facă bine s-o repare, altfel vede el ce păţeşte!

— Poate e de vină şi stilul tău de condus, dragă.

— Terry m-a învăţat să conduc şi am trecut examenul cu brio, din prima.

După un tur de bloc decise că, până la urmă, maşina nu era chiar atât de rea. O lăsă pe Audrey la pub şi porni într-un test mai lung. Fusese de acord s-o cumpere pentru că echipamentul necesar pentru jaf ar fi avut suficient loc în spate, iar culoarea era enervant de banală. Ar fi preferat o maşină galben-canar, dacă ar fi avut de ales, dar îşi putea împlini uşor această dorinţă după ce punea mâna pe un sfert de milion de lire sterline. Începu să râdă de una singură – nu-şi închipuise niciodată că va alege o maşină în funcţie de calităţile necesare unui jaf armat.

Pe măsură ce rula, începu să se simtă tot mai bine cu ea însăşi. Se gândi că ar trebui să se ducă la coafor, poate că-şi va face nişte şuviţe şi se va vopsi mai blondă. Poate va face şi un masaj…

Linda apăsă pe pedala de acceleraţie şi constată satisfăcută că acul vitezometrului avansa rapid: şaptezeci… şaptezeci şi cinci… optzeci. Era exaltant. Verifică rapid în retrovizor că nu avea pe nimeni în spate şi apăsă mai tare. Optzeci… optzeci şi cinci… nouăzeci. Făcuse o achiziţie bună. Dintr-odată, un norişor de fum ieşi de sub capotă şi începu să se răspândească peste parbriz, reducându-i vizibilitatea. Opri pe banda de urgenţă, ieşi din maşină, trase un picior în cauciucul din dreapta faţă şi începu să înjure birjăreşte.

Când ridică printr-o sforţare capota nu-şi putu reţine un

zâmbet amar.

— Ce naiba fac? se întrebă cu voce tare.

Una dintre misiunile ei, conform listei lui Dolly, era chiar aceea de a deprinde noţiuni elementare de mecanică auto – ei bine, exact asta făcea, oprită pe marginea drumului, cu un jaf de Ford Capri abia cumpărat.

Maşinile vâjâiau imperturbabil pe lângă ea. Unii bărbaţi claxonau lung când o vedeau, dar niciunuia nu-i dădea prin cap să o ajute. Lindei nu-i păsa. Se simţea extrem de puternică, de sigură pe sine. Avea o grămadă de bani în buzunarul jachetei şi o maşină second-hand. Va învăţa cum să o repare, aşa cum îi ceruse văduva lui Harry. Îl va suna pe Gino şi-i va cere numărul de telefon al amicului de la pub care era mecanic. Va învăţa din mers, prin practică, nu din cărţi. Va învăţa repede şi bine. Nu pentru aiureala de jaf armat la care visa Dolly, ci pentru ea. Linda nici nu-şi mai aducea aminte când reuşise ultima dată să realizeze ceva special prin forţe proprii. Venise clipa să facă o schimbare.

10

Aşezat la masa proaspăt curăţată, Boxer băga în el ouă cu şuncă de parcă n-ar mai fi mâncat de câteva săptămâni. Şterse farfuria cu o felie de pâine şi şi-o îndesă cu totul în gură, apoi sorbi zgomotos din ceaşca de ceai ca să se clătească şi se lăsă pe spate împingând farfuria din dreptul lui.

Dolly intră în bucătărie cu o pereche de sacouri vechi ce-i aparţinuseră lui Harry.

— Ridică-te, îi ordonă.

Boxer sări în picioare, aşteptându-se să primească noi însărcinări, dar, când Dolly îl puse să încerce sacourile răposatului său şef, avu mari dificultăţi să nu izbucnească în lacrimi. Îi puse haina pe el, periindu-i umerii şi trăgând-o la spate din reflex, aşa cum făcuse de nenumărate ori pentru Harry. Deşi aveau cam aceeaşi înălţime, burta lui Boxer era mai mare şi sacourile păreau cam strâmte. El avea impresia că devenise cel mai elegant om din lume, fireşte.

— Lână pură virgină, foarte frumos, n-am ce să zic, exclamă trecându-şi încântat mâna peste material.

Deşi tocmai dădea de pomană hainele scumpe ale fostului ei soţ, chipul femeii rămase complet inexpresiv, netrădând nicio emoţie.

— Mai sunt şi vreo două cămăşi şi două perechi de pantaloni, dacă le vrei, îi spuse nonşalant.

— Le voi purta cu veneraţie, îngăimă uriaşul.

— Îmi pare rău că nu-ţi pot oferi lucrurile cele mai scumpe, Boxer.

Încă nu se putea despărţi de hainele cu adevărat luxoase ale lui Harry, care continuau să atârne în şifonierul lui, proaspăt spălate şi călcate. Dolly îi lustruise şi pantofii, aşezându-i sub costume, ca şi cum bărbatul ar fi fost plecat într-o scurtă călătorie de afaceri.

Emoţiile începură s-o asalteze. Aprinse din nou fierbătorul şi făcu încă un ceai, care o ajută să-şi revină şi

să poată merge mai departe. În timp ce Boxer se îndopa cu prânzul improvizat, Dolly făcuse curat în camera copilului. Tony Fisher aruncase hăinuţele peste tot prin cămăruţa bleu şi călcase pe ele cu pantofii plini de noroi. Salteaua era răsturnată, micile pernuţe, rupte, iar fotografiile erau zdrobite. Distrugerile nu aveau niciun motiv rezonabil, ci reprezentau doar un act de ură, de răutate. Gândul că fraţii Fisher preluaseră afacerile lui Harry îi umplu pieptul de furie. Decise pe loc că avea de făcut două lucruri.

În primul rând, avea să adune toate obiectele din camera copilului şi să le doneze mănăstirii din apropiere, pentru ca măcar copiii săraci şi orfanii să se bucure de ele. După naşterea copilului lor mort, măicuţele o ajutaseră mult pe Dolly, uşile lăcaşului fiindu-i deschise zi şi noapte. Fusese o vreme când mergea acolo zi de zi, apoi, pe măsură ce durerea scăzuse, şi vizitele se răriseră, dar ajunsese să adore viaţa simplă de acolo, în comparaţie cu haosul traiului alături de Harry. În lunile de după pierderea copilului fusese foarte aproape de o depresie cruntă, de care o salvaseră prietenele ei de la mănăstire, fără să-i ceară absolut nimic în schimb. Venise clipa să le răsplătească. Avea să strângă toate lucrurile şi să le doneze chiar în acea după-amiază, când avea oricum programată vizita săptămânală. În loc să-i plângă pe morţi, avea să-i ajute pe cei vii. Era ruptura simbolică ce-i permitea să meargă mai departe neîmpovărată. Intenţiona să păstreze o singură jucărie – un pudel de pluş, alb şi pufos.

În al doilea rând, Dolly decise că era momentul să pună în aplicare planul prin care urma să scape de fraţii Fisher…

Boxer rămăsese la masă, admirându-şi noul sacou şi aşteptând să i se reumple cana de ceai. Văduva aduse ceainicul la masă şi le turnă amândurora. Decise că era momentul să-i spună ceea ce-şi repetase în cap toată noaptea.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva despre registre, Boxer. Vezi tu, te-am minţit. Ştiu exact unde sunt.

Bărbatul păru profund şocat.

— Adevărul este... Se opri teatral, prefăcându-se că-i păsa de sentimentele uriaşului naiv din bucătăria ei. Adevărul este că... Harry mi-a spus înainte să moară că apari şi tu în însemnările lui, alături de mulţi alţii. Ai putea da de necazuri serioase, dragule. Ai putea chiar să ajungi la puşcărie dacă registrele cad în mâna gaborilor.

Boxer simţi un fior rece pe şira spinării. Nu-şi găsea cuvintele, aşa că o lăsă să continue.

— Mi-am dat seama că Harry trebuie să fi folosit patru oameni la ultima lovitură: unul în faţă, trei în spate, altfel planul n-ar fi putut funcţiona. Dacă eu ştiu asta, atunci o ştiu şi poliţaii. Îşi făcuse corect socoteala că nu va fi necesar să intre în explicaţii prea detaliate. Continuă pe acelaşi ton: Trei dintre participanţii la jaf sunt morţi, dar al patrulea e liber. Sunt convinsă că acesta din urmă fie a pus deja mâna pe registre, fie ştie unde sunt ascunse.

Se opri să ia o gură de ceai şi să dea timp creierului greoi al fostului sportiv să proceseze informaţia şi să pună întrebarea corectă. Nu voia să-i spună totul dintr-odată, pentru ca povestea să pară mai autentică.

— Cine crezi că este cel de-al patrulea complice, Dolly?

Ezită, prefăcându-se că se gândea atent la ceea ce urma să spună.

— Rămâne numai între noi doi, Boxer. Dacă îţi dau această informaţie, nu trebuie să mai afle nimeni. Trebuie să înţelegi că poate fi foarte periculos pentru tine să ştii ceea ce ştiu eu.

— Jur. Poţi să ai încredere în mine.

— Al patrulea om, cel care a scăpat din explozie, este soţul meu, Harry. Luă o nouă pauză ca să-i dea timp de gândire, iar peste câteva clipe urmă: Nu a murit. Am îngropat un alt membru al bandei, crezând şi eu ca toată lumea că era Harry. Acum însă ştiu că nu era el. Nimeni nu trebuie să afle că este în viaţă, înţelegi? Nimeni! Îmi promiţi?

Boxer îşi plesni coapsele cu palmele şi izbucni într-un râs tunător.

— Sigur că-ţi promit! Ce tip extraordinar, bătrânul Harry, a scăpat! I-a dus de nas pe toţi. Clătină de mai multe ori din cap, uluit. Ce întorsătură neaşteptată!

Dolly îl apucă de mână, iar bărbatul îşi concentră din nou atenţia asupra ei.

— Bucură-te aici, pentru că după ce ieşi din casă, mi-ai promis c-o să-ţi ţii gura. Vreau să fii de partea mea, de partea lui Harry.

Boxer îi strânse la rândul lui mâna atât de tare, încât simţi că o podidesc lacrimile. O privi în ochi şi-i vorbi cu toată sinceritatea.

— Pe viaţa mea, jur că n-o să spun nimic nimănui. Ştii că întotdeauna am fost de partea voastră.

— Caută în buzunarul din interior al sacoului.

Uriaşul se execută şi scoase un plic.

— Două sute de lire sterline. De la Harry. Nu e decât un avans.

Boxer nu deschise plicul, că nu avea nevoie. Dacă Dolly spunea că acolo erau două sute de lire, înseamnă că aşa era.

— Sunt înapoi pe statul de plată, şopti el mulţumit, îl urmări îndepărtându-se pe aleea grădinii din faţă.

Părea foarte mândru şi sigur pe el când îşi trase în jos haina şi-i salută din cap pe poliţiştii care o supravegheau. Reveni în salonul ei, mult mai curat şi mai ordonat acum, şi se lăsă să cadă pe canapeaua vandalizată, unde i se alătură rapid Wolf.

— Hello, scumpule!

Întinse mâna să-l scarpine pe burtică şi ridică ochii în tavan, încercând să-şi dea seama ce o aştepta în continuare. În opinia ei, în cel mult două zile, Boxer avea să se destăinuie cuiva. Odată ce zvonul era pe piaţă, fraţii Fisher urmau să afle şi ei, şi spera că asta avea să-i ţină, măcar o vreme, departe de ea şi de celelalte văduve, de frica represaliilor.

— Încă mai ai atât de multe de făcut, îşi spuse.

Scoase carneţelul elegant şi începu să scrie, în prescurtările criptate cu care se obişnuise. Trebuia să se

ducă la bancă şi să verifice din nou registrele. Avea nevoie de o a patra persoană pentru organizarea jafului, şi spera să găsească acolo numele cuiva care s-o poată ajuta şi în care să aibă încredere – deşi, îşi dădea seama că ar fi fost dificil dacă era un bărbat. Nu numai că ar fi trebuit să-l convingă să li se alăture, dar respectivul trebuia să accepte ordine din partea ei. Al doilea punct al planului era să-l găsească pe cel care scăpase din tentativa eşuată în care-şi pierduseră viaţa cei trei. Dacă Fisherii îl găseau primii, ar fi aflat că Dolly minţise despre supravieţuirea lui Harry şi ar fi venit să-i facă felul. Spera din tot sufletul că tipul cu pricina plecase în străinătate şi n-avea de gând să revină vreodată. În sfârşit, se impunea să le informeze pe Linda şi pe Shirley despre conţinutul discuţiei cu Boxer. Trebuia ca ele să fie la curent cu stadiul planurilor ei, ca să rămână în alertă şi să se păzească.

Dolly se uită la Wolf, care se făcuse covrig într-o crăpătură din tapiţeria canapelei şi dormea liniştit. Mai avea atât de multe de reparat, atât de multe de făcut ca să transforme casa într-un cămin în care să locuiască cu plăcere! Acum însă era obligatoriu să se ducă la mănăstire, conform programului obişnuit, altfel detectivii din maşină ar fi devenit suspicioşi. Deşi devenise foarte pricepută să scape de filajul lor, era conştientă că trebuia să le permită s-o urmărească netulburaţi dacă voia să le întreţină iluzia că totul era normal. Avea să fie dificil, dar simţea un entuziasm reînnoit. Cumva, complexitatea situaţiei îi dădea energie suplimentară. Îndrăznea să se simtă din nou în viaţă. Se întoarse şi aruncă un zâmbet spre fotografiile pe care Boxer le aşezase la loc pe placa de marmură a şemineului, exact în ordinea în care fuseseră. Nutrea senzaţia tot mai pregnantă că Harry era alături de ea. Închise ochii, ca să-l vadă mai bine, iar trupul i se încordă să-l cuprindă în braţe.

Cu două nopţi înainte de jaf, când soţul ei venise în dormitor, ştiuse intuitiv că ceva era în neregulă. Ghicea întotdeauna când încheiase o afacere proastă sau când se vâra într-o combinaţie ce presupunea riscuri prea mari.

Harry se învârtise fără ţintă prin casă, intrase şi ieşise din camere, se aşezase şi se ridicase din nou, făcuse cafea şi-şi verificase ceasul de nenumărate ori. Dolly era destul de înţeleaptă să nu pună întrebări, pentru că oricum el nu i-ar fi spus nimic. Nu mai făcuse dragoste cu ea de luni de zile, dar în acea noapte, când se strecurase în pat lângă ea, o posedase sălbatic, ceea ce n-o deranja. Adora atingerea lui, îi adora mirosul şi puterea. Rămăsese în braţele ei ghemuit ca un copil, apoi plecase să doarmă în camera de oaspeţi, iar ea stătuse ore în şir cu ochii deschişi, zâmbind. Chiar şi după douăzeci de ani o putea face să se cutremure în interior. Era mândră de forma lui fizică perfectă, fără o urmă de grăsime. Îl urmărea pe ascuns când făcea duş sau se bărbierea, admirându-i musculatura.

Acum, îi era recunoscătoare pentru acea ultimă noapte împreună. Nimic altceva nu conta în ritmul frenetic pe care moartea lui îl imprimase vieţii ei. Se iubiseră atât de mult. Îşi aminti cu tandreţe cât de mulţumită era când îl vedea consultându-şi ceasul Rolex pe care ea i-l făcuse cadou, iar durerea o copleşi din nou. A doua zi, Harry se trezise devreme. Îi adusese o ceaşcă de ceai la pat şi o deşteptase cu un sărut tandru.

— Bună dimineaţa, iubito! Hai, jos din pătuţ. Ne vedem mai târziu.

„Mai târziu” nu mai venise. Harry al ei plecase pentru totdeauna, iar jigodiile alea de poliţişti nu voiau să-i dea ceasul înapoi.

Linda se opri în faţa uşilor deschise ale grajdului transformat în atelier mecanic. Cunoscuse destui italieni ca să ştie că puştiul în salopeta pătată de ulei de maşină nu era Carlos, amicul lui Gino de la pub. Tânărul îşi bombă pieptul ca s-o impresioneze, dar îl puse la respect cu o privire dispreţuitoare.

— Carlos! E o păsărică aici care zice că are treabă cu tine! strigă el, apoi se întoarse la lustruirea unui Jaguar spectaculos.

Şeful garajului se afla într-un mic birou, vorbind la

telefon cu Arnie Fisher, care urma să vină să-şi recupereze limuzina de lux. Aruncă o privire pe fereastră, dar n-o recunoscu pe Linda, aşa că acoperi receptorul cu mâna şi strigă că va veni în câteva minute.

Carlos îi făcu o impresie bună. Purta o salopetă maro, deschisă în faţă aproape până la mijloc. Îl analiză în detaliu în timp ce se foia prin micul birou, vorbind la telefon. Avea ochii mari, întunecaţi şi misterioşi, un trup masiv, o faţă cu maxilarul proeminent, nebărbierit de câteva zile, şi o frunte lată, de poet, toate acestea dându-i un şarm necizelat. Nici nu apucase să discute cu el, dar se decisese să şi-l bage în aşternut.

Când ieşi din birou, începu să se pisicească pe lângă el şi se prezentă drept Linda Pirelli. Îl întrebă dacă nu putea să arunce o privire la noul ei Ford Capri.

— Îmi pare rău, duduie, îi răspunse bărbatul. Nu reparăm decât maşinile firmei sau ale clienţilor care au exclusivitate cu noi.

Dând-o la o parte, se întinse pe o platformă mobilă şi se băgă sub Jaguar pentru o ultimă verificare.

Linda se apropie de el şi se lăsă pe vine, având grijă ca fusta să i se ridice peste genunchi. Ştia că bărbatul avea acum vedere liberă spre chiloţeii ei roşii, mai ales că-şi crăcănase convenabil picioarele.

— Ascultă-mă, Carlos, adevărul este că vreau să învăţ mai multe despre maşini şi despre reparaţii, ca să mă pot descurca singură la un moment dat. Pot plăti, dacă vei accepta să mă înveţi...

Mecanicul se trase înapoi de sub maşină. O examină din cap până în picioare, încă întins pe platforma cu rotile. Era cam stridentă, chiar vulgară, dar îl avea pe vino-ncoa. Fără să se gândească prea mult, se trezi invitând-o în Jaguar, ca să-l însoţească într-un test. Linda se aşeză pe locul pasagerului rânjind, iar el nu se putu abţine să nu-i răspundă printr-un zâmbet complice – se purta ca o viţică neruşinată!

Văduva îşi puse grijulie centura de siguranţă, dar Carlos nu se sinchisi cu asemenea detalii şi ieşi pe autostrada M4

în mare viteză. Ştia că încerca s-o impresioneze, dar îi trebuiră peste 200 de kilometri la oră şi o oră de condus ca să reuşească. Era limpede că avea de-a face cu un as al volanului. Îi tot freca pulpa când schimba vitezele, şi Linda nu făcu niciun efort să se dea mai încolo. Nu era mai înalt decât răposatul Joe, dar arăta mai bine şi părea chiar amabil. O mai atrăgea şi mirosul slab de deodorant banal pe care-l emana. Când se aplecă peste ea la o curbă mai strânsă, o convinse definitiv – urma să se distreze bine cu el!

Înapoi la garaj, Carlos se ocupă de Fordul Capri şi-i dădu câteva lecţii de întreţinere minimală. O asigură că nu greşise cumpărând maşina, care avea însă nevoie de mici reparaţii. Se ocupă pe loc de o gaură din radiator, apoi curăţă bujiile, filtrele şi contactele, explicându-i ce făcea fiecare şi lăsând-o să facă unele intervenţii ea însăşi.

Rămase lângă el tot timpul şi se umplu de ulei pe haine. Dorinţa ei neabătută de a învăţa cât mai mult în ora ce-i fusese alocată îl amuza copios. Insistă chiar să se bage cu el sub maşină, pe platforma rulantă de verificare. Carlos nu-şi dădea seama ce urmărea. Pe de o parte îi lansa toate semnalele de interes pentru o relaţie intimă, pe de altă parte părea sincer pasionată de motorul Fordului Capri. Patru ore mai târziu, cei doi erau tot acolo, lângă maşina care „torcea ca un pisoiaş”, în cuvintele mecanicului. În timp ce se spăla pe mâini cu o soluţie degresantă şi se ştergea, Carlos avu ocazia să mai admire o dată picioarele femeii ce se iţeau de sub maşină. „Frumoasă pereche de planetare”, trase el concluzia. Nu purta ciorapi, iar fusta i se ridicase aproape complet, lăsând la vedere chiloţii roşii, ce păreau de satin. Femeia împinse afară platforma şi se trezi între picioarele bărbatului, unde îi admiră umflătura impresionantă din pantaloni. Apoi îl privi direct în ochi.

— Cât îţi datorez?

— Plăteşti cash, sau altfel? râse el ajutând-o să se ridice.

De această dată, fu rândul Lindei să conducă, cu Carlos pe post de pasager. Mecanicul nu scăpa din ochi temperatura lichidului din radiator, în timp ce Capri-ul se

angaja vioi către cartierul White City. La un moment dat, îi făcu semn să accelereze. Motorul se ambală şi începură să câştige viteză – nouăzeci şi cinci, o sută, o sută douăzeci... Linda îi aruncă o privire îngrijorată, dar el nu avea ochi decât pentru picioarele ei.

Ar fi trebuit să facă puţină curăţenie înainte de plecare, îşi spuse când Carlos intră în baie. Se strecură în dormitor şi-şi adună rapid lucrurile murdare, apoi scutură şi netezi cuvertura patului. Trase cu atenţie perdelele, apoi se întoarse în micul salon şi turnă două pahare mari de brandy. Duse unul în baie, unde Carlos se bărbierea cu aparatul de ras al lui Joe. Avea un trup perfect, cu musculatura bine definită, şi se frecă intenţionat de el când aşeză paharul pe marginea chiuvetei. Bărbatul nu reacţionă în niciun fel, iar ea se îndepărtă simţindu-se nedorită.

Dădu băutura pe gât şi-şi mai turnă un rând. Nu prea ştia ce să facă în continuare, după ce-i semnalase atât de explicit dorinţa ei; pur şi simplu nu părea deloc interesat să-i rupă hainele şi să treacă la treabă. Auzi un zgomot şi, când se întoarse, îl văzu sprijinit de tocul uşii, cu brandy-ul în mână. Arăta chiar mai bine decât la prima impresie. Bărbatul ridică paharul în cinstea ei. În spatele lui se auzea curgând apa în cadă. „Dumnezeule, tipul ăsta chiar se simte ca la el acasă!” îşi spuse Linda surprinsă. Fără niciun comentariu, îşi turnă încă un rând şi se întoarse în baie. Îl lăsă să aştepte un moment, apoi îl urmă. Carlos îi examina colecţia de săruri de baie.

— Care îţi place mai mult? Asta, sau asta?

Dădu din umeri. În realitate, baia cu diferite arome saline n-o amuza în mod deosebit. Până la urmă, alese el o combinaţie, răspândi cristalele în apă şi se apropie de ea.

— Vrei să facem dragoste, sau nu? îl întrebă direct.

Bărbatul nu spuse nimic, dar începu să-i desfacă nasturii bluzei.

„În sfârşit”, se gândi ea răsuflând uşurată. Îl trase mai aproape în timp ce încerca să scape de haine. Dumnezeule mare, de când nu mai simţise o asemenea excitaţie!

Încercă să iasă din baie trăgându-l după ea, dar Carlos avea alte intenţii. Fără niciun avertisment, o luă pe sus şi o aruncă îmbrăcată în cada plină cu apă. Apoi, cu un rânjet carnasier, îşi dădu chiloţii jos şi păşi lângă ea. Contrastul dintre trupul bronzat al bărbatului şi conturul albicios al slipului fu ultima imagine de care avea să-şi amintească Linda. Era ca într-un vis minunat.

Inspectorul principal Resnick se îndrepta către Sunshine Bread Company însoţit de Andrews şi de Fuller. Urmăreau o pistă ce i-ar fi putut conduce la furgoneta folosită în tentativa de jaf. Resnick era serios şi încordat, sperând din tot sufletul că, în sfârşit, obţinuse un punct de plecare concret. Bravada ce-i servea drept carapace dispăruse, iar Fuller începu să discearnă rămăşiţe dintr-un poliţist autentic sub carcasa ratatului. Asta nu însemna că şeful nu era acelaşi umflat insuportabil.

Fuller conducea maşina de poliţie banalizată cu energia unei mătuşici virgine, ceea ce până la urmă îl scoase din sărite pe Resnick.

— Apasă pedala aia nenorocită, pentru numele lui Dumnezeu! Bagă sirena şi hai să ne mişcăm şi noi mai repede, că suntem pe urmele celei mai mari bande de spărgători din Anglia, nu mergem la picnic!

La fabrica de pâine, un poliţist în uniformă asigura paza camionului suspect. Wally Titherington, de la Criminalistică, lucra deja în interiorul cabinei, căutând amprente, în timp ce unul dintre colegii lui examina banchetele după fibre textile. Wally ridică ochii văzându-l pe Resnick.

— Ăsta iar se crede într-un film de aventuri, bombăni el, având grijă să nu fie auzit.

— Bună ziua! urlă inspectorul principal la managerul brutăriei. Am nevoie de un birou pe care să-l folosesc drept cameră de interogatoriu.

— Cât îmi veţi mai bloca activitatea şi pe cine vreţi să interogaţi? întrebă omul, vizibil surprins.

— Fiecare şofer, fiecare mecanic, fiecare muncitor din

fabrică şi fiecare client al acestei parcări, începând cu tine. Oricine a intrat în contact cu acest camion prezintă interes. Subinspectorul Adrews va amprenta pe toată lumea, ca să evităm eventualele confuzii.

Chipul responsabilului se împurpură de enervare.

— Avem de-a face cu un caz extrem de important, vă rog să ne înţelegeţi, interveni conciliant Fuller. Cu cât începem mai repede, cu atât mai repede scăpaţi de noi şi vă puteţi vedea de treabă.

Resnick aruncă o privire prin vestiarul femeilor cu mâinile înfipte în şolduri, pufăind aprig din ţigară. Încerca să treacă peste inconvenientele aşa-zisului birou care-i fusese oferit.

— Dacă avem puţin noroc, le prindem aici la patru, când vin să se schimbe înainte să plece acasă, ce părere ai Andrews? Poate vezi prima femeie dezbrăcată în carne şi oase din viaţa ta.

Tânărul poliţist se abţinu de la comentarii. Avea mânecile murdare de cerneală de la amprentare.

— Ai văzut în ce hal arăţi? Cum naiba reuşeşti să te îmbraci aşa dimineaţa? Sper că ştii cum se iau amprentele, da?

— Da, domnule comandant.

— Trebuia să verific, după ce am văzut că nu poţi să urmăreşti o babă care iese să-şi plimbe potaia!

Resnick se apropie de Andrews, care-şi reprimă un acces de greaţă când îi simţi mirosul de transpiraţie stătută.

— Centrala a primit o sesizare de la o vecină a văduvei că doi tineri i-au aruncat hamburgeri şi pahare de milkshake în grădină. Încă un incident ca ăsta, şi ajungi la rutieră! Ai înţeles?

— Am înţeles, domnule comandant, răspunse poliţistul încercând să-şi ţină respiraţia.

Fuller îi făcu un semn complice imediat după ce inspectorul principal se întoarse cu spatele. Ştiau amândoi că Resnick încerca să-şi verse nervii pentru că i se pusese la dispoziţie tocmai vestiarul femeilor drept birou pentru

anchetă.

Dolly se îndreptă către apartamentul din subsol al Lindei, după ce îi spusese şoferului de taxi s-o aştepte. Îşi înfipse degetul în sonerie până ce ocupanta îşi făcu apariţia din dormitor. Înăuntru, Linda trăi adevărate momente de panică la sosirea văduvei. Se uită la corpul frumos şi transpirat al lui Carlos simţindu-se de parcă ar fi prins-o maică-sa cu un tip.

— Să nu faci niciun zgomot, îl imploră cu degetul la buze, apoi se înfăşură într-un cearşaf.

Dolly dădu buzna pe uşa întredeschisă.

— De ce naiba nu răspunzi la telefon? îmbracă-te imediat. Trebuie să stăm de vorbă toate trei la ascunzătoare, urgent.

Din dormitor se auzi un zgomot, iar Dolly îngheţă cu ochii la uşă. Îi aruncă Lindei o privire de gheaţă. Era şocată la ideea că femeia se putuse consola atât de repede după decesul bărbatului ei şi furioasă la gândul terifiant că, într-un moment de beţie, proasta ar fi putut vorbi verzi şi uscate, inclusiv despre planul jafului.

— E cineva cu tine? mârâi ea printre dinţii strânşi.

— Nu contează. E mecanicul care mă ajută să pun la punct maşina pe care tocmai am cumpărat-o, nimic mai mult.

Dolly o apucă strâns de încheietură, o trase mai aproape şi-i şuieră în ureche.

— M-a văzut cumva? M-a văzut, târfă proastă ce eşti? O strânse şi mai tare şi o trase mai aproape, tremurând de furie. Ai cinci minute să te îmbraci. Te aştept în taxi. Apoi dispăru, trântind uşa după ea.

Mahmură şi ruşinată, Linda începu să se îmbrace în grabă.

— Ce s-a întâmplat, cine era? Cine te-a speriat aşa? Spune-mi, dacă te pot ajuta, încercă bărbatul s-o consoleze.

— Nu sunt speriată! ţipă ea împingându-l deoparte. Şi nu e treaba ta cine era la uşă. Trebuie să plec, trebuie să

plec.

— Ai un tip, conchise Carlos furios. Ai vrut să-i dai o lecţie culcându-te cu mine, nu-i aşa?

Privirea rănită de pe chipul văduvei îi demonstră imediat că se înşela, aşa că îşi ceru iertare... prea puţin şi prea târziu. Cu lacrimi în ochi, Linda îi întinse cincizeci de lire sterline.

— Îţi mulţumesc pentru ajutorul cu maşina. Poţi pleca acum.

— Linda, Linda, n-am nevoie de banii tăi. Îmi pare rău pentru ce ţi-am spus mai devreme.

Carlos îi închise pumnul peste bani, o strânse la piept şi-şi ceru iertare încă o dată. Linda îl privi adânc în ochi şi-l sărută apăsat.

— Chiar trebuie să plec. Nu mă aştepta.

Părăsi micul apartament înainte de a-şi termina fraza.

În timp ce se îmbrăca, mecanicul observă fotografia cu faţa în jos de pe noptieră şi o întoarse. Nu-l recunoscu pe Joe Pirelli, dar era limpede că bărbatul reprezenta ceva pentru Linda. „Poate că totuşi are un soţ sau un iubit, până la urmă”, îşi spuse. Enervat, lăsă fotografia aşa cum o găsise şi se pregăti să iasă. În hol, văzând telefonul, luă un pix şi-şi notă rapid numărul pe dosul mâinii. Avea de gând să-l întrebe mai multe pe Gino despre Linda.

Dolly se izolă într-un colţ al taxiului, privind pe fereastră şi nescoţând nicio vorbă până ajunseră la depozit. Linda era tulburată, ca un copil obraznic care ştia că greşise. „Ce naiba e cu ea? Dacă am nevoie de un futai, o fac şi gata, nu trebuie să-mi cer voie. Nu e treaba ei.” În acelaşi timp, se simţea teribil de vinovată. Se luptă minute bune, în tăcere, cu sentimentele confuze ce o dominau, dar se văzu obligată să admită că ceea ce trăia cu adevărat era o bucurie copleşitoare. Chiar îi plăcea de Carlos şi încă se mai simţea umedă între picioarele încrucişate, pe bancheta taxiului, cât mai departe de lidera grupului. Se uită pe furiş spre ea. „Oare de când nu şi-a mai pus-o?” se întrebă. Ce naiba găsise un armăsar focos ca Harry Rawlins la

această femeie? Se ţinea bine pentru vârsta lui, deşi câteodată putea să se poarte foarte urât. Hotărî pe loc că nu va mai accepta niciun fel de observaţii, insulte şi agresiuni fizice din partea lui Dolly, nici pe seama lui Carlos şi nici în alte privinţe. Îi va răspunde cu aceeaşi monedă de acum înainte... tot ce-şi dorea era să nu se mai simtă atât de vinovată.

În aer plutea o tensiune aproape tangibilă, constată Shirley. Linda era ciudat de tăcută. Stătea cu capul plecat şi bâţâia nervoasă dintr-un picior, cu o privire mofluză. Nu-i adresase nicio vorbă lui Dolly, care nu era nici ea în toane mai bune.

Tânăra decise să rupă tăcerea. Purta una dintre salopetele pe care i se ceruse să le cumpere pentru jaful armat, aşa că începu să se plimbe în sus şi-n jos, ca şi cum ar fi fost un model la o prezentare de modă.

— Am găsit-o la reduceri! declară ea cu un zâmbet larg. Şi am cumpărat şi nişte espadrile, foarte confortabile pentru fugit.

— Ah, exact ce-mi doream, o ironiză Linda.

— Am cumpărat şi trei măşti de schi, aşa cum mi-ai cerut. Începu să caute prin pungile de cumpărături. Uite-le, una roşie, una albastră şi una neagră, ca să ne putem recunoaşte între noi. Pentru tine, Linda, am luat roşie, gândindu-mă că face un contrast frumos cu părul tău negru.

— Mersi, scumpo. O să fie grozavă iarna pe sub arcadele de la gară. Îţi îngheaţă oasele în fundătura asta când e deschisă uşa.

Dolly se uita de la Shirley la Linda şi înapoi, nevenindu-i să creadă cât de proaste erau.

— *Roşu?* Ce fel de tâlhari ar purta măşti roşii? Iar salopeta pe care ţi-ai pus-o pe tine e mult prea mică.

— E perfectă, răspunse tânăra întorcându-se şi netezind materialul strâmt peste liniile ei perfecte.

— Salopete de lucru, am spus! Salopete mari, urâte, care să atârne pe noi. Trebuie să dăm impresia că suntem

bărbaţi. Aşa, îţi pot vedea fiecare rotunjime a corpului, ca să nu mai vorbim de nenorocitele de glezne.

Lui Shirley i se făcuseră nenumărate complimente pe această temă.

— Ce-i cu gleznele mele, ţi se pare ceva în neregulă? se indignă ea privindu-şi picioarele.

— Că le pot vedea, de pildă? o repezi Dolly. Ai modificat salopeta asta ca să-ţi pui în evidenţă bustul şi ai adăugat buzunăraşe peste tot. Pentru ce? Pentru ruj? Ţi-am spus... salopete de culoare neagră, cu cel puţin trei sau patru măsuri mai mari, pentru că va trebui să le căptuşim. Pe dedesubt o să avem haine normale, şi trebuie să ne putem schimba rapid. Astea pe care le-ai cumpărat tu sunt inutile, complet inutile!

Shirley ştia că greşise, aşa cum era conştientă şi Linda, dar dacă aceasta din urmă alesese calea confruntării înciudate, tânăra încercă imediat să-şi corecteze erorile. Ridică masca mare, neagră, pe care o cumpărase şi şi-o trase pe cap.

— Dar de asta ce spui, şefa? Uite, e destul de mare ca să-mi acopere şi părul.

Dolly îi smulse masca de pe cap, luând şi o şuviţă de păr.

— Găurile pentru ochi sunt prea mari, şi n-avem nevoie de găuri pentru gură. Ţi se văd rujul şi bronzul artificial.

Shirely lăsă privirea în jos. Ştia că toate criticile erau îndreptăţite, dar pierduse două zile orbecăind prin magazine, de la Harlow la Windsor şi chiar pe autostrada M1. Îşi scoase tristă salopeta. „Douăzeci şi cinci de lire aruncate pe apa sâmbetei, chiar şaptezeci şi cinci, dacă le punem pe toate trei”, îşi spuse.

Linda ascultase tirada lui Dolly din pragul bucătăriei, rozându-şi unghiile. Deşi era dincolo de orice îndoială că excursia la cumpărături a lui Shirley fusese un eşec total, ea era cea care-i stricase dispoziţia văduvei lui Harry, ceea ce-i sporea vinovăţia. Nu suficient cât s-o apere pe puştoaică, dar aproape. Se hotărî să facă nişte ceai.

Văzând că Shirley era în pragul lacrimilor, Dolly decise să schimbe abordarea.

— Coase complet gura şi îngustează puţin fantele pentru ochi. Atunci o să fie foarte bune. Vopseşte-le şi pe celelalte în negru, şi putem spune că avem prima piesă din echipament. Dar mi-e teamă că salopetele trebuie înlocuite. După ce cumperi unele adecvate, scoate-le etichetele şi arde-le.

— Şi cu espadrilele cum rămâne? întrebă Shirley, înţelegând că prin acele cuvinte Dolly îşi exprimase regretul pentru insultele de mai devreme.

— Vopseşte-le şi o să fie OK. Îşi aprinse o ţigară. Veniţi lângă mine, amândouă. Nu v-am adus aici ca să vorbim despre modă.

Se auzi clinchetul fierbătorului, şi Linda se ridică să pună ceaiul. În graba ei, îl împinse pe Wolf într-o parte, atrăgându-şi o privire mânioasă din partea stăpânei căţelului, care-l luă lângă ea.

— Lasă ceaiul, stai jos! îi ordonă Dolly. Îşi deschise geanta şi scoase carneţelul. Avem probleme. Vi le voi expune pe rând, dar cel mai important e că am studiat mai atent planurile lui Harry şi mi-am dat seama că a folosit patru oameni la atacul transportorului, nu trei.

— Patru? exclamară celelalte două la unison, părând derutate.

— Patru bărbaţi, dintre care unul a scăpat, lăsându-i pe soţii noştri să se descurce cum or putea. Cele două femei îi sorbeau cuvintele, observă Dolly. Acest al patrulea om a fost adus din afara găştii, un şofer. Probabil că era la volanul camionului din faţă. N-am citit nimic despre el în presă, absolut nimic. Înseamnă că poliţiştii fie nu şi-au dat seama, ceea ce nu cred, fie sunt pe urmele lui.

— Nu vor fi singurii! sări Linda în picioare, roşie la faţă. Nenorocitul!

— Linda, te rog, murmură Dolly încercând să o readucă la ordine.

— Nu! Am şi eu dreptul să vorbesc. Dacă omul ăla a stat şi s-a uitat cum a ars Joe al meu… dacă i-ar fi putut salva şi n-a făcut-o, îl omor cu mâinile mele! Jur că o fac!

Dolly încercă s-o calmeze din nou, în zadar. Pricepu că

avea de-a face cu o apucată care nu-şi putea ţine nervii sub control.

— Îl omor! Ţie poate că nu-ţi pasă de cum a murit bărbatul tău, dar...

Dolly sări în picioare şi se repezi la ea într-o fracţiune de secundă, trăgându-i o palmă zdravănă peste obrazul stâng.

— Niciodată să nu mai spui asta! Am văzut chiar astăzi cât de mult îţi pasă ţie, aşa că stai naibii jos şi nu mă mai întrerupe.

Shirley nici nu mai îndrăznea să respire. „Dumnezeule, ce temperament are!” N-o văzuse niciodată atât de furioasă şi nu-i venea să-şi creadă ochilor. Iar acum stătea şi fuma, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Din spatele clăii de păr negru se auzi vocea stinsă a Lindei.

— De ce sunt eu de vină tot timpul, de ce?

Dolly trase un fum adânc în piept înainte de a-i răspunde.

— Pentru că tu ai douăzeci şi şase de ani, eu am patruzeci şi şase şi tot eu plătesc facturile. Fă tu ceaiul, te rog, îi ceru lui Shirley, care rămăsese blocată, albă ca varul la faţă, apoi se întoarse spre victima ei, pe al cărei obraz se distingea urma palmei primite: Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să fac asta.

Linda se ridică şi se îndepărtă înainte de a scoate vreo vorbă pe care s-o regrete ulterior. Dolly continuă de unde fusese întreruptă, ca şi cum scuzele adresate ar fi rezolvat situaţia.

— Ştiţi ce înseamnă asta, nu-i aşa? Înseamnă că trebuie să mai aducem pe cineva în echipă.

— Nu un bărbat. Dacă băgăm un tip, toată Londra o să afle ce punem la cale, interveni Shirley.

— De acord, de preferinţă nu un bărbat. În registre n-am găsit niciunul pe care să-l cunosc suficient de bine încât să am încredere, aşa că trebuie să mă mai gândesc. S-ar putea să trebuiască să amânăm lovitura până ce găsim femeia potrivită.

— Of, dacă asta e tot ce ne trebuie, voi găsi eu o femeie, spuse Linda nerăbdătoare.

— Eu voi găsi, îi închise gura Dolly.

Era o chestiune prea importantă. Nici nu se punea problema ca altcineva să aleagă în locul ei.

— Mă rog, tu eşti şefa.

— Aşa este, iar dacă nu-ţi convine, ştii ce ai de făcut! Poţi să te întorci înapoi în pat, la mecanicul tău. Sunt convinsă că este un familist, iar dacă nu, sigur apare altul în cel mult cinci minute.

Când ieşi din bucătărie, Shirley habar nu avea ce se discutase în absenţa ei, dar, când o văzu pe Linda repezindu-se către Dolly, se interpuse rapid, oferindu-le câte o cană de ceai. Incapabile să reziste rugăminţii din ochii fetei, cele două acceptară şi se îndepărtară din nou. Shirley se aşeză între ele.

— Ai spus că avem „probleme”, la plural, spuse ea fluturând din mâini ca să alunge fumul oribil.

— Fraţii Fisher vin tare peste noi şi n-o să se lase păgubaşi prea uşor. Au început cu mine. Mi-au distrus casa, iar data viitoare o să-mi distrugă faţa. După asta o să vină după voi, nu vă faceţi iluzii că scăpaţi.

Intrarea celor doi mafioţi în scenă schimba totul şi era mult mai gravă decât micile lor certuri. Linda o putea lăsa baltă pe Dolly fără probleme, dar Tony Fisher ar fi sfâşiat-o în bucăţi dacă îndrăznea să-i întoarcă spatele.

— Cei doi vor cu orice preţ registrele lui Harry şi nu vor accepta un refuz. Fără îndoială, al patrulea participant la lovitura ratată, despre care nu ştiu nimic, n-are niciun interes să mai apară pe-aici. Cred că şi-a luat de mult tălpăşiţa din ţară. O să dăm de el şi-o să-i aplicăm pedeapsa cuvenită. Deocamdată, e bine că nimeni nu-l poate găsi.

Simţi nevoia să adauge această asigurare văzând durerea încă vie din ochii Lindei şi ura pentru laşul care fugise când ceilalţi dăduseră de greu.

Shirley rupse prima confruntarea vizuală, lăsând ochii în jos, spre podeaua de beton murdară, înainte ca lidera grupului să-i poată vedea lacrimile.

— Vom executa un jaf armat şi nu vreau ca vreuna dintre

noi să fie rănită, continuă Dolly. Nu suntem nişte tipi bine clădiţi, ci nişte biete femei. Dar trebuie să începem să gândim ca bărbaţii. Boxer Davis lucrează acum pentru fraţii Fisher, şi pariez că deja răspândeşte zvonul. Când o să audă despre ce e vorba, cred c-o să ne lase în pace.

Un zâmbet satisfăcut îi înflori pe buze, pe când celelalte două femei o aşteptau să continue. Shirley îşi aminti brusc de întâlnirea lor de la saună, când aflase despre raid pentru prima dată. Orice urma să spună, era sigură că va fi un şoc pentru ele. Nu se înşela.

— I-am zis lui Boxer că cel de-al patrulea complice, cel care a scăpat, a fost Harry. Omul crede că soţul meu trăieşte şi, când le va raporta şefilor lui, aceştia vor trage concluzia că registrele sunt la el. E cel mai bun mod de a ne proteja, cel puţin pentru moment. Harry era singurul om care-i putea ţine în şah pe rechinii ăia, cu lucrurile pe care le ştia despre ei, de aceea l-am înviat.

— Cum poţi fi sigură că Boxer o să le dea vestea?

— Va vorbi. Niciodată n-a putut ţine un secret, mai ales dacă ia ceva la bord. I-am dat unul dintre costumele vechi ale răposatului meu soţ şi două sute de lire sterline, aşa că, beat sau treaz, se va simţi invincibil. Dolly îşi termină ceaiul şi-i întinse cana lui Shirley. Vă dau un semn când îl identific pe al patrulea membru al echipei. Îşi deschise poşeta şi scoase o hârtie împăturită pe care i-o întinse Lindei. Aveţi aici un număr sigur unde mă puteţi contacta. Este de la mănăstirea pentru care fac voluntariat o dată pe săptămână. Le puteţi lăsa un mesaj, şi măicuţele o să mi-l transmită. Memoraţi-l şi ardeţi-l.

Fără niciun cuvânt de rămas-bun, luă căţelul în braţe şi plecă.

— Eu nu mai am chibrituri, aşa că va trebui să-l înghiţi, îi spuse Linda lui Shirley.

Tânăra citi de câteva ori cu voce tare numărul, apoi băgă foaia în gură, moment în care văzu că prietena ei se prăpădea de râs.

— Ho, că glumeam! Era doar o glumă, Shirl.

Ziua îi adusese prea multe emoţii bietei fete, care-şi

pierduse temporar simţul umorului.

— Câteodată n-o pot înghiţi deloc pe Dolly, şuieră Linda.

— Cred că sentimentul e reciproc, veni replica pe care nu o aprecie ca deosebit de empatică.

— N-ar trebui să ne vorbească de parcă am fi nişte copii handicapaţi. Cred că n-ai greşit aşa de rău cu salopetele acelea.

— Ba am greşit! Sunt complet nepotrivite, o ştii foarte bine. Dolly avea toate motivele să fie furioasă.

— Dar n-are dreptul să se răţoiască la noi şi să-mi tragă palme. Nu ea e şeful.

— Te înşeli, chiar este şeful. Shirley vorbea pe tonul cel mai serios din lume. Dacă e să facem cu adevărat chestia asta... ea este şeful nostru.

În ghereta ei de la sala de jocuri mecanice din cartierul de bordeluri din West End, la ora zece, Linda era deja nervoasă şi plictisită, afişând un rânjet matol. Totuşi, indiferent cât de beată era, întotdeauna dădea restul corect. Charlie făcea de planton la intrare şi-i arunca priviri îngrijorate când o vedea că mai trage câte o duşcă din sticla de votcă. Se temea că dacă venea şeful şi o găsea beată şi pusă pe scandal aveau să fie concediaţi amândoi. Oftă şi zâmbi resemnat – dacă nu te poţi pune cu ei, fă-te prietenul lor. Aruncă restul de cafea din ceaşcă direct pe stradă, se apropie de ghereta casierei şi se uită pe gemuleţ la colega lui. Femeii îi luă câteva secunde să-şi focalizeze privirea, dar îl recunoscu.

— Charlie, bătrâne prieten. Ce mai faci?

Bărbatul ridică ceaşca goală de cafea şi făcu semn cu capul spre sticla de băutură.

— Cară-te! şuieră Linda prin fanta pe unde dădea restul clienţilor. Dacă îţi dau ţie, toată lumea o să vină să-mi ceară.

Izbucni într-un râs ca un urlet neomenesc, apoi îşi sprijini capul în mână şi începu să sforăie ostentativ. După câteva minute, Charlie nici nu mai putea spune dacă femeia dormea cu adevărat sau doar se prefăcea. Se

pregătea s-o întrebe dacă se simţea bine, când Linda îşi înălţă capul şi-l fixă cu o privire oţelită.

— Ştii ceva, Charlie, dragule? Chiar îmi place la nebunie locul ăsta. Păi, ce-ţi poţi dori mai mult? Avem copii minori, care intră cu acte false şi pică în labele pedofilului local... avem un beţivan care doarme pe scări... avem mai mulţi dealeri decât drogaţi... iar singurii clienţi sunt prostituatele, peştii lor şi pariorii. Da, e minunat aici, Charlie! Noroc! mai strigă Linda înainte de a goli dintr-o înghiţitură restul sticlei de alcool.

Când se întoarse la postul lui, bărbatul o văzu pe Bella O'Reilly care tocmai intra. Colega lui avea dreptate, clientela sălii de jocuri era formată din prostituate, peşti şi pariori. Bella le adusese ambele specii. Tânăra avea o piele neagră sclipitoare şi era îmbrăcată într-un top de satin strâmt, de culoare galbenă, şi blugi strâmţi negri. Pe umăr îi atârna o jachetă asortată. Deşi avea peste un metru optzeci, tocurile o făceau şi mai înaltă. Bella se opri în mijlocul sălii şi inspectă situaţia, imitată de peştele ei, rămas puţin mai în spate. Cap Slinos, cum i se spunea de obicei, începu să glumească cu doi chinezi, rotindu-şi pălăria în mâini şi admirându-şi inelele de aur masiv ce reflectau lumina vie a ecranelor. Charlie ştia că proxenetul aranja o afacere cu droguri. Îl avertizase de mai multe ori pe Cap Slinos să nu-şi mai exercite comerţul în sală, dar nenorocitul îi râsese în nas – un fel de strănut înecat de prea multă cocaină. Problema cu tipul ăla era că nu ştiai niciodată dacă râde cu tine sau de tine. Era un individ periculos, căruia îi plăcea să dea ture prin cartier călare pe Harley Davidsonul lui, iar fetele se temeau de el, cu excepţia celei care era numărul unu – Bella O'Reilly.

Femeia începu să se plimbe printre maşinile de joc ca o vedetă rock care se lasă admirată de public, oprindu-se chiar să pună la punct doi puştani obraznici. Indiferent ce le spusese, efectul se văzu imediat. Cei doi părură îngroziţi, îşi cerură febril scuze şi ieşiră în grabă. Observând-o pe Linda în gheretă, prostituata îi adresă un zâmbet larg şi se îndreptă spre ea. Nu avea nevoie să-şi

ceară scuze când trecea printre oameni, căci aceştia se dădeau singuri la o parte din calea ei.

— Bella! strigă văduva.

Cele două se cunoşteau de multă vreme, căci lucraseră în aceeaşi branşă, dar în ligi diferite. Bella era suficient de puternică pentru a se apăra singură şi nu se temea de nimeni. Linda, spre deosebire de ea, nu lucrase niciodată pentru un peşte, preferând o carieră pe cont propriu în domeniile sexului oral şi masturbării, refuzând contactul vaginal. În orice caz, asta se întâmplase cu mult înainte de a-l cunoaşte pe Joe.

— Cum naiba suporţi să stai închisă acolo?

— E izolată fonic, iar vodculiţa ajută, îi răspunse Linda râzând. Îmi place cum ţi-ai făcut părul, Bel.

Podoaba ei capilară fabuloasă era tunsă acum destul de scurt, în stil Grace Jones. Purta încinsă pe frunte o bandă aurie care, deşi cumpărată de la o tarabă, părea că face un milion de dolari şi-i dădea alura unei prinţese africane.

— Cu ce te mai ocupi? o întrebă Linda.

— Ca de obicei, nimic deosebit. Trei dansuri pe noapte la Z-Easy şi orice pot strecura printre ele.

— Cum se face că te-ai întors în fundul ăsta de iad?

— Doar mă cunoşti. Îmi mergea foarte bine, până când, într-o noapte, mi-am pierdut cumpătul cu un client şi l-am luat la bătaie. Nenorocitul era atât de beat, că nici nu mai putea să vorbească, dar punea labele peste tot, deşi nu plătise pentru tot tacâmul. Am încercat să scap de el şi, până la urmă, l-am trosnit. Mi-am recunoscut vina la proces, iar Cap Slinos mi-a plătit amenda, ca să nu ajung la pârnaie.

— Deci îi eşti datoare.

— Da, până peste cap. Îi dau banul, apoi o să văd ce mai fac. Se pare că mi-a găsit un client, spuse Bella uitându-se spre proxenetul care discuta cu unul dintre chinezi şi arăta cu mâna spre ea.

Linda îi deschise uşiţa casieriei ca să poată discuta între patru ochi.

— Am auzit despre Joe şi vreau să ştii că-mi pare tare

rău, murmură prostituata. Era un băiat de treabă şi vă potriveaţi de minune. Dacă ai nevoie de un mic împrumut sau de altceva, să-mi spui. În curând mă mut înapoi în vechiul apartament, aşa că o să pot veni să te vizitez mai des. Deocamdată stau la International.

— Îţi mulţumesc. Chiar apreciez gestul tău.

Peştele fluieră după Bella, care ridică mâna făcându-i semn să aştepte.

— Te-ai lăsat de drogurile grele?

Prostituata păru jenată pentru o clipă.

— Mă confunzi, iubito. Cu asta se ocupa exul meu, care şi-a luat ultima supradoză acum trei luni… aşa că ştiu prin ce trebuie să treci, simţi nevoia să adauge.

Ştiind că Bella consumase la greu heroină în trecut, Linda înţelese din cuvintele ei că reuşise să se lase. În orice caz, părea „curată”, chiar arăta surprinzător de bine. Se despărţiră după o ultimă strângere de mână.

Imediat, Charlie îşi făcu apariţia lângă ea.

— I-aş da şi eu un număr puicuţei negre, spuse visător, scărpinându-se între picioare şi mirosindu-se discret la subraţ.

— Tipa asta ţi-ar da aşa un număr, că nu te-ai mai putea aduna de pe jos după aia. Şi dacă te holbezi prea mult la ea rişti să-ţi iei o scatoalcă, îi răspunse Linda râzând de naivitatea lui.

— Oricum, nu mi-aş înfige pistonul în ea nici să mă roage, zise Charlie schimbând registrul. Sunt sigur că mi-ar da sculament. Şi prea seamănă cu un bărbat ca să fie pe gustul meu, adăugă el înainte de a se îndepărta.

Linda se uită lung spre prietena ei, care ieşea cu clientul chinez. Văzuţi din spate, cu părul scurt, brunet, şi gecile lor de piele, era greu să-i deosebeşti. Rânji oarecum satisfăcută, apoi deschise sertarul şi scoase o nouă sticluţă de votcă.

11

Arnie Fisher turnă două cupe de şampanie şi se îndreptă cu ele în mână spre canapeaua pe care stătea tolănit Carlos, răsfoind o revistă. Se aşeză lângă el şi-i puse mâna pe coapsă. Tânărul, acceptând paharul, îşi întinse braţul pe spătar şi-i făcu semn să se apropie. Umăr la umăr, ciocniră privindu-se în ochi, apoi băură din lichidul efervescent.

Arnie era foarte spilcuit în costumul său nou de culoare crem. Se ridică, se admiră în oglindă, apoi, mulţumit de ceea ce văzuse, se întoarse spre Carlos şi-i adresă un zâmbet radios.

— Vrei să-ţi comand şi ţie unul? Te-ar prinde foarte bine.

Mafiotului îi plăcea foarte mult să-l îmbrace, ca pe o păpuşă de jucărie sau un animal lipsit de discernământ. Pe Carlos nu-l deranja chestia asta, din contra, chiar îi plăcea să fie răsfăţat. Acceptă cu un gest lasciv şi luă încă o înghiţitură.

În acel moment, Gloria sună la uşă şi intră fără să mai aştepte răspunsul. Era şi ea pusă la patru ace, cu sânii enormi pe punctul de a-i sfâşia bluza mulată şi haina strâmtă a taiorului. Se sprijini de tocul uşii.

— Boxer aşteaptă afară, vrea să stea de vorbă cu tine. Să-l las să intre, sau nu?

O adora pe Gloria. Dacă ar fi fost heterosexual, ar fi avut o aventură cu ea. Se înţelegeau bine, căci femeii nu-i păsa dacă urla la ea. Se cunoşteau de ani de zile, de când lucra în barul topless de la parter, înainte ca vârsta să înceapă să-şi arate colţii. Încă bătea destul de încet la maşină şi nu prea ştia să scrie corect, dar ţinea lucrurile în ordine şi arăta bine acolo, în spatele biroului de la recepţie.

Secretara se apropie de sticla de şampanie şi-şi turnă nonşalant un pahar înainte de a i se alătura lui Arnie şi a se admira reciproc în oglindă. În opinia ei, Carlos era foarte arătos; nu înţelegea cum de se lăsa pipăit toată ziua de şeful ei. „Până la urmă poponarii sunt şi ei oameni, îşi spuse, întotdeauna gata să profite, dacă pică ceva.” Parcă

ea nu s-ar fi lăsat pipăită dacă ar fi primit costume din mătase naturală şi maşini de lux! Da, Carlos scotea un ban bun de pe urma lui Arnie, mai ales de când îi asigura şi service-ul maşinilor la garajul lui. Se întrebă cât va dura această idilă. În general, favoriţii nu rezistau mai mult de două luni, însă mecanicul acesta şmecher se ţinuse pe poziţii şi încă părea bine înfipt în şa. Iar dacă s-ar fi întâmplat ca şeful ei să fie cel sedus şi abandonat, ei bine, ea era acolo ca să-l consoleze.

— Mă car acasă, anunţă dându-şi paharul pe gât. Ce fac cu Boxer? îl trimit la plimbare, sau îl primeşti?

Carlos se ridică să plece.

— Stai. E doar amărâtul de Boxer Davis, nimic serios. Bagă-l înăuntru, îi ordonă Arnie Gloriei.

Femeia flutură din mână în cadrul uşii, şi fostul sportiv apăru. În prima clipă, aspectul lui îl luă prin surprindere pe Arnie. Se tunsese şi-şi aranjase o freză într-o parte care-i scotea în evidenţă urechile clăpăuge, dar ceea ce-l izbi cel mai tare fu costumul aproape decent pe care-l purta Boxer.

— Ia zi, ce ai pentru mine? îl abordă direct, aprinzându-şi o ţigară.

Zdrahonul dădu drumul unui şuvoi de vorbe. Fusese la casa văduvei, avea multe informaţii, care valorau o grămadă de bani, dar ar fi preferat să i le spună între patru ochi. Aruncă o privire furişă spre Carlos, sperând că acesta se va simţi şi va părăsi încăperea.

Arnie îl trimise pe mecanic să mai aducă o sticlă de şampanie de la bar. Boxer se aşeză fără să fie invitat, ceea ce iarăşi îl surprinse, căci niciodată nu-şi lua astfel de libertăţi cu vreunul din fraţii Fisher. Era limpede că omul se simţea foarte sigur pe el, dar preferă să nu-l taxeze încă, aşa cum ar fi meritat. Era mai mult curios să audă ce avea de spus.

— Am veşti despre Harry Rawlins, domnule Fisher. I-am recâştigat, cu mari eforturi, încrederea lui Dolly. Femeia mi-a spus totul. Lăsă o pauză de efect, îşi bombă pieptul uriaş şi trânti bomba: Trăieşte. Harry Rawlins este în viaţă.

Fu rândul lui Boxer să fie luat prin surprindere de reacţia lui Arnie. Acesta se lăsă pe spate în fotoliul directorial din spatele biroului, îşi scoase ochelarii şi izbucni busc într-un hohot de râs ascuţit. Apoi ridică ochii şi-l fixă pe gigant cu o privire plină de venin.

— Trăieşte pe naiba! Te joacă pe degete, nerodule!

— Vă spun adevărul, domnule Fisher. Mi-a oferit să lucrez din nou pentru el. Mi-a dat şi un sacou mai vechi, pentru că vrea să arăt respectabil când îl reprezint.

— Chiar eşti demn de milă, măi băiete. Am fost la nenorocita lui de înmormântare, cu poliţaii lângă mine. Pe cine crede ea că păcăleşte? Am văzut când a fost îngropat!

— Nu era el în sicriu.

Arnie sări în picioare, făcându-l pe omul bun la toate să tresară.

— Era chiar el! Tu, în schimb, tu eşti terminat. Terminat, mă auzi? Ai avut o şansă şi ai dat cu mucii în fasole. Dă-ţi jos zdreanţa asta de costum şi treci la bar să ştergi pahare, că de altceva nu eşti bun. Şi ai grijă când te mai întâlneşti cu mine zilele astea. Cum îţi permiţi să dai buzna aşa în biroul meu şi să te aşezi ca la tine acasă? Păzea, că sunt cu ochii pe tine! De târfa aia bătrână o să mă ocup personal. Vom vedea dacă nenorocitul de Harry e încă în viaţă. Îl dezgrop cu mâinile mele, dacă trebuie!

Boxer se ridică fierbând de furie pentru modul în care era tratat. Închipuitul acesta mititel îl umilea, îl făcea să se simtă inutil. Ei bine, el nu era inutil. Cu Harry înapoi de partea lui, avea să-l mături pe acest poponar împuţit de pe faţa pământului.

— Vă spun un singur lucru, domnule Fisher, zise el încercând să sune calm şi ameninţător: Tony i-a distrus casa, şi asta nu i-a plăcut deloc lui Harry. Fără să-l bage în seamă pe Carlos, care se întorsese cu şampania, Boxer continuă: Harry e plin de draci, mai ales pentru ce a făcut Tony în camera copilului, puteţi să-i transmiteţi asta. Nu eu sunt cel care trebuie să-şi apere spatele. Mie mi-l apără Harry, aşa să ştiţi.

— Dispari, şuieră Arnie.

Ochii aproape că-i săreau din cap de nervi. Carlos rămăsese stingher în mijlocul camerei, cu şampania în mână, ca o piesă de schimb într-un depozit gol. Înţelese că Arnie era pe punctul să facă explozie, aşa că lăsă sticla deoparte şi îl cuprinse pe după umeri, într-un gest tandru. În prima clipă se trezi împins violent, dar apoi mafiotul îşi luă seama.

— E un moment nepotrivit, dragule. Nu acum.

Când ajunse la ascunzătoare, Shirley o găsi pe Linda tronând pe cutiile portocalii cu o mutră de groază, mânjită cu rimel şi ruj pe toată faţa. Se repezi la ea. Dacă Tony Fisher îi făcuse ceva indescriptibil?

— Sunt bine, n-am nimic. Te rog doar să nu vorbeşti prea tare, simt că-mi plesneşte tărtăcuţa.

— Când poţi, explică-mi şi mie ce căutăm aici. Ştii că nu avem voie să organizăm astfel de întâlniri fără ştirea lui Dolly. Ce s-a petrecut atât de important?

Bella ieşi din oficiu şi-i întinse Lindei o cană de cafea. Shirley rămăsese cu gura căscată.

— Ceai? o întrebă negresa.

Tânăra nu-şi găsea cuvintele. Cine era această femeie? De ce era aici? Şi, cel mai important, ce naiba apucase Linda să-i spună?

— Ea este Bella şi va fi cel de-al patrulea membru al echipei noastre.

Gura lui Shirley se deschise şi mai tare, iar Linda începu să râdă de mutra ei ridicolă.

— Hai, nu te mai sclifosi. Prietena mea are un suflet de aur şi muşchi de oţel. Este exact ce ne trebuia. Ştiu la ce te gândeşti, dar sunt sigură că Dolly va fi fericită s-o cunoască. Iar dacă nu, puţin îmi pasă. Fata asta valorează cât zece ca ea. În plus, nu trebuie să-i faci un desen ca să priceapă ceva, deci face cât zece mii ca tine!

— Dolly o să-şi iasă din minţi, Linda. O ştii foarte bine.

— Bella e la fel de îndreptăţită să-i pape banii ca oricare dintre noi. Merită şi ea un dram de noroc, măcar o dată în viaţă... mai e şi văduvă, ca noi. Dolly o s-o adore.

Auziră lătratul ascuţit al lui Wolf şi mârâitul inconfundabil al ciobănescului german de alături. Cele trei femei îşi îndreptară concomitent ochii spre uşă, apoi Shirley o luă spre oficiu, trăgând-o pe Bella după ea.

— Te descurci cu ea cum ştii. Eşti pe cont propriu acum, îi aruncă Lindei din mers.

Aceasta din urmă îşi apăsă mâinile pe tâmple, dorindu-şi din răsputeri să scape de durerea de cap.

Dolly îl lăsă jos pe Wolf şi dădu buzna în depozit.

— Ce s-a întâmplat? Eşti bine? Ce este? întrebă ea îngrijorată.

Când Linda ridică capul şi emană un iz puternic de băutură, îngrijorarea lui Dolly se transformă în furie.

— Eşti beată! Ai convocat o reuniune de urgenţă pentru că ţi s-a terminat votca?

Shirley urmărea toată scena prin uşa întredeschisă a oficiului. Nu o văzuse niciodată pe Dolly atât de răvăşită. Nu era machiată deloc, părul îi era nespălat şi părea extenuată; chipul îi atârna cu o privire pierdută. Văduva îşi arăta pe deplin vârsta, era chiar mai bătrână decât mama ei. „Adică, mi-ar putea fi mamă”, avu tânăra o revelaţie.

— Nu sunt beată deloc. Am luat o duşcă sau două, dar nu sunt beată.

În orice caz, era suficient de beată ca să nu priceapă în ce situaţie se afla. Shirley putea vedea cum lui Dolly i se umflau venele pe gât.

Înainte ca Linda să poată deschide gura din nou, Bella ieşi din mica bucătărie. Statura ei înaltă, impunătoare, nu o impresionă cu nimic pe şefa echipei, care îi zâmbi şi se îndreptă spre ea cu mâna întinsă. Shirley o văzuse pe Dolly când se repezise la Linda mai devreme în aceeaşi zi – parcă sancţionase un copil obraznic. Acum atitudinea ei era cu totul diferită, avea ceva de-a dreptul bărbătesc în ea, ca şi cum situaţia necesita un supliment de hotărâre. Privirea îi zbura între cele trei femei.

— Ea cine dracu’ mai e?

— Numele ei este Bella, răspunse Linda, îmboldită de curajul pe care i-l dădea băutura.

— Şi ce caută aici?

— Vrea să intre în echipă. Ai spus că mai avem nevoie de un om, şi eu i-am zis ei şi...

— Ce anume i-ai spus?

Dolly încerca din răsputeri să-şi menţină stăpânirea de sine.

— Totul. I-am povestit tot, când a venit pe la mine la sala de jocuri. Uită-te la ea, este perfectă.

— Tu eşti băgată în asta? se repezi Dolly la Shirley, întrerupându-i tirada Lindei.

— Eram în pat când m-a sunat. N-am niciun amestec, sunt la fel de şocată ca şi tine.

— Taci naibii din gură, Miss Pătlăgică, şi lasă-mă să vorbesc, se răsti Linda la ea.

— Ai vorbit destul! interveni Dolly, care făcea eforturi supraomeneşti să n-o plesnească din nou. Adună-ţi lucrurile, ia-ţi cioroaica şi dispari de aici!

— Stai, lasă-mă să-ţi explic.

— Ce să-mi explici? Să-mi explici cum te-ai îmbătat şi-ai dat sfară-n ţară că urmează să jefuim un transport de bani? Câte curve ai mai chemat aici? Vreau să pleci, imediat!

O apucă de braţ şi încercă s-o târască spre ieşire. De această dată, încurajată de alcool, Linda opuse rezistenţă.

— Ţi-am adus răspunsul la toate problemele noastre, iar tu îţi baţi joc de mine, băbătie încuiată!

Bella apăru parcă de nicăieri, o trase brusc deoparte pe Linda şi-i dădu o palmă puternică peste faţă. În tăcerea ce se lăsă, negresa şi Dolly se înfruntară din priviri, fără un cuvânt, minute bune. Apoi, Bella deschise gura pentru prima dată.

— Ascultaţi, dacă vreţi să vă păruiţi, n-aveţi decât, dar nu pe spinarea mea. Vocea îi era calmă, egală, dar ochii ei aruncau flăcări. Doamnă Rawlins, consideraţi că am uitat tot ce am aflat. Nu e treaba mea şi n-o să povestesc nimănui. Mulţumesc pentru cafea.

Acestea fiind spuse, îşi adună geanta şi se îndreptă spre ieşire.

— O secundă.

Vocea lui Dolly o făcu să se întoarcă.

— Cu mine vorbiţi, doamnă Rawlins? o întrebă cu un uşor dispreţ în voce. Vreau să ştiţi că nu mă numesc nici cioroaică şi nici târfă. Şi n-am venit aici ca să vă iau locul, ci pentru că am fost invitată. Fetele astea două vă cred nebună, probabil. Eu, nu. Ştiu ce puneţi la cale şi nu aş fi venit aici dacă n-aş fi crezut că aveţi o şansă. Câte femei din Londra ar fi capabile de aşa ceva? Mai mult, câte credeţi că ar avea curajul să se bage?

Cum Dolly nu răspundea, Bella se întoarse spre Linda şi-i spuse să-şi strângă lucrurile.

— Stai aşa, ce-ai aflat despre planul meu?

— Nimic, îi răspunse Bella pe un ton sarcastic. Am o memorie de doi bani. Dacă vrei să vii cu mine, Linda, te conduc acasă.

Linda se înfipse între cele două ca un copil care încearcă să-şi împace părinţii certaţi.

— Te rog, am făcut-o cu cele mai bune intenţii. Îmi pare tare rău. Nu poţi renunţa acum, te rog, nu din cauza mea. Dolly, te implor, n-o lăsa să plece. E omul care ne lipsea, ştiu că este.

— Ai mai vorbit şi cu altcineva?

— Nu, îţi jur că nu.

— Ce părere ai, Shirley?

Tânăra fu surprinsă că i se cerea părerea. Nu o cunoştea pe Bella şi era, la rândul ei, supărată că Linda lucrase pe la spate, dar încă nu-şi pierduse încrederea în ea.

— Îmi face o impresie bună, răspunse după un moment de reflecţie. Iar acum, dacă ştie totul, nu văd de ce n-am primi-o.

— Eşti măritată? o întrebă Dolly pe Bella.

— Nu am niciun fel de obligaţii, doamnă Rawlins. Umblu prin cluburi şi mai agăţ ce pot pe lângă.

— Ţi-a spus că vom folosi arme de foc?

— Da.

— Ştii să conduci?

— Da.

Dolly şi Bella se măsurară din nou din priviri. De această dată însă, nu erau ca două femele alfa concurând pentru conducerea haitei. Acum, în ochii lor se citea respectul reciproc. Într-un târziu, femeia uşoară rupse tăcerea apăsătoare cu o glumă.

— Ştiu şi să cânt o melodie porcoasă la acordeon.

Dolly se văzu nevoită să-şi cenzureze un zâmbet. Avea în faţă o femeie puternică, sigură pe picioarele ei, care nu accepta să fie jignită de nimeni. În acelaşi timp, părea isteaţă. Ar fi putut reprezenta un atu pentru echipă. Linda şi Shirley îşi înlănţuiră mâinile, aşteptând decizia liderului lor.

— Bine, Bella... poţi să-mi spui Dolly.

12

Criminaliştii îl informară pe inspectorul principal Resnick că bara din spate a camionului de pâine fusese ranforsată cu o tijă groasă de oţel, destul de puternică încât să reziste la impactul cu furgonul de valori. De altfel, încă se mai vedeau urme de vopsea pe metal. Fără nicio umbră de îndoială, acesta era vehiculul folosit în tentativa de jaf.

Timp de cinci zile, la fabrica de pâine Sunshine se desfăşurase o investigaţie complexă, în timpul căreia amprentele fiecărui angajat fuseseră comparate cu cele găsite în autovehicul. Era o procedură lungă şi anevoioasă, dar inspectorului nu-i păsa.

Până în prezent nu fuseseră găsite amprente care să conducă la persoane condamnate penal anterior, iar toate cele din camion aparţineau angajaţilor companiei, care nu aveau cazier. Pe de altă parte, cineva din cadrul fabricii trebuie să-i fi dat cheile lui Harry Rawlins. Cineva era corupt. În săptămâna când avusese loc atacul, managerului i se spusese că autovehiculul era la reparat, aşa că ancheta începuse cu mecanicii. Ambii negaseră orice implicare, desigur, şi niciunul nu fusese capabil să recunoască fotografiile suspecţilor. Unul dintre ei minţea, insista Resnick.

— Îi prinzi după priviri şi după limbajul trupului, Fuller. Nu avem de-a face cu un geniu criminal, ci cu un amărăştean care s-a bucurat la două sute de lire şi se cacă pe el de când a aflat că toţi cei implicaţi în jaf au întins copitele.

Exasperat de „instinctul” şefului său, poliţistul mai tânăr protestase:

— Mie mi se pare că n-are nimic altceva de făcut decât să-şi ţină bine pliscul, mai ales că Rawlins şi banda lui au mierlit-o şi nimeni nu-l poate da în gât.

— Mai există şi al patrulea om, Fuller. Al patrulea poate arunca totul în aer, pentru că el are registrele. Ascultă-mă,

e unul dintre mecanici, şi nu mă las până nu aflu care.

Donald Franks stătea jos, în faţa lui Resnick, frământând în mâini o cârpă plină de ulei de maşină. Cu siguranţă ceva îl măcina. Poliţistul îl lăsase să fiarbă o vreme în suc propriu şi acum se pregătea să înceapă interogatoriul, când sună telefonul.

— Ce e? începu urlând, apoi vocea i se înmuie. Da, Alice, aşa voi face. Aşa voi face. Închise şi i se adresă lui Fuller: Fii atent la ceas, colega. La patru trebuie să ajung înapoi la secţie.

La câteva minute de la începerea discuţiei, poliţistul descoperi că mecanicul nu era îngrijorat pentru că ar fi fost omul din interior al spărgătorilor, ci pentru că era chiulangiu. El şi celălalt mecanic îşi împărţeau treburile, apoi unul dintre ei, prin rotaţie, dispărea la pubul de la colţ pentru tot restul zilei.

— Treaba se face întotdeauna, doar că nu-i destul de muncă pentru amândoi. Pe de altă parte, nici nu vrem să ne pierdem şi noi slujbele, înţelegeţi?

— Cum adică „şi noi”? întrebă inspectorul principal, cu ochii îngustaţi la bănuiala unei piste interesante.

— Vedeţi dumneavoastră, domnule, am fost trei la început. Len a fost dat afară acum trei luni. Eu şi cu amicul meu, Bob, ne agăţăm cu ghearele şi cu dinţii să nu păţim la fel. Vă rog din suflet să nu spuneţi nimănui.

— Nu te mai miorlăi atâta! Nu dau nici două cepe degerate pe tine şi pe amicul tău şi nu-mi pasă dacă vă jecmăniţi patronul. Dar dacă nu-mi spui tot ce ştii despre fostul tău coleg, Len, poţi fi sigur că şeful tău o să afle cum i se scurg banii din buzunar.

Franks îi povesti lui Resnick că Len Gulliver fusese suspectat de furt. Nimeni n-o crezuse, toţi se gândiseră că era metoda cea mai lejeră pentru patron să scape de el. După mai multe întrebări meşteşugite, inspectorul principal află că fiecare mecanic îşi făcuse o copie după setul de chei de la garaj, tocmai ca să poată fugi la pub ori de câte ori nu era prea mult de muncă. Aşadar, dacă

managementul fabricii nu ştia că Gulliver avea cheile, acesta ar fi putut să-l ajute oricând pe Rawlins să fure camionul. Pentru prima dată după săptămâni de-a rândul, avea impresia că găsise un fir. Resnick îl dădu pe Len Gulliver în urmărire generală, pariind cu sine însuşi că acesta cunoştea identitatea celui de-al patrulea atacator.

La domiciliul mecanicului n-o găsiră decât pe soţia acestuia, de la care aflară că nu mai erau împreună, însă rezervele ei iniţiale ridicau anumite suspiciuni. Tot bătea câmpii despre fabrica de pâine care-l trata pe Len mai rău decât pe un câine vagabond.

— A lucrat cincisprezece ani pentru ei şi l-au dat afară aşa, fără nicio explicaţie. L-au azvârlit ca pe o cârpă veche. Au inventat nişte minciuni cum că l-ar fi prins cu mâţa-n sac, dar nu-i plăteşti cuiva două sute de marafeţi ca să plece fără scandal dacă a furat, nu? N-am dreptate?

Bănuind că omul îşi luase tălpăşiţa şi că nevastă-sa îl acoperea, Resnick nici nu se mai obosi s-o întrebe unde se găsea soţul ei. Se pregătea să plece, dar o inspiraţie de moment îl făcu să-i arate setul de fotografii cu suspecţii. Spre surprinderea lui, femeia îl recunoscu pe Joe Pirelli.

— Da, l-am văzut pe aici. Avea nişte treburi cu bărbatu-meu. Şi ăsta – arătă cu degetul spre Rawlins – l-a aşteptat afară. Îl puteam vedea de la fereastra bucătăriei, la volanul unui Mercedes gri-închis.

Resnick simţi un gol în stomac. Se părea că doamna Gulliver chiar nu ştia nimic despre cariera infracţională a soţului ei. Abia aştepta să pună mâna pe Len Gulliver.

— Unde este soţul dumitale acum? o întrebă.

Doamna Gulliver începu să plângă şi arătă cu mâna spre sufragerie.

Resnick intră în micul apartament şi împinse uşa cu mâna.

— Nu încerca să faci vreo prostie, Len! urlă, apoi se opri brusc. Pe masa din centrul încăperii se afla un sicriu.

— A murit de cancer în gât, o auzi pe femeie plângând în spatele lui. Măcar a murit repede, nu s-a chinuit…

Erau înapoi de unde porniseră. Când ieşiră din bloc, Fuller nu se mai putu abţine:

— „Nu încerca să faci nicio prostie, Len!”, îşi imită el şeful. O să rămână în istoria poliţiei… aşa ceva nu se poate inventa.

Când urcară în maşină, Andrews îi spuse lui Resnick că Alice îl căutase de două ori prin radio. O dată ca să-i transmită că un informator poreclit „Dinte Verde” îl căutase, iar a doua oară fiindcă Saunders, comisarul-şef, se interesase de programul lui.

— La naiba! Ţi-am spus să mă duci înapoi la staţie înainte de ora patru!

— Era ceva important? zise Fuller făcând pe niznaiul.

Ştia foarte bine că Resnick ceruse întâlnirea, nu doar ca să discute cazul, ci şi şansele sale de promovare. Ca toată lumea, bănuia că aceste şanse erau foarte mici. Acum, când mai şi întârziase la întâlnire, deveniseră nule. Îi făcu cu ochiul lui Andrews în oglinda retrovizoare.

Inspectorul principal îi ordonă să-l ducă acasă la Rawlins, unde intenţiona să stea de vorbă cu ofiţerii de planton acolo. Fuller conduse încet pe lângă casa lui Dolly, din care perdelele trase nu lăsau să se iţească nicio rază de lumină, şi opri lângă maşina de supraveghere nemarcată. Hawkes aproape că sări prin tavan când văzu mutra lui Resnick la geam. Nu avea mare lucru de raportat, nicio mişcare, nimic… cu excepţia unui camion de mobilă care luase un pătuţ, o saltea şi o mulţime de alte lucruri din camera copilului. Autovehiculul fusese oprit şi controlat ceva mai departe de o patrulă în uniformă, care nu găsise nimic suspect.

— Haidem înapoi la secţie. Sper că Dinte Verde are ceva mai bun pentru mine decât voi, gaşcă de incompetenţi ce sunteţi!

Cu chipul la numai câţiva centimetri de faţa lui Tony, Arnie Fisher îi vorbea calm şi rar. Primul era pe deplin conştient că nu avea încotro decât să stea şi să asculte.

— Ţi-am dat o treabă simplă. Cu douăsprezece mii de

lire, trebuia să iei băutură în valoare de douăzeci de mii şi s-o aduci aici. Nimic violent. Nu trebuia să i-o tragi nevestei tipului cu care încercăm să facem afaceri. Ce naiba se petrece în tărtăcuţa ta, băiete? întrebă Arnie bătând cu vârful arătătorului în tâmpla fratelui său. Ce anume te împinge să faci numai tâmpenii?

— Era o blondă apetisantă, cu ţâţe mari, care nu s-a plâns când am pipăit-o niţel. Pe chipul lui Tony se lăţi un zâmbet. În schimb, porcul de bărbatu-său avea ceva de obiectat. I-am dat un pumn când nu se aştepta şi a căzut ca un sac de cartofi.

— Apoi?

— Recunosc, când am plecat am lovit Jaguarul, la ieşirea din parcare. Partea bună este că i-am boţit BMW-ul nenorocitului ăluia din Manchester. Carlos îl repară fără probleme. Ascultă-mă, Arnie, se însufleţi Tony, gaborii erau pe urmele mele, cu sirene şi girofaruri şi tot tacâmul. Am reuşit să scap de ei. N-a fost rănit nimeni, camionul cu băutură s-a întors la Londra neatins, iar eu mi-am salvat fundul – de ce să ne mai facem griji?

— Poate pentru că băieţii din Manchester n-o să mai facă niciodată afaceri cu noi? strigă Arnie începând să-şi piardă cumpătul. De aceea trebuie să ne facem griji, pentru că pierdem nişte clienţi buni!

— Dă-i dracului pe labagiii ăia din Manchester! pufni Tony răsturnându-se pe spate în fotoliu. N-ar trebui să-ţi faci griji pentru contractele mărunte cu nordicii, dragul meu. Poate că ar fi cazul să te gândeşti mai mult la ditamai afacerea Rawlins, care îţi bate la uşă!

— Crezi că eu nu sunt conştient de asta? urlă Arnie. De ce crezi că te-am trimis la Manchester? N-am nevoie de haosul tău aici, iubite frate. Am nevoie de calm, de creier, de un plan.

Tony reveni în faţă, dintr-odată serios.

— Dacă poliţia pune mâna pe registrele alea, noi doi o să serbăm lejer cincisprezece revelioane la pârnaie. Am dat trei spargeri cu nenorocitul de Rawlins, şi poţi paria pe ce vrei tu că şobolanul ăla a trecut în catastif până şi ultimul

bănuţ pe care l-am spălat.

— Nu-i nevoie să-mi aminteşti asta!

— Ascultă-mă, e clar că nu merge cu binişorul, zise Tony ridicându-se în picioare. Preiau eu treaba de unde a lăsat-o Boxer. O să le fac pe văduve să meargă până la capăt cu mărturisirile. Cum Arnie rămânea neobişnuit de calm, îl întrebă nedumerit: Ce-i?

— Boxer n-a obţinut nimic de la Dolly. I-a spus că Harry Rawlins e în viaţă.

— Pentru numele Domnului, asta trebuie să fie o glumă proastă! După o scurtă ezitare, Tony izbucni în râs. L-a identificat şi l-a îngropat, aşa că lasă-mă cu vrăjeala asta.

Arnie părea la capătul puterilor. Se aşeză înapoi în spatele biroului şi-şi scoase ochelarii.

— Nu ştim dacă-i o vrăjeală.

— Cum să nu fie, frăţioare? Ştii foarte bine că aşa este. Lasă-mă să mă ocup eu, şi ţi-o scot la vopsea.

— Să nu sari calul, zise Arnie ştergându-şi nervos ochelarii. Noi doi am lucrat bine întotdeauna. Vorbeşte cu Boxer, vorbeşte cu Dolly, pune câteva întrebări. Nu şifona pe nimeni şi nu te apropia de celelalte două văduve. N-am auzit nimic despre Pirelli sau despre cealaltă, aşa că lasă-le în pace.

— Shirley, mi-am amintit cum o cheamă – Shirley, repetă pofticios Tony. O piesă de excepţie.

— Da, aia e. Dar nu te atingi de ele, ai înţeles?

Uşa se deschise brusc şi în birou intră Carlos, cu o sticlă de şampanie în mână. Tony se repezi la el ca din puşcă.

— N-ai învăţat să baţi la uşă, băi, codoşule? Bate înainte să intri, auzi?

— Am venit să iau Jaguarul pentru reparaţii... din nou. Ar trebui să conduci mai atent, Tony.

— Calmează-te!

Mârâitul lui Arnie îl opri brusc pe fratele lui, care se deplasa spre mecanicul auto cu o privire asasină. Carlos continua să-l înfrunte obraznic, sigur pe intervenţia protectorului său, dar când mafiotul îi făcu un semn scurt spre canapea, îşi revizui atitudinea şi se aşeză cuminte.

Arnie îşi întoarse atenţia din nou spre Tony.

— Ai grijă, atât îţi spun. Mizele sunt foarte ridicate.

— Crede-mă, ghiocel, Harry Rawlins e mort şi îngropat. N-avem de ce să ne facem griji din partea lui. Singurul lucru care ne interesează sunt registrele, iar dacă m-ai fi lăsat să lucrez cum ştiu eu, le-am fi avut până acum. În primul rând o să-i fac o vizită vărului Eddie Rawlins, apoi o să discut cu văduva, şi la final o să-l aduc înapoi aici pe boul ăla de Boxer şi-o să ne comparăm calm observaţiile, la o cană de ceai.

Tony îi adresă o bezea batjocoritoare lui Carlos şi ieşi din încăpere.

— Ai probleme? îl întrebă acesta din urmă pe Arnie, ridicându-se cu sticla deschisă în mână.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, iubitule. Se aşeză în spatele mecanicului, unde avea acces la fesele lui tari. Era puţin mai scund, aşa că se ridică pe vârfuri ca să-şi aşeze capul pe umărul lui lat, musculos. Doar câteva mici reglaje de rezolvat, continuă el. Fiasco-ul echipei Rawlins, Miller şi Pirelli a lăsat câteva fire în aer.

Carlos recunoscu numele de Pirelli, dar, fără să spună nimic, se apucă să toarne şampania în două pahare. Mafiotul, dornic să uşureze atmosfera şi să schimbe subiectul, îi făcu semn să deschidă eleganta cutie legată cu o panglică de pe canapea. Înăuntru stătea frumos împăturit un sacou de mătase alb ca neaua. Fericit, mecanicul auto îl ridică la înălţimea ochilor.

— E superb! exclamă el cu un zâmbet ce-i scotea în evidenţă dinţii perfecţi. Pirelli... parcă am mai auzit pe undeva numele ăsta, adăugă nonşalant.

— Da, era un tip dat dracului, îi răspunse Arnie îmbrăcându-l cu gesturi senzuale în sacoul cel nou. Nevastă-sa e casieriţă la o sală de jocuri în Soho – o curvă în toată regula, dar Joe era un tip de ispravă.

Se îndepărtă puţin ca să admire cum cădea haina pe favoritul lui.

Carlos îşi aminti de fotografia cu faţa în jos de pe noptiera Lindei.

— Chiar îmi place cadoul tău, Arnie, fu singurul lui comentariu.

Eddie Rawlins stătea cu picioarele pe masă în biroul lui întunecos şi umed. Era o cocioabă înghesuită în curtea unui garaj de dezmembrat maşini din Camberwell. În unele zone, maşinile erau îngrămădite câte trei sau patru una peste alta. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului holbându-se pe geam la rable, visând la Rolls-Royce-ul bleu-ciel pe care urma să şi-l cumpere într-o bună zi, când se întrema financiar. Harry îi promisese de mult că-i va da bani pentru o presă modernă de zdrobit caroserii, care i-ar fi pus afacerea pe picioare, însă nu văzuse niciun sfanţ.

Vorbea la telefon cu amicul lui de la un birou de pariuri de lângă Epsom, căci primise un pont şi voia să plaseze cinci lire sterline. Era cumpătat în ce priveşte pariurile, dar nu se dădea în lături să cheltuiască din când în când o sută de lire cu câte o prostituată, deşi, îşi spuse în timp ce răsfoia o revistă despre cursele hipice, femeile din viaţa lui se dovediseră la fel de proaste ca şi caii pe care pariase.

Dintr-odată auzi frânele unei maşini; când văzu cine cobora dinăuntru, se înverzi la faţă şi simţi cum conţinutul stomacului îi pornea brusc în sus. Coborî picioarele de pe birou, încheie convorbirea şi, încercând să pară relaxat, scoase o sticlă de scotch dintr-un sertar.

— Ce mă bucur să te văd, Tony! Ai venit chiar la timp pentru un pahar. Bei şi tu, da?

Se îndreptă spre bar ca să aducă pahare şi aruncă o privire prin fereastra murdară la oribilul Ford Granada parcat afară. Cel puţin, mafiotul venise singur.

— Afacerile merg cam prost în ultima vreme, continuă el să trăncănească. Oamenii nu-şi mai aduc maşinile la dezmembrări. Ţie cum îţi merge, Tony? Mai aveţi clubul ăla faimos?

— Spune-mi, ce ştii despre registrele vărului tău, Harry?

Mâna îi tremură necontrolat la auzul întrebării şi whisky-ul se vărsă pe lângă pahare. Tony Fisher era foarte bun la genul acesta de afacere. De fapt, era tot ceea ce-şi

dorise Eddie să fie vreodată. Un tip dur, cu musculatură masivă, dar îmbrăcat în haine elegante, cu unghiile atent manichiurate şi un mic diamant în lobul urechii. Mafiotul se aşeză picior peste picior pe scaunul din faţa lui, ştergându-şi ostentativ praful de pe pantaloni şi expunându-şi pantofii Gucci perfect lustruiţi. Arnie îl învăţase să se îmbrace, deşi nu fusese de acord cu cercelul cu diamant. Lui Tony i se părea că-l face mai sexy. Unele femei îl plăceau, dar altele nu se lăsau înşelate de ochii lui alunecoşi. Nu privea niciodată pe nimeni drept în ochi, ci întotdeauna într-un punct din mijlocul frunţii. Acum, aruncă o privire leneşă prin baraca infectă pe care Eddie o numea birou, ştiind foarte bine ce efect producea. Una dintre cele mai mari plăceri ale lui Tony era să inspire frică.

— Îl ştii pe amicul Boxer Davis, nu? îl întrebă pe un ton neutru.

— D-d-da, se bâlbâi Eddie. Ştiu că lucrează pentru voi. E un fel de caz social. Nu l-am mai văzut de la înmormântare.

— Ei, ca să vezi, de câteva zile nu-i mai tace gura. Povesteşte oricui stă să-l asculte că vărul tău, Harry, e viu şi bine sănătos. Noi ştim foarte bine că aşa ceva nu poate fi adevărat, nu-i aşa?

— Viu? Eddie părea sincer uluit. Harry e mort. Suntem din aceeaşi familie, dacă trăia cred c-aş fi aflat înaintea amărâtului de Boxer Davis.

Tony zâmbi înţelegător, iar interlocutorul lui se relaxă vizibil. Mafiotul îşi scoase batista de la piept şi se aplecă peste masă spre paharul de whisky. Într-o fracţiune de secundă, mâna lui îşi schimbă traiectoria, îl apucă pe Eddie de păr, îl trase peste masă, îi înfipse batista în gură, îl izbi puternic de peretele de vizavi şi-i dădu un pumn în faţă. Totul durase câteva secunde. Ameţit şi îndurerat, bărbatul se scurse în şezut, cu spatele sprijinit de zid. Aplecându-se deasupra lui, Tony îi şterse grijuliu sângele care-i curgea din nas.

— Acum, spune-mi unde sunt nenorocitele de registre

ale lui Harry! şuieră el ameninţător.

— Nu ştiu nimic despre niciun registru, îţi jur pe ce vrei tu.

— Dar eşti parte din familie, îl cită Tony ironic. Ai fi aflat înaintea amărâtului de Boxer Davis. Dacă Boxer ştie, e limpede că şi tu trebuie să ştii.

— Nu ştiu nimic, îţi jur pe viaţa mea. Harry nu-mi spunea niciodată nimic, doar mă dădeam mare, înţelegi? Harry obţinuse tot ce-şi dorea, iar eu... eu am fundătura asta împuţită. Nu eram deloc apropiaţi. Nu-mi spunea nimic despre treburile lui, crede-mă!

Când Tony ridică mâna să se scarpine la ureche, Eddie se feri atât de tare, încât fu gata să cadă cu totul pe podea.

— Te rog, nu mă lovi!

— Taci din gură, mironosiţă ce eşti! Harry era cel mai tare, nu-i aşa? Ei bine, bagă-ţi în tărtăcuţă că acum eu sunt cel mai tare. Noi facem legea, eu şi frate-meu. Nu contează dacă Harry trăieşte sau nu, pentru că el nu mai înseamnă nimic. Fără el, nici tu nu însemni nimic, ai înţeles? Tony îşi puse uşurel mâna pe obrazul lui şi-l izbi cu capul de podeaua din lemn. Vreau să asculţi cu atenţie şi să-mi spui imediat dacă Boxer ia legătura cu tine sau dacă auzi ceva despre registre.

Îi mai dădu două palme uşoare peste obraz şi se ridică în picioare.

Eddie nu îndrăznea să se mişte. Zăcea pe podea plângând încetişor, aşteptând o lovitură de pantof în faţă. Deschise ochii abia când auzi motorul maşinii lui Tony. Se ridică ţinându-şi cu o mână nasul spart şi cu cealaltă tâmpla dureroasă şi se uită pe geam ca să se asigure că plecase. Apoi, se apropie de birou şi ridică receptorul telefonului.

Într-un mic apartament păduchios din Portobello Road se auzi soneria telefonului. Bill Grant răspunse şi ascultă calm toată povestea turuită de Eddie pe o voce speriată şi plângăcioasă. La un moment dat, îşi pierdu răbdarea.

— Mai ţine-ţi fleanca şi spune-mi ce-a scos de la tine!

— Eu nu i-am spus nimic. Totul vine de la Boxer Davis.

— Şi unde-l găsesc?

Eddie ezită şi închise ochii strâns, conştient în ce-l băga pe Boxer. Bill Grant era mai rău decât Tony. Era un dur adevărat, care nu ezita să ucidă la comandă – mai lent sau mai rapid, după dorinţa clientului. Adevăratul lui talent era însă discreţia, ceea ce explica şi faptul că nimeni nu ştia că se afla în oraş. Bill nu făcea valuri. Ştia să se dea la fund şi să evolueze sub radar. N-ai fi dat mare lucru pe el la prima vedere, dar atâta îţi trebuia să-l subestimezi. Nu avea pe nimeni apropiat, aşa că n-avea nimic de pierdut – ceea ce-l făcea unul dintre cei mai periculoşi oameni din Londra. Bill tocmai ieşise din închisoare după o sentinţă de doisprezece ani, dar parcă nici nu plecase. Eddie deschise brusc ochii, la auzul nervozităţii abia stăpânite din vocea de la celălalt capăt al firului:

— Te-am întrebat unde-l găsesc.

Vărul lui Harry se consolă cu gândul că mutra lui Boxer nu era la fel de importantă ca mutra lui.

13

În depozitul ce le servea drept cartier general, cele trei femei lucrau intens. Într-un colţ, Shirley se ocupa de două salopete bleumarin pe care tocmai le cumpărase, tăind cu grijă etichetele şi aruncându-le într-un coş metalic, ca să poată fi arse mai târziu. Bella şi Linda vopseau în alb o dubă Ford Escort. Ambele femei purtau măşti speciale, căci vopseaua avea un miros insuportabil, care le înroşea ochii. Propriile salopete de lucru albastre erau acum aproape în întregime albe.

— Nu ştiu cum te simţi tu, dar eu sunt epuizată. Cred că ajunge deocamdată. Să lăsăm să se usuce primul strat, propuse Linda.

Bella finaliză secţiunea la care lucra, scoase din funcţiune pompa de vopsea şi-şi dădu masca jos.

— Crezi că vine diseară să ne aducă nişte bani?

Nu-i făcea plăcere să întrebe, dar fusese nevoită să renunţe la câteva ture la club ca să participe la pregătiri, aşa că voia să ştie dacă efortul ei meritase.

— Aşa sper! Vopsitoria auto nu este ieftină deloc, şi am pontat ore bune astăzi. Tu ce părere ai, Shirley?

— Am umblat toată ziua după ţoalele astea şi am rămas fără fonduri, aşa că şi eu sper să vină cu nişte bani.

— Ştiţi, ar trebui să vorbim despre asta doar între noi trei, sugeră Bella scoţându-şi mănuşile de latex portocalii. Linda, mi-ai spus că putem să zicem ca Dolly şi să-i umflăm banii, dar mie mi se pare că nu mai merge chiar aşa. Ori este pe jumătate înnebunită de durere şi inconştientă, ori chiar pune la cale un jaf armat.

— De acord, răspunse Shirley. De ce şi-ar cheltui banii cu noi şi cu echipamentele dacă ar minţi?

— Dacă-i adevărat, o să facem milioane, exclamă Bella în culmea entuziasmului.

— Un milion, o corectă cea mai tânără dintre ele, împărţit la patru.

— Da? Atunci, hai să lăsăm totul baltă şi să mergem la

casele noastre! Cine ar munci atâta pentru un amărât de sfert de milion de lire sterline? După o scurtă pauză în care râseră toate trei, Bella continuă: Tot ce ştim e ce ne-a spus Dolly, că planul este făcut şi că nu trebuie decât să întindem mâna şi să luăm caşcavalul. În ce mă priveşte, dacă mă uit în jur la ce-am meşterit până acum, mă declar gata de treabă.

Shirley îi zâmbi timid Lindei, care-şi permise şi ea, pentru prima dată, să se gândească la ce-ar fi însemnat să dea lovitura, să pună mâna fiecare pe 250.000 de lire sterline şi să nu mai trebuiască să-şi facă griji pentru tot restul zilelor. Acum, când Bella o spusese cu voce tare, suna atât de bine!

— Dacă iapa aia bătrână ar fi de faţă, am putea s-o întrebăm direct. Adevărul e că de câteva zile parcă a intrat în pământ. Între timp, noi i-am făcut jocul şi am rămas leftere. Acuma, poate că planul ei e real şi-o să ne îmbogăţim, sau poate că mica ei depresie i-a trecut şi ne-a uitat aici ca pe nişte proaste. Poate că stă acum în vila ei ca în turnul de fildeş al poeţilor, cu un whisky în mână şi jigodia în poală.

— N-ai pic de credinţă, Linda, o certă Bella scuturând critic din cap. Oamenii te pot surprinde plăcut, dacă le acorzi puţină încredere.

— Da? Ei bine, eu n-am mai fost surprinsă plăcut de multă vreme. Mi-a ajuns pe ziua de azi. Plec acasă.

În timp ce Linda se îndrepta spre uşa depozitului, Shirley aruncă un chibrit aprins în coşul metalic unde pusese etichetele salopetelor. Se auzi un foşnet puternic, şi din recipient se ridică o flacără uriaşă. Tânăra sări înapoi ţipând ca din gură de şarpe.

— Dumnezeule, Shirl, ce naiba ai pus acolo? strigă Bella.

— Juma’ de sticlă de terebentină!

Izbucniră din nou în râs, dar Linda le întrerupse, făcându-le semn să ciulească urechile. Se auzea clar lătratul gros al ciobănescului german din vecini.

— A venit. A venit şefa, zise Bella.

— N-are tocuri şi nu-l are pe Wolf.

Linda, care se afla cel mai aproape de uşă părea nedumerită.

Bella şi Shirley căutară din ochi o ascunzătoare, dar era prea târziu. Uşa se deschise scârţâind şi un bărbat în pardesiu Barbour, purtând pe cap o şapcă cu cozoroc, îşi făcu apariţia în cadrul ei. Candidata la titlul de miss scoase un nou ţipăt, prostituata puse mâna pe o rangă, iar Linda strigă:

— Cine naiba eşti şi ce cauţi aici?

— Mă bucur că m-aţi confundat cu un bărbat, spuse Dolly scoţându-şi şapca şi părând mulţumită de farsa ei. Îmi pare rău că nu v-am căutat, dar încă mai am o împuţită de maşină de poliţie lipită de uşa mea. Nu mă scapă din ochi nici ziua, nici noaptea. Pune apă la fiert, Linda, sunt moartă de frig. Am tot sărit garduri de grădini, ceea ce nu-i uşor în bocancii grei ai lui Harry, credeţi-mă pe cuvânt.

Cele trei rămăseseră cu gura căscată, urmărind-o cum dădea jos din spinare un rucsac din care îşi făcu vesel apariţia Wolf. Se repezi direct la maşina proaspăt vopsită, ridică piciorul drept şi dădu drumul unui jet galben surprinzător de puternic.

— Nuuu! strigară cele trei într-un glas, după care izbucniră în râs.

Dolly nu li se alătură. „Probabil că-s obosite”, îşi spuse. Îşi dădu jos haina, aprinse o ţigară şi începu să scoată din buzunare diverse carneţele. Linda se duse în oficiu ca să prepare cafeaua, Bella se grăbi să ia drujba, în timp ce Shirley urmărea fascinată ultimele licăriri ale focului pe care-l aprinsese.

Tăcerea fu spartă de negresă, care porni motorul drujbei şi o ridică în aer. Era o sculă grea.

— Admirabil, Bella, exclamă admirativ Dolly. Când o să te apropii de paznici fluturând chestia aia, sigur o să se dea la o parte. Nimeni n-o să-şi dea seama că nu eşti bărbat. Bravo, Shirley, salopetele acelea sunt exact ce ne trebuia, iar tu, Linda, ai făcut treabă bună cu maşina.

Cele trei femei zâmbiră ca nişte copii care tocmai au fost lăudaţi de mama lor. Niciuna dintre ele nu înţelegea precis

ce făcuse atât de extraordinar, dar sentimentul era extrem de plăcut.

Din cauza zgomotului scos de fierăstrăul mecanic nu auziră bătăile insistente în uşă, însă micul Wolf începu să se agite, şi dulăul de alături îşi reluă lătratul. Bella opri drujba, iar Dolly duse degetul la buze cerându-le să păstreze tăcerea. Linda se îndreptă spre groapa din podea ca să scoată o armă, însă negresa îi făcu semn să se oprească.

— Pentru numele Domnului, calmează-te. Te crezi în filme cu mafioţi? şuieră şefa grupului.

— Am de-a face cu pistolari zi şi noapte la sala de jocuri, aşa că ştiu să mă descurc cu o armă.

— Te cred, dar e altceva să tragi cu cartuşe încărcate cu ditamai alicele.

— Tăceţi amândouă, interveni Shirley când loviturile în uşă reîncepură.

Dolly se puse în mişcare, cu Wolf în dreapta ei, gata să-şi apere stăpâna. Stinse luminile, apoi întredeschise puţin poarta principală şi aruncă o privire afară. Fetele stăteau grupate lângă uşa anexei interioare, ascultând încordate.

— Numele meu este Bill Grant, se auzi o voce de afară. Sunt prieten cu Harry Rawlins. Am un depozit ceva mai jos. Sunteţi doamna Rawlins?

— Ce căutaţi? Ştiţi, sunt foarte ocupată, îi răspunse Dolly evitând să-şi confirme identitatea.

— Pot să intru?

— Nu. Dacă deschid uşa mi-ar fugi căţelul, şi n-aş avea nicio şansă să-l mai găsesc.

— Nu e nicio problemă, zise bărbatul. Mă întrebam dacă acum, că Harry tot s-a dus – profit de ocazie ca să vă transmit regretele mele –, n-aţi fi interesată să închiriaţi depozitul. Numai dacă vreţi, nu mă supăr în caz de refuz.

— Vă mulţumesc pentru condoleanţe, îi răspunse ea politicos. Strecuraţi numărul dumneavoastră de telefon pe sub uşă şi vă caut eu când voi lua o decizie.

Închise uşa şi se asigură că era încuiată bine, apoi reveni gânditoare la echipa ei, trăgând puternic din ţigară.

— Aţi auzit vreodată de un tip pe nume Bill Grant?

Se priviră una pe cealaltă şi dădură nedumerite din umeri, apoi o urmară în sanctuarul lor, unde Dolly stinse ţigara şi îşi reluă carnetul de notiţe.

— S-ar putea să avem o problemă. Omul mi-a spus că era un prieten de-al lui Harry şi că deţine un depozit mai jos, pe alee. M-a văzut venind şi a venit să verifice dacă totul este în regulă.

— Şi care-i problema? întrebă Bella.

— Harry nu a spus niciodată, nimănui, că foloseşte locul ăsta. L-a închiriat sub un nume fals. Se lăsă tăcerea, femeile evaluând implicaţiile.

— Dacă l-au trimis fraţii Fisher? Cred că am dat de dracu'! ţipă Shirley.

— Tony Fisher n-ar fi trimis niciodată pe altcineva să ne sperie în locul lui. Îi place s-o facă personal, argumentă Linda.

— Dar dacă şi-a închipuit c-o să dea peste Harry? La asta te-ai gândit? Soţul tău l-ar fi speriat el pe Tony, nu-i aşa, Dolly?

— Staţi aşa puţin, interveni Bella. De ce ar crede Tony Fisher că Harry Rawlins – căci despre el vorbim, da? – ar fi în viaţă?

— Pentru că eu i-am spus lui Boxer că Harry a supravieţuit jafului ratat, ştiind că el nu se va putea abţine şi le va povesti mai departe fraţilor Fisher. Voiam să scap de ei, să-i pun pe o pistă falsă.

— Înseamnă că trucul n-a funcţionat prea bine, dacă tipul ăla a fost trimis de Tony, zise Bella cu vocea ei profundă, autoritară. Cine crezi că i-a trimis?

N-o scăpa din ochi pe văduvă, putând auzi aproape cum i se învârteau rotiţele în cap.

— Nu ştiu. S-ar putea să fie cel de-al patrulea participant la jaf, dar sunt convinsă că numele lui nu este menţionat în registre. Trebuie să mă duc mâine la bancă, să verific încă o dată. Şi să vă mai aduc nişte bani.

Dolly se adânci în studiul carneţelelor cu notiţe, pe când celelalte femei îşi aruncau priviri nesigure. Linda o

încurajă din cap pe Bella, ca şi cum ar fi încercat să-i transmită: „Hai, întreab-o tu dacă toată povestea asta cu spargerea e adevărată”, dar negresa tăcu mâlc. Nu avea chef să zguduie barca tocmai acum, când urmau să mai vină nişte bani câştigaţi aproape fără niciun efort.

— Shirl, pe tine te rog să faci rost de nişte role mari de vată, ca acelea folosite la spitale, ca să burduşim salopetele.

Era atât de obosită, încât îşi dădu seama că vocea îi suna puţin implorator.

— De ce trebuie să mă ocup numai eu de cumpărături? protestă tânăra.

— Pentru că te pricepi atât de bine la asta, draga mea. Trebuie să umplem rucsacii cu ceva greu. Linda, de asta te ocupi tu.

Bella ridică una dintre cărămizile împrăştiate pe jos, rămase de la nenumăratele lucrări de amenajare.

— Ce-ar fi să ne punem în formă? sugeră ea.

— Am putea merge la centrul acela SPA, unde să facem sport cu greutăţi adevărate, prinse Linda ocazia din zbor.

Îi surâdea ideea unei recompense după toată munca grea pe care o prestase, iar sauna i se părea chiar atrăgătoare acum. Se simţea mult mai sigură pe ea de când reîncepuse să facă sex periodic.

— Nu mă refer la prosteala cu greutăţi pentru copii, Linda, se încruntă Dolly. Vom purta pe noi echipament de protecţie şi va trebui să ridicăm rucsacii burduşiţi şi să alergăm cu ei spre maşină cât de repede ne ţin picioarele.

— Trebuie să folosim bocanci în locul espadrilelor pe care le-am cumpărat? se îngrijoră Shirley privind spre hainele bărbăteşti pe care le purta Dolly.

— Nu, încălţările alese de tine sunt foarte bune.

— Nu m-aş supăra, dar, dacă vom purta bocanci, pot păstra espadrilele? Se potrivesc perfect cu vechea salopetă pe care am modificat-o. Ştii, din setul acela pe care nu-l mai folosim pentru atacul maşinii blindate.

— Ah, da, sigur că se potrivesc! o ironiză Linda.

— Ce-ar fi să ne concentrăm asupra cărămizilor, le

întrerupse Dolly nevenindu-i să creadă la ce nivel degenerase discuţia.

— Îmi pare rău, se scuză slugarnic văduva lui Joe Pirelli, care, în sinea ei, tot mai spera să ajungă la centrul acela de înfrumuseţare. Câte cărămizi crezi că trebuie să pun în fiecare rucsac?

— Pentru numele lui Dumnezeu, foloseşte-ţi creierul, femeie! Fiecare rucsac trebuie să cântărească echivalentul unui sfert de milion de lire. Dolly era cu adevărat exasperată. Acum, ne putem concentra puţin? Nu avem mai multe încercări şi nu ne este permis să greşim. De aceea, trebuie să repetăm fiecare operaţiune până când ne intră în reflex.

Scoase harta unei cariere de piatră din preajma Londrei şi o întinse pe bancul de lucru.

— Harry şi oamenii lui au folosit locul ăsta pentru repetiţii. Este destul de izolat, iar exploatarea a fost abandonată, aşa că li s-a părut perfect.

Ochii lui Shirley se umplură de lacrimi. Puse mâna la gură şi izbucni în hohote de plâns abia reţinute. Linda îi cuprinse umerii protector.

— Îmi pare rău, Dolly, îngăimă tânăra printre suspine.

— Nu, Shirl, dacă este ceva în neregulă avem dreptul s-o ştim. Trebuie să fim puternice şi să rămânem unite. Ce s-a întâmplat?

— Tocmai mi-am amintit ceva, asta este tot. Cu o săptămână înainte de... cu o săptămână înainte, Terry a venit acasă cu pantofii şi pantalonii murdari de un praf alb. Crezi că fusese acolo? Se antrena cu Joe şi cu Harry?

Linda şi Dolly îşi aruncară o privire lungă. Cariera era exact locul unde să te murdăreşti cu praf de piatră. Harry nu cărase niciun fir acasă, dar el era mult mai grijuliu cu ţinuta decât Terry. Linda îi şterse lacrimile cu batista ei.

— Joe al meu nu s-a întors niciodată cu aşa ceva pe el, dar pun pariu că patul târfei blonde cu care mă înşela era plin de praf.

Vorbise fără mânie, doar cu resemnare. Ştiuse dintotdeauna că Joe nu venea direct acasă în patul ei şi

ştia că venise momentul să o spună şi altora. Simţea că i se luase o piatră de pe inimă.

— Voi căuta un alt loc unde să ne antrenăm, spuse Dolly împăciuitoare.

— Nu, nu e nicio problemă. Doar mă prostesc, nu mă luaţi în seamă.

— Shirley, am decis că vom găsi un alt loc pentru pregătire. Asta va fi lovitura noastră, nu a lor. Mâine aveţi liber, odihniţi-vă. Ne vedem aici poimâine, la nouă dimineaţa, ca să trecem prin toate etapele atacului, pas cu pas, până când nu mai există neclarităţi. O să vă sun de pe telefonul sigur, de la mănăstire. Termină de împachetat sub privirile celorlalte femei, cu micuţul Wolf amuşinându-i curios bocancii, intrigat de amestecul de mirosuri.

În timp ce le privea, lui Dolly i se puse un nod în gât. Îi făcea mare plăcere să fie alături de ele, alături de aceste văduve care aveau grijă de ea şi una de cealaltă. Da, se mai certau, dar nu din egoism, ci pentru că le păsa. Deschise gura pentru a-şi exprima sentimentele tandre, dar îşi înghiţi cuvintele în ultima clipă.

— Nu uita de cărămizi şi de rucsacuri, Linda! De rest mă ocup eu.

Cu aceste cuvinte, părăsi depozitul.

Shirley mai scoase un suspin şi verifică dacă focul din coşul metalic se stinsese complet. Văzu că etichetele erau complet de nerecunoscut.

— A fost drăguţ din partea ei să schimbe locul de antrenament, nu-i aşa? comentă ea, mulţumită că făcuse, în sfârşit, o treabă bună.

— Da, a fost un gest frumos. Desigur, ar fi fost mult mai bine dacă rămânea împreună cu noi să strângă mizeria.

Bella strânse rucsacurile într-o singură grămadă, ca să-i uşureze munca Lindei, şi adună cănile ca să le spele.

— Aş da orice să văd ce scrie în registrele acelea, spuse Linda visătoare, cu ochii la uşa pe care tocmai dispăruse liderul lor.

— Eu n-aş vrea, o contrazise Shirley. Nu vreau să cunosc nimic din ceea ce n-am nevoie să cunosc.

— Şi de unde ştii ce ai nevoie să cunoşti şi ce nu? Dacă blestematele de registre sunt complet goale, iar noi suntem nişte marionete dirijate de imaginaţia ei bolnavă? Ai avea nevoie să ştii asta, nu crezi?

— Să n-o luăm de la capăt. Trebuie să plec, că în douăzeci de minute începe *Dallas*-ul.

Celelalte două o petrecură cu privirea. Mai aveau de lucru în acea noapte, deci nu mai avea rost să mai treacă pe acasă. Linda pregăti încă un ceai în cănile proaspăt spălate, neputându-se abţine de la o nouă serie de bombăneli, la care prietena ei nu răspunse, căci ştia cât de important era pentru unii să-şi exprime cu voce tare sentimentele, de care pe ea o durea undeva.

— Se poartă cu noi de parcă am fi sclavii ei, oftă Linda. Numele de Rawlins nu-i dă dreptul să ne spună ce să facem şi ce nu. Dacă suntem o echipă, de ce nu avem drepturi egale? Tu ce părere ai? o întrebă întinzându-i o cană de ceai.

— Nu suntem o echipă, draga mea. Ea este şefa şi n-avem ce face. Nu-i pot plăti ratele la casă lui Shirley, nu-ţi pot cumpăra o maşină, nu-mi permit nici măcar luxul de a-mi păstra hainele pe mine o lună sau două. Tu ai putea plăti pentru toate astea? Şi nu vreau să ştiu ce este în registrele alea, căci dacă toată povestea asta e reală şi apar necazuri cu legea, eu o să neg totul. Cu cât ştiu mai puţin, cu atât mai bine.

Linda zâmbi. Îi plăceau onestitatea şi simplitatea prietenei sale. Începu să aşeze teancuri de cărămizi lângă fiecare rucsac sub privirea Bellei, care se sprijinea de măsuţa bucătăriei. Ceva o deranja în legătură cu Dolly, dar nu putea preciza ce anume. Spera că era corectă cu ele, pentru că îşi dorea într-adevăr să lase în urmă viaţa de păcat pe care o ducea. De acum înainte însă, se hotărî să n-o scape din ochi pe văduva mai în vârstă.

Linda se simţea destul de obosită când ajunse la sala de jocuri, dar nici nu intrase bine când îl văzu pe Carlos trecând prin faţă.

— Unde te duci îmbrăcat aşa, la patru ace? îi strigă din uşă.

Carlos se opri rânjind, iar Linda alergă spre el şi-l sărută.

— Mă întâlnesc cu un tip care închiriază maşini şi e interesat să-şi facă service-ul la mine. Ar fi o afacere trăsnet dacă aş reuşi să-l conving.

Aruncă o privire în spate, către localul din care tocmai ieşise femeia. În primul moment fusese teribil de jenată. Arăta ca naiba după noaptea petrecută la ascunzătoare. El era pe cale să încheie o înţelegere bănoasă, pe când ea se ocupa să-i păzească pe copiii de la jocuri de labele pedofililor locali. „La naiba, îşi spuse. Sunt cine sunt, nu am de ce să-mi fie ruşine.” Îl privi din cap până în picioare zâmbind fericită. Nu putea crede că un asemenea bărbat era numai al ei. Joe arătase foarte bine, dar era puţin cam necioplit. Nu era o mironosiţă, însă Carlos era altceva. Nu-i lipsea nimic: era stilat, macho, frumos şi puternic.

— Ai întârziat, se auzi vocea lui Charlie din spatele ei. Eu nici nu mi-am putut lua pauză.

Zâmbetul îi dispăru într-o secundă.

— În pauză nu faci altceva decât să te uiţi după fundurile femeilor care trec pe stradă. Stai liniştit, că vor trece şi peste zece minute. Dispari!

Charlie se uită urât la Carlos. „De-aia e veselă ca o vrăbiuţă în ultima vreme. Ăsta trebuie să fie şmecherul care i-o trage.” Îi privi pe când se despărţeau şi Linda profită ca să-l mai pipăie puţin peste tot. Charlie îi făcea curte de ani de zile, fără niciun succes. Iar Carlos arăta exact ca un codoş, cu costumul lui deschis la culoare şi părul lung, buclat. Îşi croi drum afară, nelăsându-i femeii altă opţiune decât să-i ia locul pe scaunul de la casierie.

De cealaltă parte a străzii aglomerate, Boxer Davis mânca o pungă de *fish and chips.* Această parte din Soho era vie mai mult noaptea, cu mici restaurante, cluburi, puburi şi săli de distracţii. Clubul fraţilor Fisher era cel mai luxos, dar oricând puteai găsi unul mai ieftin. Pe străzi circula un amestec pestriţ de bărbaţi eleganţi precum

Carlos, rataţi jerpeliţi ca Charlie şi oameni buni la toate şi la nimic, asemenea lui Boxer. Businessmenii se întâlneau cu pipiţele, pegra făcea afaceri dubioase, muncitorii se îmbătau criţă, oameni de la optsprezece la optzeci de ani se amestecau fără probleme, căci era loc pentru toată lumea.

Boxer îl văzuse pe Carlos îmbrăţişând-o pe Linda şi rămăsese cu gura căscată, plină de cartofi pe jumătate mestecaţi, când Charlie trecu pe lângă el în drumul lui spre ceva de mâncare.

— Cum îţi merge, bătrâne? Aia cu care vorbeai nu era femeia lui Joe Pirelli? Îl cunoşteam pe tip, de-aia întreb, îl abordă fostul sportiv.

Charlie dădu din cap afirmativ şi-şi văzu de drum. Nu-l mai văzuse de multă vreme pe Boxer şi nu voia să aibă de-a face cu el. După părerea lui, omul nu era decât un beţivan pus tot timpul pe ciupeală. Îi aruncă o privire, observând totuşi costumul bine croit în care-i stătea înfiptă caroseria. Părea decent pentru prima dată în viaţă, poate că-i mergea mai bine. Charlie se decise că merita să-i acorde puţină atenţie.

— Ne mai vedem pe aici, Boxer… dacă ai nevoie de ceva, mă găseşti la sala de jocuri.

— Aşa facem, îi răspunse acesta fericit.

Charlie simţi o împunsătură de gelozie care se transformă imediat în enervare. „Ziua în care eşti invidios pe omul ăsta e ziua în care ai face mai bine să te împuşti.” La coadă se scotoci în buzunare, descoperind că nu-şi putea permite decât o porţie mică de cartofi şi o chiftea de peşte. „Doamne, cât mi-aş dori să scap din gaura asta de şobolani!” Piciorul îi dădea dureri pe vremea aceea umedă şi-l făcea să şchioapete. Fusese un copil plăpând, iar când, dintre toţi colegii lui de şcoală, poliomielita îl alesese tocmai pe el, se mai pricopsise şi cu un picior paradit. Cu monedele ţinute strâns în pumnul scheletic, îşi băgă cealaltă mână în buzunar şi-şi atinse boaşele. Zâmbi reconfortat şi se lăsă în voia sportului lui favorit, acela de a admira fundurile de femei care se foiau pe stradă.

14

Resnick dădu buzna pe coridorul secţiei de poliţie gata să se ia la ceartă cu cineva, însă nimeni nu se oferi voluntar. Voia să rezolve situaţia cu Saunders înainte de a merge la întâlnirea cu Dinte Verde, dar în secţie nu era mai nimeni, cu excepţia zugravilor şi a decoratorilor care luaseră în stăpânire culoarele, aparent cu scopul precis de a-i sta lui în cale. Era ca la casa de nebuni. Fără a i se cere părerea, se trezise mutat într-un birou mai mic până la finalizarea lucrărilor în cel principal. Văzuse planurile şi ştia că se va alege cu un acvariu cu geamuri transparente. Până şi ideea că putea fi privit în timp ce se frământa şi se plimba fumând de colo-acolo îl scotea de sărite. Era un tip retras care avea încredere doar într-o mână de oameni.

— Alice! urlă. Ali...

Tânăra îşi făcu apariţia în pragul unei uşi. Ţinea în braţe o cutie de carton cu toate documentele de pe biroul lui, atent aranjate. Deasupra trona un sendviş de la automat.

— Seiful dumneavoastră e la mine în birou, încuiat. Cheia e la mine. Dosarele astea vor ajunge în sertar la mine până când vi se va muta biroul. Saunders a plecat acasă, pentru că mirosul de vopsea îi dădea dureri de cap. Va continua evaluarea cazului mâine, aşa că aţi face bine să fiţi aici. Sendvişul este cu şuncă şi caşcaval, îmi închipui că n-aţi apucat să mâncaţi nimic.

— Îţi mulţumesc, Alice. Resnick îşi luă gustarea şi dădu să plece la întâlnirea cu informatorul.

— Cum v-a mers azi? o auzi în spatele lui.

— L-am găsit pe angajatul fabricii de pâine care, după toate probabilităţile, l-a ajutat pe Rawlins să fure camionul. Din păcate, nu am aflat prea multe de la el. Era mort.

Nu găsea ceva care să-l consoleze pentru eşec, dar susţinerea morală era exact ceea ce-i lipsea de cele mai multe ori.

— Sper că Dinte Verde o să vă aducă veşti mai bune. Noapte bună, domnule.

Îi adresă un zâmbet timid şi plecă.

Zece minute mai târziu, Resnick se afla pe bancheta din spate a unei maşini de poliţie, cu servieta deschisă în poală, în timp ce Fuller conducea spre Regent Park. Andrews aruncă o privire furişă în oglinda retrovizoare – concentrarea de pe chipul bătrânului era teribilă. Ochii îi săreau de la un rând la altul în timp ce dădea paginile, căutând orice indiciu care l-ar fi putut conduce la registrele lui Rawlins. Rapoartele de la supravegherea văduvei erau deosebit de relevante: coafor, SPA, bancă, coafor, mănăstire, bancă, coafor...

— Andrews, întreabă echipa de filaj unde este Dolly Rawlins în acest moment.

— E în casă. Ne-au transmis când eraţi la secţie.

— Aţi remarcat cât de des se duce la coafor? Nu? Dar la bancă? De câte ori ai scăpat-o, Fuller? Dar tu, Andrews?

Din faţă nu se auzi niciun răspuns. Andrews, cel puţin avea bunul simţ de a părea ruşinat, în timp ce Fuller îşi luase mutra plictisită.

— Crezi că se joacă cu noi, Andrews, sau pune ceva la cale?

— Nu-mi dau seama, domnule.

— Da, cum să-ţi dai seama, cap de... Resnick era prea obosit până şi pentru a-l umili pe Andrews. Îţi mai dau o întrebare la care nu ştii răspunsul: ştie să se debaraseze de filaj ca o profesionistă, sau filajul vostru este deosebit de prost? Presupun că n-o să ştim niciodată adevărul, nu-i aşa?

Îşi aprinse o ţigară şi inhală adânc fumul. Fuller începu să clipească des şi dădu să deschidă geamul.

— Închide-l! urlă inspectorul principal. Se face curent în spate!

Frânele, acţionate cu forţă, opriră brusc autovehiculul. Hârtiile i se împrăştiară peste tot. Îi aruncă o privire ucigaşă lui Fuller.

— Am ajuns la Regent Park, aşa cum aţi solicitat... domnule comandant, spuse Fuller, încercând să-l scoată

din sărite.

Resnick îşi adună documentele de pe jos şi coborî, nu înainte de a arunca o ultimă privire spre „oamenii lui” – Fuller se uita în faţă cu un rânjet stupid pe faţă, iar Andrews căsca de-i trosneau fălcile. „Dumnezeule, ce pereche de incompetenţi leneşi”, îşi spuse trântind portiera. Poate va avea mai mult noroc cu Dinte Verde, poate primea o veste bună.

Intră în parc, se aşeză pe o bancă şi începu să-şi mănânce sendvişul privind fascinat cum fremătau crengile copacilor. Era atât de obosit! Ştia că Dinte Verde îl urmărea de undeva din apropiere şi că avea să i se alăture curând pe bancă.

Într-adevăr, informatorul se aşeză imediat ce Fuller şi Andrews ieşiră din raza lui vizuală. Ca un câine flămând, puse ochii pe sendviş. Resnick îi dădu ce nu apucase să mănânce şi-l aşteptă să termine de înfulecat înainte de a vorbi.

— Ce e aşa de important?

— E un zvon care se răspândeşte ca râia, dom’ comandant. Un zvon despre Harry Rawlins, completă interlopul aprinzându-şi o ţigară.

— Ce chestie, aşa speram şi eu, răspunse poliţistul scuturându-şi firimiturile de pe pulpanele hainei.

— Dacă cineva a pus mâna pe registrele lui, e ca şi cum ar avea lampa lui Aladin… înţelegeţi?

— La cine sunt?

— Chiar la proprietar: Harry Rawlins.

— Am venit până aici doar ca să aud tâmpeniile astea?

— Vorbesc foarte serios! insistă Dinte Verde.

— De unde naiba ai aflat chestia asta? strigă furios Resnick. Tu nu te trăgeai de şireturi cu Harry Rawlins, amice! Chiar dacă ar fi adevărată, o asemenea informaţie nu poate ajunge până la tine!

— Boxer Davis aruncă cu bani în stânga şi-n dreapta şi vorbeşte ca o moară neferecată. Ba chiar poartă şi costumul lui Harry.

Ochii poliţistului se îngustară. Davis ar fi putut

reprezenta o sursă validă. Poate că aflase ceva interesant, până la urmă.

— A lucrat ani de zile pentru Harry, iar acum spune peste tot că a reintrat în serviciul lui.

Resnick îşi aruncă ţigara în iarba umedă şi se ridică să plece.

— Staţi! Dinte Verde se repezi după el şi-l trase de mână.

— Nu plătesc pentru zvonuri. Şi nu-mi mânji pardesiul. Uite ce-ai făcut, deja mi-ai pus caşcaval pe haine! Ar trebui să-mi plăteşti curăţătoria, nu să-mi ceri bani.

Dinte Verde îşi trase nasul demonstrativ şi-şi curăţă dinţii din faţă cu unghia. După ce-i întinse o hârtie de cinci lire, Resnick o luă spre maşină.

Fuller, care dădea ture de parc, îl văzu pe când se uşura în spatele unui copac.

— Fii atent ce face, remarcă dezgustat. Îţi dai seama că în pixul ăstuia stă avansarea mea?

În timp ce se apropia de maşină, Resnick îşi şterse mâinile pe partea din spate a pantalonilor şi-şi aprinse încă o ţigară.

— Acum o să-şi pună curul plin de pişat pe bancheta ta curată şi o să-ţi sufle fumul în nas, hohoti Andrews.

Dar inspectorul principal părea foarte reţinut.

— Dinte Verde spune că Boxer Davis a dat dintr-odată de bani. A răspândit prin oraş vestea că lucrează pentru... făcu o scurtă pauză şi se răzgândi. În fine, nu contează. Oricum, probabil sunt numai prostii.

— De ce vă îndoiţi de informaţie? întrebă Fuller.

În realitate, era bucuros că întâlnirea se dovedise un eşec, dar îl rodea curiozitatea.

— Omul spune că lucrează pentru nenorocitul de Harry Rawlins.

— Ce? Fuller se frecă la ochi. Dinte Verde lucrează pentru Rawlins?

— Nu Dinte Verde! Boxer Davis, tâmpitule! Se pare că grăsanul se plimbă într-unul dintre costumele scumpe ale

lui Harry, încălţat cu pantofii lui. Şi a făcut rost de bani, pe care-i sparge fericit.

Andrews ridică din sprâncene şi se întoarse spre şeful lui.

— Poate că lucrează pentru Dolly, că-l tot vedem pe acolo.

— Altă idee tâmpită, răspunse Resnick.

— E imposibil ca o babă care-şi petrece timpul între coafor şi mănăstire să-l fi angajat pe un infractor de carieră ca Boxer Davis.

— Tăceţi din gură, amândoi! Fuller, mergem în Soho. Vreau să-l găsim pe Boxer şi să-l luăm pentru o discuţie amicală.

— Dar e aproape miezul nopţii, se plânse poliţistul.

— Atunci, avem mai multe şanse să-l găsim, nu? Golanii ăştia bătrâni nu se culcă la nouă seara, ca voi, curci plouate ce sunteţi!

Cei doi poliţişti de pe locurile din faţă schimbară o privire lungă, apoi Fuller se înscrise în direcţia cartierului rău famat.

Boxer se întoarse în garsoniera lui cu punga de *fish and chips* în mână. Pentru a treia oară, se apucă să numere banii pe care i-i dăduse Dolly, aranjându-i în teancuri ordonate pe pat. Femeia îi spusese că Harry va mai ţine capul la cutie o vreme şi că ar fi bine să facă la fel. Îi dăduse adresa unei pensiuni drăguţe de la ţară şi-i promisese că-i va mai da nişte bani înainte de plecare. Harry urma să-l contacteze acolo la momentul potrivit. Boxer înghiţise momeala cu ac, cu plută şi cu undiţă cu tot.

Ridică o fotografie neînrămată de pe noptieră în care apărea alături de fiul lui. Băieţelul era cocoţat pe umerii tatălui său, făcând cu mâna spre fotograf. Îşi frecă nasul zdrobit. Probabil că avea opt sau nouă ani acum. Clătină din cap, supărat pe el însuşi că nu era în stare să-şi amintească vârsta propriului copil. Se întrebă dacă nu era momentul s-o caute pe fosta lui nevastă, Ruby. Ar fi fost mândră de el, căci reuşise să nu se mai atingă de alcool.

Iar băieţelul lui i-ar fi admirat costumul nou şi pantofii strălucitori.

Sprijini cu grijă fotografia de piciorul veiozei. Îi era dor de puşti, dar altfel se simţea bine, foarte bine. Scutură din cap şi chicoti la gândul surprizei pe care le-o pregătea tuturor şeful şi prietenul lui, Harry Rawlins. Îşi îndesă un pumn de cartofi reci, plini de ulei, în gură. Aveau un gust oribil acum, aşa că-i scuipă înapoi în punga de hârtie, pe care o mototoli cu tot cu conţinut şi o aruncă în coşul de gunoi care dădea deja pe dinafară. Se uită în jur la camera sărăcăcioasă şi murdară.

— Ce cocină... bombăni el, apoi se înveseli. Lucrurile erau pe cale să se schimbe în bine. Harry Rawlins avea să-i facă rost de o locuinţă decentă şi să-i dea mai mulţi bani.

— Sunt pe val, fiule. Aş vrea să te iau cu mine. Sper că mă vei lăsa măcar să încerc. Îşi trânti uriaşa conformaţie într-un fotoliu uzat, închise ochii şi se gândi la Harry. Îl putea vedea atât de bine, de parcă s-ar fi aflat acolo, în aceeaşi cameră.

Îl cunoscuse într-o noapte, lângă ringul sălii de box York Hall din cartierul Bethnal Green. Boxer se pregătea să intre pe sub corzi, când simţise că cineva îl trăgea de halat. Privind în jos, văzuse un tânăr cu ţigara în colţul gurii.

— Mă numesc Harry Rawlins. Am pus o mie de lire la bătaie pe tine, bătrâne. Aşa că rupe-l în bătaie, şi te aştept cu două sute pentru osteneală.

Partida se terminase în runda a treia, iar Harry îşi respectase promisiunea. Era un hoţ de onoare, îşi spusese Boxer, iar asta îi plăcuse întotdeauna la el. Ştiai că-şi va ţine cuvântul.

Un ciocănit puternic în uşă îl smulse din reverie. De pe coridor se auzea o respiraţie sacadată.

— Hei, Boxer? Eşti acolo? Deschide!

Rămase tăcut. Era Fran, proprietara de zece tone cu respiraţia urât mirositoare, pe numele ei complet Frances Welland. Îşi amintea că venise odată foarte beat acasă şi că, spre regretul lui, se culcase cu ea. Era bucuros că nu-şi

mai aducea aminte cum fusese sexul, dar o găsise sforăind lângă el, dezbrăcată. Femeia încercase să-l facă să repete performanţa, însă reuşise să scape.

— Boxer, nenorocitule! Ştiu că eşti acolo! Deschide, ai un vizitator!

Se ridică mormăind şi deschise prudent uşa. Vizitatorul era mascat de trupul masiv al lui Fran, aşa că nu-şi putea da seama cine era. Când, în sfârşit, făcu un pas înainte, chipul i se lumină ca prin farmec.

— Eddie Rawlins, bătrâne prieten! Hai, intră, te rog.

Boxer îl târî în sălaşul lui şi trânti uşa în nasul proprietăresei cu un rânjet. Îi zâmbea întotdeauna nebunei, căci nu voia să fie dat afară. Se îndreptă spre chicineta din colţul garsonierei şi puse în funcţiune fierbătorul electric.

— Mă bucur să te văd, Eddie. Din păcate, nu-ţi pot oferi mare lucru, dar ceai am întotdeauna.

— Nu, nu, nu, protestă bărbatul. Hai să stăm de vorbă ca între vechi prieteni! Scoase o sticlă de whisky scoţian dintr-un buzunar şi o aşeză cu zgomot pe masă. Ai pahare?

Ochii lui Boxer se măriră şi nările începură să-i freamăte. Pofta de alcool reveni în mai puţin de o secundă, dar rezistă cu un zâmbet superior.

— M-am lăsat de tărie, bătrâne. De luni de zile n-am mai pus gura pe aşa ceva. Nu mă deranjează dacă tu vrei să bei, dar eu rămân la ceai.

Îi întinse o ceaşcă pătată şi ciobită şi se aşeză lângă el.

— Hai, că un strop de băutură n-a omorât pe nimeni, insistă Eddie. Doar o gură… să bem în sănătatea lui Harry.

Boxer zâmbi şi cedă fericit. Probabil că Eddie ştia şi el că şeful lui era în viaţă şi că se pregătea să-şi recupereze afacerile de la fraţii Fisher.

— În cazul ăsta, cred că un strop ar fi OK.

Era tot mai excitat. Vechea bandă părea să se reunească.

Aduse încă o ceaşcă veche, iar Eddie începu să vorbească în timp ce turna. Începu prin a se plânge de nevastă şi de copil, apoi de afacerea cu dezmembrări auto

care mergea tot mai prost, având grijă tot timpul să-i umple ceaşca lui Boxer. El îşi punea o singură măsură, pe când fostului sportiv îi turna două măsuri. În mai puţin de o jumătate de oră, zdrahonul era ameţit bine.

Eddie turuia fără oprire. Boxer aştepta disperat o ocazie să-l întrebe despre Harry, dar se gândea că până la urmă vizitatorul său avea să vorbească din proprie voinţă. Când acesta încercă să-i toarne din nou whisky, îşi puse palma mare peste ceaşcă.

— N-am mai băut de multă vreme, Eddie. Mi s-a urcat direct la cap. Ar trebui să mă opresc.

— Nu-ţi face griji, bătrâne. O să am eu grijă de tine. Hai, să terminăm sticla.

Boxer luă încă o gură, moment în care auzi sunând telefonul cu plată din holul de la parter. Alese să-l ignore.

— E pentru Fran, probabil, zise el dând din umeri cu nonşalanţa omului beat. E o târfă grasă şi leneşă, adăugă, observând că nimeni nu ridica receptorul.

Însă proprietara reuşise să se târască până la aparat şi acum urla pe casa scărilor:

— Boxer, e pentru tine!

Până şi Eddie se strâmbă la auzul vocii ei sfredelitoare.

Deja beat bine, fostul sportiv îşi trânti scaunul şi se îndreptă spre uşă. Fran îl aştepta gâfâind cu receptorul în mână în timp ce cobora nesigur scările.

— Credeam că ai surzit.

Boxer o apucă în braţe, o strânse puternic şi o sărută apăsat pe gură.

— Ooooh! chicoti femeia. După ce pleacă prietenul tău, te aştept cu o sticluţă de gin în camera mea, îi susură la ureche. Am şi o pătură electrică să ne ţină de cald în pat...

Boxer îi făcu semn să plece zâmbind stupid şi privindu-i fundul uriaş cu dorinţa pe care ţi-o dă excesul de alcool. După o porţie zdravănă de whisky arăta bine, chiar dezirabilă.

— Cine e? bâigui în receptor. Apoi, după o scurtă pauză, strigă: Dolly, ce mai faci?

— Ai băut?

Sunase ca să verifice dacă plecase la pensiune, aşa cum îi recomandase ea.

— Am băut una mică, dar stai liniştită. Totul e sub control... sughiţă el. Fii atentă pe cine am văzut în Soho, să mori de râs, nu altceva. Am văzut-o pe văduva lui Pirelli cu un macaronar, unul Carlos. Femeia a făcut o obsesie pentru genul mediteraneean. Dar ia ghici cine e omul de fapt? Este mecanicul şi iubitul nenorocitului de Arnie Fisher! Boxer râdea atât de tare, încât nu auzi ultima replică a femeii.

— Carlos *cine?* repetă Dolly cu o voce aspră. Nu putea auzi altceva decât râsul dement şi tusea lui Boxer, care încerca să-şi recapete suflul. Ascultă-mă, cine este Carlos?

Fără să-şi dea seama, bărbatul continuă pe un ton de glumă.

— Nu-i mişto, Dol? Între târfuliţa aia şi noi, Arnie a pierdut totul. Şi habar n-are! Ah, n-ai să ghiceşti niciodată cine a venit în vizită pe la mine...

Uriaşul mai trase un hohot homeric de râs şi scăpă receptorul pe podea. Până să-l ridice, Eddie apăruse în spatele lui şi cu un gest fulgerător puse capăt convorbirii.

— N-avem timp de bârfă, amice. Te duc în West. Eu fac cinste.

Fostul sportiv nu se lăsă rugat.

Resnick şi Fuller se garaseră la ultima adresă cunoscută a lui Boxer Davis, pe care o dăduse când fusese arestat pentru tulburarea liniştii publice, cu şase luni înainte. Andrews intră în blocul mizer cu camere de închiriat şi ieşi peste câteva clipe.

— Nu-i aici, dar proprietara mi-a dat o adresă din Ladbroke Grove unde crede că ar putea fi acum.

Fuller demară, iar inspectorul principal îşi trase pălăria pe ochi.

— Băiatul ăsta e o uriaşă piesă din tot puzzle-ul, ascultaţi la mine. O piesă mare, stupidă şi urâtă. Ne va spune tot ce vrem să aflăm.

Zâmbind satisfăcut, Resnick închise ochii şi aţipi.

La pubul cu specific sportiv, Boxer era aproape incapabil să mai rămână în picioare sau să lege două propoziţii. Stătea cu Eddie la bar, înconjurat de un mic grup de clienţi care-i sorbeau cu nesaţ povestea ultimului meci din carieră, lovitură după lovitură. Pereţii clubului erau tapetaţi cu fotografii îngălbenite de foşti boxeuri şi luptători, printre care şi Boxer. Audienţa îl cunoştea după reputaţie, dar ştia şi că ieşise de mult din circuit şi că partida pe care o povestea era veche de cel puţin douăzeci de ani. Cu toate acestea, ascultau cu atenţie, iar vreo doi chiar îl încurajau. Boxer era în elementul lui, fluturând din braţe şi lovind năprasnic fantomele, parând şi ripostând. La un moment dat, se întoarse violent şi răsturnă halba unui bărbat din spatele lui. Cerându-şi iertare în fel şi chip, puse braţul peste umerii clientului şi-l sărută drăgăstos pe chelia lucioasă.

Singura persoană care nu-l asculta era Eddie, care supraveghea intrarea barului. La un moment dat, un tip în blugi şi geacă scurtă îşi făcu apariţia şi-l salută scurt din cap, având grijă să rămână în umbră. Deşi chipul nu i se vedea, Eddie ştia cu cine avea de-a face. Salută, la rândul lui, în tăcere. Afacerea era reglată.

Încă o eschivă şi Boxer lovi tejgheaua, trimiţând la podea o tavă plină cu pahare murdare. Barmanul se săturase de scandal şi distrugeri, aşa că-i spuse lui Eddie să-şi ia campionul şi să se care pe uşa de serviciu, căci nu avea chef de urme de vomă la intrarea principală. Ieşiră împreună cu cheliosul stropit cu bere în mica alee din spate. Muzica rock bubuia de peste tot, pe lângă pereţi erau înşirate gunoaie şi butoaie vechi de bere, iar un cerşetor îşi făcea de lucru într-un tomberon imund. Boxer căzu în genunchi imediat ce simţi aerul rece al nopţii. Eddie privi în lungul aleii şi văzu semnalul farurilor unei maşini care-i aştepta. Nu mai trebuia decât să scape de cheliosul băgăcios, care se lipise de ei.

— Hai la bombele de strip-tease, ce zici, bătrâne? bolborosi el prefăcându-se beat. Nu ne-ar pica bine nişte

ţâţe şi cururi? Plătesc eu. Vino şi tu amice, îl invită şi pe necunoscutul atins de calviţie, apoi începu să-şi palpeze febril buzunarele. La naiba, mi-am uitat portofelul la bar. Te rog mult, intră tu şi adu-mi-l, până îl culeg pe Boxer de pe jos.

Omul, la ideea unei nopţi cu femei şi băutură pe gratis, se execută bucuros.

În momentul în care acesta intră în bar, Eddie se îndreptă cu paşi rapizi în direcţia opusă maşinii care pândea. Boxer reuşi să se ridice şi, ţinându-se de un tomberon, îi strigă în zadar să-l aştepte.

Maşina claxonă o dată. Fostul sportiv se întoarse şi privi prin aburii beţiei, crezând că era cineva cunoscut. Dintr-odată, şoferul aprinse faza lungă, orbindu-l, apoi farurile se stinseră complet şi maşina acceleră pe alee, aruncând în toate părţile lăzi, butoaie şi saci de gunoi. Deşi auzea motorul venind spre el, picioarele nu-l ascultau, nu voiau să-l ducă la adăpost. Maşina îl lovi în plin, îl aruncă în sus, într-un arc de cerc, şi-şi continuă cursa încă vreo câţiva metri. Boxer ateriză în spatele ei cu un bufnet şi reuşi să se ridice în patru labe, încercând frenetic să se ascundă pe undeva. În oglinda retrovizoare, şoferul îi sesiză eforturile disperate. „E solid, nenorocitul”, bombăni el băgând în marşarier. Ca să fie sigur, îl mai lovi nu o dată, ci de două ori, izbind şi un zid cu bara din spate. Apoi, autovehiculul părăsi aleea, cu stopurile şi poziţiile clipind avariate.

Boxer rămase întins printre gunoaie, zdrobit şi plin de sânge. Respira precipitat, căci plămânii nu reuşeau să facă faţă şocului. Putea vedea luminile străzii circulate chiar în faţa lui, dar nimeni nu-l putea zări în întunericul aleii. Oarecum anesteziat de cantitatea prodigioasă de alcool pe care o ingurgitase, reuşi să se târască spre lumină înainte de a-şi pierde cunoştinţa. Dacă cineva ar fi catadicsit să arunce o privire, i-ar fi putut zări braţul ridicat deasupra unui mic morman de legume putrede, dar ar fi crezut că nu era decât un boschetar beat care adormise şi ar fi trecut mai departe.

— Hei, amice! N-am găsit niciun portofel pe bar!

Nevăzând pe nimeni, cheliosul pisălog începu să bombăne: S-a dus noaptea mea de distracţie. Sper să vă umpleţi de lăţei, lua-v-ar dracu'!

Omul se întoarse înăuntru şi îşi mai comandă o bere.

15

În bucătăria mănăstirii, Dolly curăţa cartofi pentru prânz. De obicei se mulţumea să le servească cina copiilor, dar, ca o excepţie, se hotărâse să vină devreme şi să ajute la gătit. Avea atât de multă energie, încât simţea nevoia s-o risipească într-un mod constructiv. Era ora şapte dimineaţa. Îi trecu prin cap că, probabil, Bella tocmai îşi încheiase noaptea de muncă. Avea o meserie atât de grea şi câştiga o nimica toată, dar era una dintre cele mai puternice femei din câte cunoştea. Linda probabil că nu-i ascultase sfaturile şi se afla încă în pat – niciodată nu o asculta. Cât despre Shirley, îşi permise un zâmbet mulţumit... tânăra începea să se dea pe brazdă.

Îi ajută pe copiii mai măricei să-şi facă paturile, apoi se duse la creşă să ajute la hrănirea bebeluşilor. Imaginea unui băieţel care dormea dus în pătuţul donat de ea îi merse direct la inimă. Ştia că toate lucrurile ei erau aici şi că erau utilizate aşa cum trebuia, dar tot se simţea tulburată la vederea lor. Una dintre măicuţe îi întinse un biberon cald şi ieşi fără să spună un cuvânt. Dolly se apropie de pătuţul copilului ei născut mort şi privi la pruncul nedorit care-l folosea acum. Pe o etichetă desluşi numele Ben.

— Bună, Ben, şopti, iar ochii micuţului se deschiseră larg la auzul vocii ei.

Se măsurară din priviri câteva clipe şi deciseră că se vor înţelege excelent. Sufletul îi era sfâşiat de sentimente contradictorii: tristeţea că nimeni nu dorea să-l adopte şi mândria că ar fi fost o mamă extraordinară. Hrănise mulţi bebeluşi la mănăstire de când îşi pierduse propriul copil, dar, pentru prima dată, se aplecă peste pătuţul cumpărat de Harry şi ridică în braţe un prunc pe deplin sănătos. În acel moment, toate regretele şi sentimentele de pierdere parcă i se şterseră cu buretele. Se concentră asupra clipei prezente. Testă temperatura laptelui pe pielea fină de la încheietura mâinii.

— Eu sunt Dolly, şi o să-ţi dau să mănânci.

Cartofii curăţaţi şi tăiaţi cubuleţe fierbeau într-o oală uriaşă. Văduva trase la tigaie carnea tocată şi legumele, îngroşând compoziţia cu granule dintr-un cub de vită, înainte de a transfera totul într-o tavă mare. Apoi zdrobi cartofii, îi întinse pe deasupra compoziţiei şi vârî tava la cuptor ca să se coacă şi să facă o crustă crocantă. Dădu pe răzătoare o bucată mare de brânză în timp ce se uita pe geam la copiii care se jucau în grădină. Dincolo de gard se zărea maşina banalizată a poliţiei, cu doi bărbaţi plictisiţi de moarte pe locurile din faţă.

— N-aveţi decât să mă urmăriţi, băieţi, căci sunt hotărâtă să merg până la capăt. Voi da lovitura chiar sub nasul scârbosului ăla de Resnick.

Plecă de la mănăstire, se îndreptă spre Knightsbridge şi lăsă maşina în parcarea pentru clienţi de la Harrod's. Intră pe uşa principală şi se plimbă aparent fără ţintă prin magazin, oprindu-se la un moment dat să probeze o pălărie. În timp ce se admira din diverse unghiuri în oglindă, estimă distanţa la care se găsea poliţistul însărcinat s-o urmărească. Calculă că avea timp s-o zbughească pe uşa din colţ, să ajungă în strada aglomerată şi apoi la metrou înainte ca omul să-şi dea seama în ce direcţie o luase.

Ajunsă în staţie, cumpără un ziar şi un bilet dus-întors până la Leicester Square. Examină siluetele oamenilor din jur în geamul chioşcului, dar nu zări nici urmă de poliţistul care intrase după ea la Harrod's. Cu toate acestea, îngrijorarea nu-i dispăruse. Orice chip din marea de capete necunoscute ar fi putut aparţine altui poliţist în haine civile.

Coborî din metrou şi se îndreptă pe căi ocolite spre sediul băncii, făcând toate eforturile să-şi piardă urma. Se opri încă o dată, în faţa unui magazin Army and Navy de pe Strand, prefăcându-se că examina atent produsele expuse în vitrină. Când hotărî că nu era urmărită, intră la bancă. Trebuia să verifice dacă Bill Grant apărea

menţionat pe undeva prin registrele lui Harry. Avea nevoie şi de bani pentru fete.

Mama lui Shirley, Audrey era îngheţată de frig, picioarele îi înţepeniseră, iar ghetele îmblănite păreau cu totul inutile. Începu să joace mărunt pe loc şi să-şi sufle în mâinile înmănuşate ca să se încălzească. Frigul muşcător îi gonise clienţii, aşa că de la zece dimineaţa nu vânduse nimic. Ar fi dat orice pentru o cafea fierbinte, însă trebuia să se abţină, pentru că băutura, recunoscută pentru proprietăţile ei diuretice, ar fi trimis-o instantaneu la toaletă, ceea ce ar fi însemnat să lase taraba în grija vecinului de la standul cu produse din ciuperci, „Mushroom Features”. Ar fi cheltuit zece pence pentru ea, ar fi fost nevoită să-i dea şi lui zece pence, iar apoi ar fi trebuit să-i dea explicaţii patronului de ce vânzările de legume şi fructe fuseseră atât de slabe.

Încercă să-şi treacă timpul analizând trecătorii şi, nu după mult timp, îl zări pe Tony Fisher ieşind dintre-o maşină luxoasă. Îl cunoştea de multă vreme. Mamele lor lucraseră împreună în Covent Garden Market, înainte ca piaţa să fie închisă şi mutată la Nine Elms. Din câte auzise, mama lui Tony îşi găsise apoi de lucru la o firmă de curăţenie din Aldwych.

Era un bărbat elegant, îşi spuse privindu-l admirativ. Numai haina de caşmir de pe umeri trebuie să-l fi costat câteva sute de lire. Clătină din cap. Biata lui mamă rânea prin birouri, în timp ce el se fălea ca un model scos dintre coperţile unei reviste lucioase! pufni scârbită şi-şi făcu de lucru cu un teanc de pungi de plastic.

Când ridică ochii din nou, Tony se îndrepta direct spre ea. O salută din cap prieteneşte. „Nenorocitul vine să-mi ceară un măr pe gratis sau ceva asemănător”, îşi spuse. Nu-şi făcea iluzii că dacă se ştiau de-o viaţă ar fi putut beneficia de vreo favoare. Îi cunoştea reputaţia murdară. Pe când îşi trăgea nervoasă căciula de lână peste urechi remarcă privirea îngrijorată a vânzătorului de ciuperci, care urmărea scena.

— Ai o problemă cu mine? îl întrebă Tony destul de politicos, iar omul se întoarse imediat cu spatele. Audrey observă că şi ceilalţi colegi evitau contactul vizual cu bărbatul. Nimeni nu avea chef de necazuri.

— Merele arată foarte bine, spuse mafiotul cu un zâmbet larg. Fusese un copil obraznic, dar acum căpătase un aer periculos şi impredictibil. Audrey şterse un măr şi i-l împachetă, sperând să scape cu atât. Îşi dorea să fi băut multă, multă cafea şi să-l fi lăsat pe colegul de la ciuperci să se descurce.

Tony muşcă din fruct cu poftă. Femeia îşi permise un moment de uşurare, deşi instinctul îi spunea că greul urma să înceapă.

— Dulce şi proaspăt, exact ca fiica ta, Shirley. Pe unde mai locuieşte?

Ştia foarte bine că oamenii din specia lui Tony Fisher nu se deranjau pentru o discuţie ca între vechi prieteni. În general, voiau ceva de la tine, ceva ce nu doreai să dai. Gândul că o căuta pe Shirley îi trimise un fior rece pe şira spinării.

— N-am mai văzut-o de la înmormântarea lui Terry. Am auzit c-ar fi plecat în Spania printr-o agenţie de modelling, minţi ea neconvingător.

Fiica ei părea să aibă foarte mulţi bani în ultima vreme, intrase oare în afaceri cu fraţii Fisher?

— Te-am întrebat unde locuieşte, spuse Tony apucând marginea standului cu o mână fermă.

— Se mută des, stă pe la prieteni… ştii cum e la vârsta asta.

Cu un gest scurt al mâinii sale puternice, bărbatul zgudui taraba, şi o mulţime de fructe se rostogoliră în canalizarea ce traversa piaţa.

— Te rog, Tony, nu fă asta!

— Mai fac o dată, şi toată marfa ţi se duce pe apa sâmbetei. Şi pentru ce, Audrey? Nu vreau decât să stau de vorbă cu ea, ţi-am spus.

— Las-o în pace, a trecut prin multe…

Bărbatul îi surprinse privirea speriată peste umărul lui şi

gestul rapid de negaţie din cap.

— Hei, mamă, l-ai văzut pe neisprăvitul acela de Greg pe undeva? Prostia aia de maşină pe care mi-a dat-o iar face figuri şi…

La vederea lui Tony, cuvintele i se opriră în gât şi sângele i se retrase din obraji.

— Cum a fost în Spania? o întrebă mafiotul întorcându-se brusc spre ea.

— Tocmai îi povesteam cum ai fost la Madrid, să faci modelling, interveni rapid mama ei. Mă întreba cum să dea de tine.

Tony o examină pe fată din cap până în picioare, oprindu-se îndelung asupra pieptului ei apetisant.

— Arăţi bine, Shirl!

— Mulţumesc, răspunse ea, gândindu-se că nu avea deloc idee cum să trateze cu astfel de oameni.

— Speram să putem sta puţin de vorbă între patru ochi. Hai să mergem la tine, că-i mai linişte.

— Să vă dau ceva să duceţi acasă, interveni Audrey începând să împacheteze frenetic o legătură de morcovi, disperată să-şi păstreze calmul. Stă din nou cu mine acum, nu-i aşa, Shirl? Haide, luaţi legumele astea cu voi. Le putem mânca la ceai. Vă urmez şi eu. Vin imediat.

Ştia că nu-l putea face să plece din piaţă fără fiica ei, dar spera în mod iraţional că Greg ar fi putut fi încă acasă, cu prietenii lui enervanţi.

— Despre ce vrei să vorbim? întrebă Shirley speriată, strângând puternic pachetul cu morcovi.

— Hai să mergem, zise Tony apucând-o de braţ. Putem discuta acasă la maică-ta.

O conduse la maşina lui ţinând-o cu atâta forţă de umăr, încât fetei îi era imposibil să se opună.

Shirley se uită înapoi la mama ei, care-i făcu semn că o va urma, dar niciuna din ele nu putea şti dacă va reuşi s-o facă la timp. În secunda în care autovehiculul porni, Audrey îşi aruncă borseta cu bani spre vânzătorul de ciuperci şi fugi cât putu de repede la pub, unde spera să convingă pe cineva s-o ducă cu maşina. Dacă nu, trebuia să

alerge pe străzi, mânată de frica pentru ce ar fi putut păţi fiica ei în mâinile acelui ticălos.

Tony fu nevoit să ridice piciorul de pe podeaua bucătăriei lui Audrey ca să treacă peste un maldăr de pungi de gunoi şi de haine murdare. Scândura de călcat era plină de haine şifonate, pe masă tronau mai multe generaţii de mic-dejunuri, iar în chiuvetă şi pe lângă ea, un munte de farfurii, tacâmuri şi cratiţe murdare aşteptau stoic apa şi detergentul. Era de-a dreptul dezgustător.

— Greg, eşti pe aici? strigă fata. Vreau să vorbim despre maşină!

Nu se auzi niciun răspuns.

Mafiotul îşi scoase haina din caşmir, o împături cu grijă şi-o puse pe scândura de călcat.

— Suntem numai noi doi, mârâi el ameninţător.

Trase două scaune la măsuţa din bucătărie, se aşeză pe unul din ele şi îi făcu semn spre celălalt.

Shirley tremura. Ea nu era vicleană, ca Linda. Era teribil de speriată şi ştia că nu-şi putea ascunde starea.

— O să fac nişte cafea, spuse, gândindu-se că ar fi făcut orice ca să stea departe de el.

Lui Tony îi rămăsese gândul la ea încă de la prima lor întâlnire, cu cinci ani în urmă, pe când era încă o adolescentă. Nu înţelesese niciodată de ce se măritase cu berbecul acela de Terry. O văzuse într-o noapte la club, numai bună de cules şi de ronţăit, deşi probabil că nu avea mai mult de şaisprezece ani. Îşi încrucişă picioarele, gândindu-se excitat la ce i-ar fi putut face.

Shirley, care nu-şi putea stăpâni tremuratul, deschise frigiderul şi luă laptele. O urmări cum îşi înclina gâtul delicat ca să miroasă gura sticlei.

— O să bem cafea neagră, spuse ea punând recipientul la loc cu o mutră îngreţoşată.

Tony nu zise nimic, mulţumindu-se s-o privească. Fiecare gest pe care-l făcea era încărcat de senzualitate; cu cât era mai speriată, cu atât devenea mai sexy şi-l excita mai tare. Cum fata trebui să se strecoare pe lângă el

ca să ajungă la punga de cafea, profită ca s-o apuce brusc şi s-o tragă în poala lui. Se aşeză rămânând perfect ţeapănă, cu spatele drept, în timp ce el îi mirosea ceafa. Lămâiţă. Îi atinse pielea curată şi rece şi observă cum o străbătu un fior când îi simţi degetele coborând şi urcând. Încurajat de aceste reacţii, Tony începu să-i desfacă nasturii bluzei.

— Ştii cât de frumoasă eşti. Îţi place să-i înnebuneşti pe bărbaţi?

— Nu. Nu ştiu... nu fac nimic intenţionat. Încercă să-l oprească împingându-i labele cercetătoare la o parte, dar el o apucă de încheietură şi cu mâna cealaltă reuşi să-i mai desfacă un nasture. Îi dădu drumul şi încercă să-i vâre o mână în sân, dar Shirley profită ca să sară ca din puşcă.

Tony începu să râdă, amuzat s-o vadă cum se chinuia să toarne apa peste cafea şi să-şi încheie bluza în acelaşi timp. Mâinile îi tremurau necontrolat. Îşi aprinse tacticos o ţigară, se ridică şi se lipi de ea pe la spate, apoi îi luă fierbătorul din mână şi turnă apa clocotită în ceşti. Tânăra încercă să scape, dar bărbatul o blocă prinzând-o de şolduri cu cealaltă mână.

— Ce-ar fi să stăm de vorbă acum?

— Dacă vrei, îi răspunse Shirley pe o voce pierdută.

— Ce ştii despre registrele lui Harry Rawlins?

Fata scutură din cap.

— Terry le-a pomenit vreodată?

— Nu, niciodată. Nu ştiu nimic despre ele. Adică, nici măcar nu ştiu ce sunt.

Tony trase puternic din ţigară şi expiră fumul. Braţul lui puternic încă o ţinea strâns de mijloc. Fumul îi înţepă ochii lui Shirley, aşa cum păţea întotdeauna, dar acum era atât de speriată, că nici nu-şi dădu seama. Mafiotul o trase mai aproape şi-şi împinse bazinul în fesele ei. Putea simţi cât de excitat era. Urma să fie violată, era tot mai convinsă. Tony lăsă jos fierbătorul electric şi-şi vârî mâna în decolteul ei, apucându-i un sân.

— Splendid!

— Ce vrei? îl întrebă Shirley, străduindu-se zadarnic să

se oprească din tremurat.

— Toate la timpul lor, îi răspunse el continuând s-o pipăie. Foarte frumos, tare şi delicat în acelaşi timp. Frica ei animalică îi cam strica dispoziţia amoroasă, aşa că adăugă: Relaxează-te, te rog. Nu vreau să-ţi fac rău. Nu trebuie decât să-mi spui tot ce ştii despre registrele acelea, iubito. Atât şi nimic mai mult.

— Nu ştiu...

Fără a o lăsa să-şi termine propoziţia, Tony îi blocă mâinile strâns pe lângă corp, scoase ţigara din gură şi o apropie de sânul ei. Putea simţi căldura tutunului incandescent.

— Ah, nu! Dumnezeule, te rog, nu fă asta! ţipă ea.

— Mai participi la concursurile de frumuseţe? Pun pariu că nu te-ar atinge nici cu o prăjină dacă ai apărea cu ditamai cicatricea pe piept, nu-i aşa? Nemernici ipocriţi. Dar eu tot te-aş atinge peste tot, Shirl, nu-ţi fie teamă. Acum, fii fată bună şi spune-mi unde sunt nenorocitele acelea de registre.

— Nu ştiu, Tony! Îţi jur că nu ştiu!

Bărbatul apropie ţigara de pielea ei perfectă. Shirley reuşi cumva să-şi elibereze o mână şi-l lovi, făcându-l să o scape pe jos.

— Curvă proastă! strigă el trăgându-i un dos de palmă peste gură.

Fata se prăbuşi pe jos. Îi spărsese buza, şi un firicel de sânge i se scurgea pe pielea palidă. Tony o apucă de păr, îşi desfăcu şliţul şi o forţă cu faţa înspre sexul lui.

Greg nu fusese niciodată un tip punctual, dar măcar o dată reuşi să ajungă la momentul potrivit. Uşa bucătăriei se deschise larg şi tânărul apăru în toată splendoarea ţinutei lui de punker, cu geacă de piele, inele, piercinguri şi părul vopsit în roz şi galben-pai. În spate se iţeau tovarăşii lui, Arch, cu o coafură mohawk şi un tricou cu model de leopard, şi Fruity Tooty, care umbla ras în cap şi cu un machiaj negru exagerat la ochi, asortat cu raglanul de piele. Cei trei arătau ca personajele dintr-un film de groază de serie B. În primul moment, văzându-l pe Tony

cum se încheia calm la pantaloni, Greg crezu că nimerise într-un moment de intimitate. Era pe punctul să iasă jenat, dar sângele de la gura surorii lui şi privirea ei terifiată îl determinară să rămână pe poziţie.

— Eşti bine, surioară? întrebă, la fel de speriat ca ea. Auzise de ce era în stare Tony Fisher.

În mod normal, prietenii lui erau complet inutili, dar Fruity Tooty, văzând-o pe Shirley bătută – şi necunoscându-l pe mafiot –, făcu galant un pas în faţă. Greg îl opri clătinând din cap. Ar fi fost o idee proastă. Nu era deloc sigur că toţi trei ar fi reuşit să-i facă faţă dacă se ajungea la pumni.

Tony pufni în râs, îşi trase pe umeri paltonul de caşmir şi se îndreptă spre ei, oprindu-se în faţa lui Fruity Tooty.

— Am o bună memorie a chipurilor, îl ameninţă bătându-l superior pe obraz, după care ieşi.

Fruity şi Arch habar n-aveau din ce scăpaseră. Greg se aşeză lângă sora lui şi o luă în braţe, ceea ce nu mai făcuse de ani de zile. Tremura toată şi-şi strângea disperată bluza, încercând să se acopere. O ţinu în braţe până se mai calmă şi se opri din plâns, apoi o ridică de jos şi o conduse în dormitorul ei. Chiar în acel moment, mama lor dădu buzna pe uşă în micul apartament. Audrey era transpirată ca un porc şi roşie ca sfecla, căci alergase într-un suflet până acasă. Când o văzu, Shirley izbucni din nou în lacrimi. Mama ei o luă în braţe şi începu să-şi mângâie consolator fetiţa. O buză spartă nu însemna nimic faţă de ceea ce ar fi putut păţi.

— Greg, rezolvă problema cu maşina surorii tale. Acum!

Cei trei băieţi ieşiră în tăcere, iar Audrey şi Shirley se aşezară pe canapeaua din salon.

— Cum ai ajuns să ai de-a face cu fraţii Fisher, iubita mea? Eu îi cunosc de multă vreme, vezi tu, şi nu-s deloc cumsecade. Chiar deloc. Fără să răspundă, tânăra clătină din cap şi-şi afundă chipul la pieptul lui Audrey, cu ochii închişi şi un deget apăsat pe buza umflată. Sunt mama ta, dar nu te pot ajuta dacă nu-mi spui adevărul, insistă femeia mai în vârstă.

— A venit să-mi facă curte, dar mie nu-mi place deloc de el! Când l-am împins la o parte, şi-a ieşit din fire şi m-a trosnit pentru că n-am acceptat să-i dau ce voia.

— Eşti sigură că e doar atât? Am observat că ai dat de bani în ultima vreme...

— Sincer, asta este totul. Cât despre bani, ţi-am mai spus, am găsit o valiză plină prin lucrurile lui Terry.

Nu se pricepuse niciodată să mintă, iar utilizarea cuvântului „sincer” era cel mai bun indiciu că nu spunea adevărul. Shirley se ridică şi se duse la baie, unde îşi dădu cu apă rece pe faţă, inspiră şi expiră adânc de câteva ori şi-şi admiră buza crăpată în oglindă. Reflexia îi mai arătă ceva, o putere pe care n-o observase anterior, nu în ochii ei, în orice caz. O văzuse în privirea lui Terry atunci când o minţea asupra activităţilor lui ca s-o protejeze. Era exact ceea ce făcea pentru mama ei acum.

Audrey nu trebuia să afle că banii proveneau de la Dolly Rawlins şi cu niciun chip nu trebuia să ştie despre planurile lor de a jefui un transport de bani. Suna atât de absurd, încât nici ea nu se obişnuise cu gândul. Cu toate acestea, îi era foarte clar că trebuia s-o avertizeze rapid pe Dolly în privinţa lui Tony Fisher. Dacă nu obţinuse ceea ce dorea de la ea, avea să încerce cu celelalte văduve, fără nicio îndoială.

Linda fusese obligată să se prezinte la sala de jocuri mai devreme decât de obicei, pe motiv că întârziase în noaptea precedentă. Probabil că Charlie o turnase, căci şeful n-ar fi avut de unde să afle din altă parte. Dumnezeule, cât şi-ar fi dorit să le poată spune să-şi bage undeva slujba aia nenorocită! Când ajunse, colegul ei se învârtea prin faţa intrării, uitându-se intrigat la ambulanţa şi la maşinile de poliţie parcate în dreptul aleii ce ducea la intrarea din spate a pubului cu tematică sportivă.

— Ce păcat că n-ai ajuns mai devreme, o întâmpină Charlie surescitat, cu ochii la echipele în uniforme care lucrau de zor pe alee.

— Cum poţi să spui asta? Chiar am ajuns mai devreme!

— Nu, nu pentru tura ta la casă. Vreau să spun că ai pierdut tot spectacolul cu sirene şi girofaruri.

— Nu mă interesează problemele altora, îi răspunse ea îndreptându-se către ghereta casieriei.

— Dar Tony Fisher te interesează? A trecut pe aici şi a întrebat de tine.

— Când? întrebă Linda încercând să-şi mascheze emoţia din glas.

— Imediat după ce-ai plecat noaptea trecută.

— Ce-a zis? se interesă ea pe acelaşi ton de conversaţie banală.

Charlie era complet absent, pasionat de scena străzii.

— Nu ţi-am zis? A întrebat dacă erai pe aici.

— Şi ce i-ai răspuns?

— Păi, ce puteam să-i răspund? Că nu, pentru că nu erai. I-aş fi spus acelaşi lucru şi dacă erai. Îţi dai seama, nenorocitul de Tony Fisher! Ce se întâmplă, ce vrea?

— Mă place. Poţi să te superi pe el?

Se îndepărtă înainte ca omul să mai poată comenta ceva.

În gheretă scoase toţi banii mărunţi şi începu să-i numere ca să-i pună în săculeţii speciali, dar nu reuşea decât să-i aşeze în teancuri de aceeaşi valoare. Când Charlie intră ca să anunţe că traversa ca să vadă mai îndeaproape ce se petrecea în capătul aleii, se sperie atât de tare, încât trânti toate monedele pe jos.

Trecuseră zece minute, şi Charlie tot nu apăruse. Linda se gândi că se oprise la o bere, însă chiar atunci îl văzu intrând în fugă şi îndreptându-se spre ea. Era pentru prima dacă când îl vedea fugind, cu piciorul acela betegit din copilărie.

— Boxer... e Boxer Davis! strigă el încercând să-şi recapete respiraţia. Cineva i-a făcut felul rău de tot amărâtului. Arată ca o friptură în sânge. N-am văzut în viaţa mea atâta sânge, pe pereţi, pe jos, peste tot... L-au găsit în spatele barului, pe un morman de gunoaie, ţeapăn ca o scândură. Tipul de pe ambulanţă i-a zis gaborului că probabil zăcea acolo de vreo douăzeci şi patru de ore.

Respiraţia grea a lui Charlie aburea peretele de sticlă

groasă al casieriei. Linda nu reuşi să spună nimic. Rămase cu gura căscată şi ochii pironiţi în zare. Cuprinsă de o răceală stranie, simţea cum sângele îi părăsea extremităţile.

— Boxer? Eşti sigur?

În aceeaşi clipă îşi dădu seama că nu era nevoie să întrebe. Charlie era un profesionist al bârfelor.

— Sigur că-s sigur. L-am văzut mai încolo, pe stradă, noaptea trecută. Mânca *fish and chips.* M-am gândit că era în bani, pentru că avea un costum elegant şi...

Charlie se opri brusc, încordat.

— Ce e? Şi ce, omule, spune-mi!

— A întrebat de tine.

— Ce-a zis?

— Nimic deosebit, doar m-a întrebat dacă tu eşti văduva răposatului Joe Pirelli.

Fără niciun alt cuvânt, Linda ieşi din casierie şi o luă spre ieşire. Rămase lângă mulţimea de gură-cască, cu ochii la ambulanţa parcată în drum. Oamenii din jurul ei lansau diverse ipoteze. Poate că tipul se certase cu vreun peşte sau, mai rău, cu un dealer de droguri. Poate că se culcase cu nevasta cui nu trebuia sau poate că nimerise în locul greşit la un moment nepotrivit. Numai prostii. Charlie apăru lângă ea.

— De ce te-ar căuta şi Boxer Davis şi Tony Fisher în aceeaşi zi? Sper că n-ai intrat în combinaţii cu nişte indivizi de teapa lor.

— De teapa lor? Să nu-mi ţii tu mie lecţii despre ei, îl repezi Linda. Ştia că se purta urât cu el fără niciun motiv, dar trebuia să-şi verse nervii pe cineva. Eu mă întorc la treabă. Tu n-ai decât să stai aici şi să caşti gura cât pofteşti, bucurându-te de nenorocirea altuia. Că nu te văd doborât de tristeţe că Boxer a dat colţul.

— Nu-i mort, bombăni bărbatul în spatele ei.

— *Ce?* exclamă Linda întorcându-se către el.

— Nu-i mort. Arată ca o friptură în sânge, dar trăieşte.

Înapoi în ghereta casieriei, femeia simţi că o lua cu leşin. Că Tony Fisher o căutase era grav, dar să întrebe şi Boxer

Davis de ea, în aceeaşi noapte, era deja prea mult. Iar acum, fostul sportiv se lupta pentru viaţa lui pe acea uliţă infestată de gândaci şi de şobolani. Linda era complet şocată – n-avea cu cine să stea de vorbă, nu aici, în orice caz. Voia să ia legătura cu Dolly, cu Bella şi cu Shirley. Trebuia să le avertizeze despre... despre ce? Nu-şi putea explica în niciun fel cele întâmplate, dar nu se simţise niciodată atât de vulnerabilă, de expusă pericolului. Rămase aşa o bună bucată de vreme, gândindu-se la ce avea de făcut. Toate răspunsurile se îndreptau către Bella. Fără îndoială, Bella ştia cum trebuiau să procedeze. Până la urmă, îşi reveni.

— Ţine-mi locul, Charlie, te rog! strigă ea aruncându-şi haina pe umeri şi strecurându-şi cu îndemânare braţele prin mâneci.

— Nu, nu poţi pleca! Abia ţi-ai început tura, îi aminti bărbatul pe când trecea în viteză pe lângă el.

Se opri. Nici nu-i trecea prin cap să-i explice în detaliu ce se întâmpla, dar trebuia să-l convingă s-o acopere. Dolly le spusese de la început că trebuiau să-şi vadă de treabă ca de obicei, pentru a nu da de bănuit. Capul ei vâjâia de bănuieli ameninţătoare, şi avea nevoie ca Charlie să fie de partea ei.

— Te rog, nu fi rău, întotdeauna ne-am acoperit unul pe celălalt.

— Nu-i adevărat. *Eu* ţi-am ţinut locul tot timpul. Eu n-am nevoie de ajutorul tău, pentru că eu îmi fac treaba conştiincios.

Părea un elev de şcoală primară supărat că fata pe care o plăcea nu-l băga în seamă.

— Ascultă-mă, vorbesc foarte serios... chiar trebuie să plec. Nu-ţi pot spune de ce, dar o să mă revanşez cumva. Pe cuvântul meu! promise ea încercând să zâmbească.

— Dacă pleci, te dau în gât şi-o să ajungi direct la şomaj, se ţinu tare Charlie.

— De ce te porţi aşa?

— Pentru că, în afară de mormanul de carne de pe alee, se pare că sunt cel mai trist nenorocit din cartier! Iar

nenorociţii trişti fac nenorociri atunci când sunt trataţi de colegii lor ca nişte cârpe!

— Ştii ceva, amice? La dracu’ cu sentimentele tale şi la dracu’ cu slujba asta! Am plecat.

Charlie o urmări în timp ce se îndepărta cu paşi mari. Concomitent, uşile ambulanţei se trântiră cu zgomot, iar vehiculul începu să-şi croiască cu greutate drum prin mulţimea care nu se dădea la o parte în ciuda sirenei şi a luminilor pornite.

Albă ca varul, Linda se învârtea prin camera de machiaj, aşteptând ca Bella să coboare de pe scenă.

Imediat ce-o văzu intrând, dădu drumul unui şuvoi de vorbe.

— Boxer a fost aproape omorât în bătaie. M-a căutat la sala de jocuri, la fel şi Tony Fisher şi...

— Calmează-te, draga mea, că aşa nu înţeleg nimic. Ia-o de la început.

Trase adânc aer în piept şi încercă să prezinte lucrurile aşa cum se întâmplaseră.

— E probabil o consecinţă a faptului că Linda i-a spus lui Boxer că Harry trăieşte. Ce părere ai? o întrebă când negresa păru să priceapă gravitatea situaţiei.

— Cred că totul se duce de râpă şi că fraţii Fisher sunt speriaţi.

— Ei sunt speriaţi? La naiba, Bella. Eu fac pe mine de frică. Dolly trebuie să rezolve cumva mizeria asta. Gândeşte-te! Dacă i-a făcut felul lui Boxer Davis, ce ne-ar putea face Tony nouă?

— Ştim sigur că el este autorul? insistă Bella, încercând să fie raţională pentru amândouă.

Linda ajunsese la concluzia asta pentru că amândoi bărbaţii o căutaseră la slujbă în seara respectivă, ceea ce era, fără îndoială, un motiv serios de îngrijorare pentru ea.

— O să sun la mănăstire să las un mesaj pentru Dolly, zise Bella ştergându-şi sudoarea de pe frunte şi îmbrăcându-se. Ai pe cineva care să stea cu tine peste noapte? Cum faţa Lindei fu străbătută de un zâmbet

poznaş, spuse râzând: Bine, sună-l şi spune-i să vină să te culeagă de aici. Ştim ceva despre Shirley?

Zâmbetul Lindei se şterse la fel de repede cum apăruse. Nu se gândise la eventualitatea ca mafiotul s-o fi căutat şi pe ea.

— Sună-ţi prietenul. Eu mă voi ocupa de celelalte două. Nu-ţi fă griji. Încearcă să te relaxezi. Totul va fi bine.

În fotoliul ei distrus, Dolly bea brandy şi trecea prin notiţele pe care şi le făcuse mai înainte la bancă. Pe măsuţa din faţa ei se aflau trei plicuri cu bani, iar Wolf îi stătea tolănit în poală, ca de obicei. Nu găsise nimic despre Bill Grant în registrele lui Harry. Nici măcar ceva despre vreun William sau o prescurtare, de tipul BG. Se gândi dacă nu cumva omul care le vizitase la ascunzătoare se prezentase sub un nume fals. Trebuia să-l întrebe pe Boxer. Dacă ştia ceva, nu-i era greu să scoată de la el adevărul.

Sunetul neaşteptat al telefonului o puse în alertă. Nimeni nu o căuta la o oră atât de târzie. Era sora Amelia de la mănăstire.

— Am un mesaj pentru dumneavoastră din partea doamnei O’Reilly. Este legat de un prieten comun, domnul Fisher. Doamna O’Reilly spune că este urgent să vă prezentaţi la locul ei de muncă.

Călugăriţa nu părea deloc surprinsă să lucreze ca intermediar.

Dolly îi mulţumi şi puse capăt convorbirii păstrându-şi sângele rece. Dădu restul de brandy pe gât şi aruncă o privire printre perdele. Locul de parcare unde stăteau de obicei poliţiştii era liber. Nu văzu nimic suspect pe stradă. Totuşi, era nevoită să se deplaseze cu cea mai mare prudenţă, în cazul în care poliţia îşi schimbase tactica.

Clubul unde lucra Bella era întunecos şi mirosea a fum, bere stătută şi transpiraţie. Toţi ochii erau lipiţi de scenă, aşa că nimeni nu-i remarcă intrarea. Rămase în spate, urmărind evoluţia unei fete de vreo douăzeci de ani care încerca să cânte. Comentariile obscene ale bărbaţilor din

jur îi făcură greaţă, dar cel mai puternic o impresionară încercările lor de a întrerupe spectacolul. Tânăra se străduia să-şi scoată sutienul şi să rămână în picioare pe tocurile de zece centimetri, în timp ce publicul urla la ea de parcă ar fi fost o bucată de carne nesimţitoare. În sfârşit, îşi termină numărul sub o ploaie de înjurături şi de râsete.

Dolly încercă să-şi facă drum mai aproape de scenă, însă tocurile i se afundau în covorul îmbibat de bere, iar bărbaţii, crezând că aveau de-a face cu un client care voia să vadă mai bine, o împingeau cu coatele şi cu şoldurile. Îşi strânse poşeta în braţe şi încercă să se facă cât mai mică posibil. Ideea de a atinge sau de a fi atinsă de asemenea bestii cu chip uman îi repugna profund. Unii dintre ei chiar îşi ţineau mâinile în partea din faţă a pantalonilor.

Publicul aplaudă zgomotos când începu următoarea melodie, apoi se aşternu o tăcere cvasireligioasă. Dolly reuşi să găsească, în sfârşit, un colţişor de unde putea zări scena. Bella se deplasa deja pe podium, trupul ei uns cu uleiuri aromatice mişcându-se cu graţia unei pantere. Era îmbrăcată într-o fustă mini de piele, un sutien negru şi cizme înalte, tot negre. În mâna dreaptă avea un bici lung pe care îl mai trosnea din când în când deasupra capului. Transmitea prin toţi porii forţă şi senzualitate sălbatică, sfidându-i din ochi pe bărbaţii cu totul căzuţi sub vraja ei.

Dolly era fascinată şi ea, dar din motive diferite. „E atât de puternică”, îşi spuse. Recunoscu o forţă similară cu a ei: ceva ascuns, aproape masculin, care-i permitea să controleze bărbaţi slabi, de tipul lui Boxer Davis. Dar puterea Bellei mergea chiar mai departe decât a ei. Toţi beţivii din jur o urmăreau hipnotizaţi, neîndrăznind să înjure sau să glumească, aşa cum făcuseră cu fata dinainte. În acel moment îşi dădu seama că era exact persoana potrivită pentru a îndeplini rolul celui de-al patrulea om din echipă. În timp ce audienţa şi-o imagina în pielea goală, Dolly o vedea îmbrăcată într-un combinezon închis, cu o mască de schi şi o puşcă cu repetiţie în mână, în locul biciului. „Agenţii care păzesc banii o să leşine de

frică”, se gândi ea satisfăcută.

Pe măsură ce numărul avansa, fu surprinsă să vadă că Bella îşi dădea jos sutienul şi fusta, rămânând într-o pereche de chiloţei cu şnur ce nu ascundeau nimic. Păstrându-şi cizmele, cu un rânjet lasciv pe buze, începu să-şi rotească pelvisul prin faţa bărbaţilor care parcă intraseră în delir. Urletele şi fluierăturile o asurzeau pe Dolly, care strânse şi mai tare poşeta în mâini. „Într-o lună sau două n-o să mai ai nevoie să te umileşti aşa”, îi promise în sinea ei.

Când numărul luă sfârşit, publicul se îndreptă însetat către bar, iar Dolly profită ca să se apropie de scenă.

— Bella! strigă, încercând să acopere tămbălăul din jur.

Dansatoarea, încă despuiată până la brâu, se postă în faţa văduvei cu mâinile înfipte în şolduri.

— Avem probleme serioase. Tony Fisher a dezgropat securea războiului şi e pe urmele noastre. Aseară a întrebat de Linda, la sala de jocuri unde lucrează. Nu era acolo, slavă Domnului, iar acum e acasă la ea, cu un tip. Am încercat să dau de Shirley, dar nu răspunde nimeni. Mai e şi chestia cu Boxer. Crezi că are legătură cu fraţii?

— Ce-i cu Boxer? întrebă Dolly la întâmplare, căci nu înţelegea mare lucru.

— Credeam că ai aflat, îi răspunse Bella în timp ce-şi punea sutienul. Omul a fost găsit noaptea trecută pe o alee, mai mult mort decât viu. A fost bătut fără milă, se pare. Zdrobit, nu altceva... Linda spune că arăta înfiorător.

Chiar atunci un tip beat se împinse în spatele lui Dolly, care-l îmbrânci la rândul ei spre uşa de la toaleta bărbaţilor. Se întoarse spre interlocutoarea ei.

— I-am spus lui Boxer să plece din oraş! l-am dat şi bani şi i-am indicat unde să se ascundă. Nu mă pot ocupa de toate şi nu sunt răspunzătoare pentru ce-a păţit.

— Nimeni nu te acuză de nimic, dar chiar tu ne-ai povestit că i-ai dat hainele bărbatului tău, i-ai dat banii cu care să se îmbete şi i-ai spus că Harry ar fi în viaţă, ştiind foarte bine că omul e incapabil să-şi ţină gura.

Chiar şi în lenjeria ei de piele, Bella era greu de

înfruntat.

— Cine este cu Linda? întrebă Dolly, alegând să nu răspundă atacului.

— Nu mi-a spus şi n-am întrebat-o, dar măcar nu-i singură. Nu ştiu nimic despre Shirley fiindcă nu răspunde la telefon.

— O să încerc şi eu să dau de ea. Tu eşti în regulă?

Îşi dădu seama că întrebarea ei n-avea sens din momentul în care deschise gura.

— Sunt sigură c-o să apară mâine, la întâlnire, spuse Bella evitându-i întrebarea. Dar trebuie să discutăm serios despre povestea asta. Nu-mi place ce se întâmplă şi aş vrea să găsim o soluţie înainte ca una dintre noi să păţească ceva urât.

— Ascultă-mă, nu tratez deloc cu lejeritate ce-a încasat Boxer sau interesul lui Tony pentru noi. Crede-mă că principala mea prioritate este siguranţa voastră. A tuturor. Vom discuta, dar trebuie să vedem ce facem cu Linda şi cu Shirley, care nu sunt ca mine sau ca tine. Mâine, să ne concentrăm pe treaba noastră, să nu ne lăsăm distrase de fraţii Fisher sau de un beţivan care, după toate probabilităţile, a urinat pe pantofii cui nu trebuia.

— Sper că nu crezi asta cu adevărat, Dolly Rawlins, aşa cum nimeni nu ar crede-o, îi răspunse Bella cu un zâmbet.

Începu să-şi croiască drum spre ieşirea din club, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Se luptă printre trupurile transpirate şi prin mirosul greu de fum şi de bere, disperată să ajungă la aer proaspăt. Afară, se lipi de un zid şi se strădui să se calmeze. Trebuia să-şi revină. Trebuia să-şi ţină nervii sub control. Bella avea dreptate în ce-l privea pe Boxer; ştia că bătaia pe care o încasase avea legătură cu minciunile pe care i le spusese ea despre Harry. Ştia că era vina ei. Deşi îi părea rău, durerea era suportabilă. Îi dăduse o şansă. Nu era lipsită de inimă, însă pentru ea celelalte văduve erau mult mai importante, ca şi misiunea pe care le-o trasase. Îşi promise să spună, totuşi, o mică rugăciune pentru Boxer Davis imediat ce ajungea

acasă.

16

Resnick stătea şi fuma pe coridorul secţiei de terapie intensivă, chiar sub semnul cu fumatul interzis. Adusese cu el o scrumieră din camera de aşteptare destinată rudelor. Nu-i plăcea să se afle în preajma suferinţei umane, dar avea nevoie de răspunsuri, şi liniştea de pe culoar îl ajuta să se concentreze. Mai devreme fusese la garsoniera lui Boxer, unde proprietara îi spusese că în ajun plecase cu un prieten şi nu se mai întorsese. Nu fusese capabilă să-l descrie pe străin sau, mai bine zis, nu dorise: „Nu vreau să am probleme”, îi tot repetase.

Imediat ce plecaseră auzise prin radio că Boxer fusese găsit inconştient, probabil bătut, pe o alee din Soho. În loc să se repeadă la locul faptei, Resnick îl târâse pe Fuller înapoi, gata s-o interogheze pe proprietară, cu sau fără voia ei. La sosire descoperiseră că uşa fusese forţată şi că Fran zăcea pe spate, ca o balenă eşuată, cu faţa umflată de lovituri şi nasul şi arcada sparte.

— Nu mai da, nu mai da! ţipase speriată când îi auzise intrând. Nu ştiu unde a plecat Boxer, îţi jur. Te rog, nu mă mai lovi. Îi luă câteva minute bune să se concentreze şi să-i recunoască.

— Eşti în siguranţă. Am fost aici mai devreme, îţi aminteşti? Nu încerca să te ridici. Ambulanţa e pe drum.

Fran se calmase, însă refuzase cu îndărătnicie să admită că văzuse chipul agresorului care o maltratase în aşa hal, iar Resnick nu-i spusese că viaţa lui Boxer atârna de un fir de păr.

Orele treceau, dar coridorul secţiei de terapie intensivă rămânea la fel de pustiu. Deşi fostul sportiv nu se trezise, poliţistul nu se putea hotărî să plece. Era sigur că bărbatul reprezenta cheia întregului caz. Capul îi vâjâia de întrebări. De ce încercase Boxer să plece din oraş? Era speriat? Altcineva era speriat şi-i ceruse să dispară? Cu cine plecase de bunăvoie de acasă noaptea trecută? Un lucru era limpede: bărbatul care o bătuse pe Fran nu ştia

că cineva încercase deja să-i facă de petrecanie uriaşului, aşadar nu putea fi aceeaşi persoană care-l condusese în capcană. Erau doi bărbaţi care, dintr-un motiv sau altul, îl căutau pe Boxer. De ce?

Resnick îşi aminti de discuţia pe care o avusese cu Dinte Verde. Insistase că Boxer cheltuia fără să se ascundă şi făcea paradă cu hainele lui Harry Rawlins. Mai lăsase să se înţeleagă că registrele spărgătorului ar fi fost disponibile pentru cine oferea mai mult. Strânse ochii şi oftă de frustrare. Simţea că era la un pas de a scoate totul la iveală, dar, încă o dată, era pe punctul de a pierde singura persoană care i-ar fi putut oferi cazul pe tavă. Mai întâi, Len Gulliver murise înainte să ajungă la el, iar acum Boxer Davis părea gata să-i facă aceeaşi figură. Care ar fi fost şansele ca Harry Rawlins să mai fie în viaţă? Numai ideea îi făcea sângele să-i fiarbă în vene. Oricum ar fi fost, trebuia să scoată de la bietul Boxer tot ce putea, înainte ca doctorii să decidă că nu mai avea rost să se chinuie cu el şi să elibereze patul pentru altcineva.

După încă un pachet de ţigări şi opt pahare de carton cu cafea, Resnick era tot în fotoliu, pe culoar, cu pălăria trasă pe frunte. Un doctor îl scutură uşor de umăr. Era ora şase seara. Se înţeleseră imediat din priviri, Boxer Davis îşi dăduse ultima suflare, aşa că plecă. Un omuleţ scund şi îndesat, cu umerii căzuţi, lăsând în urma lui un teanc de pahare strivite, un nor de fum şi un miros uşor de transpiraţie. Doctorul îl urmări cu privirea, mirându-se cumva că încă mai umbla după orele pe care le petrecuse acolo fără mâncare, dar cu un aport înfricoşător de cafeină şi nicotină. Spera că inspectorul se va duce acasă, să facă o baie şi să tragă un pui de somn, dar nu-şi făcea iluzii.

Înapoi la secţie, Resnick se prăbuşi în biroul lui şi devoră o jumătate de plăcintă cu carne de porc, aruncând restul la coş. Deschise încă un pachet de ţigări, aprinse una şi se apucă să parcurgă rapoartele de filaj. Observă iritat că nu mai fuseseră actualizate din ajun. Avea să le tragă o săpuneală straşnică oamenilor lui a doua zi, îndată

ce se prezentau la muncă. Nu se putea lăsa descurajat de neglijenţă. Echipa avea ordine stricte să cutreiere străzile căutând informaţii, ceea ce însemna că weekendul tocmai fusese anulat pentru toată lumea. Ştia că decizia nu va fi bine primită, dar îşi luase şi el porţia de muncă de teren, aşa că nu-i păsa câtuşi de puţin de sentimentele subordonaţilor. Dacă nu-i dădea ceva rapid superiorului său, putea să-şi ia adio de la caz şi de la promovare. Trebuia să închidă ancheta fără greş, mai ales după ce reuşise să rateze întâlnirea cu Saunders.

Râgâi, simţind gustul de plăcintă cu carne de porc în gură, şi trase puternic din ţigară. Îşi dădu seama că singurul martor care-i mai rămăsese era Fran, proprietara garsonierei unde locuise Boxer. Era însă atât de speriată, încât se îndoia foarte tare că va obţine identitatea celui care-i făcuse faţa varză. Trebuia să continue fără ea. Pe de altă parte, Boxer era mort, ceea ce transforma ancheta într-un caz de omucidere, situaţie în care teama nu mai era o scuză valabilă. Avea s-o ducă pe Fran la secţie imediat ce ieşea din spital şi intenţiona să-i pună sub nas toate portretele infractorilor apropiaţi de fraţii Fisher şi de Harry Rawlins, până îl identifica pe cel care o bătuse şi-i sluţise chipul pe viaţă.

Deschise o sticlă de scotch şi-şi turnă o porţie sănătoasă în cana de cafea murdară de pe birou, observând o pată verde de mucegai ce plutea pe amestecul rezultat. Se strâmbă şi încercă s-o pescuiască cu degetul în timp ce trecea din nou în revistă detaliile cazului. Mintea i se întorcea obsesiv la cel de-al patrulea participant la tentativa de jaf, la bărbatul care plecase liniştit de la locul exploziei. Până la urmă, abandonând vânătoarea petei de mucegai, alese o cană ceva mai curată şi-şi turnă o altă porţie de băutură. Începu să soarbă încetişor, cu ochii pironiţi asupra fotografiilor complicilor cunoscuţi ai lui Harry Rawlins, pe care le lipise pe un perete.

— Unul dintre voi e omul pe care-l caut, mormăi el. De aia a fost lichidat Boxer, pentru că ştia cine eşti? „Dumnezeule mare, e posibil să fie chiar Harry?”

Resnick era intrigat de bancnotele răspândite prin hogeacul fostului sportiv. Acesta se lăudase că lucra din nou pentru Harry Rawlins, ceea ce ar fi justificat banii, dar de ce nu-i luase nenorocitul care-i scotocise prin cameră şi o bătuse pe Fran? Însemna că, de fapt, căutase cu totul altceva, ceva anume. Oare îşi închipuia că registrele s-ar fi putut afla la Boxer?

Un alt detaliu semnificativ era că persoana cu care Boxer plecase în noaptea în care îşi găsise sfârşitul spălase şi ştersese cu atenţie o ceaşcă ciobită, cea din care băuse, fără îndoială. Era singurul lucru curat din cameră. Aşadar, această persoană misterioasă era cineva cunoscut, cu care lui Boxer îi făcea plăcere să stea la un pahar şi să iasă la cârciumă.

— Nelegiuiţii au anumite motive atunci când devin atenţi la detalii, şopti doar pentru el. Îşi plimbă degetul arătător peste fotografiile lipite pe perete, oprindu-se la cel mai atent dintre toţi infractorii cu care avusese de-a face. Tu ai fost, Harry?

Lui Resnick îi venea greu să creadă că Harry Rawlins ar fi fost partenerul misterios de băutură, agresorul lui Fran sau şoferul care-l lovise pe Boxer şi fugise. Nu era genul lui să se expună în felul acesta. Însă ar fi putut plăti pe cineva... Detaliile crimei indicau un profesionist, iar Rawlins cunoştea mai mulţi.

Luă trei săgeţi de darts de pe birou, ţinti şi aruncă una spre peretele cu fotografii. Micul proiectil ricoşă şi ateriză pe podea. Ţinti din nou şi aruncă mai tare. De această dată, săgeata se înfipse cu un zgomot sec chiar sub mutra lui Terry Miller. Zâmbi, îşi turnă încă o doză de scotch şi o dădu peste cap dintr-odată.

Fuller văzu lumină pe sub uşa biroului inspectorului principal. Cum nimeni nu era prin preajmă, se gândi că ar fi fost o ocazie potrivită ca să-i spună ce părere avea despre anularea zilelor libere de la sfârşit de săptămână. Îşi programase o ieşire romantică cu soţia şi nu avea de gând s-o rateze de dragul carierei nenorocite a lui Resnick.

Încercând să-şi controleze respiraţia, bătu la uşă, hotărât să-i ceară politicos să-l scutească de muncă în weekend.

— Intră!

Tânărul detectiv se strecură în biroul murdar. Resnick se uita atent la fotografiile de pe perete, pregătindu-se să mai arunce o săgeată. O lansă în direcţia lui Fuller.

— Dacă nu ai o veste bună, nu te mai obosi să deschizi gura.

— E vorba de weekend, domnule comandant. Aveam nişte planuri.

— Cu toţii aveam planuri! urlă şeful lovind puternic cu palma în birou.

— Am făcut patruzeci şi opt de ore de muncă de teren, îi aminti Fuller, care se săturase să mai fie tratat ca un sclav.

— Ştiu, cu toţii muncim din greu, dar suntem aproape de recompensă.

— Aşa să fie? Mie mi se pare că batem pasul pe loc.

— Fii atent, zise Resnick ignorându-i remarca. Rawlins a folosit patru oameni la atacul contra furgonului cu bani, corect? Ştim cine sunt trei dintre aceştia. Arătă spre portretele lui Rawlins, Miller şi Pirelli. Cât despre identitatea celui de-al patrulea complice, nu ştiam absolut nimic... până noaptea trecută. Începu să recapituleze plimbându-se prin birou. S-a zvonit că Boxer a dat de bani, iar Dinte Verde a venit cu presupunerea că avea registrele sau că ştia cine le are. Etapa următoare: fostul sportiv ajunge pe o alee, condus de cineva cunoscut, în care avea încredere – o treabă de profesionist. Douăzeci şi patru de ore mai târziu, nu ştim nimic despre aceşti oameni, iar proprietara e prea speriată ca să vorbească. Dar n-o avem decât pe ea. Primul lucru pe care vreau să-l faci este s-o aduci aici, să aflăm cine a bătut-o.

Deşi avea aceeaşi expresie stupidă pe chip, Resnick ştia că subordonatul lui îl ascultase cu atenţie.

— Credeţi că era cel de-al patrulea complice.

— Ai început să pricepi, fiule! Ai început să pricepi!

Resnick se lăsă pe spate în fotoliu, mai luă o săgeată şi o aruncă fără ezitare direct în fruntea lui Harry Rawlins.

Fuller rămase fără replică un moment, cu privirea mutându-se de la fotografie la şeful lui şi înapoi. Grăsanul avea dreptate probabil, însă n-ar fi recunoscut-o nici mort cu glas tare.

— Mergem să bem ceva?

Prin acea tentativă de împăcare, inspectorul principal nu voia să dea de înţeles că făcea cinste, desigur. Singura persoană căreia îi plătise vreodată o halbă de bere era Alice... care ceruse un gin tonic, dar băuse berea, prea jenată ca să mai spună ceva.

— E şapte seara, bombăni Fuller pregătindu-se să iasă din birou.

— Stai! Oboseala nu-i o scuză pentru munca de mântuială. Spune-le tuturor, când apar, să completeze rapoartele de urmărire şi să aducă dosarul la zi.

Fuller trase adânc aer în piept.

— Comisarul-şef Saunders a decis retragerea echipei de filaj de la casa soţilor Rawlins. E unul dintre lucrurile pe care voia să le discute cu dumneavoastră în cursul întâlnirii care n-a mai avut loc.

Văzu cum roşeaţa urca de la gât spre tâmplele şefului său.

— Va fi reluată urmărirea! mârâi Resnick. Ai auzit? Va reîncepe din clipa asta.

Fuller aprobă din cap, prea obosit şi prea scârbit ca să mai protesteze. Ieşi din birou şi închise uşa în urma lui. Inspectorul principal rămase adâncit în gânduri. Dincolo de discuţia pe care tocmai o purtase, avea o mulţime de alte motive de îngrijorare. Ceea ce-l enerva cu adevărat era că nimeni nu-l mai invitase la un pahar de multă vreme. Înainte de apariţia fotografiei aceleia compromiţătoare în presă, nu exista seară să nu fie strigat prieteneşte de colegi atunci când se duceau seara la pub. Acum, nimănui nu-i mai păsa de el, iar situaţia avea să se agraveze după ce se muta în biroul acela de plexiglas, unde toată lumea putea să-l vadă. Şi cum naiba îndrăznise Saunders să anuleze supravegherea în cazul *lui?* Mai mult, cum de niciunul dintre colegi nu-l anunţase de intenţia

comisarului-şef?

Se simţi dintr-odată teribil de singur. Viaţa lui de familie era sterilă, lipsită de sens. Nevasta abia dacă-i mai adresa vreun cuvânt, nici gând să mai facă sex – e adevărat că nici el nu voia neapărat chestia asta. De câteva luni dormea în camera de oaspeţi, pentru că venea acasă şi pleca la cele mai diverse ore, cel puţin aceasta era scuza oficială. În realitate, îi era imposibil să se mai întindă în pat lângă o femeie care ajunsese să-l deteste. Preferase să se ascundă, era mai uşor. Se îndreptă spre uşă târşindu-şi picioarele şi simţi cum oboseala îl ajungea, în sfârşit, din urmă. Merse spre cel mai apropiat restaurant, cu gândul să ia o cină singuratică.

17

Roţile motocicletei tăiau brazde adânci în cărarea nisipoasă, în timp ce conducătorul se bucura de sentimentul libertăţii şi testa la maximum performanţele maşinăriei de sub el. O oprire bruscă, în ac de păr, proiectă un val de nisip şi pietricele pe faleza stâncoasă.

Plaja, aflată mai jos, era minunată. Zeci şi zeci de kilometri de pustietate – exact ce-i recomandase doctorul. Bella îşi scoase casca şi rămase aşezată pe motocicleta lui Cap Soios, admirând peisajul. Proxenetul poreclit astfel tocmai luase o pedeapsă de şase luni pentru trafic de droguri şi o rugase s-o mai pornească din când în când, ca să nu se deterioreze filtrele şi manşoanele. Ar fi trebuit s-o lase să meargă la ralanti câteva minute, dar, la naiba, era o motocicletă fabuloasă, iar Bella ştia că urma să fie confiscată înainte de ieşirea proprietarului din puşcărie, pentru nişte datorii mai vechi. Avea tot dreptul să se bucure de ea până spărgeau uşa recuperatorii.

În aerul proaspăt al dimineţii, îmbrăcată în echipamentul din piele neagră, se aplecă peste ghidon şi acceleră la maximum. Deşi mergea pe motocicletă de ani de zile, era pentru prima dată când ieşea de una singură, ceea ce-i dădea un sentiment îmbătător de libertate.

Ajunse prima la Birling Gap, unde plaja era pustie. Puse vehiculul pe cricuri şi se apropie de marginea micului golf. Marea era la reflux. Zâmbi. Putea să parieze că Dolly luase în considerare orarul mareic. Femeia asta se gândea la toate. Coborî pe cărăruia abruptă, cu trepte uzate din lemn, până la plaja principală. Două bărci vechi putrezeau răsturnate pe-o parte, iar la vreo douăzeci de metri distanţă ruginea o maşină Morris Minor fără roţi, cu scaunele rupte şi invadate de alge. Bella zâmbi din nou la gândul turiştilor neinspiraţi care încercaseră probabil să facă un picnic la malul mării şi fuseseră surprinşi de flux. Şi-i imagină urcând pieptiş cărarea pe care ea tocmai o coborâse, pe când băieţii din împrejurimi pândeau să le

vandalizeze maşina.

Zări porţiunea pe care urmau s-o folosească drept teren de antrenament. Se bucura că Linda nu ajunsese încă, lăsându-i timp să se concentreze şi să facă pregătirile necesare fără a-i împuia capul cu maratonul ei sexual, cu Tony Fisher sau cu bombăneli despre şefa grupului. Începu să culeagă beţe pentru a marca distanţa pe care urmau s-o aibă de parcurs cu banii în spinare. Voia să termine repede, fără întreruperi care ar fi făcut-o să piardă şirul.

Până la sosirea Lindei reuşise să jaloneze frumos aşa-zisul traseu de la furgonul de securitate până la maşina cu care urmau să dispară. Ridică fruntea la auzul frânelor obosite ale vechiului Ford Capri pe pietrişul cornişei şi-i făcu semne cu mâna prietenei sale, care începuse să descarce saci şi pături din portbagaj. Odată ajunsă jos, Linda aruncă un braţ de lucruri pe nisip. Bombănea deja.

— De ce naiba a ales tocmai locul ăsta? Cred că are buba la scufiţă! Cum o să exersăm noi un jaf armat aici, pe plajă?

Vântul rece îi adusese puţină culoare în obrajii altfel cenuşii şi-i flutura violent părul lung, negru. Chipul Lindei era ciudat, cu un nas ca ciocul unei păsări răpitoare, pometţi înalţi şi ochi negri sfredelitori. Putea să treacă la fel de bine drept o femeie banală sau o frumuseţe din specia ascuţită. „Dacă ţine gura închisă, e chiar interesantă”, îşi spuse Bella.

— Am vorbit cu Dolly, începu ea, ignorându-i criticile. E la curent cu Tony Fisher şi Boxer Davis. I-am spus că trebuie să vorbim despre asta înainte de a ne înhăma la repetiţii.

— Ştii ceva despre Shirl? întrebă Linda cu o îngrijorare sinceră.

— Am lăsat-o pe Dolly s-o caute după ce mi-am terminat tura la club. E bine, stai liniştită.

Linda îşi dădu seama cât de bine îi făcea acest optimism simplu. Fusese incapabilă să-i acorde atenţia cuvenită lui Carlos noaptea trecută, aşa că nu făcuseră sex decât o singură dată – mult sub prestaţia obişnuită. Bărbatul

fusese însă extrem de înţelegător şi acceptase s-o ţină în braţe. Era trist că bietul Boxer fusese bătut atât de rău, dar cel puţin nu trebuia să-şi mai facă griji din partea lui. În schimb, Tony Fisher continua să reprezinte o ameninţare serioasă.

— Hei, să vezi ce idee mi-a trăsnit prin cap! Dintr-odată, Linda fugi la grămada de materiale descărcate pe plajă, apoi se întoarse la Bella cu rucsacurile, trei feţe de pernă, două pâlnii mari şi două lopeţi. M-am gândit: De ce să cărăm cărămizile până aici? Umplu o faţă de pernă cu nisip şi o puse într-un rucsac. Vezi, Bel, sub această mutră drăguţă se ascunde o inteligenţă ascuţită!

Apucă o pătură, o puse la unul din capetele parcursului imaginat de prietena ei şi-i fixă fiecare colţ cu câte o grămăjoară de nisip, ca să n-o ia vântul.

— Asta ce mai e?

— Imaginează-ţi că ai în faţă duba de la bancă! Mai târziu, ăsta va fi locul nostru de picnic. Doi iepuri dintr-un foc, nu?

Bella adora această faţetă jucăuşă a personalităţii Lindei. Te puteai distra grozav cu ea dacă o prindeai în toane bune.

Pe drumeagul de pe cornişă apăru maşina lui Shirley, care se opri prudent, fără zgomot. Cele două femei o urmăriră atent pe când cobora panta pe treptele de lemn inegale. Îşi ducea cumpărăturile în pungi cu firme celebre şi avea pe ea una dintre salopetele foarte feminine despre care Dolly spusese că nu erau bune. Părea că tocmai descinsese de pe Kensington High Street.

— Trebuie s-o întreb de unde şi-a cumpărat salopeta asta. Am impresia că m-ar prinde foarte bine.

Bella o examină pe Linda din cap până în picioare. Purta blugi rupţi în genunchi, espadrile murdare şi un hanorac uriaş care-i aparţinuse probabil lui Joe.

— Ai reuşit să arăţi ca o sperietoare de ciori, o informă cu un zâmbet ironic.

— M-am îmbrăcat ca pentru ocazie. Este ţinuta de repetiţie pentru cel mai tâmpit jaf din istorie.

Pe măsură ce prietena lor se apropia şovăind prin nisip, zâmbetele celor două se şterseră. Buza spartă îi era vizibilă de la zece metri distanţă. O luară la goană spre ea.

— Nenorocitul de Tony Fisher! spuse Shirley.

Bella şi Linda îi luară din mâini pungile de cumpărături şi le aruncară pe capota vechiului autoturism Morris Minor.

— Ar fi trebuit să-mi pun o jachetă groasă. Cred că vine ploaia.

— Lasă asta! Ce s-a întâmplat? strigă Bella.

Ochii tinerei se umplură de lacrimi cu greu stăpânite.

— Vă rog... nu vreau să povestesc de prea multe ori. Vă spun totul când vine şi Dolly.

Se îndepărtă spre malul mării, privind în larg. Celelalte două o lăsară în pace şi continuară amenajarea terenului de antrenament.

Până să ajungă Dolly în Mercedesul ei somptuos, scena fusese pregătită, iar ploaia se dezlănţuise cu toată forţa. Se opri pe marginea falezei înalte şi admiră parcursul de cincizeci de metri jalonat de Bella cu bucăţi de lemn. Era ca şi cum ar fi studiat o schiţă de-a lui Harry. Pătura de picnic era furgonul cu bani, iar paleţii răspândiţi în faţa lui reprezentau maşina de blocaj, în timp ce Morrisul urma să fie duba lor Ford Transit. Trei rucsacuri pline se odihneau pe capotă. La capătul îndepărtat al traseului, alţi paleţi reprezentau maşina de fugă. Linda şi Shirley, din care Dolly vedea suficient cât să ştie că se prezentase în ţinuta nepotrivită, se adăpostiseră de ploaie în caroseria abandonată. Le putea auzi chicotind, în timp ce Bella colecta în continuare lemne aduse de valuri.

Data atacului se apropia, iar Dolly era tot mai îngrijorată. Linda nu găsise încă un autovehicul suficient de mare ca să blocheze autospeciala, iar ea însăşi nu reuşise să obţină încă planul de drum şi orarul furgonului de la complicele din interior al lui Harry. Auzind cum râsetele fetelor umpleau golfuleţul, se întrebă dacă era singura care lua cu adevărat în serios toată povestea. Nu

cumva celelalte îşi închipuiau că dăduseră peste o vacă de muls, bună să le finanţeze cumpărăturile, intrările la SPA şi sticlele de votcă?

Într-o dispoziţie neagră, se aventură pe cărarea alunecoasă. Coşul de picnic pe care-l adusese era destul de greu, aşa că avansa încet. În cealaltă mână avea umbrela, iar Wolf nu înceta să i se încurce printre picioare. Linda o văzu şi clătină din cap iritată. Ca de obicei, ele făcuseră toată munca grea, iar şefa lor sosea precum Regina-mamă la o plimbare pe moşia de la Sandringham.

— Bella! strigă ea făcându-i semn cu capul spre Dolly.

Negresa se întoarse şi flutură ameninţător o bucată mai lungă de lemn. De unde se afla, văduvei lui Harry i se păru că semăna foarte bine cu o puşcă cu repetiţie cu ţeava tăiată.

Dolly îi indică Lindei să vină s-o ajute.

— Să trăiţi, am înţeles! o maimuţări aceasta ieşind din carcasa Morrisului. Imediat, doamnă. Probabil că Wolf a făcut un căcăţel şi vrea să i-l adun, îi făcu voios cu ochiul lui Shirley, care-i răspunse cu un zâmbet palid.

Linda începu să lopăteze prin nisip, simţindu-se dintr-odată insuportabil de tristă. Părul îi era ud leoarcă, iar hanoracul lui Joe parcă-şi dublase mărimea şi greutatea de când şi-l pusese pe umeri în acea dimineaţă. Era udă până la piele, spre deosebire de Dolly, care părea imaculată, ca de obicei, sub pelerina ei de ploaie cu cizme de cauciuc asortate. O privi în ochi.

— Bella ţi-a povestit ce-a păţit bietul Boxer, îi spuse pe un ton arţăgos.

Dolly aprobă din cap, îi dădu pătura de picnic şi continuă să înainteze pe plajă.

— Ce facem acum? Tony Fisher nu-i un fitecine, şi...

Văduva lui Harry se întoarse brusc pe călcâie şi o privi adânc în ochi.

— Tipul cu care te-am găsit în pat, mecanicul, tot cu el ai petrecut noaptea trecută?

Linda negă din cap. Simţea pe undeva o undă de vinovăţie, dar cine se credea ea ca să-i ceară socoteală cu

cine petrecea noaptea?

— Încă te mai vezi cu el, aşa-i?

Clătină din nou din cap, iar torţionara ei făcu încă un pas în faţă.

— Îmi fac griji serioase pentru tine, Linda. Bei prea mult şi spui vrute şi nevrute. Trebuie să fiu sigură că nu te confesezi în pat vreunui tip oarecare, cules de pe stradă.

Dolly ştia foarte bine cine era Carlos, înţelesese din scurta conversaţie cu Boxer că Linda se încurcase cu favoritul lui Arnie Fisher.

— Ah, nu, crede-mă că facem orice altceva decât să vorbim, încercă Linda s-o dea pe glumă. Ascultă-mă, a fost doar o chestie de-o noapte. Nimic serios. De atunci nu m-am mai văzut cu el, exact aşa cum mi-ai spus. Am fost cuminte.

Dolly o privi atent, încercând să-şi dea seama dacă minţea, dar Linda îi susţinu privirea. Se gândi o clipă să-i spună cine era cu adevărat Carlos şi că ştia că fusese cu el în noaptea în care Tony se dezlănţuise, însă ar fi ruinat planurile atent elaborate pentru ziua respectivă. Nu, trebuia să rămână concentrată la ce avea de făcut. Se îndreptă spre Bella urmată îndeaproape de Linda, care părea incapabilă să tacă.

— Nu schimba subiectul, Dolly. Cum vei rezolva situaţia cu fraţii Fisher? Bătrânul Boxer s-a dus probabil direct la ei – exact aşa cum ai prevăzut, iar acum uite unde a ajuns.

— Era un prost. Iar proştii o păţesc când nu-şi ţin gura. Înţelegând că celelalte aveau nevoie de un mesaj de îmbărbătare, continuă pe un ton ridicat: Nu mi-am dorit niciodată să păţească ceva şi nici măcar nu ştim dacă a fost mâna fraţilor Fisher sau a altcuiva. Sunt pe deplin conştientă de dificultăţile cu care ne confruntăm, însă am venit azi, aici, cu un scop anume. Iar datoria mea este să am grijă de voi, nu de altcineva, şi cu atât mai puţin de Boxer.

— Am impresia că şi aici ai cam dat-o în bară, spuse Linda cu maxilarele încleştate, aruncând o privire elocventă spre Shirley.

Tânăra îşi ţinea ochii în pământ, încercând să-şi ascundă buza maltratată, însă Dolly o văzuse deja, iar expresia ei oripilată provocă deliciul Lindei. După o pauză ce păru că nu se mai termină, şefa grupului se apropie de Shirley şi-i ridică bărbia cu blândeţe.

— Ce-ai păţit, draga mea?

— E o nimica toată, încercă ea să braveze. Apoi, ochii i se umplură de lacrimi şi nu mai putu să reziste. Tony Fisher m-a luat de pe stradă şi m-a dus la apartamentul mamei. Mi-a spus că vrea să-i spun tot ce ştiu despre registrele lui Harry. Eram speriată şi i-am zis că nu ştiu nimic. M-a ameninţat că mă arde cu ţigara, spunând că nu mă crede. Eu tot încercam să-l conving, i-am repetat: „Nu ştiu nimic!” Atunci, s-a enervat şi mi-a dat o palmă puternică peste faţă. Iar mâinile lui scârboase erau peste tot pe mine, în sutien şi în...

Se aruncă în braţele lui Dolly, plângând cu suspine violente. Nimeni nu scoase o vorbă preţ de câteva secunde bune, până ce văduva lui Harry rupse tăcerea.

— Ţi-a mai făcut ceva?

— Nu. M-ar fi violat dacă nu apărea Greg cu prietenii lui, sunt sigură. A şi recunoscut-o. Dar nu i-am spus nimic despre noi. Nu i-am spus despre registrele lui Harry sau despre ce punem la cale. Îţi jur pe ce am mai sfânt.

Dolly scoase o batistă şi-i şterse lacrimile.

— Te cred, draga mea. Nu te mai gândi la asta. Îmi pare tare rău pentru ce ţi-a făcut nenorocitul şi, crede-mă, n-o să scape nepedepsit. Se uită spre celelalte două femei. Totul rămâne între noi. Fără poliţie, fără repercusiuni, ne-am înţeles? O să vedeţi, va fi bine.

Ridică unul dintre rucsacurile de pe capota maşinuţei Morris şi-l cântări în mână. Discuţia despre cele întâmplate tocmai fusese închisă.

— E prea greu, scoate o parte din nisip. Cărăm bancnote, nu lingouri de aur.

Lindei nu-i venea să creadă cât de repede expediase liderul lor subiectul, dar Shirley coborî din maşina abandonată şi începu să scoată nisipul dintr-un rucsac.

— Cred că ar trebui golit cam un sfert, estimă Dolly.

Văzându-i entuziasmul, Linda înţelese că cea mai tânără dintre ele încerca să se concentreze asupra unei activităţi practice ca să poată depăşi trauma prin care trecuse. Bella ajunse la aceeaşi concluzie, dar nu-i scăpă faptul că Dolly le ascundea ceva, ceva ce se numea frică. Decise că era mai bine să nu spună nimic momentan şi să se ocupe şi ea de aspectele practice.

— Ne-am gândit să utilizăm Morrisul pentru fugă, aşa că exersăm intrarea şi ieşirea rapidă. Nu e perfect, dar este mai aproape de realitate decât o pătură de picnic. Mai târziu, îl pot tăia în bucăţi, ca să mă obişnuiesc cu drujba.

— Bună idee. Găseşti drujba şi barosul în portbagajul Mercedesului. N-am putut să car totul dintr-odată.

— Nicio grijă, Doll, zise Linda sarcastic. Doar repetăm pentru un jaf armat, cui îi trebuie o drujbă şi un baros când tu ai adus plăcintă cu carne şi sendvişuri?

— Şi cui i-ar trebui un furgon de baraj când tu ai adus o pătură? replică Dolly pe acelaşi ton. Cel puţin, eu am adus sculele, dar tu ai făcut ce te-am rugat? Ţi-am spus de mai multe ori să rezolvi, aşa că scoate-ţi degetul din fund şi fă-o! Trebuie să ştim care sunt dimensiunile dubei ca să putem dubla spoilerul din spate cu o bară de oţel.

Linda era foc şi pară, dar atingerea fermă pe braţ a Bellei o făcu să se abţină. Trase adânc aer în piept şi răspunse:

— Ştiu exact de ce avem nevoie. Am o listă din care să aleg, dar îmi mai trebuie o săptămână. Îţi vei primi duba la timp, stai fără grijă.

Vorbise pe un ton calm, atent controlat.

Fără alte comentarii, Dolly se îndepărtă către pista jalonată de cincizeci de metri.

— Nu risc să fur o maşină şi să merg la pârnaie pentru visele ei despre jafuri armate, îi şopti lui Shirley.

— Sper că nu-s simple fantezii, îi răspunse tânăra atingându-şi buza crăpată. Îmi doresc foarte mult să fie adevărat.

Bella şi Dolly mai măsurară o dată, cu pasul, cei

cincizeci de metri prevăzuţi, ajungând la concluzia că distanţa corespundea. O luară înapoi spre celelalte, dar Bella rămase puţin pe loc, îngrijorată.

— Ce e cu tine?

— Pare tot mai real.

— Este real, îi răspunse Dolly. Aşa a fost întotdeauna.

— Pentru tine, poate. Eu n-am fost aşa de sigură de la început. Nici măcar nu ştiam cine eşti. Puteam să mă trezesc cu o bătrânică excentrică, incapabilă să treacă peste moartea soţului ei, încercând să-l ţină în viaţă prin ceea ce ar fi reprezentat pentru el un apogeu al carierei. Acum însă, m-ai convins. Sunt sută la sută alături de tine, şi împreună o să furăm un milion de lire.

Bella se uită adânc în ochii lui Dolly şi-i oferi un zâmbet de respect absolut. Voia să ştie că înţelegea câte probleme avea pe cap şi că era acolo ca s-o ajute.

Expresia de pe chipul interlocutoarei rămase însă impasibilă. Îi acceptă cuvintele frumoase cu un gest scurt din cap şi-şi continuă drumul spre celelalte două femei.

— Mai scuteşte-mă cu „bătrânica”, îi aruncă peste umăr.

— Am înţeles, răspunse Bella, gata să se apuce de treabă.

Ploaia se oprise, aşa că Dolly îşi scoase pelerina, dând la iveală un trening roz de la Dance Centre. Părea că-şi pusese pe ea o draperie hidoasă de pluş. Linda şi-o imagină la SPA sărind în toate părţile, transpirând intens în acel purceluş roz şi pufos. Aparent insensibilă la ridicolul situaţiei, lidera grupului scoase un cronometru din buzunar, i-l dădu Bellei, apoi îşi împături cu grijă haina de ploaie şi o băgă în rucsac.

— Dispunem de numai patru minute de la declanşarea acţiunii până la final. Acum, hai să vedem cât ne ia să ieşim din maşină şi să pornim drujba. Bella, eşti gata?

— Trei, doi, unu... GO!

Dolly sări de pe locul şoferului, se repezi în spatele Morrisului şi îndreptă puşca din lemn spre spaţiul din spatele autovehiculului. Shirley se strecură afară de pe locul din spate şi-şi ocupă poziţia la colţul păturii de picnic,

aţintindu-şi arma improvizată în direcţia paznicilor. În tot acest timp, Linda… Linda era blocată pe celălalt loc din spate, izbind cu lama lungă a drujbei în cadrul portierei, ca un câine care încearcă să iasă pe o uşă cu un băţ ţinut de-a curmezişul în bot.

— E prea lungă, nu iese!

— Tu ai băgat-o acolo, tu ştii cum s-o scoţi! strigă Dolly.

Până la urmă, aşezând motofierăstrăul pe locul de lângă ea, reuşi să-l întoarcă şi să-l târâie după ea afară. Apucă zdravăn de cordonul de pornire, însă trase mult prea tare, scăpându-şi drujba pe picior.

— La dracul Nu pot s-o fac, mă las păgubaşă! strigă în timp ce sărea pe loc, ţinându-se de piciorul rănit.

Îşi aruncă rucsacul pe jos şi refuză să se mai mişte. Ca şi cum raidul ar fi fost de-adevăratelea, Dolly fugi fără nicio ezitare spre ea, apucă maşinăria, o porni fără probleme şi începu să taie din tabla caroseriei.

Shirley rămase cu gura căscată de admiraţie, în timp ce Linda spera în secret că baba nebună o să-şi taie un picior sau o mână. În tot acest timp, Bella cronometra impasibilă, de pe pătura de picnic. Sunetul lamei pe metal era oribil. „Gardienii o să facă pe ei înăuntru când o să audă zgomotul ăsta”, îşi spuse. Aveau să fie la pământ înainte să dea ochii cu cei patru „bărbaţi” mascaţi.

Lui Dolly îi luă cincisprezece minute să taie portiera maşinii. Nu lama cam uzată era problema, ci faptul că nu avea suficientă forţă s-o împingă în metal. Linda se aşeză pe marginea păturii, ruşinată să vadă cum picăturile de sudoare se prelingeau pe fruntea femeii mai în vârstă.

Când termină secţionarea unei porţiuni din uşă, fugi până la pătură şi ridică unul dintre săculeţii cu nisip. Instinctiv, Linda sări în picioare, iar Dolly îi îndesă săculeţul în rucsac.

— Gata, Bella! strigă ea respirând cu greutate.

Negresa se ridică, urmărind cum Linda punea un săculeţ de nisip în rucsacul lui Dolly şi încă unul în cel al lui Shirley.

— De ce naiba ne cronometrăm rateurile? Oricum,

poliţaii ar fi fost deja în capul nostru, ar fi băut un ceai şi apoi ne-ar fi ciuruit înainte să ajungem la caşcaval, protestă Linda.

— GO! strigă Dolly începând să fugă pe pista de cincizeci de metri. Shirley şi Linda o depăşiră aproape imediat, în timp ce Bella ţinea pasul pe lângă ele fără niciun efort.

La sfârşitul cursei, cele trei femei mai tinere se văzură nevoite s-o aştepte. Ateriză în genunchi pe paiet, tuşind şi împroşcând cu salivă.

— Încă o dată, gâfâi ea.

— Nu, hai să bem un ceai şi să ne odihnim puţin. Mai facem o încercare peste douăzeci de minute, propuse Bella.

— Pornim acum! urlă Dolly opintindu-se să se ridice.

Bella rămase neclintită. Încovoiată de greutatea rucsacului, văduva mai în vârstă părea de-a dreptul insignifiantă pe lângă ţinuta statuară a negresei.

— Acum, ştim în ce ordine trebuie să acţionăm şi ştim c-o putem face. Dar tot scenariul ne-a luat cu douăzeci de minte mai mult decât era prevăzut. Dacă o luăm imediat de la capăt, nu rezolvăm nimic. Mai bine ne tragem sufletul şi încercăm din nou, îi explică Bella pe o voce calmă.

Se lăsă o linişte apăsătoare. Cele patru femei se îndreptară încet, printre ţăruşii de lemn plantaţi la distanţe egale, spre Morris, spre pătura de picnic şi spre coşul cu provizii. La un moment dat, Linda rupse tăcerea:

— Voiam să te întreb, Shirley, de unde ţi-ai cumpărat salopeta aceasta încântătoare?

18

Terry Miller petrecuse vreo două ore la cariera de piatră abandonată, pregătind maşinile. Jimmy Nunn, un fost pilot de curse şi vechi prieten, trecea printr-o pasă proastă, căci îi fusese suspendat carnetul pentru, culmea ironiei, conducere periculoasă. Căsătorit şi în şomaj, avea nevoie disperată de bani, iar Terry îşi făcuse socoteala că putea juca perfect rolul celui de-al patrulea om din echipa lor – fireşte, numai după ce primea aprobarea şefului.

Aşadar, aranjase o întâlnire între cei doi la un pub cu trei luni mai înainte, fără să-l prevină pe Jimmy despre obiectul discuţiei. Lui Harry nu-i plăcea să se grăbească atunci când evalua un nou candidat şi evita să-şi detalieze intenţiile atunci când nu era cazul. În acea zi venise la cariera de piatră ca să-l vadă la treabă pe posibilul complice. Numai dacă era mulţumit ar fi urmat să-i expună planul şi să-l angajeze drept şofer al echipei. Jimmy era un băiat arătos, de vreo treizeci şi trei de ani, înalt şi lat în umeri. Fără cazier, în afara unor contravenţii mărunte la codul rutier, nu fusese amprentat niciodată de poliţie. Mai participase la două spargeri de bănci ca şofer, aşa că avea referinţe solide, însă reputaţia lui venea mai mult din riscurile pe care nu ezitase să şi le asume ca şofer de curse.

Jimmy testase motorul camionului de pâine pe care Len Gulliver îl furase pentru Joe Pirelli de la Shunshine Bread Company. Era o maşină bună, pătrăţoasă, cu uşi duble în spate. Joe ataşase o bară de metal groasă sub spoilerul din spate, destul de puternică încât să preia impactul cu autospeciala băncii, şi fixase un sistem de centuri de siguranţă în formă de „X” ca să-l protejeze pe şofer. Jimmy o călcase tare şi executase un tur al carierei pustii. Nu fusese tocmai mulţumit, dar problemele se puteau regla. Odată întors la locul unde aşteptau cei doi, sărise din maşină şi ridicase capota, gata să se ocupe de motor. Harry fusese plăcut impresionat.

Între timp, în pădurea ce înconjura vechea carieră de piatră, Joe Pirelli testa puştile cu repetiţie cu ţeava tăiată, trăgând în nişte porumbei de lut şi în fazanii care făceau greşeala să apară pe acolo. Joe era un profesionist, obsedat de „fiarele” lui, pe care le curăţa şi le ungea periodic. În ultimii trei ani, el şi Terry lucraseră intens împreună, iar acesta din urmă îl respecta pentru seriozitatea lui şi nervii de oţel. Joe nu era un înger şi uneori devenea violent, dar ceilalţi ştiau foarte bine care erau limitele ce nu trebuiau depăşite cu el. Dacă vedeai că în ochii lui întunecaţi apărea o lucire sticloasă, acela era semnalul că Joe Pirelli devenise letal. Se respectau reciproc, însă nu deveniseră prieteni apropiaţi şi nu socializau în afara locului de muncă. Era una dintre regulile şefului, pe care le urmau fără crâcnire. Aşa stăteau lucrurile şi toată lumea înţelegea că aşa trebuia făcut pentru binele tuturor.

Joe se întoarse la carieră. Într-o mână îşi ducea „fiarele”, într-o cutie de lemn căptuşită cu catifea roşie, iar cealaltă căra un fazan mort. Terry îl urmări cu privirea pe când aşeza armele şi prada în portbagajul maşinii. Joe era înalt, cu trăsături întunecate, italiene, obsedat de forma fizică. Era slăbuţ, cu un chip sculptat, şi avea acei ochi de o culoare indescriptibilă, căprui, poate? Era un tip de ispravă, iar Terry era mândru că lucrau în aceeaşi echipă.

Terrry îi făcu un semn, şi cei doi îşi verificară ceasurile înainte de a inspecta falsul furgon de transport valori. Cum lui Harry Rawlins îi plăcea ca totul să fie gata înainte ca el să ajungă la faţa locului, cei doi erau nevoiţi să treacă prin toate detaliile: sacii de bani erau cântăriţi, poziţiile maşinilor erau măsurate astfel încât să corespundă cu situaţia reală. După repetiţii, tot ei trebuiau să cureţe maşinile şi camionul de pâine şi să le ducă înapoi în ascunzătoare.

Motorul camionului torcea acum ca nou. Jimmy coborî de pe locul şoferului şi le făcu semn că totul era în regulă. De fapt, era foarte nervos, Joe îl speria de-a dreptul. Nu se dumirise încă exact pentru ce se pregăteau şi ştia foarte

bine că era încă în probe, dar îl admira pe Harry Rawlins şi ar fi dat orice ca să lucreze cu el.

Mercedesul argintiu al şefului era atât de silenţios, încât părea să plutească peste drumul de pietriş. Nimeni nu-l auzise venind, dar imediat ce-l zăriră pe Harry luară poziţia de drepţi aproape ca în armată la inspecţia trupelor de către un ofiţer superior. Cu pardesiul de caşmir pe umeri, costumul bleumarin impecabil croit, servieta şi ochelarii negri, părea mai mult un bancher din City decât un delincvent pe cale să execute un atac armat. Se apropie de cei doi amici.

— Motorul camionului toarce ca o pisicuţă, din partea asta nu mai avem probleme, începu Terry.

Harry aruncă o privire spre maşina cu care urmau să fugă, un BMW, şi-i făcu un semn cu capul celui de-al treilea bărbat. Jimmy nu aşteptase decât atât. Fugi spre maşină, sări la volan, demară în scrâşnet de roţi şi acceleră în jurul carierei la o viteză nebunească, transpirând în timp ce maşina urla şi se hurduca. Trecu pe lângă cei trei bărbaţi, trase frâna de mână şi execută o întoarcere pe loc, revenind pe acceleraţie aproape instantaneu. Observând zâmbetul lui Terry în retrovizor, îi făcu semn cu degetul mare ridicat şi pumnul strâns.

Harry se întoarse la maşina lui şi-şi dădu jos pardesiul, apoi se apucă metodic să-şi schimbe hainele. Orice alt om s-ar fi simţit teribil de ridicol în mijlocul pustietăţii, pe jumătate dezbrăcat, dar gesturile hotărâte cu care-şi trăgea salopeta şi organizarea perfectă nu trădau nicio emoţie.

— Vom încerca explozibilii, decise Harry aplecându-se să-şi lege şireturile de la pantofii uşori.

Terry lipi o mostră de falsul furgon de securitate, înfipse capsele detonante şi aprinse fitilul scurt. Trecu de cealaltă parte a dubei şi – BUM! Totul durase câteva secunde; acum, în peretele maşinii se căsca o gaură de dimensiunea unui pumn. Se întoarse spre ceilalţi rânjind mulţumit.

— Cu cantitatea potrivită, o să fac o gaură prin care aş putea s-o bag şi pe bunică-mea, Harry. Şi e grasă ca o

purcică bătrână.

Liderul echipei trecu apoi prin toate celelalte instrucţiuni, calm, dar precis şi cu atenţie la detalii. La final, fiecare bărbat luă un rucsac în spinare. Joe primi puştile, iar Jimmy, cronometrul.

— Tot atacul n-are voie să dureze mai mult de patru minute, de la început şi până la sfârşit, spuse Harry.

Toate cele trei maşini erau pe poziţie. Camionul de pâine era în faţa furgonului de transport valori, iar duba cu care venise Terry, în spate. Convoiul fusese organizat ca şi cum s-ar fi oprit în mijlocul pasajului subteran ce traversa Strandul. Lângă camion, Jimmy aştepta semnalul lui Harry, care se afla pe locul şoferului în dubă, cu Joe şi Terry în spate.

— Nu prea e în apele lui, comentă Joe arătând spre fostul pilot de curse.

— O să se descurce, stai liniştit, zise Terry.

— Când eşti speriat, îţi tremură degetul pe trăgaci, şi dintr-odată – BANG! Ne-o luăm cu toţii pe viaţă pentru crimă.

— De-aia suntem azi aici, interveni Harry. Va număra secundele până când îi dau eu ordin. Dacă se pierde într-o frenezie fără sens sau îşi păstrează capul limpede, vom afla imediat.

Ridică mâna, iar Jimmy ridică în acelaşi timp cronometrul.

Mâna şefului coborî brusc, moment în care Jimmy începu să cronometreze. Cei trei bărbaţi se mişcau rapid ca nişte fulgere. Joe sări din maşină şi-şi îndreptă arma spre traficul imaginar din spate. Terry lipi o porţie bună de explozibil pe una dintre laturile falsului furgon de securitate, iar Harry urcă pe treapta din dreptul şoferului cu arma aţintită spre acesta şi spre paznicul de lângă el.

— Ieşiţi imediat! le strigă, ecoul vocii lui reverberând din pereţii de piatră.

Ideea era ca cei doi să fie scoşi afară şi puşi să stea întinşi pe burtă în faţa lui Joe.

BUUM! O explozie cât un om apăruse într-o latură a

falsului vehicul de transport. Harry se strecură înăuntru, urmat de Terry. Îi încărcă acestuia rucsacul cu săculeţii atent cântăriţi anterior, apoi strigă: „Gol” Terry şi Joe schimbară rapid locurile între ei, iar rucsacul acestuia din urmă fu umplut. Apoi, Joe îi umplu rucsacul lui Harry şi cei trei se angajară în cursa de cincizeci de metri până la maşina cu care urmau să se facă nevăzuţi.

Operaţiunea fusese executată fără cusur, iar Jimmy era nerăbdător să afle mai multe.

Dolly sorbi o gură de ceai din termos, ascultând cum Linda şi cu Shirley se ciondăneau pe ultimul sendviş cu pui. Tânăra considera că Linda nu mai avea dreptul la sendviş fiindcă mâncase două felii de plăcintă cu carne de porc, pe când ultima afirma sus şi tare că nu poţi compara o felie de plăcintă cu un sendviş. Cât încă se mai ciondăneau, Bella înşfăcase cele două felii de pâine şi şi le îndesase în gură.

— Mai terminaţi! le spuse răstit.

Dolly, care nu mâncase nimic, se ridică în picioare, îi întinse o puşcă lui Shirley, păstrând una pentru ea.

— Hai să facem doar partea de fugă, să vedem ce timp scoatem.

Bella se ridică şi traversă rapid plaja, cu cronometrul în mână. Linda încercă şi ea să se ridice, acuzând dureri la piciorul pe care-şi scăpase drujba.

— Nu cred că pot…

— La fel o să spui şi dacă ceva o să meargă rău în ziua Z? Sau o să fugi ca din puşcă, disperată să scapi?

Linda tăcu din gură şi se aşeză la linia de start alături de celelalte două, aşteptând semnalul.

De la cincizeci de metri, Bellei i se păru că vedea un grup de mame încercând să facă sport la un resort all-inclusive pentru săraci. Dolly în treningul ei roz, Shirley în salopeta modificată pentru parada modei şi Linda arătând exact ca o prostituată. Clătină neîncrezătoare din cap.

— Gata? Unu, doi, trei, start!

Oricât ar fi încercat, Dolly nu reuşea deloc să ţină pasul

cu celelalte. Nu avea energia sau nivelul de antrenament necesare, aşa că după douăzeci de metri sufla deja greu. De fiecare dată când ajungeau la linia de finiş se oprea aplecată, cu mâinile în şolduri, ca să întrebe ce timp scoseseră. Evident, era incapabilă să execute exerciţiul în intervalul impus. Dar nu era genul care să renunţe: încercă încă o dată şi încă o dată şi încă o dată. La a patra cursă, Linda simţi nevoia să intervină:

— E ridicol, Dolly. Eu pot s-o fac, la fel Shirley, atunci de ce trebuie să mai alergăm ca proastele pe lângă tine, care nu poţi? *Tu* eşti singura care ne ţine în loc. Odihneşte-te şi mai încearcă de una singură, dacă vrei.

Dolly se îndepărtă cu capul plecat şi mâinile în şolduri. Se forţa până la limită şi o ştia foarte bine, dar refuza să se dea bătută. Ajunse lângă Morrisul ruginit şi ridică mâna, indicând că era gata s-o ia de la capăt.

— Hai, draga mea, ştiu că poţi reuşi! şopti Bella.

De data asta fu aproape de limita de timp, dar era dureros să vezi cât de mult i se umflaseră venele de pe gât şi tâmple şi cum îi atârnau mâinile imobile pe lângă corp. Cu numai câţiva metri înainte de finiş, corpul îi cedă. Picioarele începură să-i tremure şi să i se împleticească. Se aruncă peste linia de sosire şi căzu în patru labe, respirând sacadat.

— Bella, ia-mi asta din spinare, abia reuşi să articuleze.

Linda zâmbi compătimitor şi clătină critic din cap. Aruncându-i o privire ucigătoare, Shirley îngenunche lângă Dolly.

— Nu e bine. N-o poţi face, îi şopti la ureche.

Încet, încet, Dolly îşi recăpătă suflul şi se calmă. Mai expiră o dată puternic şi se ridică în picioare. Îi încredinţă rucsacul Bellei, care-i dădu înapoi cronometru! Şi îşi scoase hainele de motociclist, lăsând la vedere o ţinută de jogging. Îşi aruncă rucsacul pe spate, îl luă şi pe al lui Shirley într-o mână, apoi se îndreptă spre linia de start.

— Fiţi atente la ea. Reprezenta şcoala în concursurile de atletism, se lăudă Linda.

Lui Shirley îi venea să-i tragă o palmă; putea fi atât de

rea uneori! Dolly nu spuse nimic, mulţumindu-se s-o admire pe negresă cum căra cele două rucsacuri fără niciun efort.

Ajunsă la Morris, Bella goli de nisip rucsacurile lui Shirley pe pătură, căci momentan nu avea nevoie de ele. Ridică drujba şi-i testă motorul pornindu-l şi oprindu-l de mai multe ori. Satisfăcută că Linda nu-l stricase, intră în maşina abandonată, cu un rucsac în spate şi motofierăstrăul în mână. În secunda în care sări din maşină, Dolly porni numărătoarea. Bella porni drujba fără ezitare şi, sub ochii lor, tăie în uşa caroseriei o gaură suficient de mare încât să strecoare prin ea ţeava unei puşti. Apoi, alergă la pătura de picnic şi ridică sacii de nisip cu care umplu rucsacul Lindei şi pe cel al lui Shirley. Avea o precizie de automat. Când o luă înapoi pe plajă, prietena ei nu-şi mai putu ascunde entuziasmul şi începu să o încurajeze ca pe stadion, între timp, ochii lui Dolly fugeau de la cronometru la Bella, care alerga ca şi cum n-ar fi avut nicio apăsare. Nici măcar nu trebuia să mai anunţe timpul, căci Bella era, în mod evident, cea mai rapidă dintre ele. Pe când Shirley şi Linda o îmbrăţişau pe campioană, Dolly se îndreptă de una singură spre Mini Morris.

— Hai s-o luăm de la capăt! le strigă, apoi îl fluieră pe micul Wolf, care se distra copios tăvălind în nisip cadavrul putred al unui pescăruş.

Mai petrecură o oră repetând planul, apoi deciseră că le era de ajuns. Dolly împachetă rămăşiţele picnicului, iar Bella şi Linda cărară sculele şi rucsacurile în portbagajul Mercedesului. Shirley goli feţele de pernă de nisip trăgând cu coada ochiului la şefa lor, care ţinea buzele strâns lipite, părând că încă se mustra pentru că nu putea ţine pasul. Încercă să-i adreseze un zâmbet încurajator, dar simţi cum i se deschidea din nou rana; oricum, Dolly n-o băgase în seamă. Era o tipă dură. Propria ei slăbiciune în faţa lui Tony Fisher i se învârtea prin cap. „Am fost demnă de plâns, îşi spuse cu amărăciune, dar n-o să mai fiu de-

acum încolo...”

Ultima repetiţie a atacului se desfăşurase fără probleme şi chiar sub timpul prevăzut. Decizia lui Dolly de a redistribui rolurile, cu ea la volanul maşinii de blocaj, Bella la drujbă şi Linda la volanul Fordului Transit din spate, se dovedi absolut corectă, punând în valoare la maximum calităţile fiecăreia dintre ele. Încheiară ziua murdare, obosite, pline de junghiuri, dar fericite. Pentru prima dată atacul începea să prindă formă, să devină real. În timp ce strângea pe plajă, Shirley apucă unul dintre lemnele în formă de puşcă, şi zâmbi fără să vrea. Asigurându-se că n-o vedea nimeni, ridică „arma” şi ţinti, apoi aruncă băţul printre dune.

Pe Dolly n-o deranja foarte tare că fusese nevoită să accepte rolul static de şofer al furgonului de blocaj, dar o supăra la culme că dăduse greş în faţa fetelor. Trebuia să le fie un ghid, o sursă de inspiraţie, de stabilitate, solidaritate şi predictibilitate. În niciun caz nu putea să-şi trădeze postura şi să lase să se întrevadă vreo slăbiciune. Privindu-şi grupul de fete, observă semnele pe care Linda le făcea din ochi spre celelalte două. Din felul în care se uitau la ea, în acest moment, nu se mai îndoiau de capacitatea *lor* de a executa lovitura, ci de a ei.

— Eu nu prea am exersat, nu? spuse veselă ridicând barosul.

Se plasă la vreo doi metri de Morris, cu picioarele uşor îndepărtate, cu mâinile ţinând ferm coada. Ridică ciocanul greu, simţind cum i se umflau venele de pe gât, şi, cu un urlet ce venea parcă direct din stomac, îl proiectă cu forţă în luneta maşinii, spărgând-o într-un milion de fragmente. Cioburile se împrăştiară spectaculos, transformând pentru o clipă interiorul într-un glob de zăpadă. Era aproape frumos de văzut. Cele trei femei încercau să-şi revină din şoc.

— Ah, Dumnezeule! Parcă am auzit-o pe mama înjurând pentru prima dată! exclamă Linda.

— Îmi cunosc puterile, zise Dolly cu un zâmbet poznaş, şi vi le cunosc pe ale voastre. Ştim ce avem de făcut şi o

putem face, fetelor! O putem face! Apoi spuse ceva ce o înduioşă până şi pe Linda: N-o să vă dezamăgesc.

Orice urmă de îndoială dispăruse, acum în ochii lor se citea numai respectul. Ştiau cine era şeful, iar ea ştia că va fi ascultată.

La a treia încercare deveni limpede pentru toţi că Harry îi întârzia. Nu era suficient de rapid, indiferent cât de mult îşi dădea silinţa. Nimeni nu îndrăzni să scoată un sunet în timp ce şeful îşi reanaliza planul. De nervi, muşchii maxilarului i se vedeau zbătându-se spasmodic. Furia îi era îndreptată contra lui însuşi, aşa că ceilalţi îi acordară respectuos timpul şi spaţiul necesare ca să-şi revină. Până la urmă, Harry îi întinse rucsacul lui Jimmy.

— Hai, să te văd cum fugi, puştiule!

Jimmy termină cursa într-un timp spectaculos, sub ochii înroşiţi de efort şi de nervi ai bărbatului mai în vârstă. Un sprint de cincizeci de metri ar fi fost o bagatelă pentru Harry în tinereţe, însă ajunsese la înţelepciunea de a estima aportul fiecăruia într-o echipă, iar rolul lui nu era acela de a alerga.

— Înapoi la poziţiile de start, le ordonă. Vreau să cronometrez încă o dată toată operaţiunea.

Imaginea lui Terry, Joe şi Jimmy care se îndreptau către furgonul de bani îi rupea inima. Condusese întotdeauna operaţiunile din prima linie şi-i venea foarte greu să renunţe la această poziţie.

Joe şi Terry se urcară în spatele maşinii de urmărire, în timp ce Jimmy rămase în urmă. Îşi tot lovea şi zguduia ceasul cu un aer frustrat.

— Ce-ai păţit? îl întrebă Harry.

— Ei, nimic... nu-mi mai merge ceasul. Cred că i-am dat peste cap remontorul.

Nu voia cu niciun chip să pară greu de cap sau încurcă-lume.

— Ia-l pe al meu, îi spuse Harry scoţându-şi fără ezitare Rolexul de aur masiv de la mână şi întinzându-i-l. Eu o să-mi cumpăr ultimul model când terminăm trebuşoara asta.

Fără alte explicaţii, se urcă la volanul camionului de pâine.

Jimmy ocupă locul şoferului în maşina de urmărire, admirând cadoul neaşteptat. Coroana încrustată cu diamante îl fascina. Era cel mai frumos ceas pe care-l văzuse vreodată. Îşi jură să nu-l scoată niciodată de la mână.

19

Fuller îşi petrecuse sfârşitul de săptămână la secţia de poliţie, arătându-i proprietarei garsonierei lui Boxer Davis sute şi sute de fotografii cu infractori cunoscuţi. Femeia jurase că o să facă tot posibilul să-l ajute, dar poliţistul se întreba tot mai serios dacă nu cumva urmărea doar să profite de mesele gratis şi de băuturile pe care le solicita încontinuu. Câteodată se oprea asupra unui chip şi începea să bombăne: „Cred, dar nu sunt sigură, ar putea fi el... mai adu-mi un ceai şi câţiva biscuiţi, până mă mai gândesc.” Atunci, Fuller rula o verificare rapidă a tipului respectiv pe computer, doar ca să descopere că respectivul era condamnat şi închis pe undeva, ori mort de multă vreme. Dar nu avea încotro, trebuia să continue cu singura pistă pe care o mai aveau. De fiecare dată când menţiona numele câte unui penal, speranţele lui creşteau, dar se dovedea că era vorba de foşti iubiţi. La un moment dat dăduse chiar peste fostul ei soţ. „La naiba, a avut cam mulţi amanţi pentru cât de grasă şi de împuţită este...” Până la urmă, Fran recunoscu că nu era în stare să-şi mai aducă aminte cum arăta omul care o atacase.

Andrews îşi petrecuse dimineaţa cu criminaliştii. Le ceruse să verifice o maşină furată găsită pe o străduţă laterală ce se intersecta cu Shaftesbury Avenue. Sângele găsit pe sub caroserie avea aceeaşi grupă cu cea a lui Boxer. Barele faţă şi spate erau deteriorate serios, iar un far era spart, cioburi similare fiind găsite la locul unde fusese omorât fostul sportiv. Poliţiştilor nu le luase multă vreme ca să confirme că fibrele textile culese de pe far corespundeau cu cele din care era făcut costumul victimei. Un rezultat pozitiv, dar care nu-i ducea nicăieri: nu găsiseră amprente suspecte în maşină, iar urmele de mănuşi din piele sugerau că ucigaşul lui Boxer avea cazier şi nu voia să fie prins. Era încă o pistă moartă.

Fuller îşi lua notiţe metodic, lovind tastele cu furie, închipuindu-şi că era mutra lui Resnick. Toată secţia

vorbea despre marele jaf ce avusese loc în noaptea precedentă la un magazin de bijuterii; ar fi avut tot dreptul să lucreze la soluţionarea acelui dosar dacă n-ar fi fost blocat în cazul Rawlins. Aşadar, în loc să alerge după infractori adevăraţi – şi, cel mai important, în viaţă – pierduse vremea cu grăsana de Fran şi nu obţinuse absolut nimic. Era sătul să fie calul de bătaie al lui Resnick, iar colegii din secţie îl mai enervau şi ei cu glumele lor despre cât de „nedespărţiţi” păreau şi cum începuse să se îngraşe şi să miroasă a scrumieră, pe măsură ce se transforma în „şeful” lui. Pufnind de furie, termină de bătut şi smulse raportul din maşina de scris, rupând din greşeală paginile de la jumătate. Ridică o privire disperată către tavan, se calmă şi o luă de la capăt.

Andrews intră pe uşă la fel de nervos. Şeful cel mare îi trăsese un perdaf zdravăn pentru că ceruse investigarea criminalistică a maşinii furate care-l zdrobise pe Boxer înaintea furtului de bijuterii. Fusese obligat să stea cu capul plecat ca o cârpă şi să încaseze el porţia lui Resnick. Acum se învârtea nervos prin birou, uitându-se la colegul lui care lovea atât de tare tastele, încât mişca masa cu totul.

— Hei, Fuller, ce mai face prietenul tău, Resnick?

Inspectorul Hawkes îşi strecură capul pe uşă cu un zâmbet batjocoritor.

— Dispari!

— Cu plăcere. Eu şi cu Richmond am fost scoşi de pe cazul vostru. Ne ocupăm de magazinul de bijuterii. Nu ne mai pierdem vremea urmărind-o pe văduva Rawlins, ca alţii.

— Cum se face că voi aţi fost mutaţi şi eu nu? nu rezistă Fuller să întrebe.

— Cred că strategia este să ţină toţi rataţii la un loc, ca să nu infecteze toată secţia, îi răspunse batjocoritor Hawkes.

Fuller era livid. Se gândise să-i ceară transferul comisarului-şef, dar îşi spusese că acesta l-ar fi chemat dacă avea nevoie de el. Dumnezeule, dacă începea să se

contamineze de incompetenţa lui Resnick?
— Inspectorul a aflat? îl întrebă pe Hawkes.
— N-am idee. Nu l-am văzut pe aici şi nici nu-mi pasă. E decizia comisarului-şef.
Hawkes încheie conversaţia şi ieşi lăsându-l pe Fuller să fiarbă în suc propriu.
După nici cinci minute îşi făcu apariţia Alice. Urma să fie transferată la caziere şi, într-un fel, era mulţumită că munca va fi mult mai puţin stresantă.
— Azi o să vă mutaţi înapoi în birourile voastre, le aminti celor doi. Zugravii au făcut o treabă minunată, totul miroase a proaspăt şi aveţi echipamente noi-nouţe. Suna ca o mamă grijulie combinată cu o dirigintă riguroasă. Fuller îşi aranjase dosarele şi mutase deja aproape toate lăzile, dar Andrews reuşise să se strecoare la cantină înainte de a fi pus să care ceva.
— S-a întors inspectorul Resnick? o întrebă scoţând cu atenţie filele din maşina de scris şi aşezându-le deoparte.
— Nu, şi sunt plină de draci că nu şi-a strâns nimic din birou! I-am dat cutii ca să-şi pună lucrurile în ele, dar n-a reuşit nici măcar atâta lucru.
Deşi se presupunea că asigură secretariatul pentru întreaga echipă de ofiţeri, Resnick o trata ca şi cum ar fi lucrat numai pentru el.
— Alice, tu la ce te aşteptai? o întrebă Fuller cu o voce blândă.
Tânăra îi aruncă o privire furioasă. Ştia exact ce insinua detectivul, dar nu tolera uşor dovezile de lipsă de respect. Resnick era complet neajutorat în chestiunile practice şi ştia că dacă lăsa ceva să treneze suficient de mult, până la urmă se va ocupa ea în locul lui. Îl prinsese o dată amuzându-se pe tema asta cu un coleg: „De ce să latri tu, dacă ai un câine?” Cuvintele o răniseră profund, deşi ştia că nu le spusese cu răutate. Resnick devenise leneş pentru că ea îl obişnuise aşa, nu invers.
— Ei bine, este foarte ocupat. Nu are timp pentru mărunţişuri.
— E norocos să te aibă pe tine, Alice. Îmi pare rău că

reciproca nu e valabilă, zâmbi Fuller ieşind cu ultima cutie în braţe.

— Ai idee pe la ce oră vine? strigă după el.

— Nu ştiu! Nici nu mă interesează!

Alice ieşi pe coridorul pustiu şi se opri în faţa uşii biroului lui Resnick. Încercă clanţa. Era, ca de obicei, încuiat. Tăcerea fu spartă de bubuitul uşilor batante de la capătul culoarului; peste o clipă, inspectorul principal îşi făcu intrarea. Îndreptându-se spre noul birou, urlă după Fuller, apoi după Andrews. Era pe punctul să urle şi după ea, când o văzu în dreptul uşii.

— Bună dimineaţa, păpuşă! o salută, după care izbucni într-una dintre crizele matinale de tuse tabagică.

Biroul lui era la fel de haotic ca întotdeauna, nu făcuse nici cel mai mic efort să-şi strângă lucrurile în pungi. Îşi aruncă servieta uzată pe masă şi ridică receptorul telefonului.

— A fost tăiat, domnule. Azi încep să lucreze zugravii aici, şi dumneavoastră ar fi trebuit să fiţi deja mutat în noul birou din anexă.

— De ce nu mi-ai spus? strigă el trântind telefonul.

Alice îi spusese de vreo cinci ori, dar nu fusese băgată în seamă.

— Vezi să nu disparã nimic, îi spuse întinzându-i cheia şi privind-o adânc în ochi. Numai în ea avea deplină încredere.

— Desigur.

Alice rămase singură în mijlocul haosului ce ilustra viaţa profesională a inspectorului principal. Dacă ar fi fost altcineva, ar fi lăsat treaba pe mâna serviciilor administrative, dar Resnick îi încredinţase cheile de la sanctuarul lui şi nu avea de gând să piardă vreo hârtiuţă. Oftă din rărunchi: „De ce îi permit să-mi facă asta tot timpul?” Resnick intra şi ieşea în fiecare zi din viaţa ei ca o tornadă, şi în fiecare seară trebuia să strângă haosul pe care-l lăsa în urma lui. O asculta cu adevărat numai atunci când îi răspundea la o întrebare de-a lui. Nici nu-şi mai aducea aminte de câte ori îi spusese să-i transmită urări de

sănătate tatălui ei, deşi îi repetase de nenumărate ori că tatăl ei murise. În sinea ei, ştia foarte bine de ce nu-l lăsa baltă pe Resnick şi de ce ar fi făcut orice pentru el. Îl iubea în secret de cincisprezece ani.

20

În ghereta casieriei de la sala de jocuri, Linda îşi rodea unghiile. Muzica bubuitoare îi provocase o migrenă teribilă. Se gândea la discuţia pe care o avuseseră în ascunzătoare, după repetiţia de la plajă, şi nu-i plăcea deloc cum se terminase. Reuşita antrenamentului le ridicase moralul, însă atmosfera se deteriorase rapid. Totul începuse când Bella o întrebase pe Dolly unde plănuia să-şi ascundă banii după raid.

— Nu-ţi spun, îi răspunsese lidera grupului pe tonul cel mai normal din lume. Ceea ce nu ştii nu poţi spune. E mai sigur aşa, crede-mă.

— N-ai încredere în noi? sărise Linda.

— Dacă nu-ţi convine, nu trebuie să-ţi arăt unde este uşa.

Cele trei femei fuseseră profund şocate, însă Dolly, imperturbabilă, le dăduse o nouă listă cu sarcini de îndeplinit. După atac, fiecare dintre ele urma să se îndrepte, separat de celelalte, spre aeroportul Heathrow şi să se îmbarce pe un zbor către Rio. Datele şi orele aveau să le fie comunicate mai târziu, în funcţie de discuţia cu omul din interior, dar fiecare avea instrucţiuni detaliate despre cum să ajungă la aeroport şi cum să se comporte în timpul călătoriei. În sfârşit, Dolly le dădu plicuri cu bani ca să-şi acopere cazarea la hotel.

— Ai mai fost vreodată la Rio? o întrebă Shirley speriată şi excitată în acelaşi timp, ca un copil.

— Nu. Trebuie să găsesc momentul potrivit ca să-l las pe Wolf la un adăpost pentru animale şi să ascund banii. Dacă dispărem toate în acelaşi timp, oamenii vor începe să-şi pună întrebări. Voi aduce destui bani ca să putem trăi fără griji două luni. Cu cât dispărem mai multă vreme, cu atât mai bine.

Linda deschise gura ca să pună întrebarea logică ce se afla pe buzele tuturor, dar Bella o întrerupse. Nu voia ca discuţia să degenereze într-o ceartă.

— Şi cea mai mare parte a banilor... numai tu vei şti unde este? întrebă politicos.

— Lucrăm aşa cum ar fi făcut-o Harry. Nimeni din echipa lui nu ştia unde sunt banii, iar el nu a escrocat niciodată pe nimeni. Aveau încredere în el până la capăt... Dolly îşi coborî brusc fruntea. Îşi alesese prost cuvintele şi nu putea să întâlnească privirile celor două văduve. În fine, aveau încredere în el, se corectă. Erau oameni de toată isprava, însă Harry îi cunoştea destul de bine ca să ştie că n-ar fi rezistat tentaţiei de a ieşi în oraş şi a începe să arunce cu banii. Iar un astfel de comportament atrage imediat atenţia... mai ales atenţia poliţailor. Credeţi-mă, n-o să vă fac figura să dispar cu toţi banii, încheie ea după o scurtă pauză de efect.

— Dar ce se întâmplă dacă păţeşti ceva? Dacă eşti arestată sau dacă dă un autobuz peste tine?

Linda, care îşi dorea din tot sufletul să afle cât mai multe, se băgă în discuţie.

— O să fim blocate în Rio fără niciun ban, iată ce-o să se întâmple. Trebuie să ştim totul.

Dolly se simţea mai mult rănită decât supărată. Rănită pentru că tot nu aveau încredere în ea.

— În clipa asta, chiar acum, sunt pe punctul să las totul baltă şi să plec. Îmi veţi da înapoi fiecare bănuţ pe care l-aţi primit de la mine. Aveţi în mână câte un plic cu mai mulţi bani la un loc decât aţi văzut în toată viaţa voastră. Cum îndrăzniţi să-mi puneţi cuvântul la îndoială? Credeţi că puteţi da lovitura fără mine, n-aveţi decât. Abia aştept să văd cum vă rupeţi gâturile! M-am săturat de văicăreala voastră. O să alegeţi, aici şi acum, calea pe care vreţi s-o luaţi. Vreţi să plecaţi, vreţi s-o faceţi singure? Spuneţi-mi acum! Pe loc!

Deşi fusese singura care nu spusese nimic care s-o ofenseze pe Dolly, Shirley fu prima care plecă privirea. Se simţea vinovată pentru gândurile urâte pe care le nutrise. Linda era mai puţin afectată de ieşirea văduvei lui Harry, ştiind însă că fără registre şi fără contactul din interior nu aveau nicio şansă de a duce proiectul la bun sfârşit.

— Nu vrem să ştim unde o să ascunzi banii. Avem încredere în tine. Trebuie să avem, zise într-un final Bella, punând capăt discuţiei.

Dolly ridică din umeri. Primise un compliment cu dublu tăiş, dar deocamdată se vedea nevoită să se mulţumească cu atât. Îl luă pe Wolf şi plecă înainte de a spune ceva ce ar fi putut regreta apoi. Odată închisă uşa în spatele ei, Bella se întorsese spre celelalte două.

— Eu nu mi-am pierdut soţul în minunatul jaf al lui Harry, ca voi, dar vreau să ştiţi că dacă... dacă încearcă ceva, o omor. Îmi pun pielea la bătaie pentru că eu cred în promisiunile ei. Niciodată n-am avut atât de mult de pierdut, iar dacă cineva îmi fură această şansă, o s-o regrete amarnic.

Shirley păru şocată, înţelegând că Bella nu glumea. Linda îşi roase o unghie până la carne, făcându-şi degetul să sângereze. Ca şi prietena ei, nu reuşea să aibă complet încredere în şefa lor. Ele aveau să se afle de cealaltă parte a lumii, pe când Dolly ar fi fost singura cu acces la toţi banii. Nici măcar n-aveau să ştie valoarea prăzii!

După câteva ore de rumegat toate acestea în micuţa ei gheretă, Linda era un pachet de nervi. Îşi mai turnă o porţie de votcă în cafea şi o dădu pe gât. Detesta să fie controlată de văduva lui Harry, să fie tratată ca un copil şi să nu mai fie propriul ei stăpân. Dacă privea lucrurile din acest unghi, ideea ca ea, cu Bella şi cu Shirley să dea lovitura fără Dolly parcă nu mai părea atât de fantezistă.

Shirley se admiră în oglinda înaltă şi zâmbi, mulţumită de ce vedea. Noua mască de faţă pe care o încercase făcuse minuni pentru tenul ei, care avea o nouă strălucire. Începu să-şi taie şi să-şi pilească unghiile. Repetiţia de pe plajă aproape că i le distrusese. Începuse să se relaxeze când auzi soneria şi aproape că sări afară din cămaşa de noapte din mătase.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Dacă era Tony Fisher? Nu mai era nimeni acasă! Ar fi putut să spargă uşa, ar fi putut s-o bată şi s-o violeze, chiar s-o omoare. Se uită la

ceas, era unu şi un sfert dimineaţa. Speriată, nu îndrăzni să scoată un sunet. Pe palier, Linda îşi înfipsese aproape degetul în butonul soneriei. Văzuse din stradă că era lumină în dormitorul tinerei. Chicoti amuzată la ideea că ar fi putut-o găsi pe Miss Moralista Numărul Unu cu cracii în sus şi un tip deasupra ei.

Soneria scotea un zgomot infernal. Nu putea fi Tony Fisher, se gândi Shirley. Până acum ar fi dărâmat uşa sau, cel puţin, ar fi urlat la ea ca un descreierat.

— Cine este? îndrăzni să întrebe cu voce tremurândă.

— Eu sunt! Deschide odată, viţică proastă, deschide! strigă Linda, nepăsătoare la oră sau la nervii zguduiţi ai prietenei sale.

Aşteptă nerăbdătoare deschiderea nenumăratelor încuietori. Se auzea ca la Fort Knox: lanţuri, yale încuiate de trei ori, zăvoare... Chipul lui Shirley se lumină când o văzu.

— La naiba, m-ai speriat îngrozitor. Ce vrei de la mine?

— Voiam să stăm puţin de vorbă despre Dolly, îi răspunse Linda clătinându-se puţin de la băutură.

Intră în salon, lăsând-o pe tânără să încuie la loc. Aspectul apartamentului o luă cu totul prin surprindere. Parcă intrase într-un magazin de design interior: culori pastelate peste tot, covoare mari, groase, mobilă stil şi o măsuţă de toaletă din pin masiv absolut superbă. Simţi o undă de gelozie. Amenajarea şi decorarea locuinţei costaseră probabil o avere. Terry trebuie să fi făcut o grămadă de bani cu Joe şi cu Harry Rawlins. Oare ce făcuse răposatul ei soţ cu partea lui de bani? De ce cheltuise atât de puţin pentru ea sau pentru casa în care trăiau? Nu putea spune că fusese zgârcit cu ea, dar îi reproşa atenţia exagerată pe care o acorda neamurilor lui din Italia. Le plătea cazarea şi biletele de avion de câte ori veneau în Anglia şi le mai dădea şi bani de buzunar. Era adevărat şi că lui Joe îi plăcuse să arunce cu banii prin cluburi, să parieze şi să facă cinste tuturor, recunoscu în sinea ei. Ca să nu-şi mai aducă aminte de pipiţele blonde cu care se juca uneori... Când o văzu pe Shirley, în cămaşa

ei de noapte scumpă, jucându-se cu comenzile încălzirii centrale, Linda îşi dădu seama că devenise nervoasă şi arţăgoasă, deşi biata fată nu avea nicio vină.

— Ce-ar fi să bem ceva?

Tânăra îşi dădu seama că prietena ei băuse deja. „Votcă, probabil”, îşi zise, căci o trăda mutriţa de dihor îmbufnat. Cum nu avea votcă, îi puse o porţie de brandy într-un pahar de cristal. Aşezată pe covor, cu spatele sprijinit de canapea, Linda luă paharul fără o vorbă şi începu să-l agite în mână cu un aer de cunoscător, apoi trase o duşcă sănătoasă şi trecu direct la chestiune:

— Crezi că Dolly este corectă cu noi?

Shirley era obosită şi sătulă de suspiciunile maladive ale Lindei.

— Sigur. Eu cred că este corectă, îi răspunse ferm.

— Am stat de vorbă cu Bella...

— ...Şi ai băut, o completă Shirley.

— Vrei să taci o clipă? Zvonul răspândit de Dolly cum că soţul ei ar fi în viaţă... şi acel al patrulea tip, cel care a scăpat. Ne-am gândit serios: dacă ambele zvonuri ar fi adevărate? Dacă Harry Rawlins trăieşte? Dacă el este nenorocitul care i-a lăsat pe bărbaţii noştri să ardă ca nişte şobolani?

— Cred că ai luat-o razna! exclamă Shirley, gândindu-se că niciodată nu auzise ceva atât de şocant din gura Lindei.

— Dacă suntem trimise la Rio fără să ştim unde sunt banii, fără să ştim ce face Dolly? Dacă cel de-al patrulea complice dă târcoale pe aici, aşteptând să ne ia toată prada? Dacă este chiar Harry, care lucrează împreună cu soţia lui, Dolly? Îl iubeşte ca pe ochii din cap, Shirl. Ar face orice pentru el.

Tânăra se încordă de nervi, iar obrajii i se înroşiră. Strânse pumnii ca să se controleze mai bine. Nu auzise în viaţa ei un asemenea delir de ură şi ingratitudine. Între timp, Linda se ridicase, se apropiase de ea şi o împungea cu degetul pe care şi-l molfăise până la sânge. Shirley o împinse deoparte şi o înfruntă pe un ton calm, dar ferm.

— Crezi că durerea ei nu este reală? Crezi că atunci

când ne-a povestit totul în saună, a făcut-o doar ca să ne păcălească, să ne târască într-un plan care nu ne priveşte deloc? Harry a murit! La fel ca Joe al tău şi Terry al meu. Să nu încerci să mă faci să cred că suferinţa ei ar fi falsă. Dacă tu ţi-ai găsit deja pe altcineva, asta nu înseamnă că toate suntem ca tine!

— Bine, opreşte-te! Poate că Harry n-a scăpat – dar nu are nevoie de el ca să ne păcălească. De ce nu ne spune unde ascunde mălaiul?

— Ne-a explicat deja de ce! Dacă ai ceva de împărţit cu Dolly, spune-i-o direct, în faţă, Linda. N-aveţi decât să credeţi ce vreţi, tu şi cu Bella, dar pe mine nu mă puteţi convinge că face un joc dublu. Nu voia să conducă prima maşină, însă acum o va face. Este poziţia cea mai periculoasă, şi a acceptat-o pentru că se gândeşte la noi.

— Eu şi cu Bella... încercă Linda să revină la atac.

— Tu şi cu Bella, *tu şi cu Bella!* Tu ai adus-o în grupul nostru, iar acum vreţi să semănaţi zâzanie şi să mă aduceţi de partea voastră. Degeaba. Dolly nu ne-a dezamăgit până acum şi nici nu cred c-o va face. Nu intenţionat, în orice caz.

— Gata, iartă-mă pentru tot ce-am spus, iartă-mă, zise Linda recunoscându-se învinsă.

Shirley, pe de altă parte, nu era pregătită s-o lase să scape atât de uşor.

— Nu, încă n-am terminat cu tine. Dai buzna aici în creierii nopţii şi încerci să porneşti o revoltă, deşi Dolly nu ne-a făcut nimic rău, ba chiar ne-a ajutat. Niciodată n-ai câştigat atâţia bani, Linda! Tony Fisher nu umblă după tine să-ţi ardă sânii cu ţigara! Atitudinea ta mă sperie, înţelegi? Mă faci să-mi fie frică de tine!

Linda înţelese că n-ar fi trebuit să vină. Se întinse după sticla de brandy ca să-şi calmeze nervii.

— Cred că ai băut destul, ar trebui să pleci, îi spuse Shirley luându-i băutura din mână.

Dezumflată, cu mâinile înfipte în buzunare, Linda scutura din cap ca un copil neascultător. Shirley oftă, deşurubă capacul sticlei şi-i mai turnă o măsură mică. Cu

paharul în mână, Linda începu să examineze fotografiile expuse pe lespedea şemineului. Sorbi din băutură şi arătă spre una dintre ele.

— Mama ta?

— Da, iar alături sunt fratele meu şi tata, îi răspunse.

Deşi nu avea câtuşi de puţin chef de conversaţie, Shirley spera că vor urma nişte scuze.

Când începu să vorbească, pe obrajii Lindei curgeau lacrimi tăcute.

— Tatăl meu ne-a părăsit când aveam trei ani. Mama m-a abandonat într-un orfelinat şi nu s-a întors niciodată. Nici nu mi-o amintesc, nu ştiu cum arăta. Frumoasă familie, o felicită dând pe gât restul de brandy. Eşti norocoasă, Shirl. Auzi, tu ai un gagiu? o întrebă, cu rânjetul acela obraznic instalat iarăşi pe chip.

— Sigur că nu, îi răspunse Shirley indignată, sperând să scape de încă o poveste cu accente pornografice.

— Eu am un prieten, deşi n-am voie să mă mai întâlnesc cu el, Dolly nu-i de acord. Dar îmi place de el, îmi place la nebunie. E tandru şi are viitor, spre deosebire de Joe. E patronul unui service şi vrea să devină pilot de curse, adăugă mândră Linda.

— Ah, Doamne, Dumnezeule! Ochii lui Shirley se măriră de groază. Căzu în genunchi, deschise brusc un dulăpior, scoase un album cu fotografii şi începu să-l răsfoiască frenetic, repetând: El trebuie să fie! El trebuie să fie! Uite!

Găsise ceea ce căuta. O apucă pe Linda de braţ şi o trase lângă ea, arătând cu degetul spre o fotografie în care Terry apărea ţinând după umeri un bărbat îmbrăcat în salopetă de mecanic.

— Jimmy Nunn! A fost pilot de curse. El trebuie să fi fost al patrulea complice, Linda! Probabil că Terry l-a adus în echipă. Iată de ce nu apare în registrele lui Harry, iată de ce Dolly nu reuşeşte să dea de el... era nou!

— Cum poţi fi sigură?

— Îmi aduc aminte că Terry vorbea mult despre el. Cât de bun şofer era, cum nimeni nu putea să-l prindă. Cred că s-a aflat la volanul primului camion, aşa ar fi fost normal.

Altfel, de ce nu l-am putea găsi? Era *nou!*

Trezită dintr-odată din beţie, Linda luă albumul.

— Nu-i spune nimic lui Dolly. Numai după ce suntem sigure. Vreau să-l găsesc. Te rog, lasă-mă să-l găsesc, după aia o să-i spunem totul.

— Cum o să-l găseşti? o întrebă Shirley, nepărând deloc convinsă.

— Te rog, Shirl, lasă-mă să mă ocup eu. Va fi bine, îţi promit.

Tânăra acceptă cu jumătate de gură, iar Linda o zbughi afară pe uşă. Jimmy Nunn... era ferm hotărâtă să-l găsească pe ticălosul care le lăsase bărbaţii să moară. Mai mult decât atât, era hotărâtă să-i demonstreze lui Dolly că avea creier, nu câlţi, în cap şi că era pe de-a întregul parte a echipei.

Comisarul-şef Saunders asculta fără nicio expresie pe chip reclamaţiile lui Fuller. Câteodată mai ridica ochii din dosarul pe care acesta i-l dăduse şi-i făcea semn din cap să continue. Inspectorul era hotărât să-şi verse tot sacul.

— Nu vreau să par că pârăsc ca la şcoală, domnule, dar trebuie să aflaţi cum gestionează Resnick cazul acesta. Mi se pare, domnule comisar-şef, că este necesară alocarea de resurse umane suplimentare în cazul furtului de bijuterii. Sunt convins că aş putea face treabă bună acolo. În loc de asta, sunt pus să fac de planton în faţa casei unui mort sau să-i urmăresc nevasta când se duce la coafor, la mănăstire ori la plimbare cu câinele. Cu tot respectul, domnule, consider că este o risipă de resurse. Şi pe timpul weekendului... ei bine, bugetul poliţiei a fost obligat să suporte ore suplimentare, însă nu s-au obţinut rezultate, iar moralul echipei a fost zdruncinat.

În timp ce Fuller continua să-şi verse frustrările, Saunders se îndreptă spre uşa biroului său şi o deschise. Inspectorul tăcu imediat.

— Nu eşti obligat să-ţi placă de el, dar trebuie să lucraţi împreună.

Fuller se ridică şi dădu să recupereze dosarul cu care

venise.

— Acela rămâne la mine, spuse comisarul-şef.

Închise uşa în spatele subordonatului său şi trase adânc aer în piept. Era un ofiţer bun, muncitor şi competent, dar total neadaptat muncii de echipă. Ar fi fost surprins dacă ar fi aflat că Resnick îi dăduse întotdeauna calificative bune: „E un tip plin de el, care se crede mai bun decât oricine. Mă enervează când îşi închipuie că munca de teren nu mai e pentru el, fiindcă este băiat deştept. Uneori e prea încuiat şi ar trebui să-şi asculte mai mult instinctele, dar o să ajungă acolo. Şi s-ar putea să aibă dreptate când se crede cel mai deştept din echipă.”

„Fuller se pune pe el şi cariera lui înaintea oricăror alte considerente, ceea ce Resnick n-a făcut niciodată”, se gândi Saunders. Nu era uşor de lucrat cu inspectorul principal, căci dacă-i intra ceva în cap putea fi la fel de încăpăţânat ca un câine care a găsit un os. Însă, de cele mai multe ori, avea dreptate. Ca majoritatea ofiţerilor din secţie, credea că Resnick făcuse o afacere personală din cazul Harry Rawlins, dar, dacă suferise o înscenare, niciun poliţist nu l-ar fi condamnat pentru asta. Avea să fie pensionat înainte de vreme pentru atitudinea lui opacă şi necooperantă, nu pentru altceva. Nu trebuia decât să-i mai dea încă puţină sfoară ca să se spânzure singur cu ea. Iar dosarul lăsat de Fuller era chiar sfoara de care avea nevoie.

Lăsă să treacă un interval cât să nu dea de bănuit, apoi o luă pe urmele lui Fuller spre noile birouri, în ideea de a purta o discuţie cu Resnick. În cochetul separeu ce i se pregătise, biroul inspectorului principal era gol. Saunders o luă spre vechiul lui birou, unde o găsi pe Alice care încărca de zor cutii de carton cu dosare. Fata îngheţă când îl văzu.

— Inspectorul Resnick începuse să împacheteze, conform ordinelor primite, domnule comandant. Eu i-am promis că-l ajut, însă am rămas în urmă. Este numai vina mea că nu s-a finalizat încă mutarea în noul birou.

Îi adresă fetei un zâmbet înţelegător. Îi admira sincer

loialitatea şi credea că ar fi putut deveni un ofiţer excelent într-o bună zi. Ridică un dosar dintr-o cutie deja umplută. Era incomplet şi vechi de câteva luni. Apoi începu să frunzărească agenda de lucru a lui Resnick. Nimic, doar pagini albe, una după cealaltă, fără nicio indicaţie despre deplasările pe care le făcea în interes de serviciu. Chipul i se înroşi de indignare faţă de aceste dovezi de dispreţ flagrant pentru bazele şi reglementările esenţiale ale muncii de poliţie.

— Când apare Resnick, spune-i că vreau să vorbesc cu el, la mine în birou. Fără întârzieri şi fără scuze de data asta, Alice.

21

Linda era satisfăcută de ea însăşi. După un telefon la administraţia pistei de curse Brands Hatch, puţin flirt şi muncă de investigaţie, reuşise să afle unde locuia Jimmy Nunn. Se pare că nimeni nu-l mai văzuse de multă vreme. Mecanicul cu care stătuse de vorbă chiar o rugase să-i amintească o datorie de cincizeci de lire sterline, dacă îl găsea. „Pun pariu că ştia să scoată bani de la oameni”, îşi spuse, amintindu-şi de manevrele pe care le făcea Joe ca să obţină mici „împrumuturi” cu care o ducea în minivacanţe exotice.

Se afla într-o cafenea grecească din Old Compton Street, aşteptând-o pe Dolly. Când o sunase la mănăstire, maica stareţă rămăsese la numai câţiva paşi de ea, aşa că n-o putuse interoga asupra motivelor acestei întâlniri în public şi în format restrâns. „Sunt sigură că e moartă de curiozitate”, îşi spuse zâmbind superior. Pentru prima dată, îşi dorea să o vadă, căci acum ea avea ceva de oferit, ea trebuia să fie ascultată, ca atunci când o adusese pe Bella în grup. Se simţea puternică.

Când văzu Mercedesul argintiu parcându-se vizavi, îi făcu semn chelnerului să mai aducă două cafele. O urmări pe când ieşea din maşină cu căţelul la subraţ şi punea câteva monede în parcometru. „Hai, vino odată, babă proastă şi arogantă, să vezi ce ţi-am pregătit.”

Dolly se aşeză în faţa Lindei nelăsând să transpară niciun sentiment. Nu putea suporta mirosul de grăsime încinsă şi de carne friptă. Detesta putoarea acestor cafenele unsuroase ce ţi se lipea de haine. Patronul grec aduse cafelele, lăsând să-i scape câteva picături în farfurioare şi ştergându-se permanent pe mâini cu şorţul dubios pe care-l purta la brâu. În difuzoare se auzea hitul lui Demis Roussos, „Forever and Ever”, dar discul era zgâriat şi suna prost.

Aruncă o privire critică spre marginea destul de murdară a ceştii din faţa ei şi aşteptă ca Linda să deschidă

discuţia.

— Ai auzit de Jimmy Nunn?

— Nu, niciodată.

— Cred că el era cel de-al patrulea complice. Cel care ne-a lăsat bărbaţii să moară.

Dolly rămase tăcută. Ca în filmele cu spioni care schimbă mesaje secrete, Linda îi împinse peste masă o foaie de hârtie în care împachetase fotografia luată de la Shirley.

— E un fost şofer de curse, prieten cu Terry. Am şi adresa lui. M-am gândit că ai vrea să-i faci o vizită, în calitatea ta de şefă a noastră, după care să avem o discuţie în patru. Ce părere ai?

— O să vă convoc la un moment dat. Iar genul ăsta de întâlnire în public nu ne avantajează în niciun fel.

— Cred că ai ajuns expertă în plantarea filajului, nu?

Dolly ignoră întrebarea. Citi adresa, se uită la fotografie şi o puse în buzunarul interior.

— Nu i-am bătut la uşă şi n-am vorbit cu vecinii, continuă Linda. Doar am parcat vizavi şi am pândit puţin, dar nu l-am văzut venind sau plecând. Pariez pe orice că el este cel de-al patrulea om, cel pe care-l căutăm. Sunt sigură că este cel care ne-a lăsat bărbaţii să ardă de vii. Se lăsă pe spate în scaun, aşteptând să fie felicitată cumva, ceva de genul: „Bună treabă, bravo!”

În loc de asta, Dolly îl chemă pe chelner, ceru biscuiţi de ceai şi începu să-l hrănească pe Wolf cu ei. „La naiba! îşi spuse Linda. Oare Shirley, toanta gură-spartă, a avertizat-o deja pe babă despre Jimmy Nunn, din cauza legăturii lui cu Terry?”

Dolly mai rupse un biscuit în două şi i-l băgă în bot micului patruped, apoi se uită în ochii ei.

— Ştii, nu eşti singura care se joacă de-a detectivul. De ce m-ai minţit?

În acea secundă, dinamica puterii se inversă complet. Linda simţi cum i se umezeau palmele de teamă.

— Nu te-am minţit. Eu şi cu Shirl am găsit fotografia lui Jimmy Nunn într-un album foto vechi şi…

— Nu, nu despre Jimmy Nunn. De povestea asta mă ocup eu de-acum înainte. Vorbesc despre noul tău prieten, Carlos, dacă nu mă înşală memoria.

Linda fu luată cu totul prin surprindere. Simţi cum o lua cu călduri, iar chipul i se înroşi ca sfecla.

— Nu i-ai spus nimic despre noi, despre responsabilităţile tale, sper?

— Nu-mi este un prieten. E doar un mecanic cu care am avut o scurtă relaţie după ce am cumpărat maşina. Nu reprezintă nimic.

Ochii lui Dolly o sfredeleau nemilos, citindu-i în adâncul sufletului şi transmiţând un amestec ciudat de furie şi dezamăgire.

— Pe plaja aceea m-ai privit în faţă şi mi-ai jurat că nu te vezi cu nimeni.

— Nu era treaba ta! izbucni Linda aprinzându-şi încă o ţigară. Începuse să-şi dorească să n-o fi sunat deloc. De ce naiba era mai preocupată de Carlos decât de Jimmy Nunn?

— De ce crezi că te-am întrebat? Crezi că mă interesează promiscuitatea sexuală în care te complaci? Nu, câtuşi de puţin. Ceea ce mă interesează este siguranţa ta şi a noastră, a tuturor.

Zâmbetul Lindei se evaporă. Simţi că iar urma să fie pusă la punct şi, la fel ca data trecută, era complet nepregătită. Nu spuse nimic, aşteptând lovitura de graţie.

— Carlos al tău lucrează pentru Arnie Fisher. Amantul tău, draga mea, este cocota lui masculină, o prostituată care sare din patul tău direct în cel al mafiotului. În afară de serviciile sexuale pe care i le aduce, Carlos îi repară şi rablele de maşini. Este, cum s-ar spune... corupt din mai multe părţi.

Linda nu-şi mai găsea cuvintele. Numele lui Arnie Fisher i se învârtea prin cap ca un titirez. Gândul că se culca cu mecanicul ei îi făcea greaţă. Gura i se uscase, iar scrumul nescuturat al ţigării căzu pe masă. Dolly îşi făcu de lucru cu un alt biscuit, lăsându-i timp să digere ceea ce tocmai aflase.

Când îşi reveni trecu la contraatac, încercând să

zâmbească nonşalant.

— Nu cred nicio vorbă din ce mi-ai spus.

În sinea ei, deşi o detesta pe bătrâna văduvă, ştia că nu minţea. Niciodată.

— Boxer Davis a apucat să-mi spună, înainte să fie transformat într-un morman de carne tocată. Când te-am întrebat despre Carlos la plajă şi mi-ai zis că nu vă mai vedeţi, ştiam că minţi, înţelegi? Am hotărât să nu-ţi spun nimic, gândindu-mă că aveam o zi grea în faţă şi că-ţi vei revizui singură comportamentul... dar m-am înşelat. Se pare că-ţi place să calci în străchini tot timpul. Dolly făcu o scurtă pauză de efect. În ce maşină te aflai când supravegheai apartamentul lui Jimmy Nunn? Îi pregătea următoarea lovitură devastatoare. Linda simţea cum ochii i se umpleau de lacrimi. Erai în maşina ta, din întâmplare? Cea pe care Carlos te-a ajutat s-o repari? Maşina ce poate fi văzută parcată lângă casa ta, lângă locul tău de muncă *şi* în faţa acestei cafenele, unde m-ai chemat, în văzul întregii lumi? Aceea este maşina?

În acel moment, Linda îşi dori ca pământul să se deschidă sub ea şi s-o înghită cu totul. Dar Dolly nu se lăsa, în pofida lacrimilor ce-i curgeau pe obraji.

— Încetează să te porţi ca o curviştină proastă, auzi? Iată motivul pentru care eu sunt şefa acestei echipe, nu tu. Acum, înainte să-ţi trasez următoarele sarcini, te întreb pentru ultima dată: i-ai spus ceva lui Carlos despre ceea ce punem la cale?

— Nu, îţi jur pe viaţa mea!

Dolly o crezu.

— Trebuie să scapi de el, Linda.

Pentru o secundă, femeia se văzu într-un film cu mafioţi, când *naşul* îţi ordonă să elimini pe cineva.

— Cum adică? reuşi să întrebe pe o voce cârâită, demnă de milă.

— Cizmele de beton nu sunt genul meu, dacă asta-ţi trece prin tărtăcuţa aia goală. El se ocupă de parcul auto al fraţilor Fisher, da? Sunt sigură că are garajul plin de maşini furate.

— Vrei să-l dau pe mâna gaborilor?

Lindei îi căzuse falca.

— Un telefon anonim, nimic mai mult. Pune-i să facă o percheziţie acolo. Astăzi. Dolly se ridică şi îşi luă căţelul sub braţ. Şi încă un lucru: să nu mă mai minţi niciodată. Mulţumesc pentru adresa lui Jimmy Nunn. O să văd ce pot afla.

Înainte de a ieşi pe uşă se întoarse şi-i aruncă o privire. Linda rămăsese zdrobită, cu capul între palme, holbându-se la scrumul de ţigară ce-i plutea în ceaşca de cafea. Nu-i păru rău pentru ea. Trebuise s-o zguduie suficient de tare încât să scape de Carlos.

Linda rămase singură. Din cealaltă parte a stabilimentului, patronul grec şi trei muncitori zdrenţăroşi o măsurau curioşi. Îi era silă de ea însăşi. În numai cinci minute, Dolly reuşise s-o umilească, transformând ceea ce ar fi trebuit să fie o victorie într-o înfrângere penibilă. O *ura!* Era o femeie oribilă, oribilă. Nu avea pic de suflet şi i-l călcase în picioare pe al ei. „Nu trebuia să folosească termeni precum «cocotă masculină», dar a făcut-o pentru că este o zgripţuroaică tristă, acră şi duşmănoasă.”

Mâna ei dreaptă apucă lănţişorul de aur şi pandantivul cu simbolul Săgetătorului pe care i-l făcuse cadou Carlos. Îi spusese să închidă ochii şi i-l trecuse peste gât, sărutând-o tandru şi aşezându-i-l între sâni, îl iubea. Făcuseră dragoste în picioare, privindu-se în oglindă. Dimineaţa, Carlos plecase fără s-o trezească, lăsându-i un bilet prin care-i spunea că va reveni după program. Acum, când închidea ochii nu vedea decât imaginea scârboasă a buzelor lui senzuale, italiene, sărutându-l pe Arnie. „Javră nenorocită! Zgripţuroaică perversă!” Durerea pe care o simţea devenise de nesuportat. Încercă să-şi alunge imaginea obsedantă din cap, dar fără succes. Trase de lănţişor până îl rupse, şi un firicel de sânge începu să-i curgă din locul unde săgeata pandantivului îi perforase pielea. Începu să plângă.

22

Dolly verifică adresa pe care o primise. Parcase maşina pe o stradă sordidă, cu case în ruină. Văzând un copil pe skateboard, coborî fereastra şi-i făcu semn să se apropie.

— Cine locuieşte la numărul treizeci şi nouă? îl întrebă.

Puştiul se uită spre casă, apoi spre ea şi clătină din cap.

— N-am nicio idee, doamnă. De ce întrebaţi?

— Vreau să vizitez un vechi prieten.

— Atunci ar trebui să ştiţi mai multe despre el decât mine, nu? îi răspunse băiatul cu un zâmbet obraznic.

— Ai grijă de maşina mea şi primeşti trei lire, îi propuse ea dându-şi seama că Mercedesul era un trofeu irezistibil în acea parte a oraşului.

— Vreau cinci.

Lăcomia care licărea în ochii lui o făcu să zâmbească. Începea să-i placă tot mai mult. Îşi strânseră mâinile şi se îndreptă spre domiciliul lui Jimmy Nunn. Casa fusese împărţită între patru chiriaşi, iar uşa din faţă era închisă cu un zăvor. Înăuntru era chiar mai rău decât te-ai fi aşteptat. Holul era plin de broşuri, saci plini de gunoi, sticle sparte şi cartoane de pizza. Lumina nu mergea, şi constată că din fasungul din tavan lipsea becul. Găsind scările la lumina brichetei, începu să urce. Pe la etajul doi, mirosul parcă nu mai era la fel de puternic. Se opri, apropie bricheta de o uşă şi văzu că nimerise la numărul patru. Bătu şi auzi aproape instantaneu urletele unui sugar. Aşteptă puţin, bătu din nou, iar urletele deveniră mai puternice.

— Cine este? Uşa se întredeschise. Nu vreau să cumpăr nimic.

Femeia încercă să închidă la loc, dar Dolly fu mai rapidă.

— Vreau doar să stăm puţin de vorbă, nimic mai mult, spuse strecurându-se într-o cameră mică şi mobilată ieftin. Îşi aprinse o ţigară ca să acopere mirosul greţos de parfum al tinerei şi adăugă: Îl caut pe Jimmy Nunn. E aici?

Fata nu-i răspunse. Era limpede că habar nu avea cu

cine vorbea.

— Eu sunt doamna Harry Rawlins. Soţul tău a lucrat pentru soţul meu. Iar tu te numeşti...?

— Trudie, îi răspunse fără voia ei. Probabil că numele lui Harry îi spunea ceva. Nu l-am mai văzut pe Jimmy de luni de zile. Mi-a spus că are o treabă, a plecat şi nu s-a mai întors.

Dolly încerca să înţeleagă cât mai bine mediul în care se afla: hainele copilului pe calorifer, mobila fragilă, murdară, dar mai ales interlocutoarea ei – Trudie. Fata era frumoasă la modul vulgar. O mutriţă drăguţă, părul blond, o gură cam mare şi, mai ales, ochii albaştri mari, inocenţi. Ar fi fost uşor să obţină informaţii de la ea, îşi spuse. Nu trebuia decât să fie amabilă. Îi oferi o ţigară, dar fu refuzată cu o clătinare din cap.

— Nu fumez.

Aşadar, scrumiera de pe cotiera fotoliului de lângă ea fusese umplută de altcineva. „Poate că bombiţa sexy nu fumează, dar atunci cine?”, se întrebă. Aşa cum Trudie stătea cu bebeluşul ei în braţe, Dolly îşi ţinea căţelul. Îl lăsă jos pe Wolf, se aşeză cu prudenţă pe canapeaua desfundată şi-şi mai aprinse o ţigară. Micul animal sări pe fotoliu, adulmecând şi zgurmând cu lăbuţele tapiţeria. În frenezia lui jucăuşă, răsturnă scrumiera.

— Jos, imediat! îl certă Dolly, iar căţelul se execută dând din coadă. Nu făcu niciun efort să ridice scrumiera sau chiştoacele, căci oricum nu s-ar fi văzut diferenţa. Scoase fotografia din poşetă.

— El este Jimmy?

Trudie aruncă o privire şi încuviinţă din cap.

— Îţi datorează bani, nu-i aşa?

Dolly se ridică, îşi netezi fusta şi-i dădu numărul ei de telefon, lângă nume, pe o bucăţică de hârtie.

— Dacă apare, spune-i că vreau să stăm de vorbă. Mă găseşte la acest număr, doamna Rawlins.

— V-am reţinut numele.

„Ce fetiţă naivă şi proastă, mai ales să se lase potcovită cu un copil. Unul care plânge tot timpul”, îşi spuse.

Mirosul parfumului ieftin al lui Trudie o izbi din nou. Poate că asta îl făcea pe copilaş să plângă. În vârstă de vreo şase luni, era în realitate destul de frumuşel. Când Dolly îl mângâie uşor pe obraz, mama lui făcu un pas nervos în spate. Îşi deschise iar poşeta şi scoase cinci bancnote noi de zece lire. Între timp, Wolf sărise iarăşi pe fotoliu şi începuse să zgârie şi mai abitir şezutul, dar stăpâna lui nu-l băgă în seamă.

— Pentru copilul tău, îi spuse fetei întinzându-i banii. Dacă Jimmy mă sună, vei primi chiar mai mult.

Trudie se uita îngrozită la câinele care-i distrugea amărâtul de fotoliu.

— Wolf! strigă Dolly. Dă-te jos! Când se aplecă să-l ridice în braţe, observă ceva strălucitor în spaţiul dintre pernă şi spătar. Îmi pare rău, se scuză ea prefăcându-se că scutura perna.

Cu spatele la Trudie, extrase o brichetă Dunhill de aur masiv, exact ca aceea pe care o cumpărase cu ani în urmă pentru...

Vocea gazdei păru să-i parvină dintr-o altă galaxie:

— Dacă aceea e maşina dumneavoastră, doamnă Rawlins, să ştiţi că aveţi probleme.

Aruncă repede bricheta acolo unde o găsise. Ar fi dat orice să fi avut timp s-o verifice, să vadă dacă pe spate era inscripţionată „H.R.”, însă glasul lui Trudie se auzi din nou:

— Maşina dumneavoastră e înconjurată de băieţi din cartier. Mi-e teamă că aţi pierdut deja o oglindă.

Dolly ieşise deja, fără să privească în urmă, speriată de ceea ce ar fi putut afla.

Trudie o urmări cum se repezi peste drum, la maşină, şi îl trase de-o ureche pe un puşti care încerca s-o deschidă. Rânji satisfăcută. Uşa bucătăriei se deschise puţin.

— E tare baba, nu-i aşa? Nici nu ştii ce noroc avem, dragule. Mi-a dat cincizeci de lire pentru copilul nostru.

23

Linda revenise în ghereta din sala de jocuri. Reparase lănţişorul de aur, temându-se că iubitul ei mecanic ar fi fost neplăcut surprins s-o vadă fără el. Cuvintele lui Dolly o obsedau. Nu-i venea să creadă, nu şi-l imagina pe Carlos al ei, cel care o ţinuse atât de tandru în braţe şi o satisfăcuse de atâtea ori, în pielea unui homosexual. Ridică ochii, şi inima i se opri pentru o fracţiune de secundă. Carlos se îndrepta spre ea cu un zâmbet larg pe chip. Purta un costum crem elegant – din mătase, după aspect –, extrem de costisitor. Incapabilă să-l privească în ochi, se apucă să numere frenetic mărunţişul.

— Ce părere ai? o întrebă proţăpit la ghişeu, emanând un nor greu de colonie scumpă.

Linda ridică încet capul din fişicuri. Carlos arăta fălos cu degetul spre costum şi zâmbea. Chipul lui frumos, oacheş, lucea proaspăt bărbierit. Îi adora ochii negri, superbi şi misterioşi, dar nu-i putu susţine privirea. Nu acum. Se uită în altă parte.

— Unde te duci ferchezuit aşa, de parcă ai fi ieşit la agăţat? Vocea îi tremura uşor.

— Mă duc la o masă de afaceri cu nişte parteneri, îi răspunse el nonşalant. Hai, deschide uşa, să-ţi dau un sărut.

În pragul crizei de nervi, Linda îi deschise. Carlos o luă în braţe, o trase aproape de el şi o sărută, părând să nu-i simtă încordarea.

— Am treabă, murmură ea încercând să scape din mâinile lui puternice.

Mecanicul n-o lăsă să ajungă prea departe. Atinse pandantivul pe care-l purta la gât, trimiţându-i fiori reci pe spinare.

— Îţi stă foarte bine şi mă bucur că-l porţi. Ce-ar fi să ne întâlnim când scap de obligaţiile sociale?

— Lucrez până târziu, voi fi obosită.

— Am impresia că te porţi cam rece. Eşti supărată?

O luă pe după gât şi-i apropie capul de al lui, însă ea se retrase, jucându-se nervoasă cu medalionul.

— Nu. Doar că am foarte mult de lucru. Sunt atât de obosită, încât nu vreau decât să ajung acasă şi să dorm.

Mecanicul se dădu un pas înapoi şi o pironi cu privirea, dar ea îi evită ochii. Cum nu-i mai rămânea mare lucru de făcut, dădu din umeri, mormăi un: „Treaba ta” şi se îndreptă cu paşi mari spre ieşire.

— Bine, la douăsprezece, pufni Linda. Termin la ora douăsprezece.

Nici nu ştia ce anume o făcuse să cedeze.

— Ne vedem mai târziu! zise Carlos făcându-i poznaş cu ochiul.

Linda aşteptă nerăbdătoare câteva secunde bune, apoi strigă la Charlie:

— Hei, prinde! Aruncându-i cheile de la casierie, îi promise: Mă întorc repede.

Înainte ca omul să poată protesta, ieşea pe uşă.

Costumul alb o ajută să-l repereze rapid pe amantul ei. Urmărindu-l de pe trotuarul celălalt, menţinu totuşi distanţa, având grijă să se mai oprească în dreptul unor magazine, pentru cazul în care s-ar fi întors brusc cu faţa la ea. Îl văzu oprindu-se şi admirându-şi imaginea într-o vitrină, netezindu-şi părul şi îndreptându-şi nodul cravatei, înainte de a continua pe Wardour Street şi a intra într-un mic bistro francez.

Stabilimentul era decorat cu perdele roşii, prinse la jumătatea ferestrelor. Ridicându-se pe vârfuri, putu vedea cum Carlos era condus de către un chelner prin sală. O blondă îi zâmbi şi-i făcu vesel cu mâna. În fine, era urât că o înşela, dar măcar o făcea cu o femeie, îşi spuse, până când îşi dădu seama că blonda îi făcea semne chelnerului, de fapt.

Carlos fu introdus într-un separeu din spatele restaurantului, unde se opri să vorbească cu cineva. Linda nu-i putea vedea chipul, dar zări o mână bărbătească ieşind şi strângându-l de fese. Apoi, personajul misterios se întinse şi-l sărută pe obraz. Pentru o fracţiune de secundă

văzu clar trăsăturile străinului şi îi fu suficient. Era adevărat. Dumnezeule mare, era adevărat! Arnie Fisher şi Carlos erau amanţi.

Capul îi vâjâia. Traversă ca prin ceaţă Wardour Street, aproape provocând un accident. Se repezi la primul telefon public, intră în cabină şi începu să se scotocească după mărunţiş, până îşi aduse aminte că apelurile de urgenţă erau gratuite.

În aceeaşi noapte, Linda făcu dragoste cu el. Nu şi-o dorea, dar nu trebuia să-i dea de bănuit. După ce bărbatul adormi, se strecură afară din pat şi se învârti nervoasă prin casă, înainte de a se aşeza la măsuţa de toaletă. Carlos doar se prefăcea că doarme, întredeschise puţin ochii şi o văzu cum se privea în oglindă, în pielea goală, cu medalionul atârnându-i între sâni. Se încruntă, luă un tampon de bumbac, turnă pe el o cremă demachiantă şi începu să-şi frece obrajii. „Ceva e în neregulă cu ea”, îşi spuse bărbatul. Fusese nervoasă la sala de jocuri, iar sexul nu mai fusese atât de pasional ca înainte. Femeia se ridică de la măsuţă şi se întoarse în pat. Mecanicul mimă o întoarcere prin somn, reveni deasupra ei şi făcură sex din nou. Când termină, Linda îi întoarse spatele.

— Ce-i cu tine? şopti Carlos.

— Nimic. Sunt doar obosită.

O luă din nou în braţe şi o sărută pe ceafă. Nu-i spusese niciodată că o iubea, dar îi venea să i-o spună acum. Se ridică într-un cot şi-i şopti uşurel numele în ureche, însă femeia dormea profund. Cu delicateţe, îi îndepărtă o şuviţă de păr de pe obraz, apoi se întoarse pe partea cealaltă şi adormi şi el.

Pe întuneric, Linda deschise ochii, holbându-se la perdele. Simţi cum inima i se transformă în gheaţă. Poate că baba aia arogantă de Dolly se înşela? Poate că iubitul ei îl mulgea de bani de Arnie, fără să se culce neapărat cu el? În sinea ei, ştia că încerca să se mintă singură.

Carlos se trezise şi se îmbrăcase înaintea Lindei. Se

aşeză lângă ea, în genunchi, şi o zgudui uşor de umăr.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec la muncă. Poţi să mă duci cu maşina?

Uşurată că nu voia nimic mai mult, Linda se trezi. Conduse în tăcere. Costumul lui Carlos era şifonat, cravata îi atârna pe bordul maşinii, iar barba crescută peste noapte îi dădea un aer fantomatic. Bărbatul aprinse radioul şi-şi lăsă braţul să se odihnească pe spatele scaunului ei. Linda se simţi extrem de vinovată tot drumul, până la service-ul cu garaje în formă de U.

— Gata, cobor aici, spuse Carlos. Ieşi din maşină, dar se băgă pe geamul din dreapta şi o sărută pe obraz de rămas-bun. Eşti bine? o întrebă luându-i bărbia în mână.

Linda încuviinţă din cap şi rămase pe loc urmărindu-l pe când se îndepărta fluierând, cu mâinile în buzunare. Brusc, îi căzură ochii pe cravata pe care şi-o uitase pe bordul maşinii. Lăsând motorul să meargă, se repezi afară şi fugi după el. Nu avea nevoie de nicio dovadă care s-o lege de el, în cazul că ar fi fost arestat.

În interiorul service-ului, Johnny, tânărul ucenic, stătea legat cu cătuşe la mâini între doi poliţişti în uniformă, în timp ce trei inspectori scotoceau prin dosare şi fişete. Auzindu-l pe Carlos, care se apropia fluierând fără grijă, poliţiştii ocupară poziţii defensive, pregătiţi să-l captureze.

— Carlos, e poliţia! strigă Johnny cât îl ţineau bojocii.

— Porniţi! le ordonă prin staţie unul dintre poliţişti agenţilor care pândeau în maşină după colţ.

Într-o fracţiune de secundă, mecanicul făcu stânga-împrejur şi o luă la goană spre ieşirea mascată din celălalt capăt al incintei. Maşina de poliţie neinscripţionată apăru în trombă şi trecu scrâşnind din cauciucuri pe lângă Linda, care aruncă jos cravata şi se repezi la propriul autovehicul. Trânti portiera şi demară, fără să ştie exact unde se ducea. Conduse drept până la capătul străzii şi făcu stânga, însă, chiar când se pregătea să ia următorul viraj, auzi o izbitură puternică, un ţipăt şi zgomot de frână bruscă. Chiar în faţa ei se căsca ieşirea din spate a service-ului. Câţiva metri mai departe, un camion roşu de-al Poştei era urcat pe

jumătate pe trotuar. Din maşină coborî şoferul clătinându-se şocat, cu sânge şiroind pe faţă dintr-o tăietură la arcadă. Linda se apropie speriată, respirând cu dificultate. Mecanicul nu se vedea pe nicăieri. Ocoli maşina banalizată de poliţie oprită în mijlocul străzii şi văzu un grup de agenţi în uniformă grupaţi în jurul botului camionului de poştă. Unul dintre poliţişti vorbea la staţia radio. Era pe deplin conştientă că ar fi trebuit să se îndepărteze cât mai repede, dar voia cu orice preţ să ştie dacă amantul ei scăpase. Pe când depăşea încet maşina de poştă, un ofiţer îi făcu semn cu mâna să se grăbească. Apoi, Carlos îi apăru în faţa ochilor.

Strivit între camion şi un lampadar stradal, costumul lui alb era plin de sânge. Chipul îi era contorsionat de durere, ochii erau deschişi, iar sângele care-i curgea din gură se strânsese într-o baltă la picioarele lui, la fel de roşii ca vopseaua maşinii. Agentul care vorbea la staţie clătină din cap a pagubă, şi un coleg de-al lui se milostivi să acopere capul cadavrului cu un sac gol de poştă. Costumul elegant al lui Carlos devenea din ce în ce mai roşu sub ochii halucinaţi ai Lindei.

Loviturile din uşă erau atât de puternice şi de insistente, încât în prima clipă Bella se gândi că urma să fie arestată. Apropiindu-se prudentă, o auzi pe Linda, care o implora printre suspine s-o lase să intre. Îi deschise uşa şi o prinse în braţe.

— L-am omorât! Eu l-am omorât! Trebuie să mă ajuţi, *te rog.* Ah, Dumnezeule, l-am omorât!

Cum sughiţa ca şi cum ar fi fost pe punctul să vomite, prietena ei o îndrumă spre baie.

— OK, îi spuse. Hai să ne calmăm. Ce s-a întâmplat?

— Era plin de sânge, hohoti Linda isterică. Nu e bine ce-am făcut, l-am ucis!

— Gata! Termină, altfel o să ne trezim cu tot blocul la uşă, o repezi Bella trăgându-i o palmă zdravănă peste gură.

Linda se prăbuşi pe gresie lângă cada de baie şi începu

să jelească şi mai abitir. Cu chiu, cu vai o trase în dormitor, îi turnă un pahar de whisky şi i-l ţinu la gură până când îl goli. Bella îşi turnă şi ei o porţie şi se aşeză lângă ea.

— Acum, povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

— E mort, e mort, e mort...

— Bine, partea asta am priceput-o. Cine a murit?

— *Ea* m-a pus să o fac. Mi-a spus să sun la poliţie şi să zic că la service-ul lui se fac afaceri dubioase, cu maşini furate. Linda îşi rupse brusc lănţişorul cu pandantiv în forma Săgetătorului de la gât şi-l aruncă în peretele din faţa ei. Târfa aia bătrână! Mi-a spus numai lucruri rele despre el, dar eu nu am ştiut nimic, Bella, îţi jur că n-am ştiut nimic. Am fost cu el toată noaptea... doar i-am privit chipul frumos şi trupul şi n-am putut crede că ce mi-a spus Dolly ar fi adevărat. Cum ar fi putut să fie, atunci când el se culca cu mine? Eram aşa de sigură că se înşală... prea târziu. Sunasem deja la poliţie. Îl turnasem deja. Cuvintele nu mai puteau fi luate înapoi. Îl aşteptau deja în dimineaţa asta, la serviciu. El a fugit şi... Linda îşi luă capul în mâini. Continuă printre lacrimi, disperată să povestească cuiva. Camionul de poştă l-a lovit, iar bietul de el a rămas acolo, mort. Era sânge peste tot.

— A fost un accident, îi spuse ferm Bella.

— A fost vina mea! ţipă Linda sărind în picioare. Era epuizată de plâns şi de emoţiile prin care trecuse. O urăsc pe Dolly mai mult decât orice pe lume, declară cu o răutate care nu-i era caracteristică.

— Ştiu.

Bella se apropie de ea, o luă în braţe şi o strânse tare, mângâind-o aşa cum o mamă îşi alină pruncul. Linda îşi lăsă capul pe umărul prietenei sale.

— E o femeie crudă. Crudă şi lipsită de suflet. M-a făcut să mă simt ca o tâmpită şi m-a făcut să-l omor. O urăsc atât de tare, încât ar face bine să-şi păzească spatele.

24

Dolly aştepta în maşina ei în parcarea restaurantului Little Chef, lângă autostrada A23 către Brighton. Wolf dormea buştean pe scaunul pasagerului. Se parcase într-un capăt, aşa încât să poată urmări cine intră şi cine iese. Deveni nerăbdătoare. Aştepta de peste o jumătate de oră şi începuse să se facă târziu. Tot mai încordată, bătea darabana pe servieta din poală. În cele din urmă, ca să-şi găsească o ocupaţie, scoase carneţelul de notiţe şi începu să-l studieze, trecând încă o dată prin detaliile jafului şi încercând să reţină ceea ce mai aveau de făcut. Oftă. Linda încă nu găsise un autovehicul destul de mare încât să acţioneze ca maşină de blocaj a furgonului de valori. Îşi spuse că probabil femeia fusese zguduită serios de cele aflate despre amantul ei, dar o considera destul de deşteaptă încât să-şi dea seama când situaţia era gravă. Iar Carlos, aflat concomitent în buzunarul lui Arnie Fisher şi în patul ei, reprezenta o ameninţare de prim rang. Dolly nu putea avea încredere sută la sută în niciuna dintre fete, însă acum trebuia să aibă în Linda. Se întrebă dacă îi dăduse prin cap să-şi deformeze vocea când sunase la poliţie ca să-şi toarne...

Dintr-odată lovi puternic cu pumnul în servietă, trezindu-l brusc pe Wolf, care sări speriat în sus.

— Unde naiba eşti? strigă. Hai, apari, nenorocitule!

Nimeni n-ar fi îndrăznit să-l facă pe Harry să aştepte atâta. Problema cu această întâlnire era că, dacă nu avea loc, proiectul jafului cădea. Îl sunase pe Brian Marshall şi-i spusese că lucra pentru Harry Rawlins, în calitate de soţie supravieţuitoare, colecta datoriile rămase nereglate. Marshall păruse neîncrezător la telefon, dar acceptase până la urmă s-o întâlnească, deşi la fel de bine ar fi putut să dispară, situaţie în care n-ar fi ştiut cum să dea de el.

Pe când se întreba foarte serios cum o să le spună celorlalte văduve că totul fusese în zadar, în parcare intră un Rover care se opri de cealaltă parte. Dolly aşteptă să se

asigure că maşina nu fusese urmărită, temându-se de o capcană.

Brian Marshall băuse deja o sticlă de brandy până să ajungă acolo, dar tot tremura ca o piftie în timp ce inspecta parcarea. Nu avea nicio idee la ce să se aştepte sau cine era contactul lui. Din fericire pentru Dolly, decisese că ar fi fost dezastruos pentru el să nu apară la întâlnire. Băgă mâna în buzunar, scoase sticluţa plată şi mai trase o duşcă de brandy, scârbit de el însuşi.

La Brian, alcoolismul mergea mână în mână cu patima pentru jocurile de noroc, iar în zece ani trecuse de la cazinourile legale la clubul lui Arnie Fisher, atras de mizele mari. Acolo îl cunoscuse pe Harry Rawlins, un tip şarmant şi prietenos care părea sincer interesat de soarta lui. În timpul unei conversaţii de beţivi, Brian lăsase să-i scape că era căsătorit cu sora proprietarului firmei Samson, una dintre cele mai mari companii de securitate din ţară. Din acel moment, fără să-şi dea seama, intrase pe un teren extrem de periculos...

Rawlins continuase să se poarte amical cu el, împrumutându-i bani periodic şi încurajându-l să joace mai mult decât şi-ar fi permis. Până când, într-o noapte intens alcoolizată, Brian obţinuse un credit pentru joc de şapte mii de lire din partea lui Arnie Fisher, garantat de Harry, intrând practic în proprietatea acestuia. Rawlins aşteptase plin de răbdare, prezentându-se abia un an mai târziu să-şi ceară banii înapoi – bani pe care ştia foarte bine că Marshall nu-i avea. În schimbul anulării datoriei şi al unui cadou de încă şapte mii de lire sterline, ceruse rutele urmate de camioanele firmei Samson când transportau sume mari de bani. Una dintre măsurile de securitate puse în practică era schimbarea frecventă a parcursului, uneori în ultima clipă. Dacă îl ajuta să dea o lovitură, îi promisese că-l va lăsa în pace.

Speriat şi şantajabil, Marshall nu avusese încotro. Sperase prosteşte că Rawlins se va ţine de cuvânt. Când citise despre eşecul ultimei lovituri şi decesul violent al mafiotului răsuflase uşurat. Stătuse liniştit până la apelul

văduvei. Acum, temându-se că întâlnirea putea să aibă un scop chiar mai sinistru decât recuperarea vechii datorii, pipăi plicul pe care-l dosise în lateralul scaunului. Venise pregătit. Uşa pasagerului se deschise brusc, făcându-l să tresară. O femeie cu ochelari negri şi o servietă de aceeaşi culoare intră în maşină.

Dolly simţi imediat mirosul greu de alcool. Se uită scârbită la faţa omului, buhăită după ani şi ani de băut. Gulerul costumului lui cu dunguliţe era plin de mătreaţă.

— N-am venit pentru cele şapte mii de lire, îi spuse.

Marshall închise ochii. Dacă nu voia caşcavalul, înseamnă că voia altceva.

— Ştiam c-o să apară iarăşi cineva. E vorba de firma de securitate a cumnatului meu, nu-i aşa? Încă un atac şi-o să ajungă în faliment!

Dolly îşi păstră calmul. Era limpede că se temea de ea. Ca să obţină ce-şi dorea trebuia să-i accentueze această spaimă. Observând scăunelul de copil de pe locul din stânga spate, se gândi: „Domnul Marshall va face ce i se ordonă."

— Ai aici zece mii de lire, îi spuse deschizând brusc servieta din poală. E mai mult decât ai primit ultima dată.

Ochii bărbatului se dilatară de lăcomie.

— Dar mi s-a promis că nu vor mai fi alte cereri. Rawlins mi-a promis! A zis că mă lasă în pace, începu el să se plângă.

— Rawlins e mort. O duru inima când rosti aceste cuvinte, dar nu putea lăsa să transpară niciun sentiment. Toţi membrii bandei sunt morţi, dar tu tot mai ai de returnat şapte mii de lire, în contul datoriei garantate de Harry Rawlins.

— Ai spus că nu voiai banii ăia...

— Dacă îţi ţii partea ta de înţelegere, nici nu-i vreau. Dar dacă nu...

— Prostii! o întrerupse brusc Marshall, aruncându-i o privire duşmănoasă. Nu ştia cine era sau pentru cine lucra femeia pisăloagă de lângă el, dar ştia că o ura din tot sufletul. Cum alcoolul îi dădea încrederea în sine ce-i

lipsea de obicei, reluă pe un ton arţăgos: Sunt falit, aşa că poţi să-mi ceri câţi bani vrei, că n-am de unde să-ţi dau. Nu pot să-ţi dau nici rutele furgoanelor de valori, pentru că cumnatul meu şi-a întărit măsurile de securitate. Prin urmare, ce poţi să faci?

— Dacă nu-ţi ţii partea ta de înţelegere, continuă Dolly ca şi cum n-ar fi fost întreruptă, datoria le va fi cedată spre recuperare fraţilor Fisher. Îi cunoşti pe fraţii Fisher, presupun?

Instantaneu, efectul brandy-ului dispăru, şi curajul lui Marshall odată cu el. Nu-i cunoştea personal pe cei doi, însă reputaţia lor era un argument suficient de puternic.

— Dă-mi traseul, iar datoria ta de şapte mii de lire sterline se şterge pentru totdeauna, urmă văduva. În plus, după ce treaba este rezolvată, primeşti încă zece mii de lire. Ar trebui să-mi mulţumeşti, căci Fisherii n-o să se dovedească la fel de generoşi.

Dolly deschise portiera şi ieşi cu servieta în mână, nu înainte de a arunca o privire grăitoare scaunului de copil din spate.

Marshall o urmări cum se îndepărta cu paşi măsuraţi. Strânse mâinile pe volan pentru a le opri tremuratul. Femeia asta nu dădea doi bani nici pe el, nici pe copiii lui. Găsi pe bâjbâite cheia în contact. Ar fi fost atât de simplu s-o calce chiar acolo pe nenorocită, să-i ia banii şi să dispară în noapte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat! Gândul îi dădu ghes, dar laşitatea îl împiedică să-l ducă la bun sfârşit.

Scoase sticluţa de brandy din buzunarul de la piept şi o termină, gândindu-se la soţie şi la copii. Dintr-odată, cu ochii plini de lacrimi, auzi în minte vocea aceea slabă, vocea care-i vorbea întotdeauna atunci când bea: „Totul va fi bine”. Transporturile cumnatului erau asigurate, iar el oricum era beţivanul familiei, cazul social, oaia neagră. Nimeni nu s-ar fi mirat dacă se afla. Şi avea nevoie disperată de bani! Ar fi lichidat datoriile pe care le făcuse, ar fi putut chiar să încerce o afacere pe cont propriu.

Dolly se întoarse la Mercedesul ei cu inima strânsă. Avu

nevoie de eforturi de voinţă uriaşe ca să traverseze calm parcarea, pentru a nu-i permite lui Marshall să vadă cât de speriată era. „Spatele drept, Dolly, spatele drept”, se trezi îndemnându-se. Ajunsă la maşină, puse servieta pe capotă şi se sprijini cu spatele de portieră. Din locul unde se afla bărbatul, ar fi părut că aştepta liniştită să ia o decizie. În realitate, se sprijinea să nu cadă. Micul Wolf o privea curios din habitaclu, întrebându-se probabil de ce nu venea lângă el.

De cealaltă parte a parcării, Brian Marshall nu părea să se grăbească. „Hai odată!” îl îndemnă în gând. Îl ameninţase prea tare? Nu-l ameninţase suficient? Dacă nu-i mergea cacealmaua şi bărbatul pleca pur şi simplu? Poate că ar fi trebuit să-l flateze, să-i povestească despre respectul pe care i-l purta Harry? „Hai, numai vino odată!”

Roverul demară. Dolly îşi ţinu respiraţia. Direcţia maşinii urma să-i prezică viitorul. Ieşi din locul de parcare şi se îndreptă fără ezitare către ea. Scoase un oftat de uşurare şi se relaxă. Maşina se opri chiar lângă ea, iar Marshall îi întinse plicul cu care venise.

— Rutele alternative ale următorului transport de bani, cu date şi ore. Dar vreau banii acum şi promisiunea că datoria este plătită şi uitată.

Dolly luă plicul şi-i înmână servieta.

— Dacă detaliile sunt corecte şi poliţia nu află nimic, creditul acordat de fraţii Fisher va rămâne la mine şi nu vei mai auzi de el niciodată. Ai cuvântul meu de onoare.

Imediat ce Marshall ieşi din raza ei vizuală, Dolly se urcă în maşină şi se lăsă pradă unui entuziasm copleşitor. Avea planurile! Îl pupă apăsat pe Wolf, care stătea ridicat pe lăbuţele din faţă în poala ei.

— Tati ar fi atât de mândru de noi, dragule! Atât de mândru! Iar fetele vor fi atât de bucuroase! Toate se leagă, Wolfie, toate se legă, aşa cum a prevăzut Harry. Cuvintele i se opriră în gât, formând un nod dureros. Nu era deloc aşa cum plănuise Harry, din contră, era departe de planurile lui.

Strânse căţelul în braţe şi îşi acordă o clipă de reflecţie,

încercând să înţeleagă unde greşise atât de grav soţul ei. Avea puterea şi motivaţia să ducă la bun sfârşit ceea ce începuse el. Apoi îşi alungă toate gândurile negative şi se concentră asupra fetelor ei. Erau atât de aproape de finalizare... Da, Linda încă nu făcuse rost de duba care trebuia să taie calea furgonului de valori, încă nu învăţaseră să folosească armele, nu exersaseră cu salopetele umflate cu vată şi nici nu făcuseră recunoaşterea traseului – dar făcuseră progrese majore, era atât de departe de acele văduve neajutorate, plângăcioase, care se întâlniseră în sauna de la SPA cu câteva luni înainte. Acum formau o echipă. Dolly zâmbi. Indiferent de greşelile lor, de toane sau de lipsa de experienţă, erau o echipă. Echipa ei. Nimeni şi nimic nu le mai putea opri acum.

25

Resnick şi Andrews aşteptau în faţa casei lui Fran Grăsana într-o maşină banalizată încă de la ora nouă. Acum era zece şi un sfert şi, în ciuda radiatorului care mergea la maximum, tremurau de frig. În maşina plină de fum de ţigară, Andrews, roşu la faţă ca un rac fiert, abia mai reuşea să respire. Nici nu coborâse bine o fereastră, ca să mai lase aerul să intre, că Resnick urlase la el s-o închidă. Nimic nu detesta mai mult decât să lucreze singur cu inspectorul principal. Fuller îi mai lua apărarea, dar acum era la îndemâna tuturor toanelor lui Resnick. Secţia trecea printr-un haos de nedescris de la atacul de la magazinul de bijuterii, desantul ratat de la garajul lui Carlos şi fuga acestuia care-i adusese moartea. O mulţime de ofiţeri erau obligaţi să scrie rapoarte, să proceseze probe şi să audieze martori, iar Resnick fusese nevoit să lase pe cineva din echipă la birou pentru efortul birocratic colectiv. Andrews şi-l imagină pe Fuller stând cu picioarele pe masă într-un birou călduros, fără fum de ţigară, sorbind dintr-o cană de ceai.

— Domnule comandant! strigă el arătând pe fereastra maşinii.

Fran Grăsana se rostogolea pe trotuar. La fiecare zece metri se oprea, îşi lăsa cumpărăturile jos şi-şi trăgea respiraţia înainte de a continua într-un ritm de melc. Cu cât se apropia mai mult, cu atât se auzeau mai tare sticlele din sacoşele ei lovindu-se între ele.

— Păzeşte-te, Andrews! închide ochii, copile, aşa ceva nu e pentru tine! îl avertiză Resnick.

Sânii uriaşi ai lui Fran aproape că se revărsară din corset când se aplecă să-şi ridice pantalonii diformi înapoi peste burtă.

— Am mai văzut sâni la viaţa mea, domnule comandant, răspunse tânărul fără să se gândească.

— Nu, aşa ceva n-ai mai văzut, ascultă-mă pe mine.

Inspectorul principal ieşi din maşină, aruncă chiştocul

pe jos şi se luă după ea.

O urmăriră până la intrarea pe cărarea năpădită de buruieni, cu o portiţă ruginită ce se mai ţinea într-o singură balama. Ţinându-se de uşă, femeia scoase cheia.

— Hei! strigă Resnick băgând-o în sperieţi. Vrem să mai schimbăm o vorbă cu tine, Fran.

Mirosul din apartament era de nesuportat: pipi de pisică, bere râncedă, mâncare şi transpiraţie. Sufrageria era prăfuită şi întunecoasă. Perdelele grele, mâncate de molii, arătau ca şi cum n-ar mai fi fost date la o parte de ani de zile. Resnick o ajută să-şi scoată paltonul, pe când Andrews adună sticlele goale de băutură de pe podea şi le aşeză lângă uşă.

— Stai jos, draga mea. Cum te mai simţi?

Inspectorului nu-i păsa câtuşi de puţin cum se mai simţea femeia, dar avea nevoie de cooperarea ei. Îi împături cu atenţie haina, o aşeză pe spătarul unui scaun, apoi se aşeză pe un taburet în faţa balansoarului jos pe care se trântise ea.

Fran încă mai avea o vânătaie deasupra ochiului drept, deşi acum culoarea devenise una galben-roşcată, în loc de negrul-albăstrui iniţial. Tăieturile îi erau acoperite cu plasturi care o făceau să arate chiar mai rău decât înainte, iar o parte a capului îi fusese rasă la spital, acolo unde doctorii trebuiseră să-i coasă o rană.

Andrews aruncă o privire la ceas. Întotdeauna îi plăcea să cronometreze rutina de tip „poliţistul bun” pe care tocmai o începuse şeful lui. Cine reuşea să-l prindă că depăşea şaizeci de secunde câştiga un rând de bere de la colegi.

— Acum, draga mea, ce-ar fi să ne spui tu cine te-a adus în halul ăsta, ca să-l putem aresta şi să ne asigurăm că nu ţi se va mai întâmpla nimic? o întrebă amabil Resnick.

— Eşti un om de treabă, îi răspunse Fran mângâindu-l pe dosul palmei. Degetele ei grase şi reci îl înfiorară, dar rezistă tentaţiei de a-şi retrage mâna. Aş vrea să-ţi pot spune, iubitule, dar nu-mi amintesc nimic. Nu te mint. Am

fost lovită grav la cap, nu mai ştiu cum arăta tipul. Cred că am o amnezie. Ar putea fi din cauza traumei, aşa a zis doctorul. Mintea blochează lucrurile pe care nu vrei să ţi le aminteşti.

— Trauma ta minoră nu blochează nimic, Fran. Banii îţi întunecă memoria. De unde ai făcut rost de parale pentru atâta băutură?

Andrews se opri din cronometrat: cincisprezece secunde!

— Am şi eu sursele mele de venit, să ştii, insistă femeia.

— Ce-o să te faci când o să se întoarcă, Fran? O să-i torni un păhărel de whisky?

— N-o să se întoarcă, se înfioră grăsana. De ce ar face-o?

Resnick reuşise s-o bage în sperieţi.

— Ai venit la secţie fără să te oblige nimeni, draga mea… iar acum, noi suntem aici, la tine, nu-i aşa? Dacă te urmăreşte? Groaza din ochii femeii crescu. Am impresia că nu este un tip răbdător, iar dacă are senzaţia că ne spui diverse chestii, s-ar putea să-ţi facă o nouă vizită. Dar, dacă ne spui cine este, noi îl vom scoate din circulaţie şi-l vom arunca după gratii. Iar tu vei putea să stai liniştită în fotoliul tău şi să te îmbeţi cât ai chef, ştiind că nimeni n-o să-ţi mai bată la uşă cu gânduri rele.

Înainte ca inspectorul să-şi fi terminat mica tiradă, femeia izbucnise deja într-un hohot de plâns îngrozitor, pântecul uriaş săltându-i obscen în timp ce înghiţea aerul în serii scurte, sacadate. Făcându-i-se milă de ea, Andrews îi întinse batista lui. În timp ce Fran îşi curăţa zgomotos căile respiratorii, Resnick sări brusc în picioare, răsturnând taburetul.

— Salt-o! O ducem la secţie pentru obstrucţionarea anchetei, îi ordonă. Hai, iubire, sus cu tine. M-am săturat până peste cap de minciunile tale.

Fran începu să se vaite şi mai abitir, întinzându-i o mână flască lui Andrews care, neştiind ce să mai facă, o apucă.

— Nuuu! Nu mă arestaţi! Vă spun tot ce ştiu, tot ce-mi aduc aminte. Mai mult nu ştiu, vă jur pe ce am mai scump!

Subinspectorul îi dădu drumul la mână şi o apucă în

braţe, încercând fără succes s-o ridice din balansoar.

— Vă rog, nu mă duceţi la secţie. Unde-i Boxer? Numai el avea grijă de mine. Vreau să vină Boxer!

— Boxer e mort, se răsti Resnick. Ucis chiar de nenorocitul care te-a făcut ferfeniţă. Dacă îţi pasă de Boxer, spune-mi cine a fost!

Ţipetele lui Fran urcară o octavă. Andrews se dădu un pas înapoi cu mâinile la urechi. Resnick găsi în el decenţa s-o lase să-şi jelească prietenul o vreme. Când decise că suportase suficient, se puse pe vine în faţa ei.

— Ascultă-mă bine, Fran, începu pe un ton ferm. Dacă ai luat bani ca să-ţi ţii gura, noi doi o să ne certăm urât de tot.

— Nu...

— Taci naibii şi ascultă-mă, că începi să mă scoţi din sărite! Ştiu că ţi-a făcut rău, dar alţii au păţit-o mai urât decât tine. Resnick se repezi la una dintre pungi şi se uită înăuntru. Cine ţi-a dat bani pentru asta? Ştiu că nu câştigi mare lucru din chiria pe maghherniţa asta. Cine? Hai, Fran, spune-mi, cine?

Flutură punga grea în aer, şi câteva sticle căzură spărgându-se cu zgomot pe podea. Berea neagră, spumoasă, se răspândi pe covor. Femeia se lăsă în faţă şi trase încă un urlet sfâşietor.

— Ahh, berea mea! Berea mea!

Îşi prinse chipul în mâini şi începu să plângă şi mai tare.

— Spune-mi, cine te-a atacat şi cine ţi-a dat bani ca să-ţi ţii gura?

Resnick se înroşise tot, de ciudă că nu putea scoate nimic de la ea.

— Nu ştiu! Nu ştiu! Ţi-am spus-o de o mie de ori. Un bărbat politicos a venit şi mi-a zis că vrea să-l vadă pe Boxer. L-am condus sus. Apoi a apărut celălalt... cel care m-a lovit. Nu-l cunosc pe niciunul dintre ei. Vă jur că nu-mi amintesc nimic!

— Încearcă! urlă Resnick.

— Eram atât de obosită, i-am spus femeii...

— Care femeie? o întrerupse poliţistul.

— Cea care a sunat. „E plecat”, i-am spus.

— Stai puţin! Poliţistul încerca să se concentreze asupra noului detaliu. O femeie l-a căutat pe Boxer?

— Da, tocmai ţi-am zis.

— Când, Fran? Când a telefonat?

Tonul îi devenise din nou prietenos.

— A sunat de două ori. Prima dată a stat de vorbă cu Boxer.

Fran îşi luă din nou capul în mâini. Vorbea tot mai încet şi mai rar, era epuizată şi confuză.

— Şi a doua oară? Resnick o lăsă să se gândească o secundă, apoi o îmboldi din nou: Ascultă-mă, e foarte important. Ce făceai când a sunat a doua oară?

— Mă uitam la televizor.

— La ce emisiune?

— La *Coronation Street.*

— Bravo, aşa te vreau. Deci, femeia a sunat când te uitai la *Coronation Street.* Ce ţi-a spus?

— Mi-a spus că prima dată s-a întrerupt convorbirea. Dar Boxer plecase deja cu bărbatul amabil, aşa că mi-a închis telefonul. Ah, bietul om! suspină Fran. N-o să-l mai văd niciodată.

— Ajută-mă să aflu cine l-a omorât. Dacă ai simţit vreodată ceva pentru Boxer, ajută-mă să fac dreptate, aproape o imploră inspectorul principal.

— A venit la spital, şopti femeia apucându-l strâns de mână. Pentru numele lui Dumnezeu, a venit la mine la spital şi mi-a zis c-o să mă omoare dacă vorbesc.

„Nu te teme. Dacă nu-mi spui, te omor chiar eu!” se gândi poliţistul în culmea exasperării.

— Stai liniştită, n-are ce să-ţi facă. Eu te voi apăra! îi ieşi de pe buze.

— Era înalt, brunet. Ochi pătrunzători, reci ca gheaţa. Nu era un bătăuş oarecare, domnule poliţist, era un gentleman. Un ticălos rece şi fără milă, asta era!

Resnick îşi ţinu respiraţia. Scoase din buzunarul interior o fotografie format A4 şi o despături sub ochii femeii.

— Acest bărbat?

Fran o împinse puţin mai departe, ca să-şi poată focaliza privirea mai bine, ceea ce-i permise lui Andrews să vadă că era fotografia lui Harry Rawlins de pe peretele biroului de la secţie, cu gaura de săgeată în frunte cu tot.

— Nu era el.

— Uită-te atent! Gândeşte-te! urlă poliţistul. El era, nu-i aşa?

— Nu.

— Ba da! El era, sunt sigur. Harry Rawlins te-a bătut până ai făcut pe tine. Spune-o cu gura ta! Ştiu că el a fost!

Andrews îşi luă curaj să intervină, când staţia radio începu să emită.

— Ieşi afară, nu vezi că nu se poate concentra din cauza ta? urlă Resnick la el.

Când se întoarse, după încheierea transmisiunii, subinspectorul îi găsi în aceeaşi poziţie. Superiorul lui continua să agite poza lui Harry sub nasul lui Fran, urlându-i aceeaşi întrebare în ureche.

— El era? El era?

Tânărul poliţist se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-l cheme rapid pe Fuller înainte ca situaţia să degenereze mai rău, dar dacă n-ar fi reuşit să se descurce singur cu bătrânul nebun ar fi ajuns de râsul întregii secţii. Oricine putea vedea că descrierea verbală oferită de femeie se potrivea portretului lui Harry, dar şi cu jumătate din populaţia bărbătească a Londrei. Nu putea pricepe încrâncenarea lui Resnick, care voia cu orice preţ să demonstreze că mortul ieşise din groapă şi-i corectase fizionomia grăsanei. Ezitant, puse mâna pe umărul şefului său.

— Domnule, s-a întâmplat ceva, tocmai am aflat prin radio…

— Taci, Andrews! urlă Resnick dându-i mâna la o parte. Fran tocmai îmi confirma că a fost agresată de Harry Rawlins. Nu-i aşa, Fran?

Femeia ridică ochii spre torţionarul ei, speriată la gândul repercusiunilor pe care i le-ar fi putut aduce mărturisirea ce urma.

— Nu, domnule Resnick, nu a fost Harry Rawlins. A

fost... a fost Tony Fisher.

Drumul până la secţie se derulă în tăcere. Andrews îi tot arunca priviri furişe şefului său, întrebându-se dacă să treacă în raport sau nu ieşirea la care tocmai asistase. Resnick părea distrus, ca şi cum s-ar fi recunoscut înfrânt. Nici măcar nu-şi aprinsese o ţigară, aşa cum făcea întotdeauna când se suia în maşină.

— Apelul prin staţie, domnule, îndrăzni subinspectorul când se apropiau de destinaţie. Era de la Fuller. Tipul strivit de camionul poştei era Carlos Moreno, şoferul şi mecanicul fraţilor Fisher.

Cu ochii privind în gol pe fereastră, Resnick păru să nu audă.

26

Fuller era mulţumit de randamentul lui matinal – reuşise să rezolve o mulţime de treburi fără ca Resnick să-l bată la cap. Rânji ironic la gândul dimineţii pe care trebuie s-o fi petrecut Andrews. Oribilă, probabil.

Pregătise un raport detaliat despre toate neregulile şi infracţiunile constatate la garajul lui Carlos. Se părea că, în sfârşit, vor reuşi să-i agaţe cu ceva pe fraţii Fisher. Una dintre maşinile confiscate era un Jaguar maro cu partea din faţă tamponată serios şi plăci de înmatriculare false în portbagaj. Verificarea acestora scosese la iveală că un Jaguar maro fusese implicat recent într-un caz la Manchester. Poliţia se angajase în urmărirea maşinii, dar o scăpase. Pusese să fie căutate amprente şi jubilase când fusese anunţat că se găsiseră atât cele ale fraţilor Fisher cât şi ale lui Carlos, însă plăcuţele false erau curate. Era mândru că făcea adevărată muncă de poliţie, nu fugea după fantome. Fraţii Fisher erau vii şi nevătămaţi şi urmau să fie duşi la arest în cel mai scurt timp.

Fuller vorbise deja cu comisarul-şef Saunders, povestindu-i despre moartea lui Carlos şi amprentele găsite în maşină. Dornic să fie mutat la cazul bijuteriilor furate, spera că aceste progrese aveau să-i crească şansele. Saunders îl felicitase pentru rezultate, dar revenise la subiectul nenorocitului de George Resnick.

— Pe unde umblă şeful tău? Iar caută copite de cai morţi?

— N-aş putea să vă spun, domnule comandant.

— Imediat ce apar, vreau să-i văd pe Resnick şi pe Andrews, separat, în biroul meu. *Nu*-l lăsa să plece fără să stea de vorbă cu mine.

Fuller revenise în biroul principal cu un zâmbet arogant pe figură. Ştia unde se afla inspectorul principal şi ştia şi că o presase pe biata Fran să spună că fusese bătută de un mort, pentru că aflase totul prin radio de la Andrews, despre care spera că va avea curajul să-l dea în gât pe

şeful lor.

„Astăzi e ziua când Resnick va fi scos pe tuşă”, îşi spuse văzându-i pe cei doi intrând în birou. Nu-şi putea ascunde rânjetul superior.

— Tu de ce naiba eşti aşa de încântat?

— L-am identificat pe şoferul fraţilor Fisher, domnule. Nu v-a spus Andrews?

— Mare scofală! Între timp, eu am făcut-o pe Fran să spună că a fost bătută de Tony Fisher.

Fuller fu luat cu totul prin surprindere. În spatele inspectorului principal, poliţistul mai tânăr îi făcea semne disperate să tacă din gură.

— E atât de speriată, încât nu va depune niciodată plângere contra lui. Sigur, l-aţi putea aresta pe Tony, însă el nu va recunoaşte nimic, şi, fără declaraţia ei, ce rost ar avea? Ar ieşi în aceeaşi zi şi i-ar mai administra o mamă de bătaie bietei grăsane. Sau mai rău, ar elimina-o, explică Andrews.

Fu rândul lui Resnick să rămână cu gura căscată, căci nu-l mai auzise vorbind atât de mult.

— Dar, dacă am putea să-l prindem pe Tony cu altceva, s-ar simţi în siguranţă şi ar vorbi, interveni Fuller.

— Te referi la excelenta muncă de poliţie pe care ai derulat-o în această dimineaţă când ai dat buzna în service-ul lui Carlos? îl ironiză Resnick. Unde sunt dovezile cu care putem scăpa Londra de Fisheri?

— Pe biroul dumneavoastră, domnule comandant.

Raportul lui fusese bine primit de Saunders, deci bătrânul n-ar fi avut ce să comenteze.

— Ah, da, Andrews, adăugă Fuller peste câteva clipe, vezi că vrea să te vadă comisarul-şef.

— De ce?

— N-am nici cea mai mică idee.

Resnick intră în noul său birou cu pereţi din sticlă, dar se întoarse pe călcâie şi ieşi imediat.

— Am cerut să fie montate jaluzele, ca să nu fiu obligat să vă văd mutrele urâte toată ziua. Unde sunt? Adu-mi-o pe Alice, numai ea poate să rezolve ceva în secţia asta!

Când Fuller plecă s-o caute, inspectorul principal se aşeză la masa de lucru din „acvariul” în care fusese exilat şi, scobindu-se în nas, începu să studieze dosarul Carlos Moreno. Peste cinci minute, văzând că inspectorul îi bătea în geam, îi zâmbi şi-i făcu semn să intre.

— Un raport interesant. Complet şi detaliat.

— Vă mulţumesc, domnule. După cum vedeţi, am descoperit dovezi care i-ar inculpa pe fraţii Fisher pentru trafic cu băuturi alcoolice contrafăcute în Manchester. Odată ce Tony Fisher s-ar afla în spatele gratiilor, Fran n-ar mai avea de ce să se teamă şi ar putea depune mărturie contra lui.

Resnick bătu cu degetul în raport şi clătină sceptic din cap uitându-se la el.

— Ai dat peste o nenorocită de înscenare! Jaguarul avea plăcuţele autentice când l-ai găsit şi este înregistrat pe numele clubului fraţilor, deci e normal să fie plin de amprentele lor.

— Rămân totuşi plăcuţele false din portbagaj şi legătura lor cu cazul unui Jaguar maro folosit la Manchester.

— Şi ce-ai rezolvat cu asta? Fraţii Fisher au avocat scump care o să-ţi facă praf cazul. Când i-ai permis lui Carlos Moreno s-o ia la goană prin spate şi să fie strivit de camionul Poştei, le-ai dat Fisherilor alibiul perfect. Ca să-ţi spun drept, eşti chiar mai tolomac decât credeam. Fraţii Fisher pot arunca totul în spinarea mortului şi n-avem ce să le facem.

Fuller se simţi complet dezumflat. Şeful său avea dreptate. Jaguarul era în service, aşa că mafioţii ar fi putut pretinde oricând că ei nu ştiau ce făcuse Carlos la Manchester cu maşina. Moartea mecanicului îi lipsea de singurul om care putea contrazice afirmaţiile fraţilor Fisher. Umilit, se răsuci pe călcâie şi dădu să iasă.

— Stai. Raportul tău consemnează că informaţia despre service a venit de la o sursă anonimă, o femeie. Tot o femeie necunoscută l-a căutat la telefon pe Boxer Davis acasă în noaptea în care a fost ucis. Caută în cutia aceea rapoartele de ascultare ale telefoanelor.

În timp ce Resnick parcurgea lista apelurilor efectuate de la casa lui Dolly, Fuller îl văzu pe Andrews ieşind din biroul comisarului-şef. Părea deprimat, ceea ce-l înveseli pe inspector. Toate scurtăturile lui Resnick, tot neprofesionalismul şi tot dispreţul lui pentru reglementări, obsesia lui patologică pentru un anume personaj, aveau să iasă la iveală. Sfârşitul bătrânului era aproape. Dacă Andrews îi povestise despre fotografia A4 cu mutra lui Harry Rawlins pe care inspectorul principal o purta tot timpul în buzunar, Saunders îşi dăduse deja seama că avea de-a face cu un obsedat.

— Comisarul-şef doreşte să vă vadă, domnule, anunţă tânărul intrând în birou.

Fără să-l bage în seamă, Resnick continuă să examineze listele de apeluri, căutând numărul lui Boxer sau apelul la poliţie din noaptea dinaintea morţii lui Carlos. La capătul celei de-a treia pagini, intrările se sfârşeau brusc: nu mai existau înregistrări, nici note, nici informaţii. Sări în picioare răsturnând fotoliul şi trânti dosarul pe birou.

— Ei bine, sper că Saunders va avea amabilitatea să-mi spună şi mie ce naiba se petrece, pentru că am impresia că mă ţine în ignoranţă, ceea ce nu-mi place! Mai întâi ridică supravegherea pe care eu am ordonat-o la casa văduvei, apoi anulează ordinul de ascultare! Ce naiba mai caut eu aici?

Ieşi ca o furtună către biroul comisarului-şef.

Peste câteva secunde, Andrews apăru şi mai roşu la faţă.

— Ia zi, ce i-ai spus lui Saunders? se repezi Fuller să-l întrebe.

— A vorbit numai el, oftă tânărul poliţist înfigându-şi mâinile în buzunare.

Dezamăgitor. Inspectorul sperase că şeful cel mare avea să afle de scena nebunească pe care i-o făcuse Resnick grăsanei Fran.

— Şeful mi-a făcut un raport dezastruos, iar Saunders m-a informat că am pierdut examenul de grad şi că trebuie să mă întorc la infracţionalitatea măruntă de luna viitoare. Nu pot să cred! Am lucrat la fel de mult ca toţi ceilalţi, am

făcut tot ce mi s-a spus şi nu l-am dezamăgit niciodată pe Resnick!

Fuller bănuia că acesta va fi deznodământul, dar exprimă regrete de circumstanţă. Andrews era băiat bun, însă pentru jafurile armate trebuia să joci în altă ligă. Furturile şi daunele mărunte i se potriveau mult mai bine.

— Nu-ţi face griji, oricum avansările sunt o loterie. O să vină şi vremea ta. Apoi şuşoti doar pentru sine: „Tu eşti pe tobogan în jos, eu sunt pe scară şi urc...”

Vocea lui Resnick se auzi în tot spaţiul de birouri, bubuind ca un tunet la intensitate maximă din biroul lui Saunders. Toţi ochii se întoarseră spre peretele de sticlă; roşu la faţă ca un rac, inspectorul principal izbea cu pumnul în biroul superiorului său. Întorcând capul, Resnick îi văzu pe Andrews, pe Fuller şi pe alţii privindu-l curios, aşa că deschise brusc uşa comisarului-şef şi ieşi pe coridor.

— Sper că vă distraţi bine, da? Vă place ce auziţi?

Fără o vorbă, toţi poliţiştii din spaţiul comun reveniră la treburile lor sau îşi găsiră ceva de lucru: se auzea zgomot de dosare răsfoite în grabă, dactilografele începură să culeagă frenetic, iar ofiţerii puseră mâna pe telefoane, sub pretextul unor apeluri ce nu mai puteau aştepta. Cu o singură excepţie – Fuller, care-i înfruntă privirea cel puţin zece secunde înainte de a se uita în altă parte.

— Ştiai că eşti un nenorocit mai mare decât el? îi spuse Andrews, care urmărise toată scena. El nu a ales să fie un jeg, pe când tu, tu o faci intenţionat.

Aplecat în faţă, Resnick stătea cu ambii pumni înfipţi în biroul comisarului-şef, fixându-l mânios cu privirea. Saunders îşi privea imperturbabil agenda, bătând din când în când în ea cu vârful creionului ascuţit perfect.

— Am anulat ascultarea telefonului văduvei Rawlins imediat ce am aflat despre asta, acum câteva zile. În primul rând, nu ai cerut aprobarea vreunui ofiţer superior, ceea ce reprezintă o încălcare a legii. În al doilea rând, un poliţist era obligat să stea zi şi noapte să noteze apelurile primite şi pe cele efectuate, deşi ar fi putut face lucruri

mai utile. Din aceleaşi motive am retras şi filajul, nu puteam să justific doi oameni blocaţi la casa bătrânei, în timp ce ucigaşul lui Boxer Davis umblă liber.

— De ce nu mi-aţi spus? întrebă Resnick, încercând să-şi recapete controlul. Poate că Dolly Rawlins l-a sunat pe Boxer şi a pus să fie eliminat Carlos Moreno. O femeie, domnule, o femeie a telefonat de două ori în seara în care Boxer a fost ucis. Ar fi trebuit să-mi spuneţi.

— Eu ar fi trebuit să-ţi spun? făcu ochii mari comisarul-şef. George, ai idee de câte ori te-am căutat, fără să reuşesc niciodată să aflu pe unde naiba umblai? Am lăsat o copie a memorandumului interior pe biroul tău. Nu e problema mea că nu-ţi citeşti hârtiile.

— Sunt atât de aproape, domnule comandant!

— Aproape de ce, mai precis?

Resnick trase adânc aer în piept, ferm decis să-şi controleze temperamentul coleric. Îşi dăduse o dată în petic, mai mult nu mergea, Saunders l-ar fi dat afară, îl cunoştea prea bine ca să rişte...

— Cazul Rawlins este închis, George, îi spuse comisarul-şef punând creionul jos. Tu şi oamenii tăi vă veţi ocupa de jaful de bijuterii de la Mayfair. Au câteva piste interesante, dar duc lipsă de personal.

— Ah, nu, nu, nu! Vă rog, mai daţi-mi două săptămâni, de atâta am nevoie ca să obţin ceva concludent, îl rugă Resnick pe vechiul lui prieten. Ştim că la jaful ratat a luat parte un al patrulea complice şi sunt la un pas să-l prind. Aşa voi rezolva patru cazuri dintr-o lovitură. El este omul cheie, care le leagă pe toate. Sunt convins că aşa este. Rawlins e vârât până în gât în toate, ceea ce înseamnă că şi al patrulea complice este implicat.

— Cine crezi că este?

— Încă nu ştiu, dar sunt aproape. Mai am nevoie doar de puţin timp. Al patrulea complice şi femeia asta care sună diverşi oameni... ei sunt cheia cazului.

— Parcă Fran era cheia, iar săptămâna trecută auzisem de Boxer Davis. Acum două săptămâni era Len Gulliver. Saunders clătină sceptic din cap. Era sătul de toată

povestea asta. Am primit ordine de mai sus, George, de foarte sus. Cazul tău este închis.

— Deci mă laşi baltă, se răsti Resnick.

Saunders îşi rupse creionul în două şi mârâi printre dinţii încleştaţi:

— Cum îndrăzneşti? De unde ai atâta tupeu? Cazul Rawlins ţi-a fost dat în urma recomandării mele. În afară de mine, niciun alt ofiţer superior n-a avut încredere că l-ai putea soluţiona, dar eu ţi-am luat apărarea şi le-am forţat mâna. Ţi-am dat cazul pe care ţi-l doreai, încununarea carierei tale, dar n-ai găsit nimic, George, doar piste înfundate, nicio dovadă, nicio mărturie. Mâinile mele sunt legate, nu te mai pot ajuta.

Resnick îşi înclină capul într-un amestec de ruşine şi disperare. Cunoştea sistemul suficient de bine ca să înţeleagă de unde veneau ordinele lui Saunders, dar tot nu putea accepta decizia.

— Ştiu ce ţi-a făcut nenorocitul acela de Harry Rawlins, reveni comisarul-şef pe un ton mai împăciuitor, dar acum lupţi pentru o răzbunare personală. Ai mers prea departe, George, las-o baltă şi vezi-ţi de viaţă, pentru binele tău...

— Ce răzbunare personală? îl întrerupse Resnick.

— Ştii foarte bine la ce mă refer.

Inspectorul se aplecă şi izbi iarăşi cu pumnul în birou.

— Omul este un răufăcător de cea mai joasă speţă şi...

— Omul este mort! urlă Saunders, forţându-l să tacă. Am aflat ce-ai făcut cu Fran Grăsana. Mi s-a spus despre fotografia cu Harry Rawlins, de care nu te desparţi. Ai greşit, pentru că femeia a zis până la urmă că, de fapt, Tony Fisher a bătut-o. George, ai făcut o obsesie şi trebuie să revii la realitate: Rawlins e mort şi îngropat!

Resnick deschise gura să spună ceva, dar Saunders ridică mâna cerându-i să tacă.

— Dacă nu vrei să te ocupi de cazul cu bijuteriile, ţi-aş sugera să-ţi iei un concediu. Chestorul-şef o să aprobe.

— Mi se pare că sunteţi cam sigur în privinţa asta. I-aţi spus deja, presupun. Poate că mi-a aprobat chiar transferul, nu-i aşa?

— Ţi-a aprobat transferul de acum câteva luni, bătrâne. M-am luptat să te ţin aici, pe cazul pe care-l doreai, făcând treaba la care erai cel mai bun.

— Eram? Acest cuvânt îl duru ca o lovitură de cuţit. Probabil că este inutil să vă întreb dacă a apucat să-mi citească cererea de promovare.

Saunders, preferând să-i ignore ultimele cuvinte, continuă să bată câmpii despre calităţile profesionale ale inspectorului şi cum era absolut convins că de această dată va primi promovarea, poate la o secţie mai liniştită, unde ar putea aştepta să iasă la pensie. Ştia că, de drept, ar fi trebuit să lucreze în continuare la acelaşi caz, spuse el la final.

— Atunci, de ce nu rămân aici?

— Din cauza nenorocitului de caz Rawlins, George! Această *vendetta* personală...

— Nu-i nimic personal! E un criminal ca oricare altul.

— Un criminal mort! ridică din nou glasul Saunders.

— Mort sau viu, este responsabil pentru zeci de jafuri armate nerezolvate, iar eu sunt la un deget de a soluţiona mai multe dintr-un foc, repetă Resnick. În realitate, se săturase şi el să i se facă morală. Nu dorea să mai insiste. Aveţi dreptate. Eu ar fi trebuit să mă aflu în scaunul pe care-l ocupaţi dumneavoastră. Toată lumea ştie că mi s-a tras de la Harry Rawlins. Am luat-o personal, cum altfel? Cine n-ar fi făcut-o? Dar acum nu mai este cazul. Acum e vorba de muncă serioasă de investigaţie. Vreau să-i găsesc nenorocitele de registre, vreau să-l prind pe cel de-al patrulea complice şi să aflu cine era femeia de la telefon. Pentru că numai aşa putem curăţa Londra! Şi ca să ştiţi şi dumneavoastră, domnule, informatorii mei, oamenii care ştiu ce se întâmplă în subterane, consideră că Rawlins nu e câtuşi de puţin mort şi îngropat.

Resnick luă o pauză de respiraţie şi încercă să se calmeze. Băgă mâna în buzunar, scoase legitimaţia de serviciu şi o aruncă pe biroul şefului său.

— Puteţi să-mi ignoraţi cererea de promovare, deoarece îmi dau demisia din Metropolitan Police.

Saunders se ridică oftând. Nu aşa îşi dorise să se petreacă lucrurile, dar Resnick depăşise orice limită, iar el nu se mai simţea capabil să-l liniştească.

— Cred că ar fi mai bine dacă ţi-ai depune demisia la chestorul-şef.

— Consideraţi că v-am lăsat-o dumneavoastră şi ascultaţi-mă încă puţin: oameni bine informaţi... vă amintiţi: Boxer, Dinte Verde, eu. Fraţii Fisher sunt speriaţi de ceva mai mare şi mai periculos decât ei! Ţineţi minte, veţi mai auzi vorbindu-se de Harry Rawlins. E viu şi se ascunde pe undeva prin oraş, o ştiu. Şi nu va veni să mă bântuie pe mine, căci eu nu mai sunt nimic, ci pe voi!

Acum, Saunders era convins că omul o luase razna de tot.

— Te rog, George, du-te acasă şi odihneşte-te. Nu lua nicio decizie pripită.

— Mâine la prima oră veţi avea pe birou demisia mea scrisă. Asta aţi vrut de la început, nu? Ei bine, sper că vă veţi aminti de cuvintele mele când vor începe să se rostogolească capete pe aici şi veţi vedea că am avut dreptate.

Cu aceste cuvinte, ieşi din biroul comisarului-şef.

Ajuns la parter, Resnick se îndreptă spre ieşirea principală, unde se opri pentru o criză puternică de tuse. Abia reuşea să mai respire. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Se sprijini de un perete, pregătindu-se pentru infarctul pe care-l presimţea, când o văzu pe Alice grăbind pasul către el.

— Respiraţi adânc, domnule. Respiraţi calm, lung şi adânc.

Ştia ce avea de făcut în astfel de situaţii, dar prezenţa fetei îi aduse alinare. Aşteptă să revină la o respiraţie cât de cât normală, apoi îl întrebă dacă avea nevoie de un pahar cu apă.

— Nu, sunt bine. Am nevoie să-mi faci un mare serviciu, draga mea. Vreau să scrii o scrisoare.

— Nu pot... începu Alice, încercând să-i spună că nu mai

lucra în acelaşi departament. Dar încă o regulă încălcată nu mai conta, nici pentru ea, nici pentru el.

— Ba da, chiar trebuie să faci asta pentru mine, te rog. E vorba de scrisoarea mea de demisie.

— Ah, domnule! exclamă fata neştiind cum să reacţioneze.

— Mi-au luat cazul, aşa că plec.

Cu capul în jos, ca un om sfârşit, îi spuse de-a fir-a păr ce trebuia să scrie.

Alice nu-l asculta, ca de obicei când îi dicta scrisori, în general, scria ceea ce ştia că ar fi vrut el să reiasă, dacă ar fi avut timp să se concentreze îndeajuns. Avea să facă acelaşi lucru acum. Se imagină spunându-i: „Plec împreună cu tine, George. Suntem sortiţi unei vieţi mai bune.” Până şi ideea de a-i spune pe numele mic o făcu să frisoneze şi-i ridică un nod în gât, drept care se văzu nevoită să tacă din gură. Bărbatul fusese întotdeauna atât de urâcios, dar era urâciosul ei. Era poliţistul ei morocănos, strălucit, dezgustător, dedicat meseriei, şi nimeni nu ştia să se poarte cu el aşa cum o făcea ea.

— Când strângi bani pentru cadoul de pensie, să nu vă prind că-mi cumpăraţi un automat de făcut ceai, da?

Alice încercă să râdă, dar, de fapt, îi venea să plângă.

— Îţi mulţumesc pentru tot, dar în primul rând îţi mulţumesc că m-ai suportat, zise el aplecându-se s-o sărute pe obraz.

Şuvoiul lacrimilor deveni de nestăpânit când îl văzu îndepărtându-se, cu haina jerpelită şi servieta mâncată de molii în mână. Fusese prima care recunoscuse că iubirea pentru un astfel de personaj detestabil era cu totul deplasată, greu de înţeles. Dar Alice ştia foarte bine care era statutul relaţiei lor, îşi cunoştea rolul. Ştia că ţinându-i spatele, ascultându-i nemulţumirile, consolându-l atunci când avea nevoie şi apărându-l... de el însuşi, îi dădea puterea să-şi facă munca de poliţist cât mai bine. Din păcate, nu se ridicase la nivelul necesar. Datorită lui viaţa ei avea un sens, ceea ce niciun bărbat nu mai reuşise să-i ofere vreodată. Resnick habar nu avea cât de mult îl iubea

şi nici nu avea să afle vreodată.

27

Bella îşi scoase masca de vopsitorie şi făcu câţiva paşi în spate ca să respire aer curat. Pe frunte şi pe obraji îi atârnau broboane de sudoare. Se uită mândră la microbuzul Ford Escort care urma să le asigure fuga. Nu mai vopsise niciodată cu spray o maşină. Cu două săptămâni în urmă, când Dolly cumpărase autovehiculul, pe un nume fals şi cu banii jos, culoarea lui era roşie. Acum era de un alb strălucitor. Motorul fusese puţin stricat, dar Linda îl reglase şi-l făcuse să meargă chiar mai bine decât înainte. Învăţase multe lucruri utile de la Carlos în cele câteva săptămâni cât fuseseră împreună, cel mai important fiind acela de a „simţi” motorul. Îi spusese că niciun manual nu putea suplini intuiţia. Asta poate că funcţionase în cazul lui, însă ea se apucase serios să citească şi manuale – mai ales cele aplicabile micului parc auto al lui Dolly. Dacă se stricau, le aştepta puşcăria.

Bella se îndreptă spre Shirley, care fredona ceva în timp ce lipea inscripţii magnetice pe laturile microbuzului.

— Maşina e gata.

— Îţi place cum am decorat-o, Bella?

— Ai făcut treabă de profesionist. Pare într-adevăr o maşină de la GLC, mai ales când vom pune şi plăcuţele false.

În cealaltă parte a depozitului, Linda stătea aşezată pe o cutie de lemn şi curăţa puştile cu ţeava tăiată. Chipul ei era pământiu, îşi ţinea buzele strânse şi arunca dese priviri spre ieşire.

— Totul este OK? o întrebă Bella, temându-se că iar va face o scenă la sosirea şefei.

O ţinuse sub supraveghere toată ziua. La un moment dat încercase s-o convingă să plece acasă, dar se izbise de un refuz categoric. Rămăsese în ascunzătoare numărând orele, ca o bombă cu ceas gata să explodeze. Acum, Bella se aplecă şi-i susură la ureche:

— Ştiu că ţi-e greu că l-ai pierdut pe Carlos, dar încă o

ceartă cu Dolly n-o să-l aducă înapoi. Aşteaptă până dăm lovitura şi, odată ce ţi-ai primit partea, poţi să-i faci ce vrei. Din partea mea, poţi chiar să-i tragi câteva palme, dacă asta o să te facă să te simţi bine.

— Mi-e foarte greu. E ca şi cum mi-ar fi rupt o bucăţică din mine... dar o să mă străduiesc să-mi ţin gura. Nu vreau să stric totul.

Bella o bătu prieteneşte pe umăr şi se apucă să monteze plăcuţele false pe microbuz.

Peste zece minute apăru şi Dolly, cu o pungă mare de cumpărături. Încă era plină de energie şi abia aştepta să le povestească fetelor cum îşi petrecuse dimineaţa.

— Am obţinut traseele şi programul furgonului de valori, le anunţă cu un zâmbet radios.

Shirley şi Bella o felicitară cu entuziasm. Dolly îi făcu semn Lindei să se apropie, apoi făcu puţin loc pe masă şi, după ce-şi aprinse o ţigară, desfăşură harta pe care i-o dăduse Brian Marshall. Bella tare ar fi vrut să ştie cum pusese mâna pe ea, dar se abţinu. Dacă Dolly considera necesar ca ele să ştie, le-ar fi spus.

— Am petrecut toată după-amiaza parcurgând traseul de şase sau de şapte ori. Am încercat să cronometrez şi să găsesc un loc bun unde să aştepte camionul de blocaj înainte de a intra în pasajul subteran ca să blocheze autospeciala. Avem data şi ora exacte... transportul este prevăzut cu două săptămâni înainte de data stabilită de noi.

— Cum aşa? întrebă Linda, reuşind să fie penibilă.

— Pentru că acea dată şi acea oră ne oferă echilibrul cel mai bun între cantitatea de bani peşin şi şansa de a da lovitura repede şi fără complicaţii. Trebuie să luăm în considerare orele de vârf ale traficului, lucrările la partea carosabilă, vacanţele şcolare şi alte aspecte de acest gen. Totul e sub control, nu-ţi face griji.

Ca de obicei, tonul ei didactic o umplu de nervi, dar Linda îşi muşcă limba şi o lăsă să continue.

— După ce înveţi traseul pe dinafară o să ardem harta. Refă cursa ori de câte ori consideri necesar, astfel încât să

reţii porţiunile dificile, semafoarele, giratoriile, trecerile de pietoni, locurile unde am putea avea probleme.

Trenul trecu huruind pe deasupra lor, iar dulăul din depozitul vecin începu să latre violent, imitat instantaneu de Wolf. Linda simţi cum îi creştea furia.

— Am marcat pe hartă locul unde va fi parcată maşina de fugă. Condu-o de acolo în parcarea unde ne vor aştepta maşinile voastre, pregătite să vă ducă la aeroport. Cronometrează totul până la ultima secundă. Fă traseul de mai multe ori, până îl înveţi pe de rost. V-aţi stabilit poveştile pe care le veţi spune la serviciu?

Erau pregătite, planurile lor nu trebuia să lase loc nici unei suspiciuni. Linda trebuia fie să-şi dea demisia de la sala de jocuri, fie oricum urma să fie concediată, iar Bella nu mai dorea să lucreze la clubul de striptease. Nimeni nu trebuia să bănuiască vreo legătură între ele. Lui Shirley nu-i plăcea că va trebui să-şi mintă mama, dar nu avea încotro.

— În regulă. Aici aveţi biletele de avion pentru Rio. Aveţi paşapoarte? Sunt două zboruri pe zi, aşa că le-am programat pe Bella şi pe Linda la primul. Shirl, tu vei pleca cu următorul. Până aterizaţi, păstraţi distanţa între voi. Reţineţi orele de zbor, numărul locurilor şi greutatea permisă la îmbarcare. Nu putem risca să fiţi oprite la check-in pentru că valizele sunt prea grele!

Dolly râse de propria glumă, iar Bella şi Shirley i se alăturară chicotind mai mult din politeţe. Şefa lor părea mai energică decât de obicei.

— Gata, să vedem ce aţi făcut voi, zise Dolly bifând ultima căsuţă în preţiosul ei carneţel.

Se arătă mulţumită de munca fetelor. Vopsirea furgonetei şi însemnele lipite arătau foarte bine, în timp ce plăcuţele de înmatriculare erau identice cu cele văzute pe un Ford de acelaşi model cu prilejul excursiei la plaja de lângă Brighton. Bella îi demonstră cât de rapid puteau fi scoase însemnele şi schimbate numerele cu cele originale.

Se îndreptă către Linda, care verifica bujiile.

— Ai rezolvat cu camionul din fruntea coloanei? De asta

trebuia să te ocupi în primul rând.

— Am pus ochii pe un furgon Leyland mare, de la o spălătorie. Este perfect şi foarte uşor de furat.

— Ce înseamnă „mare”? Încape aici, sau va trebui să-i găsim o altă ascunzătoare?

Înainte ca Linda să apuce să spună ce-i trecea prin cap, interveni Shirley:

— Blocul mamei are o parcare la subsol. Poţi parcă acolo furgonul fără nicio problemă. Tot timpul intră şi ies maşini mari, aşa că n-o să bată la ochi.

— Îl poţi lua săptămâna asta?

— Pot să-l iau oricând, îi răspunse Linda cât mai scurt şi la obiect.

Se îndepărtă ca să se calmeze, însă Dolly veni după ea ridicând vocea:

— Avem nevoie de maşina aia cât mai repede! Trebuie să-i facem alte plăcuţe de înmatriculare, să-i întărim partea din spate cu o bară de oţel... eşti sigură că un furgon de spălătorie poate rezista la impactul unei autospeciale blindate, care este mult mai grea?

Linda, alegând s-o ignore, puse mâna pe una dintre puştile cu ţeava tăiată din căruciorul cu unelte. I-ar fi făcut mare plăcere s-o îndrepte spre bătrâna văduvă şi să apese pe trăgaci, ca s-o trimită după bărbatu-său.

— Ce-i cu Linda? o întrebă pe Bella.

Aceasta dădu din umeri şi-şi făcu de lucru apucându-se să şteargă cu o cârpă plăcuţele de înmatriculare false, ca să nu rămână amprente. Dolly presupunea că Bella ştia despre ce era vorba, dar nu voia să se bage. Se uită spre Linda, observând că micul Wolf îi mirosea picioarele. În secunda următoare, femeia îi trase un şut puternic câinelui, care sări cât colo schelălăind de durere. Lui Dolly îi sări muştarul.

— Să nu mai dai niciodată în el! îi strigă, îndreptând arătătorul spre chipul ei.

— Atunci să-ţi ţii potaia departe de mine.

— Alo! Spune-mi, ce naiba e cu tine?

— Nimic.

— Eşti supărată fiindcă te-am pus să scapi de chipeşul mecanic?

— Am făcut ce mi-ai cerut. Problema s-a rezolvat definitiv, îi răspunse Linda privind-o fix în ochi.

— Bine. S-a prins de ceva?

— Oricum n-ar conta. A dat colţu'.

Dolly rămase cu gura căscată. Pentru o secundă îi trecu prin cap că Linda încerca s-o facă să se simtă cât mai vinovată, dar furia şi tristeţea din ochii ei arătau că situaţia era cât se poate de gravă.

— Îmi pare foarte rău. Cum s-a întâmplat?

— Am fost acolo, am văzut totul. Vrei detalii, sau vestea că a murit ţi-e de-ajuns?

— Încă o dată, îmi pare rău, dar ar fi trebuit să-mi spui imediat ce s-a petrecut tragedia.

— De ce? Ce-ai fi putut face? Cum m-ai fi putut consola după ce m-ai împins să-l omor? Fiindcă exact asta s-a întâmplat, Dolly. Mi-ai cerut să-l torn la poliţie. A doua zi, poliţia a făcut o razie la service, iar Carlos s-a speriat şi a fugit... drept sub roţile unui camion de poştă.

Cu aceste cuvinte, Linda se îndreptă către bucătăria improvizată, nedorind să-i scape vreun cuvânt pe care l-ar fi putut regreta apoi. Dolly încercă să se ia după ea, însă Bella o opri.

— A venit la mine într-o stare greu de descris. L-a văzut zăcând într-o baltă de sânge, aşa că las-o în pace, da? Las-o să fie furioasă pe tine, pentru că altfel s-ar învinovăţi pe ea însăşi. Tu poţi rezista, ea nu. Vrei ca lovitura să reuşească? Asumă-ţi răspunderea.

Bella se îndreptă la rândul ei spre bucătărie, unde Linda se străduia, cu mâinile tremurând, să-şi facă un ceai. Dolly o văzu cuprinzând-o în braţe şi-şi dori să poată face acelaşi lucru şi să-i spună încă o dată cât de rău îi părea, dar ştia că Linda n-avea s-o considere niciodată o prietenă, cum era Bella. Trebuia s-o ajute să obţină banii care i-ar fi permis să ducă viaţa pe care şi-o dorea. Trecu iarăşi în revistă planul de pregătire. Ardea de nerăbdare să treacă la repetiţii, dar îi mai acordă câteva minute Lindei să-şi

termine ceaiul. Ridică nonşalantă una dintre puştile cu repetiţie şi încercă s-o armeze, însă degetul îi alunecă şi-i fu prins între percutor şi cocoş. Îşi reţinu ţipătul de durere, dar nu-şi putu reprima o înjurătură:

— Ah, la naiba!

Din bucătărie, Linda chicoti sardonic. Dolly se întoarse gata s-o pună la punct, dar o nouă privire din partea Bellei o făcu să se abţină. Îşi eliberă degetul, scuturându-l până ce durerea se disipă. O băşică mare, plină de sânge, începea deja să se formeze. Gata, le lăsase destul să se odihnească!

— Fetelor, luaţi-vă salopetele, puneţi-vă măştile şi hai să facem o repetiţie! Vreau să exersaţi scoaterea rapidă a puştii şi a barosului. Mai întâi, Bella cu drujba şi Linda şi puşca, apoi Bella cu puşca. Fiecare mişcare trebuie să vă intre în reflex. Nu vreau să riscăm nimic.

Se mutară în depozitul propriu-zis, mare şi murdar. Un vechi camion de mobilă fără roţi şi cu o singură uşă urma să joace rolul autovehiculului de blocaj. Shirley plasase deja hamul special pe locul şoferului şi-l deblocase. Acolo urma să se afle Dolly, asigurată bine, în momentul în care avea să apese puternic pe frână, obligând furgonul de valori să frâneze şi să se înfigă în spatele camionului. Hamul trebuia să fie suficient de solid cât să o ţină pe loc în momentul impactului, dar şi destul de simplu pentru a fi scos rapid. Aici nu aveau voie să greşească, pentru că acţiunile lui Dolly aveau să dea startul întregului atac.

Şefa grupului puse barosul în spatele camionului, chiar lângă uşa dublă. Puşca ei cu ţeava tăiată îi atârna la mijloc de o centură improvizată. Se sui pe scaunul şoferului şi îşi puse hamul. Shirley îi urmări fiecare mişcare, asigurându-se că chingile nu erau strâmbe, prea strânse sau prea largi.

— Imediat ce Linda ne aduce camionul cu care o să dăm lovitura, mut totul.

— În regulă, spuse Dolly. Eu sunt în primul camion – cel de la spălătorie, pe care îl va aduce Linda –, asigurată cu centura specială, cu puşca lângă mine şi cu barosul lângă

uşile din spate. Furgonul de securitate este chiar în spatele meu, iar voi sunteţi în microbuzul Ford, chiar în spatele acestuia. Bella, tu ai drujba şi o puşcă, Shirley, tu vei avea puşca ta, iar tu, Linda, vei fi la volan. Deocamdată, aşezaţi-vă în spatele camionului. Vom repeta totul, din momentul în care apăs pe frână până când deschid uşile din spate.

Cele trei se aliniară în faţa uşilor mari ale maşinii de mobilă.

— Sunteţi gata? strigă Dolly.

— Gata. Pornesc cronometrul.

— La marcajul de douăzeci de metri, calc frâna. Transportul de valori mă loveşte în spate, sunt împinsă înainte, dau în marşarier, iar acum autospeciala este prinsă între noi.

— Eu fug la autospecială şi le tai antena, ca să nu poată solicita ajutor prin radio, se repezi Shirley intrând entuziastă în joc.

— Taci, Shirley! şuieră Bella. Încă nu tai nimic, Dolly nu şi-a terminat partitura...

— Îmi scot hamul... continuă imperturbabilă.

Apoi, tăcere. Fetele se uitară mirate una la cealaltă. O auzeau pe şefa lor mormăind ceva gen: „Porcăria naibii!” Opriră cronometrul şi se puseră pe aşteptat.

— Ai nevoie de ajutor cu...?

— NU!

Auziră hamul căzând la podea. Bella reporni cronometrul.

— Îmi scot centura, mă duc la uşile din spate...

Dintr-odată, uşile camionului săriră în lături dând la iveală o Dolly care stătea bine înfiptă, cu picioarele uşor depărtate, ca un bărbat, ridicând barosul deasupra capului. Una dintre uşile grele o lovi pe Shirley în umăr şi o aruncă la pământ, iar barosul se dovedi atât de greu, încât o dezechilibră pe Dolly, obligând-o să facă un pas disperat în spate.

— Nu-l roti niciodată pe deasupra braţului, ci pe jos, aşa cum ai făcut pe plajă, o sfătui Bella oprind din nou cronometrul.

— Am înţeles. Toată lumea pe poziţie, o luăm de la început.

Cele trei femei se aşezară din nou în spatele camionului, în timp ce Dolly se eliberă din chingile hamului. De această dată lovi uşile camionului şi balansă rapid barosul pe sub braţ, aruncându-l în garaj şi forţându-le pe celelalte femei să se ferească disperate. Fără nicio ezitare, ridică arma de la şold ţintind spre ocupanţii cabinei furgonului de securitate imaginar şi strigă:

— Rămâneţi pe loc!

— La naiba, Dolly, trebuia să ne avertizezi că o să-i dai drumul! strigă Bella încă întinsă pe jos.

— Îl arunc în parbrizul transportului de valori, sigur că-i dau drumul.

— *Acum* îl aruncai în capul nostru, mormăi negresa ajutându-le pe celelalte două să se ridice.

— Cum vi s-a părut?

— E bine, dar ai fi mult mai convingătoare dacă ai şi arma puşca aia, îi spuse Linda.

— Ah, la naiba! Îmi prind degetul de fiecare dată. Trebuie să mă ajuţi.

Fără a sta pe gânduri, Linda urcă în camion şi-i făcu un scurt instructaj sub privirea satisfăcută a Bellei, care constata că cele două femei puteau coopera atunci când erau în joc interese comune. Dintr-odată însă, văzu scena cu alţi ochi: o casieră de la o sală de jocuri din Soho o învăţa pe o casnică voluntară pe lângă o mănăstire să folosească o puşcă cu ţeava tăiată… Scutură neîncrezătoare din cap, duse mâna la gură şi râse pe înfundate. Câteodată îi venea şi ei greu să creadă ce făceau.

Când se convinse că Dolly se descurca bine cu arma, Linda reveni lângă celelalte.

— În regulă, hai să mai auzim o dată cum o să urli la cei doi paznici din faţă.

— Nu mişcaţi! Paznic din spate, arată-ţi mecla la trapă!

Celelalte trei femei rămaseră imperturbabile.

— Ce vreţi să strig? „Mâinile sus, acesta este un jaf

armat?”

— Vă las să vă descurcaţi între voi, eu trebuie să mă duc la muncă, le anunţă Bella oprind cronometrul.

Linda făcu un pas în faţă, dornică să se arate utilă.

— Nu e vorba de *ce* spui, ci de *cum* o spui, de voce. A ta sună de parcă ai fi căprioara Bambi! Paznicii se vor tăvăli pe jos de râs şi poliţia ne va lua ca din oală.

— Poţi să vorbeşti mai gros? zise Shirley. Am participat odată la un concurs de frumuseţe unde am învăţat să-mi aduc vocea cu un semiton mai jos decât nivelul normal...

— NU MIŞCAŢI! strigă Dolly.

— E tot vocea lui Bambi, doar că mai tare. Bagă-ţi ceva în gură şi mai încearcă o dată.

Shirley îi dădu o batistuţă marcată cu un „S” brodat într-un colţ. Dolly şi-o îndesă în gură şi încercă din nou. De această dată, cuvintele ieşiră aproape inaudibile, iar ea aproape că se sufocă.

— Ajunge pentru seara asta, le anunţă scuipând batista. Oricum, Bella trebuie să plece.

Cât timp Bella îşi îmbrăca ţinuta de motociclist, cele trei prietene profitară de moment ca să flecărească şi să se îmbărbăteze reciproc. Pentru o clipă, Dolly simţi înţepătura geloziei, dar ştia că trebuia să păstreze distanţa. Începu să revadă ordinele pentru noapte.

— Atenţie la mine! Din acest moment lucrurile încep să se lege, de aceea vă rog să reduceţi la minimum contactele directe între voi, aţi înţeles? Ştiu că nu puteţi discuta cu altcineva unele lucruri, dar o veţi putea face când ajungeţi la Rio.

— *Ajungem,* vom ajunge toate la Rio, o întrerupse Bella.

— N-o lua de la capăt.

— De ce? E singura parte din plan asupra căreia am întrebări. Însă cred că este uşor de rezolvat.

— Haide, Bella, spune odată ce ai de spus! o repezi Dolly trântindu-şi poşeta. Nu vrei să zbori până la celălalt capăt al lumii – de ce? Pentru că nu vei şti unde sunt ascunşi banii.

— Ai ghicit.

— Şi vrei să ştii, pentru că nu ai încredere în mine, nu-i aşa? Nici acum n-ai încredere în mine! Până acum am pus la bătaie aproape şapte mii de lire din propriile economii fără să mă îndoiesc niciodată de cinstea voastră. Când jaful va fi finalizat şi fiecare va pleca în direcţii diferite, la cine vor fi banii? La Bella? Nu. La mine? Nu. Banii se vor găsi în portbagajul maşinii cu care vom fugi, pe când eu mă voi afla la volanul nenorocitului de camion pe care nu l-am găsit încă. M-am îndoit eu vreodată de voi, v-am suspectat eu că aţi putea fugi cu toţi imediat după lovitură? Nu! Eu nu v-aş face aşa ceva. Eu nu iau decizii egoiste, în avantajul meu, ci încerc să vă apăr.

Dolly se apropie brusc de cele trei femei, ceea ce le făcu pe Shirley şi pe Linda să se lipească aproape de spatele Bellei, căutându-i protecţia.

— Vă cunosc foarte bine, mult mai bine decât credeţi. Puteţi garanta că Linda, dacă ar şti unde sunt banii, şi-ar putea ţine gura după câteva pahare în plus? Puteţi promite că Shirley nu va profita ca să-şi ajute mama cu vreo două sute de lire? Făcu o scurtă pauză, dar niciuna nu îndrăzni să-i răspundă. Nu vreau să vă spun unde voi ascunde prada pentru că la cea mai mică indiscreţie poliţia ar fi pe urmele noastre, împreună cu toţi infractorii din Londra, lacomi să pună mâna pe bani, în frunte cu fraţii Fisher, care, dacă aţi observat, s-au dat la fund în ultima vreme. Boxer e mort, iar Carlos a fost vizitat de poliţie – iată de ce sunt aşa de prudenţi. Sunt speriaţi, confuzi, nu-şi dau seama ce se petrece. Îşi închipuie că cineva le vrea capul şi încă nu s-au hotărât ce să facă. Îşi închipuie că este vorba de Harry – foarte bine.

— Frumos discurs, zise Bella, dar aici nu este vorba de încredere, ci despre unde vor fi banii, dacă ţi se întâmplă ceva.

— Crezi că nu m-am gândit la asta, după toate cele întâmplate? Dolly era roşie de furie. I-am lăsat avocatului meu o scrisoare închisă pentru fiecare dintre voi, în cazul în care mor. În scrisori sunt exact informaţiile pe care eşti atât de disperată să le afli.

Amănuntul cu scrisorile le luă prin surprindere, dar le oferi şi o nouă pistă interesantă de conversaţie. Dolly le putea citi în ochi dubiile.

— Mă credeţi sau nu mă credeţi, le spuse pe o voce obosită, executaţi jaful aşa cum l-am pregătit.

Îşi ridică poşeta şi se îndreptă către ieşire, când auzi o voce din spatele ei.

— Eu am încredere în tine, declară tare Shirley.

Dolly îşi trase mănuşa peste degetul rănit şi se strâmbă de durere.

— Îţi mulţumesc, îi răspunse, continuându-şi drumul. Părea mai bătrână şi mai obosită ca oricând. Credeţi c-o să fug cu banii? Cum aş putea să cheltuiesc singură un milion de lire sterline? zise ea începând să râdă în hohote.

— Să nu vindem blana ursului din pădure, draga mea! rânji Bella.

— Tu ai spus-o. Voi trebuie să decideţi dacă vreţi să puneţi mâna pe marafeţi sau nu. Hotărâţi-vă, apoi informaţi-mă şi pe mine. Hai acasă, Wolf!

Încolăcit pe fotoliul de birou, căţelul nu auzi comanda. Bella îl luă în braţe, o ajunse din urmă şi i-l dădu.

— OK, îi spuse privind-o în ochi. Continuăm aşa cum prevede planul.

Dolly se grăbi să iasă înainte ca vreuna dintre complicele ei să vadă că stăteau s-o podidească lacrimile. Povestea cu scrisorile lăsate la avocat era o scorneală. Le minţise ca să le câştige încrederea. Dar se hotărî să scrie într-adevăr mesajele, pentru cazul în care păţea ceva. Se simţea neapreciată la justa valoare şi chiar trădată de Bella şi de Linda – după tot ce făcuse pentru ele! Strânse în braţe micul animal şi-l sărută pe creştetul capului, căutând alinare.

— Hai să mergem la noi acasă, puiule, să mergem acasă.

Pe întuneric, se strădui să ocolească resturile împrăştiate pe jos. Peste umărul ei, Wolf scoase un mârâit profund, din gât. Când se întoarse, i se păru că vede silueta unui şobolan dispărând într-o gaură din perete.

— Şşş, linişte, Wolf. E doar un şobolan.

Dar ochii căţelului, holbaţi ca nişte farfurioare de ceai negre, fixau altceva.

Bella plecă la zece minute după şefa lor, urmată de Linda şi, în sfârşit, de Shirley. Aceasta din urmă observă, în timp ce-şi încheia nasturii paltonului, că ciobănescul german de alături nu lătrase ca de obicei când trecuseră celelalte. Îşi alungă acest gând şi, ajunsă la ieşirea principală, stinse luminile, ignorând ecoul stropilor de apă în depozitul cavernos. Se pregătea să deschidă uşa pentru pietoni când auzi un foşnet ce părea să vină de afară. Ascultă mai atent, cu urechea lipită de uşă, şi brusc începu să tremure speriată. Aprinse mica lanternă pe care o purta permanent în poşetă şi o îndreptă către pereţii depozitului.

Bill Grant îşi lipi faţa de zidul rece şi se uită în garaj prin crăpăturile cărămizilor de ventilaţie. Blonda părea că se uită fix la el. Când lumina lanternei se fixă pe locul unde se afla, făcu repede un pas în spate, ca nu cumva să-i lucească ochii în raza de lumină. Imediat ce fasciculul se îndepărtă, reveni la postul de observaţie.

— Eşti frumoasă, şopti. Te-aş putea ţine aici, pe întuneric, în deplină siguranţă. Numai tu şi cu mine.

În cele din urmă, Shirley îşi adună suficient curaj ca să deschidă uşa şi să iasă în întunericul nopţii. Se opri puţin, apoi, imediat ce ochii i se obişnuiră cu bezna, o luă la goană către strada principală.

— Ultima tocmai a plecat, anunţă Grant. Pufni într-un râs hârâit, de fumător inveterat, şi se sprijini cu spatele de zid, încrucişându-şi braţele peste piept. Cine ar fi crezut, ei? Gagicile chiar sunt hotărâte să dea lovitura.

Depozitul lui era identic cu al lui Dolly, dar mult mai murdar, plin de rable acoperite cu găinaţ de porumbel. Lumina unei lanterne i se pironi pe chip, obligându-l să ducă mâna la ochi.

— Fă-mi un hatâr şi aprinde lumina, acum că au plecat.

Lanterna se stinse.

Harry Rawlins ţinea imensul ciobănesc german de blana

de pe ceafă, în timp ce cu cealaltă mână îi desfăcea cârpa legată peste bot. Câinele începu imediat să latre, aruncând spume din colţii albi şi lungi. Harry îi dădu drumul dintr-odată, iar dulăul se repezi în direcţia lui Grant, care sări speriat în spate. Lanţul cu care era legat îl opri brusc din înaintare, la numai câţiva metri de acesta.

— Dă-o dracului! exclamă bărbatul, tremurând tot.

Harry îl privea cu ceva din expresia animalului, dinţii albi strălucindu-i într-un rânjet feroce.

— Îmi copiază planurile aproape la virgulă. Prin urmare, numai ea va şti unde sunt ascunşi banii după atac. Acela va fi momentul nostru, Bill. Va fi ca şi cum ai fura bomboane de la un copil.

28

Linda aştepta nervoasă pe Warrington Crescent, nu departe de micul hotel victorian Colonnade din cartierul rezidenţial de lux Maida Vale. În zorii acelei zile de marţi era un frig pătrunzător pe care-l resimţea din plin în ciuda puloverului gros, roşu, şi a gecii Puffa.

Nord-vestul nu era regiunea ei predilectă. Aici nu exista riscul ca cineva s-o recunoască sau măcar s-o remarce. În ultimele zile vizitase de cinci ori zona. Pusese ochii pe camionul Leyland al spălătoriei la a doua vizită, verificase de două ori orele la care acesta oprea la hotelul Colonnade, iar astăzi era ziua cea mare.

În general, Linda nu se speria uşor, dar, în pofida gerului, se văzu nevoită să-şi şteargă de mai multe ori palmele de sudoare pe pantaloni. Îşi simţea inima bătând darabana în piept. Îi era teamă, dar sentimentul predominant era excitaţia. Acum înţelegea strălucirea stranie ce apărea în ochii lui Joe când urma să dea o lovitură. Îşi verifică ceasul încă o dată: camionul urma să ajungă în zece minute. Se simţea invincibilă. Şoferul nu avea de unde să ştie că fusese urmărit, că era urmărit şi că urma să rămână pieton. „Bietul om”, îşi îngădui un gând compătimitor.

Leylandul trase lângă intrarea laterală, aşa cum făcuse şi în zilele trecute. Îl urmări pe şofer executându-şi rutina, care consta în stivuirea coşurilor cu lenjerie de pat curată pe un cărucior şi împingerea acestuia spre intrarea de serviciu. Fluierând fără să-i pese de nimic, apăsă pe sonerie şi intră în clădire. Linda avea cam trei minute înainte ca omul să-şi facă apariţia cu căruciorul plin de lenjerie murdară.

Se apropie de maşină – nici prea repede, nici prea încet – dorindu-şi ca Dolly s-o fi văzut în acţiune. Planificare meticuloasă, cronometrare la secundă, da, bătrâna ar fi fost impresionată, fără îndoială. Scoase din buzunar o şurubelniţă mică, o înfipse în contact şi o învârti. Nimic.

Nu intră în panică, căci ştia ce trebuia să facă. Scoase capacul de plastic ce masca contactul, rupse firele de acolo şi legă două împreună, apoi apăsă de mai multe ori cu piciorul pe pedala de acceleraţie, ca să injecteze benzină în carburator, şi făcu contact între părţile neizolate ale celor două fire pentru a activa demarorul. Motorul porni duduind... ca în vremurile bune, se gândi ea îngăduindu-şi un zâmbet satisfăcut.

Conduse direct la parcarea subterană unde mama lui Shirley şi alţi negustori din piaţă îşi lăsau maşinile, marfa şi tarabele mobile. Traseul de vreo patru kilometri îi produse senzaţii tari. Ochii îi fugeau în permanenţă de la drum la oglinda laterală, la retrovizoare şi înapoi. Era în alertă maximă, forţându-se să reţină fiecare detaliu. Observă chiar o pereche de poliţişti în patrulă plimbându-se plictisiţi.

Odată ajunsă la piaţă, îşi croi drum încet, cu mare atenţie, printre camioanele şi furgonetele ce transportau fructe şi legume, uitându-se după Shirley. O văzu lângă parcare, dând energic din mâini. Tânăra reuşise să facă două copii după chei şi dăduse la o parte mai multe cutii de marfă pentru a face loc camionului undeva în colţul îndepărtat al subsolului. Linda dădu în marşarier, ghidată de prietena ei, care îi bătu puternic în uşa din spate când se apropie suficient de perete. Mulţumită de realizarea ei, începu să-i prezinte camionul.

— E perfect, arătos şi mare, uită-te la grosimea barei din spate, rezistă şi la un tanc. În faţă nu este decât scaunul şoferului, ceea ce-i va permite lui Dolly să ajungă mai uşor la uşile din spate... dacă reuşeşte să iasă din centura de siguranţă, desigur!

— Ai pus mâna pe un camion meseriaş, ce pot să zic? răspunse Shirley, apoi observă contactul distrus. Ce naiba ai făcut aici?

— Crezi că şoferul mi-a dat cheile ca să-i fur maşina? Am cumpărat un butuc compatibil înainte să mă apuc de treabă, închipuindu-mi că voi fi obligată să-l pornesc din fire. În treizeci de minute l-am înlocuit.

Linda nu mai înlocuise niciodată butucul de la contact, dar îl văzuse pe Joe făcând-o de mai multe ori şi nu părea mare filosofic. Cu camionul ascuns în siguranţă, avea destul timp să se joace de-a mecanicul auto.

După ce întinseră o prelată veche peste partea din spate a vehiculului, Linda o întrebă pe Shirley dacă adusese plăcuţele de înmatriculare false.

— Sigur că le-am adus. Plus un tub de vopsea ca să acoperim logo-urile spălătoriei, exact cum ai spus. Îi întinse o cheie, explicându-i: E de la lacătul de la intrare. Asigură-te că-l închizi când ieşi şi pleacă la cel puţin zece minute după mine.

— Am înţeles, Dolly! o ironiză Linda; se puseră pe râs amândouă, mai eliberând din tensiune.

Ridică capota camionului şi începu să examineze motorul, cerându-i lui Shirley s-o lase să lucreze. În loc să plece, tânăra se apropie şi începu să i se uite peste umăr.

— Merge bine? o întrebă curioasă.

— Aşa şi aşa... dar nu pot să ştiu până nu umblu puţin la el, aşa că, dacă mă laşi...

— Mie mi s-a părut că-şi dădea duhul după cum suna. Eşti sigură că n-o să ne lase baltă?

— Ştiu mult mai multe despre motoare decât tine, Shirl. Când termin cu el o să sune ca un Maserati.

Dispoziţiile schimbătoare ale Lindei o enervară pe tânără.

— Cu plăcere! îi strigă îndepărtându-se. Aşteptam nişte cuvinte frumoase pentru că am copiat cheia mamei, am adus vopseaua şi am îngheţat de frig aşteptându-te toată dimineaţa...

— MULŢUMESC! strigă Linda rânjind.

Shirley se opri brusc, dar îşi continuă repede drumul şi ieşi din garaj. Linda se întoarse la motorul camionului, rânjetul ştergându-i-se progresiv de pe chip: „Să fiu a naibii, e diferit de o camionetă normală...”

Când ajunse la apartamentul mamei sale, în cursul după-amiezii, Shirley încă era indispusă. O anunţă pe Audrey că

ajunsese, iar aceasta îi răspunse că era în dormitorul ei şi avea să i se alăture în câteva minute. În primul moment, i se păru că greşise adresa, atât de curat şi de ordonat era totul – nicio cană sau farfurie murdară abandonate pe undeva. Dintr-odată, Audrey se repezi în bucătărie, îmbrăcată elegant, machiată din belşug şi cu un permanent ţeapăn ca o scândură în cap. Lui Shirley aproape că i se făcu rău de la mirosul de parfum Revlon – „Intimate”.

— Cum ţi se pare rochia mea? Am luat-o la super-reducere, direct din camion. Numai cinci lire!

Se învârti pe loc în faţa fiicei sale, zdrăngănind numeroşii bănuţii de tablă ce decorau rochia de seară Crimplene.

Shirley încercă să-şi ascundă oroarea faţă de culoarea, forma şi... tot ce vedea, de fapt. Audrey era atât de ocupată să facă parada modei, că nu-i observă privirea şocată, dându-i astfel timp să-şi recompună expresia feţei.

— E... e foarte frumoasă. Unde-i Greg? Am nevoie de el să-mi repare nenorocita de maşină. Mânerul schimbătorului de viteze se desprinde şi cade tot timpul.

— Nici nu vreau să aud de el, de când l-am prins...

— Mamă, doar nu l-ai surprins iarăşi împerechindu-se?

Audrey deschise un dulap din bucătărie şi peste ea se rostogoliră scândura de călcat, un maldăr de rufe murdare, pantofi şi un sac de plastic plin de gunoi. În loc să facă curat, mama ei ascunsese toată mizeria. Până la urmă, reuşi să găsească ceea ce căuta.

— Frate-tu aspira prenadez cu chestia asta pe cap, îi spuse punându-şi masca de gaze ca să exemplifice mai bine. L-am găsit drogat, nici nu ştiam ce să fac cu el.

Shirley îşi privi mama. Din interiorul măştii, vocea ei parcă avea un ecou straniu, sufocat. Apucă masca şi i-o scoase de pe cap, lăsând ravagii serioase în coafură.

— La naiba, acum trebuie să-mi fac iarăşi părul! Îl ştii pe tipul ăla de la piaţă? o întrebă cu un zâmbet jucăuş. Ei bine, prietenul cumnatului lui m-a remarcat acum câteva zile şi mi-a propus să ieşim în oraş. Tipul e foarte drăguţ, şi

pe deasupra e plin de bani.

— Nu e deloc drăguţ, mamă, iar banii nu sunt totul. Nu am eu grijă de tine suficient de bine?

— Ei, doar n-o să rămâi cu mine pentru tot restul vieţii. Trebuie să-mi fac un rost singură. M-a invitat la Golden Nugget.

— Îl cunoşti măcar?

— Nu. E *blind date.* Mă rog, doar pe jumătate. El m-a văzut, eu încă nu. Dar tipul de la piaţă m-a asigurat că arată bine. Trebuie să-mi repar coafura. Tu ce program ai în seara asta?

Shirley examina curioasă masca de gaze. Ar fi fost perfectă pentru Dolly. Abia aştepta să i-o arate.

— Ţi-am mai spus că mă pregătesc pentru o vacanţă în străinătate, mamă.

— Ah, da, îmi amintesc. Vreo două săptămâni în Spania o să-ţi facă bine, poate mai capeţi şi tu un pic de culoare în obraji. Toate avem nevoie de puţin soare. Shirley, fetiţa mea iubită, nu cumva să laşi să-ţi scape ocazia, dacă se iveşte.

Audrey o îndemna aproape făţiş să se combine cu vreun bogătan în Spania, dar ei nu-i stătea capul decât la spargere. Era singura ocazie pe care nu avea de gând s-o lase să scape. Îşi sărută mama pe obraz.

— Îţi urez noroc cu misteriosul tău cavaler.

Linda era băgată cu totul în motorul camionului, când simţi ceva moale trecându-i printre picioare. Sări în sus speriată, lovindu-se cu capul de capota deschisă, şi-l zări pe Wolf, care se uita la ea dând prosteşte din coadă.

— Nu-i gata încă, o informă Linda pe Dolly.

— Pare o alegere foarte bună. Felicitări. Până şi acest compliment nevinovat o enervă pe Linda, căci şefa lor părea puţin surprinsă, ca şi cum s-ar fi aşteptat să aleagă o rablă.

— Lasă-mă să-ţi dau o mână de ajutor, îi propuse dându-şi haina jos şi aşezând-o pe o ladă cu mere.

Înainte ca Linda să poată interveni, Dolly puse mâna pe

sprayul cu vopsea, se asigură că n-o vedea nimeni şi trase deoparte prelata ce acoperea inscripţiile de pe camion.

— Ne vedem cu celelalte peste două ore, la ascunzătoare. Tu termină ce ai de făcut, iar eu mă voi ocupa de vopsit şi de schimbarea plăcuţelor de înmatriculare.

— Am destul timp ca să mă descurc şi singură. Poţi să-ţi vezi de treburile tale, îi respinse Linda oferta, insistând să arate că acesta era domeniul ei.

— Eu o să conduc chestia asta, deci trebuie să mă asigur că totul este în regulă, o repezi Dolly.

Peste câteva clipe, auzind un zgomot, încremeniră. Un negustor din piaţă tocmai intrase în parcarea subterană, aşa că Dolly acoperi la loc logo-ul spălătoriei şi ascunse sprayul. Omul le salută scurt din cap, luă o lădiţă cu legume şi plecă.

— Nu vreau să te verific în niciun fel, continuă Dolly. Vreau... vreau să finalizăm amândouă această ultimă parte a puzzle-ului nostru. Suntem aproape gata şi vreau să fiu convinsă că între noi nu mai există probleme.

Linda o privi scrutător. Nu-i plăcea de ea şi, probabil, n-avea să-i placă niciodată, dar Dolly nici nu-i ceruse vreodată asta. Voia doar să ştie că jucau în aceeaşi echipă. Atât. Cum de când se ştia nu se pricepuse să lege cuvinte meşteşugite, ridică plăcuţele de înmatriculare şi se angajă să le monteze ea, în timp ce Dolly putea să se ocupe de vopsirea logo-urilor.

Îi trebuiră trei tuburi de vopsea ca să acopere complet inscripţiile negre. Cu excepţia faptului că Linda reuşise să-şi murdărească geaca Puffa cu vopsea albă în timp ce fixa numerele, totul arăta bine. Dolly se urcă pe scaunul şoferului, unde hamul de protecţie fusese deja montat.

— Trebuie să tragi şocul până la capăt ca să pornească, apoi trebuie să-l iei cu uşurelul.

Camionul porni de la prima cheie.

— Tu unde o să stai?

Linda urcă în spate şi se ascunse într-un coş cu cearşafuri fine curate, destinate probabil unuia dintre cele

mai elegante hoteluri din Londra. O porniră într-o tură de probă până la ascunzătoare. Camionul se mai poticni de două ori, spre îngrijorarea lui Dolly, însă reieşi că nu erau probleme la motor, ci la partea electrică. Linda rezolvă cu încă o rolă de bandă izolantă, şi restul călătoriei se derulă fără incidente.

La sosirea lor, atmosfera era vizibil tensionată în depozitul închiriat. Bella se ocupa de pregătirea puştilor cu repetiţie şi a echipamentelor ce urmau să fie folosite, iar Shirley inventariase de atâtea ori salopetele şi cagulele, încât acum le cunoştea cu ochii închişi. Acum trecuse la verificarea paşapoartelor şi a biletelor de avion, pe care le plasa meticuloasă în valizele pregătite de fiecare, cu excepţia lui Dolly, pentru fuga din ţară. Bella îşi reziliase contractul cu clubul de strip-tease, Linda fusese concediată de la sala de jocuri fără remuşcări, iar Shirley îi spusese mamei ei că pleca într-o vacanţă.

Nimeni nu avea chef de vorbă. Ştiau exact ce aveau de făcut, ce roluri urmau să îndeplinească în timpul jafului armat. Ultimele pregătiri făceau ca sângele să le curgă mai repede prin vene: erau pregătite.

Bella pusese deja motofierăstrăul în partea din spate a microbuzului ce urma să fie condus de Linda. Aşeză o puşcă cu ţeava tăiată şi barosul într-un sac de hochei pe care-l închise cu fermoarul şi-l aşeză lângă uşile din spate ale camionului de spălătorie. A doua zi, şefa lor avea să lase barosul acolo şi să ia arma la ea.

Dolly se afla pe locul şoferului, complet echipată, în timp ce Linda strângea legăturile hamului astfel încât să se muleze perfect pe costumul umflat cu vată.

— E bine? o întrebă.

— E perfect.

— În regulă, acum să vedem cum te eliberezi din centuri.

Fără să se uite, Dolly găsi catarama, acţionă mecanismul de decuplare şi se ridică rapid de pe scaun. Linda îi dădu o copie a cheii de la garajul subteran al pieţei.

— Voi duce camionul înapoi şi-l voi parca exact în acelaşi loc. O să găseşti cheia maşinii în aripa din faţă.

— E în siguranţă acolo?

— Stai liniştită, o să dorm în camion în noaptea asta, zâmbi Linda. Ţine minte: şocul la maximum la pornire, apoi o iei uşor.

Shirley vârî salopeta, cagula, espadrilele şi mănuşile lui Dolly într-un sac pe care i-l înmână, apoi aşeză restul materialului în teancuri separate, cu bileţele cu numele celorlalte. În sfârşit, puse cele trei valize în portbagajul maşinii ei.

— Asta o să-ţi mascheze perfect glasul, Dolly, îi spuse dându-i masca de gaze. S-ar putea să miroasă puţin a prenadez.

— Prenadez? Ce naiba te-a apucat?

— Nimic! se apără tânăra. A trebuit să lipesc nişte părţi care se mişcau.

Dolly ridică o rangă, ţinând-o ca o puşcă cu repetiţie, se postă în mijlocul depozitului, cu masca de gaze pe chip, şi strigă:

— NU MIŞCĂ NIMENI!

— Nu-mi vine să cred! Nu mai semeni deloc cu Bambi! exclamă Bella.

— Îţi poţi da seama că-s femeie după voce?

— Categoric, nu, o asigură şi Linda.

Dolly puse masca de gaze în camionul de la spălătorie, lângă celelalte echipamente. Ochii îi căzură întâmplător pe mâna ei stângă şi, pentru prima dată în ultimele săptămâni, observă că încă purta verigheta. O roti repede şi o scoase, moment în care Bella se apropie pe nesimţite.

— Suntem gata, îi spuse aceasta cu blândeţe.

Ochii lui Dolly se înflăcărară. O apucă strâns de mână.

— Crezi c-o putem face?

— Cu tine în frunte, da! răspunse negresa, şocată de intensitatea emoţiilor pe care i le transmitea şefa lor, aşezându-şi mâna cealaltă peste a ei.

— Te rog să fii atentă la Linda. N-o lăsa s-o ia razna. Nu vreau să tragă cu drăcia aia de puşcă.

— I-am înlocuit muniţia letală cu nişte cartuşe oarbe pe care le-am obţinut de la un amic, îi şopti Bella cu un rânjet subţire. Dacă apasă pe trăgaci o să se audă un bubuit enorm, dar nimeni n-o să aibă de suferit.

Dolly încă se juca nervoasă cu verigheta.

— Shirley o să fie terifiată, dar cred că adrenalina o s-o ţină pe picioare. Ai grijă de ea dacă o vezi că cedează. Înţelegi?

Bella o aprobă din cap; în realitate, Dolly o îngrijora cel mai tare. Risca oare să-şi piardă stăpânirea de sine din cauza stresului? La urma urmei, ea conducea camionul de care depindea desfăşurarea întregului scenariu. Dacă o lua razna, totul se ducea pe apa sâmbetei.

— Sunt conştientă că pentru noi e mai uşor, Dolly. Fiind toate în microbuzul din spate, o să ne putem îmbărbăta reciproc. Cel mai greu va fi pentru tine, singură acolo, în faţă. Dar am încredere că vei reuşi. Eşti singura dintre noi cu adevărat capabilă să îndeplinească misiunea asta aşa cum trebuie.

— Nu-ţi face griji pentru mine. N-o să vă dezamăgesc.

Se întoarse şi văzu că Shirley şi Linda o priveau, aşteptând parcă... ceva. Îşi drese glasul.

— Suntem gata, totul e pregătit, voi sunteţi pregătite. Ştiu că nu vă va fi uşor, dar încercaţi să vă odihniţi înaintea zilei celei mari.

Se îndreptă spre uşă şi, fără să întoarcă capul, de teamă să n-o podidească plânsul, le strigă din mers:

— Sunt mândră de voi!

Cele trei femei înţeleseră c-o vedeau pentru ultima dată înaintea atacului. Se strânseră toate într-o îmbrăţişare colectivă şi rămaseră aşa o bună bucată de vreme, fără să scoată o vorbă.

Se ţinură în braţe. Atât.

29

În dimineaţa jafului, când sosi la ascunzătoare, Linda o găsi pe Shirley vomitând într-o găleată.

— Ce-i cu tine?

— Stresul mi-a întors maţele pe dos.

Ieşi din mica bucătărie. Era albă ca varul la faţă şi cu ochii ieşiţi din orbite. Strângea găleata la piept ca pe un bun preţios, de care nu se putea despărţi.

— La naiba, Shirl! Ai mâncat ceva stricat?

— Cred că e mai mult din cauza jafului armat pe care-l vom executa! se răţoi tânăra. Ştia că nici Lindei nu avea cum să-i fie mai bine.

Îşi murdărise puţin şi pieptul salopetei, pe sub care îndesase pachete de vată, mai ales pentru a-şi ascunde sânii, ceea ce îi dădea un aspect exagerat de musculos în partea de sus, cu bicepşi uriaşi. Nici coapsele nu-i arătau prea rău. De la gât în jos, Shirley îţi dădea impresia unui culturist...

— Ai fumat? o întrebă Linda adulmecând aerul.

— Da, vreo două cuie, ca să-mi calmez nervii.

— Tu nu fumezi! Te-am văzut cum nu suporţi să-ţi vină în faţă fumul de la ţigările lui Dolly. Normal că ţi-e rău, proastă mică!

Linda o dădu deoparte, apucă un prosop, îl umezi în chiuvetă şi începu să-i cureţe urmele de pe salopetă. Putea simţi cât de emoţionată era.

— După ce-ţi bagi capul în cagula aia, mirosul o să ţi se potrivească mai bine, glumi făcându-i cu ochiul.

Shirley îi smulse cârpa şi ambele izbucniră în râs.

— Rândul tău!

Linda se dezbrăcă, îşi trase salopeta pe ea până la mijloc şi legă mânecile împreună, în timp ce tânăra îi lega strâns o bandă de pansament lată peste sâni.

— Ai mai făcut vreodată ceva atât de ciudat?

Chicotiră din nou, fără să ştie exact de ce, dar le făcu bine.

Bella dădu buzna înăuntru. Mirosul greu o făcu să se oprească brusc. Shirley era din nou cu capul în găleată.

— Bună dimineaţa! N-aţi mai avut răbdare, sau aţi căzut din pat? Eşti bine, Shirl?

Linda se străduia să-i distragă tinerei atenţia. Alese două perechi de mănuşi şi le dădu celorlalte două, apoi şi le trase pe mâini pe ale ei.

— Atenţie la mine! Din acest moment, toată lumea va umbla cu mănuşi. Nu mai atingeţi nimic cu mâinile goale. Am şters cu atenţie totul, ca să nu lăsăm nicio urmă pe aici odată plecate. E limpede?

— Cât e ceasul? întrebă Shirley.

— Aproape şapte. Ţi-ai pierdut ceasul? îi răspunse Bella.

— Nu, dar n-ar trebui să ni le sincronizăm?

— Suntem în aceeaşi maşină, draga mea. Nu-ţi bate capul cu timpul, încearcă doar să stai pe lângă mine.

La şapte dimineaţa, Dolly intră în parcarea pieţei. Salopeta îndesată cu pachete de vată o făcea să se clatine când mergea. Părul pieptănat pe spate şi lins pe creştet îi era acoperit de cagula rulată ca un fes, cu care îşi putea acoperi faţa dintr-o mişcare. Cei doi bărbaţi care descărcau lăzi cu fructe dintr-o maşină nu-i acordară nicio atenţie.

— ’Neaţa, amice! o salută unul dintre ei.

Aşadar, o luaseră drept un bărbat. Perfect. Dădu jos prelata de pe camion şi o îndesă în spate. Căută apoi, pe bâjbâite, cheia în aripa roţii din dreapta, însă nu reuşi s-o găsească din prima. Oare uitase Linda să i-o lase? Se lăsă în genunchi şi se uită sub aripă, dar nimic. Cei doi bărbaţi începură să-i arunce priviri mirate. Forţându-se să-şi controleze panica, începu să pipăie sistematic roata. Dintr-odată zări o sclipire metalică ce venea de sub axul roţii şi, cu un suspin de uşurare, înhăţă cheia.

Urcă în camion şi verifică dacă geanta de hochei în care se aflau barosul şi puşca era la locul ei. O deschise, aşeză barosul pe un maldăr de cearşafuri, lângă uşile din spate, şi puse arma sub scaunul şoferului. Apoi se aşeză la volan

şi îşi fixă hamul peste umeri reglând chingile cât mai strâns. Se smuci cu putere de câteva ori în faţă şi în spate ca să se asigure că era bine imobilizată.

Introduse cheia în contact şi o învârti; motorul scoase câteva bârâituri, însă nu porni. Mai încercă de două ori, fără succes. „Hai odată!” Cu colţul ochiului văzu că cei doi negustori se uitau prelung la ea. Tot ce-i lipsea acum era să se ofere s-o ajute. Trase aer în piept şi mai încercă o dată. „Ah, Linda, te omor dacă nu porneşte!” Mai condusese camionul acela, era obişnuită cu el, de ce îi făcea figuri acum?

— Trage naibii şocul şi apasă pe acceleraţie, amice, altfel nu porneşte! strigă unul dintre bărbaţi.

În sfârşit, îşi aminti cuvintele Lindei.

Ridică mâinile în semn de mulţumire când motorul porni instantaneu. Băgă în viteza întâi, dar luă prea repede piciorul de pe ambreiaj, aşa că maşina făcu un salt brusc înainte.

— Ce fraier! îi auzi pe cei doi râzând de ea.

Nu-i mai păsa. Nu-şi dorea altceva decât să plece de acolo.

În ascunzătoare, Bella ridică motofierăstrăul ca să-l mai testeze o dată. Îşi îndesase atât de multă vată la umeri şi braţe, că semăna cu o halterofilă. Prinse cordonul de pornire, care-i alunecă însă imediat din mână. Nu încercase niciodată să pornească drujba cu mănuşi de cauciuc lungi până la coate, în care transpira din abundenţă. După încă două încercări, reuşi. O văzu pe Linda uitându-se furioasă la mâinile ei.

— Ai o obsesie, femeie! Mi-am pus la loc mănuşile, pentru numele lui Dumnezeu! strigă Bella în timp ce punea motofierăstrăul la loc în camion.

Linda nu-i răspunse. În realitate, n-o deranja că Bella îşi scosese mănuşile, ci că Shirley se dăduse cu rimel pe la ochi.

— Te-ai machiat, la naiba! Ai rimel pe la ochi!

— Nu, nu-i adevărat! Arăt aşa pentru că n-am dormit

toată noaptea şi de când am ajuns aici vomit încontinuu.

— Las-o în pace. În două secunde se şterge, îi şopti Bella Lindei trecând pe lângă ea ca din întâmplare.

— Nu-i machiaj! repetă tânăra înfigându-se pe picioare în faţa lor. Nu te mai tot lua de mine, că nu-s proasta ta!

Bella se vârî între cele două femei.

— Gata! N-aveţi nimic de împărţit una cu alta, sunteţi doar foarte stresate. E normal, dar abţineţi-vă!

Linda puse o mână prietenoasă pe umărul lui Shirley, într-un gest mai convingător decât orice cuvânt de împăciuire, apoi deschise uşa microbuzului, se sui la volan şi ascunse puşca sub scaunul din dreapta.

— Hai să mergem, îi zise Bella lui Shirley. Dolly a pornit probabil spre poziţia de start. Toată lumea e pregătită? Doamnelor, să-i dăm drumul!

— Să-i dăm drumul! veni ca un ecou răspunsul Lindei.

Părăsiră depozitul fără să observe că uşile depozitului vecin, unde stătea închis dulăul, erau larg căscate şi fără să-l remarce pe bărbatul brunet care le urmărea din interiorul unui BMW parcat pe stradă.

Cu exact opt luni înainte, Terry Miller, Joe Pirelli şi Jimmy Nunn plecaseră din acelaşi loc într-un furgon, pregătiţi să execute acelaşi jaf armat.

— Să mergem! strigă Terry.

Degetul mare ridicat al lui Jimmy îi dădu de ştire că erau gata cu toţii. Aruncă o privire la Rolexul pe care Jimmy îl purta cu mândrie la mână.

— Norocosule! Mişto ceas ai primit.

Jimmy se întorsese către el zâmbind:

— Mi l-a dat fiindcă oricum vrea să-şi cumpere modelul mai nou după ce dăm lovitura. Mie îmi convine, ce pot să zic? Mi se potriveşte, nu? Îndreptă cadranul spre soare, pentru a face să strălucească diamantele încrustate pe cadran.

Terry îi aruncă o privire plină de subînţeles lui Joe şi ambii zâmbiră.

— Ştiai că Harry mai are de schimbat şi alte modele după ce facem trebuşoara? rânji primul arătând din cap către Jimmy. Doamna lui e cam pusă pe distracţie şi Jim nu poate ţine pasul cu ea, dar Harry poate...

Când Jimmy scosese maşina din depozitul închiriat, Joe pufnise în râs:

— Un ceas la mână pentru păsărica lui de pe gard, mi se pare un schimb cinstit...

30

Lui Dolly nu-i luă multă vreme să ajungă de la parcarea pieţei la punctul de pornire al atacului, aflat cam la două minute de garajul firmei de securitate din Battersea. Se parcase pe o străduţă lăturalnică, cu motorul în funcţiune. De unde era putea vedea perfect garajul, iar atunci când porţile masive de oţel începură să se deschidă ştiu că autospeciala pe care o vizau avea să iasă, să facă la dreapta şi apoi încă o dată la dreapta, în capătul străzii... către ea. Cerul era senin, străzile erau libere – condiţii perfecte. Traficul de la ora de vârf încă nu începuse, iar Londra nici nu visa ce urma să se întâmple.

Programarea era totul, căci în spaţiul dintre camionul ei şi furgonul de securitate nu trebuia să se strecoare nicio altă maşină. Autospeciala se apropie la patruzeci de metri, apoi la treizeci... Dolly se puse calmă în mişcare. Sincronizarea îi ieşi perfect, furgonul nici măcar nu trebui să frâneze ca s-o lase să se înscrie în trafic. Continuară pe York Road către giratoriul de la podul Waterloo. Văduva înţelese dintr-odată cât de importantă fusese obţinerea planului de drum. În câteva minute urmau s-o ia la stânga în giratoriu şi apoi către nord peste podul Waterloo, de unde aveau să meargă drept spre pasajul subteran ce traversa Strandul. Spera din toată inima că fetele părăsiseră ascunzătoarea şi intraseră în dispozitiv. Îşi schimbă puţin poziţia pentru a vedea mai bine oglinda laterală. Linda era pe poziţie, în spatele transportului de valori. Încetini la patruzeci de kilometri la oră pentru a le permite maşinilor din faţă să ia avans, apoi apăsă tare pe acceleraţie, cu ochii pe vitezometru. Camionul de spălătorie acceleră mai repede decât se aştepta – şaizeci, şaizeci şi cinci, şaptezeci când intrară în pasaj. Dolly aruncă o privire la oglinda laterală din stânga, furgonul de securitate era în spatele ei. Apăsă încă şi mai tare pe acceleraţie. Când văzu lumina de la capătul tunelului, acul vitezometrului ajunsese la optzeci de kilometri pe oră. Îşi

coborî cagula pe faţă, mai verifică o dată în oglindă şi, judecând că distanţa dintre cele două maşini era optimă, călcă puternic pedala de frână. Furgonul de valori se izbi violent în spatele camionului, care făcu un salt în faţă. Dolly fu aruncată cu forţă înainte, însă hamul pe care-l puseseră la punct îşi făcu datoria şi o salvă de la contactul cu parbrizul, preluând cea mai mare parte a energiei impactului.

Băgă în viteza întâi, înaintă câţiva metri, apoi trecu rapid în marşarier şi lovi încă o dată furgonul imobilizat cu bara ranforsată din spate. Auzi scrâşnetul metalului, zgomotul de sticlă spartă şi şuieratul aburului care ieşea din radiatorul spart. Îi mulţumi Domnului pentru centura de siguranţă modificată, căci fusese smucită atât de violent, încât i se păruse că i se spărgea pieptul. Desfăcu hamul, apucă masca de gaze pe care o agăţase la îndemână, pe maneta schimbătorului de viteze, şi se repezi în spatele camionului. Se poziţionă în faţa uşilor cu masca pe faţă, puşca cu repetiţie atârnată la şold de centura tactică improvizată şi barosul în mână. Cu o lovitură de picior deschise uşile şi aruncă puternic barosul fix în centrul parbrizului furgonului de valori. Sticla blindată nici nu se zgârie. Dolly ridică puşca la nivelul pieptului şi o îndreptă spre cei doi gardieni şocaţi.

— NU MIŞCĂ NIMENI! strigă. Vocea i se auzea puternic distorsionată prin mască, capabilă să bage pe oricine în sperieţi.

Paznicii ridicară mâinile deasupra capului. Unul din ei strigă la cel din spate: „Sunt înarmaţi!”

Exact în acelaşi moment, Shirley deschise larg uşile microbuzului de urmărire şi aruncă două grenade fumigene în faţa maşinilor din spate. Fumul începu să şuiere şi să se răspândească instantaneu, blocând vizibilitatea. Apoi, tânăra se cocoţă pe capota autospecialei de securitate şi tăie antena radio cu cleştele pentru cabluri pe care-l avea pregătit în buzunarul salopetei.

Linda apucă puşca cu ţeavă tăiată de sub scaunul din dreapta şi se poziţionă în spatele microbuzului. Un bărbat

ieşi dintr-un Fiat, dar când îi făcu semn cu arma să dispară, se băgă imediat la loc şi încuie portierele chiar în clipa în care o altă maşină îl lovi puternic în spate. Cel de-al doilea şofer încercă să fugă dând în marşarier, dar rămase blocat. Cu gesturi precise, Linda se apropie şi-i sparse parbrizul cu patul armei. Femeia de la volan începu să urle îngrozită, dându-i astfel timp să bage mâna pe geamul spart, să-i scoată cheia din contact şi s-o arunce cât colo. Apoi, cu paşi măsuraţi, Linda reveni la postul ei de pază din spatele autospecialei şi se poziţionă cu picioarele uşor despărţite şi puşca ridicată ameninţător.

Bella sări din microbuz în spatele lui Shirley, se plasă în spatele furgonului blindat şi porni motofierăstrăul. Drujba tăie în uşă ca în unt. Scântei roşii săreau în toate părţile la contactul metalului pe metal. În interiorul autospecialei, gardianul privea cu oroare cum lama îşi croia drum prin stratul gros de oţel, într-un zgomot asurzitor. Nu ştia cine şi cu ce intenţii se afla de cealaltă parte a peretelui de metal, nu ştia dacă va muri sau va trăi.

În circa treizeci de secunde, Bella reuşise să facă o tăietură suficient de mare cât să poată trage marginile în exterior. Shirley îi dădu puşca ei, pe care o strecură prin deschizătură. Îi făcu semn paznicului cu ţeava armei să deschidă uşile, iar omul se execută fără crâcnire. Bella intră în vehicul, unde gardianul îngrozit îi deschise fişetul cu bani. Îi făcu semn să coboare pe carosabil, unde îl luă în primire Linda, care-i ordonă printr-un gest să se întindă la sol. Tremurând de spaimă, paznicul făcu exact ce i se cerea.

Shirley se sui în spatele autospecialei şi începu să taie cu cleştele special barele subţiri ce formau cuşca interioară. Era partea cea mai lentă din tot planul, şi după câteva secunde Bella se plictisi. Porni din nou drujba şi, dintr-o singură mişcare de jos în sus, tăie suficient din gratiile subţiri ca să permită accesul la sacii cu bani. Fără să stea pe gânduri, Shirley începu să-i îndese în rucsacul Bellei, bătând-o de câteva ori pe umăr pentru a-i semnala că era plin.

Sub ochii îngroziţi ai participanţilor la trafic, Bella o înlocui pe Linda în dispozitivul de pază. Ţinându-i la respect atât pe spectatori, cât şi pe paznici, Linda se poziţionă în maşina de valori şi-i făcu semn lui Shirley să-i umple şi ei rucsacul. Respira cu dificultate, iar cagula umedă care-i intra şi îi ieşea tot timpul din gură o enerva la fiecare inspiraţie. Simţi cum rucsacul câştiga tot mai mult în greutate. Când primi semnalul că era plin, îndesă restul de bani în rucsacul tinerei, apoi cele două dădură să sară din furgon. Linda ieşi fără nicio problemă şi o luă la goană spre ieşirea din pasaj, însă rucsacul lui Shirley se agăţă de uşă, iar fata rămase practic agăţată în aer. Bella îi sări repede în ajutor şi o dădu jos, apoi amândouă începură să fugă pe urmele Lindei pe cât de repede le permitea povara treimii de milion de lire pe care o căra fiecare în spinare.

Dolly rămase pe poziţii în spatele camionului de rufe, cu inima bătând să-i spargă pieptul, când Linda şi Bella trecură în fugă pe lângă ea. Văzu că Shirley era urmărită de doi bărbaţi care se apropiau rapid. Unul dintre ei se aruncă într-un placaj de rugby, o apucă de glezne şi o trânti la pământ. Căptuşeala groasă de sub salopetă îi amortiză impactul cu solul, dar îşi luxă glezna.

Cu o viteză fulgerătoare, Dolly sări din spatele camionului şi trase un foc de armă în aer. Cei doi eroi inconştienţi se întinseră instantaneu pe burtă, cu mâinile deasupra capetelor, ca să se apere de tencuiala ce cădea din tavanul pasajului. O aşchie i se înfipse unuia în ceafă, iar omul începu să urle ca din gură de şarpe că fusese împuşcat.

Shirley se ridică şi începu să fugă şchiopătând spre ieşirea în pasaj. Nu reuşi să facă mai mult de câţiva paşi, deoarece durerea o obligă să se oprească. Glezna i se umfla văzând cu ochii, dar continuă să înainteze cu un stoicism admirabil, fără să se uite înapoi.

Dolly măsură cu privirea dezastrul pe care-l lăsau în urma lor şi-i mulţumi în gând lui Dumnezeu că nu fuseseră

obligate să rănească grav pe cineva. În viaţa ei nu fusese atât de speriată. O parte dintre ocupanţii maşinilor stăteau întinşi pe asfalt în faţa vehiculelor, ca şi gardianul din partea din spate a furgonului de valori şi cei doi eroi de operetă. Puterea pe care o exercita era îmbătătoare, dar trebuia să dispară cât mai repede de la locul faptei.

Privi înspre ieşire ca să vadă pe unde ajunsese Shirley. Nu era prea departe, înainta greu cu piciorul betegit, pe când Linda şi Bella nu se mai vedeau. În spatele ei, cei doi angajaţi ai firmei de pază deschiseseră portierele ca să iasă din maşină. Dolly trase ultimul cartuş pe care-l mai avea pe ţeava dublă a puştii în tavanul de deasupra lor, iar cei doi o zbughiră spre interiorul pasajului, în direcţia de unde veniseră.

Bella şi Linda reuşiseră să ajungă la parcarea unde le aştepta microbuzul de fugă, cu logo-urile false ale GLC lipite pe laterale. Îşi aruncară rucsacurile în spate, unde se urcă şi Bella, pe când Linda trecu la volan şi porni motorul. În primul moment, Bellei i se păru că prietena ei intenţiona să plece fără să le mai aştepte pe celelalte două, dar aceasta îi strigă să se ţină bine şi tăie perpendicular şoseaua, prin faţa maşinilor care se apropiau. Urmă un haos de claxoane, frâne bruşte şi tamponări, dar Linda reuşi să treacă pe sensul celălalt şi să se îndrepte înapoi către pasaj. Când o văzu pe Shirley apărând la lumină trase tare frâna de mână forţând maşina să se rotească pe loc la o sută optzeci de grade, astfel încât Bella putu să deschidă uşile din spate şi s-o tragă pe tânără înăuntrul microbuzului.

La volanul camionului de la spălătorie, Dolly nu era departe de Shirley şi se pregătea să o culeagă în momentul în care o văzu trasă în maşina Lindei... scăpaseră! Călcă acceleraţia şi o luă pe urmele lor, virând brusc pentru a evita ambuteiajul lăsat în urmă de partenerele ei.

Dolly auzi sirenele poliţiei tânguindu-se undeva la distanţă şi îşi dădu seama că riscau să aibă necazuri mari. Fuga le fusese întârziată de incidentul cu Shirley. Era

acum sau niciodată. Încetini într-o alee laterală, îşi apucă poşeta, deschise uşa camionului şi sări, luând-o imediat la goană. Îşi scoase masca şi mănuşile pe care le aruncă într-un tomberon, în timp ce camionul se opri în vitrina unui magazin, făcându-le pe cele două vânzătoare să se repeadă afară îngrozite. Spre capătul aleii încetini progresiv, sperând să-şi recapete suflul înainte de a ieşi în strada principală ca să se amestece printre oamenii care se duceau la serviciu cu metroul. Îşi aranjă din nou cagula ca să semene cu o căciuliţă, coborî în staţie şi se îndreptă spre toaletele victoriene subterane de lângă Muzeul Transporturilor din Covent Garden.

Linda conduse pe Kingsway, apoi făcu stânga pe străduţele din preajma Strandului, spre parcarea multietajată. Se opri pe Floral Street, lângă piaţa de la Covent Garden, unde era relativ linişte. Linda şi Shirley îi dădură cagulele lor Bellei, care le îndesă într-un sac de plastic negru, lângă a ei. Sări apoi din maşină, verifică să nu fie urmărită şi scoase inscripţiile magnetice GLC de pe maşină, rupându-le în două. În cele din urmă înlătură numerele false, scoţându-le la iveală pe cele autentice, aflate dedesubt. Puse totul în sacul negru pe care-l legă bine la gură şi-l aruncă în vârful unei grămezi de gunoi ce aştepta să fie ridicată. Nu erau prea mulţi oameni în preajmă şi, oricum, niciunul nu le acorda atenţie. „Slavă Domnului că sunteţi toţi atât de obsedaţi de propriile vieţi!” îşi spuse înainte de a sări lângă Linda, pe locul pasagerului.

În spate, Shirley, tolănită pe rucsacurile cu bani, plângea cu suspine. Bella se întoarse spre ea, îi luă mâna şi i-o strânse tare.

— Am reuşit, Shirley, am reuşit!

Când ajunse la toalete, Dolly de-abia mai respira. Se agăţă de bara metalică a scărilor şi se repezi într-o cabină, aşezându-se direct pe vasul de toaletă. Transpira masiv şi se simţea parcă ar fi urmat să facă un atac de cord.

Respiraţia începu să i se regleze, dar se simţea atât de ameţită, încât se sprijini cu mâinile de perete ca să nu leşine. Închise ochii şi îşi impuse să-şi revină, în timp ce mintea ei striga: „Am făcut-o! Dumnezeule, Harry, AM FĂCUT-O!”

Trase adânc aer în piept, expirând încet; când pulsul îi încetinise suficient, se ridică în picioare şi-şi scoase cagula, salopeta şi espadrilele. Pe dedesubt purta o bluză şi pantaloni negri. Scoase din geantă nişte pantofi uşori, o jachetă subţire şi o eşarfă. Îşi verifică ceasul, sperând şi rugându-se că celelalte reuşiseră să ajungă la parcarea supraetajată. Cum se afla în apropiere, îi trecu prin cap să se ducă direct acolo, dar hotărî să respecte cu stricteţe planul.

Linda conduse microbuzul în parcare, întrebându-se dacă Dolly reuşise să scape. Bella îi citi îngrijorarea pe chip.

— Nu-ţi face griji pentru Dolly. Este o femeie dată dracului, o să se descurce.

Linda zâmbi. Uneori Bella nu doar că-ţi citea gândurile, dar ştia şi ce să-ţi spună ca să te calmeze.

O lăsară pe Shirley lângă maşinuţa ei, la primul nivel, apoi parcară lângă Mercedesul lui Dolly la nivelul superior. Scoaseră rucsacurile cu bani şi le transferară în portbagajul limuzinei înainte de a se îndrepta spre Fordul Capri al Lindei. Ambele femei aruncară o privire lungă spre banii lor, aşezaţi ordonat în portbagajul lui Dolly.

— Ne-am purtat atât de urât cu ea, Bella, şi iată, am reuşit să punem mâna pe toţi banii. Am putea la fel de bine să-i punem în portbagajul meu, în loc de al ei. Nu s-a îndoit niciodată de noi şi simt că...

— Ştie! îi răspunse prietena ei trântind haionul.

Scoaseră câteva haine din Fordul Capri şi coborâră la primul nivel, unde se aflau toaletele, ca să se schimbe. Nu văzură nici urmă de Shirley, aşa că îşi închipuiră că-şi scosese salopeta greoaie şi plecase îmbrăcată în hainele pe care le purta pe dedesubt.

Dolly ieşi de la toaletă într-o stare de spirit mult mai bună. Norocul făcu să-i iasă în cale un camion de gunoi blocat în trafic, care se ducea să descarce. Fără ezitare, se apropie nonşalant de el şi aruncă poşeta în benă. Traversă piaţa şi se îndreptă pe James Street către staţia de metrou Covent Garden, care acum era aglomerată de oameni care se duceau la lucru. Cumpără o cartelă de o zi şi o luă pe scara lungă ce conducea la peron. Putea deja auzi zgomotul trenurilor de dedesubt, îi făcea bine că, în sfârşit, nu mai era obligată să alerge.

Linda se schimbase şi era gata să plece, deşi mâna îi tremura atât de tare, încât trebuise să se rujeze de două ori ca să şteargă dungile pe care şi le trasase pe obraji. Cele două prietene se îmbrăţişară prelung înainte de a se despărţi. Bella, care purta acum un pardesiu elegant şi o pălărie şic asortată, ieşi din parcare cu valiza în mână şi făcu semn primului taxi întâlnit.

— La aeroportul Luton, vă rog.

— Cu cea mai mare plăcere, doamnă, abia aşteptam să ies din oraş, îi răspunse şoferul nevenindu-i să creadă ce noroc dăduse peste el. Am avut o dimineaţă de groază! Nici nu plecasem bine de acasă, când s-a blocat circulaţia în pasajul de sub Strand, nu ştiu ce naiba se întâmplase, dar tot traficul prin centru a fost dat peste cap...

Dolly coborî după două staţii, la Piccadilly Circus, traversă peronul şi luă următorul metrou către Covent Garden. Ajunsă la capătul de jos al scării interminabile, decise că era de preferat să ia liftul: făcuse destul sport în ziua respectivă. Ieşi în stradă şi se îndreptă fără grabă spre parcarea etajată, oprindu-se din când în când să admire câteva vitrine. Maşini de poliţie patrulau încet în sus şi în jos pe Long Acre, dar peste tot în rest traficul era blocat temeinic. Nu-şi făcu griji; nu mai era o spărgătoare pusă pe fugă, ci o femeie oarecare ieşită la cumpărături.

Linda tocmai ieşea din parcare când văzu maşina lui

Shirley oprită. Coborî imediat să vadă ce se întâmplase. Tânăra se afla pe locul şoferului, tot în salopeta umflată, cu capul sprijinit de volan de durere. Nu era bine deloc, ar fi trebuit să fie de mult pe drum. Avionul nu stătea după ele.

— Hai, fetiţo, ştiu că te doare, dar va trebui să suferi în tăcere deocamdată. Cel puţin scoate chestia asta de pe tine, la aeroport o să poţi să te schimbi cum trebuie.

Shirley şontâcăi afară din maşină, ţinându-se de marginea portierei, în timp ce Linda o ajută să-şi dea jos salopeta şi o puse într-o pungă.

— Arunc eu astea. Tu încearcă să bagi viteză acum. Trebuie să respectăm planul.

Tânăra se urcă din nou la volan, deschise torpedoul şi scoase o mică trusă de machiaj, adresându-i, printre lacrimi, un zâmbet şters Lindei.

— Orice s-ar întâmpla, trebuie să arăţi bine, nu? spuse Linda, după care se întoarse râzând la Fordul ei şi demară.

Când ajunse în parcare, Dolly o văzu ieşind. Uşurarea pe care o simţi fu atât de puternică, încât cu greu se putu abţine să n-o ia la fugă pe scări către Mercedes. Zâmbi mulţumită când deschise capota şi văzu rucsacurile cu bani aşezate frumos acolo. În maşină, deschise torpedoul, scoase o perucă şi o pereche de ochelari negri de soare şi se deghiză pentru a doua oară în aceeaşi zi.

Pe drumul spre ieşire aproape că lovi maşina lui Shirley, care avansa în salturi, lovind zidul parcării. Dolly frână brusc, sări afară şi se repezi la ea. Înlăcrimată, tânăra coborî geamul.

— Mă doare încheietura de mor. Nu pot ţine ambreiajul apăsat suficient. Nu ştiu ce să fac...

Dolly n-o lăsă să termine de vorbit. Deschise uşa şi o ajută să iasă din maşină şi să ajungă la Mercedes. Îi deschise portiera, coborî spătarul scaunului din faţă şi o împinse pe bancheta din spate.

— O să găseşti o pătură acolo. Acoperă-te bine cu ea, repede! Unde-ţi sunt biletele de avion?

— În poşeta de sub scaunul şoferului... şi mi-am pierdut şi un pantof.

Dolly se repezi la Mini, îi recuperă lucrurile şi i le aruncă pe banchetă.

— Cheile, cheile de la maşină! Le-am uitat în contact. Şi valiza mea, unde mi-e valiza?

— N-avem loc şi pentru valiză. Taci din gură şi stai ascunsă.

Cu Shirley plângând pe tăcute în spate, Dolly demară spre Luton. Peste tot pe lângă Covent Garden se auzeau sirene de poliţie, iar traficul era îngheţat. Înţelese că nu mai puteau ajunge la aeroport; oricum, apariţia lor împreună într-o zonă atât de intens supravegheată ar fi fost o greşeală fatală, chiar dacă nu făcea decât s-o lase pe Shirley şi să plece. Trebuia să se întoarcă acasă la ea şi să lucreze la un nou plan de acolo.

Dolly ajunse pe Totteridge Lane, care era aproape liberă, cu excepţia câtorva maşini parcate, abia pe la ora 9.45. Inima îi tresări puternic când intră pe aleea ei. Ieşi din Mercedes ca să deschidă uşile garajului, nu înainte de a-i şopti lui Shirley să nu cumva să iasă ori să scoată vreun sunet. Biata fată, cu pătura în cap, nici nu ştia unde se află.

Ajunsă în siguranţă, Dolly deschise portiera şi basculă spătarul.

— Eşti în garajul casei mele, iubito. Poţi ieşi acum.

Zgomotul tot mai puternic al sirenelor le făcu să înlemnească pe loc.

— Ah, Dumnezeule, e poliţia, Dolly! Ne-au prins, Dolly... ce facem acum?

Vocea fetei căpăta accente isterice.

Lidera echipei, rezistând tentaţiei de a-i trage o palmă, îi acoperi gura cu mâna. Privi prin gemuleţul garajului şi văzu o maşină de poliţie parcând în faţa casei, cu girofarul aprins. Din maşină ieşiră doi poliţişti în uniformă şi doi în civil, dintre care îl recunoscu pe inspectorul Fuller. Reveni la Shirley şi o împinse înapoi pe locul din spate.

— Ascunde-te la loc şi nu fă zgomot.

Îşi scoase peruca şi ochelarii, pe care le aruncă lângă ea

şi le acoperi cu pătura. Deschise uşa laterală a garajului şi pătrunse în bucătărie. Trebuia să gândească repede. Îşi scoase puloverul şi-l aruncă în coşul de haine murdare, de unde pescui un halat de casă pe care-l pusese acolo cu două zile înainte, în ideea să-l spele. Wolf sări fericit de la locul lui, lătrând, dând din coadă şi încurcându-i-se printre picioare. Dolly aprinse în trecere maşina de cafea. O folosise ultima dată la şase seara şi ştia că încă era pe trei sferturi plină.

— Nu acum, dragule. Mămica are puţină treabă, zise ea încercând să-l calmeze.

Deschise un dulap, scoase o cutie de cereale şi vărsă o porţie zdravănă într-un bol, apoi luă laptele din frigider şi-l vărsă peste cereale. Nu se mişcase niciodată în viaţa ei cu asemenea viteză şi precizie.

Soneria începu să sune. Cineva se sprijinise cu degetul pe buton. Ar fi pariat pe orice că era puştanul acela arogant de Fuller. Wolf se repezi la uşă şi începu să latre furios la umbrele ce se zăreau prin sticla mată. Dolly scoase un pachet de biscuiţi Ryvita, inspiră adânc, expiră şi muşcă dintr-un biscuit. Soneria continua să sune obsedant.

— Imediat, imediat! Vin acum! strigă, încercând să-şi controleze respiraţia.

În holul de la intrare îl luă pe Wolf în braţe şi deschise uşa. Aşa cum se aştepta, era Fuller. Ceilalţi poliţişti stăteau în spatele lui, aşteptându-i instrucţiunile. Inspectorul intră în casă pe lângă ea, fără a se obosi să mai scoată legitimaţia. Aproape că o împinse pe Dolly în salon, în timp ce un coleg începu să urce scările la etaj, iar celălalt se apucă să scotocească prin camerele de la parter.

— Îmbrăcaţi-vă, doamnă Rawlins, mergem la secţie.

— Nu ai niciun drept, absolut niciun drept să faci asta. Vreau să văd mandatul! strigă Dolly împungând aerul cu degetul în direcţia lui.

— Vă convine ăsta? o întrebă cu un rânjet superior, arătându-i un mandat de percheziţie.

Se îndreptă spre bucătăria văduvei, unde numai o uşă subţire îl despărţea de garaj.

— Ce naiba mai căutaţi şi de data asta? se răsti ea oprindu-l pe hol.

— O să vă explicăm la secţie, aşa că îmbrăcaţi-vă, dacă nu vreţi să mergeţi aşa.

Inima îi bătea nebuneşte în timp ce urca scările spre dormitor. Nu ar fi putut explica în niciun fel de ce pe sub halat era complet îmbrăcată. Tot ce spera era că lui Fuller nu-i va da prin cap să verifice maşina. Nu numai că ar fi găsit-o pe Shirley pe locul din spate, dar ar fi găsit şi rucsacurile pline cu bani. Dacă protesta vehement avea o şansă să fie dusă la secţie mai repede, aşa că scăpă de halat, îşi aruncă pe umeri o haină oarecare şi coborî chiar la timp, prinzându-l pe Fuller cu mâna pe clanţa uşii de la garaj.

— Ce naiba se petrece aici? O să ajungi la circulaţie pentru abuzurile pe care le faci! Nu mai scapi de data asta! Hai la secţie, dacă de-aia ai venit, să mergem odată!

Fuller se prefăcu că n-o auzise şi deschise uşa garajului, începând să bâjbâie după întrerupătorul de lumină.

— Gata, eu nu te mai aştept! strigă Dolly şi se îndreptă spre ieşire.

— Stai! Unde credeţi că vă duceţi?

— Să-mi plimb câinele, unde crezi? Dacă nu te mişti mai repede, eu am plecat.

Inspectorul trânti uşa garajului şi o luă după ea.

— Nu vă duceţi nicăieri, doamnă Rawlins, decât cu mine la poliţie!

Inversară rolurile, detectivul fiind cel care o conducea acum către ieşire, în timp ce ea continua să-l hărţuiască.

— M-am săturat de voi! Cu cât îmi puneţi mai repede întrebările voastre prosteşti, cu atât o să mă pot întoarce mai repede la treburile casnice. Aţi face bine să-mi puneţi şi o maşină la dispoziţie când terminaţi!

— Lăsaţi căţelul jos, vă rog. Nu vine cu noi, îi spuse Fuller deschizând uşa casei.

Shirley auzise vocea poliţistului când acesta deschisese uşa garajului şi, temându-se să scoată cel mai mic sunet, îşi înfipsese dinţii atât de adânc în antebraţ, încât aproape că-i dăduse sângele. Rămase acolo, ascultând scandalul care acum se mutase pe aleea de la intrare.

— Dacă face pipi pe covor, îţi trimit chitanţa de la spălătorie! Şi la ce secţie aveţi de gând să mă târâţi de data asta? continuă Dolly să vocifereze.

— La sediul central, la Scotland Yard.

Shirley ieşi şchiopătând din maşină şi se uită pe gemuleţ, aşa cum făcuse stăpâna casei cu nici zece minute mai devreme. O văzu pe Dolly împinsă într-o maşină de poliţie care se îndepărtă apoi rapid. În tăcerea ce se lăsase brusc, se sprijini de portieră, respirând sacadat. Fusese cât pe-aci să fie prinse. Dacă poliţistul ar fi atins doar capota încinsă a Mercedesului, şi-ar fi dat imediat seama că rulase recent. Mintea îi lucra febril, încercând să rememoreze ceea ce se petrecuse şi să vadă ce putea face în continuare. Dolly tocmai le salvase pieile sărind cu gura pe poliţist... de fapt, poate chiar se sacrificase pentru ea. Ce nu putea să înţeleagă era cum de ajunsese poliţia atât de repede. De ce? De ce o arestaseră pe Dolly?

Eddie Rawlins aşteptă ca maşina de poliţie să se îndepărteze înainte să se ridice în scaun. Bill sunase mai devreme şi-i spusese să-şi care fundul la casa lui Dolly şi s-o aştepte să se întoarcă. Când Bill îi zisese că Dolly încerca să dea lovitura planificată de Harry, crezuse că va face pe el de râs: „Cum naiba poate o muiere să facă aşa o treabă?” Dar când Bill îi explicase că ea avea registrele soţului ei, de unde luase planul, Eddie înţelesese că trebuia să-l ia în serios.

Când văzu maşina de poliţie dispărând după colţ, începu să se întrebe ce se petrecea. Cum şi de ce ajunseseră gaborii atât de repede la casa femeii? Ce mersese prost? Îşi scărpină gânditor bărbia. Era posibil ca cineva s-o fi turnat, dar poliţiştii plecaseră aproape imediat şi, cu certitudine, fără genţile pline cu bani. Oare nu le găsiseră?

Erau încă în casă, sau le ascunsese în altă parte? Se gândi foarte serios la opţiunile pe care le avea, dar nu era genul lui să ia singur decizii importante. O idee ar fi fost să caute un telefon public şi să-l sune pe Bill. La fel de bine ar fi putut să intre în casa lui Dolly şi să caute milionul de lire sterline. Alese soluţia mai simplă.

Shirley auzea căţelul urlând din bucătărie. Se strecură acolo ca să-l consoleze, însă o bolboroseală bizară îi făcu inima să-i sară din piept. Dumnezeule, ce tensionată era! Se aplecă să-l ridice pe Wolf, dar acesta îşi întoarse fulgerător capul spre uşa dintre bucătărie şi restul casei şi începu să latre furios. Shirley încercă să-l calmeze, fără niciun succes.

Eddie îşi făcuse socoteala că ar putea împuşca doi iepuri dintr-un foc – putea să intre în casa femeii, să scotocească o vreme şi, indiferent dacă găsea ceva sau nu, să-l sune pe Bill de acolo. Nu mai era nevoie să caute un telefon public. Încet, încercând să nu facă zgomot, forţă cu un briceag uşa vitrată care dădea din salon în grădină şi se îndreptă imediat către bucătărie, ca să ajungă la garaj. Dacă Dolly venise direct acasă de la un jaf armat executat la prima oră, atunci banii fie erau în maşină, fie îi ascunsese undeva pe drum, nu exista altă variantă.

Deschise încetişor uşa bucătăriei ca să se asigure că Wolf îl recunoscuse înainte de a intra. Ştia că până şi cel mai mic căţel se putea dovedi o pacoste dacă era speriat, dar nu era cazul. Liniştit, deschise complet uşa, însă rămase şocat când în faţa ochilor îi apăru o tânără creatură blondă, în picioare, lângă maşina de cafea. Ştiind că ar fi trebuit să dea explicaţii pentru prezenţa lui acolo, ridică mâinile şi se repezi către ea. Îi văzuse chipul şi nu-i plăcea asta.

Shirley se simţi exact ca atunci când o atacase Tony Fisher. „Nu, de data asta n-o să pui mâna pe mine, nenorocitule!” îşi spuse, şi, urlând ca o amazoană, aruncă un pumn larg spre chipul intrusului. Eddie făcuse ceva box în tinereţe, cu Harry. Deflectă uşor cu stânga braţul fetei şi, concomitent, lansă un upercut care o atinse în bărbie.

Din fericire pentru ea, era atât de slăbită, iar glezna îi era atât de nesigură, încât se duse spre spate odată cu pumnul, care astfel pierdu mult din energia de impact. Într-o secundă însă, Shirley revenise la atac, cu palmele şi cu unghiile, încercând să-i scoată ochii şi să-l lovească cu piciorul teafăr. Eddie o apucă de încheieturi şi-i îndepărtă mâinile.

— Unde sunt banii, nenorocito? o întrebă, apoi, dându-i drumul la o mână, îi trase o palmă puternică.

În primul moment, Wolf crezu că asista la un fel de joacă şi începu să sară pe lăbuţele din spate, lătrând şi dând fericit din coadă. Însă palma pe care o primise fata îi înlătură orice iluzie, aşa că se repezi să-şi înfigă zdravăn colţii în glezna bărbatului. Muşcătura nu era adâncă, dar îl luă cu totul prin surprindere pe atacator; în acea fracţiune de secundă, auzind schelălăitul ascuţit al câinelui, Shirley se eliberă şi se întoarse. Luă aparatul de cafea, scoase capacul rezervorului şi-i aruncă apa în faţă, vizând ochii. Eddie urlă de durere când apa fierbinte îi opări ochii şi ceafa. Pe jumătate orbit, fugi din bucătărie în hol, lovindu-se de o măsuţă şi dărâmând o vază de flori.

Shirley auzi vaza făcându-se zob, uşa de la intrare deschizându-se şi paşii grei ai lui Eddie care se îndepărta rapid pe cărarea acoperită cu pietriş. În tăcerea stranie ce urmă, se prăbuşi pe un scaun şi-şi luă capul în mâini. Maxilarul o durea, încheietura îi pulsa şi o cuprinsese ameţeala. Începu să plângă dintr-un amestec de teamă şi de uşurare. Nu avea idee cine era intrusul, dar era clar că venise după bani, ceea ce însemna că ştiuse de jaf. Ah, cât de mult şi-ar fi dorit ca Dolly să fie alături de ea acum!

După ce se şterse la ochi se uită roată prin bucătărie. Peste tot erau pete mari de cafea, pe pereţi şi chiar pe uşă şi pe tavan, dar îşi spuse că Dolly nu se va supăra prea tare. Dintr-odată, tăcerea i se păru suspectă.

— Wolf? Wolfie?

Se ridică în picioare, gândindu-se că animalul ieşise afară, pe stradă. Ochii îi alunecară spre colţul încăperii şi înţelese că lucrurile erau cu mult mai grave.

— Ah, nu, nu, nu… Dumnezeule, nu!

Wolf zăcea nemişcat pe podea. Se aşeză în genunchi lângă el, rugându-se în tăcere. „Dă, Doamne, să fie bine.” Atinse micul trup, dar nu obţinu nicio reacţie. Din bot îi curgea un firicel de sânge. Lăsându-se pe jos lângă cel mai bun prieten al lui Dolly, începu să plângă amarnic. Îi mângâie blana albă şi moale, înţelegând dintr-odată câtă linişte trebuie să-i fi adus căţelul ori de câte ori îl ridica în braţe. Cum avea să treacă peste o asemenea dramă? Nu-i mai rămăsese niciun suflet apropiat acum.

31

Arnie Fisher îşi turnă o doză de Bisodol în capacul de plastic ce venea cu sticluţa, o dădu pe gât şi râgâi zgomotos. Moartea lui Carlos îl zguduise puternic. Nu că i-ar fi păsat cu adevărat de el, dar începuseră să circule diverse zvonuri, inclusiv despre agresiunea lui Shirley Miller de către Tony. Arnie încercase să-şi controleze fratele, însă acum se simţea depăşit de situaţie.

Începu să transpire intens. Ceea ce-l îngrozea cu adevărat era faptul că Boxer Davis ar fi putut spune adevărul despre Harry Rawlins. Dacă aşa era şi Harry trăia, trebuia să se aştepte la repercusiuni serioase. Arnie traficase bunuri furate pentru el ani de zile şi se implicase în multe alte fraude şi tâlhării. Trebuia să-şi pună la punct fratele incontrolabil.

Exact în acel moment al reflecţiei, Tony se hotărî să deschidă brusc uşa biroului.

— Ia uite! exclamă el întinzându-i ediţia de dimineaţă a ziarului *Evening Standard.* Prima pagină: „Jaf armat îndrăzneţ contra unui furgon de bani”. Patru bărbaţi mascaţi au fugit cu sute şi sute de mii de lire. Îţi place sau nu, nevasta blestematului de Harry trebuie să fie băgată în chestia asta. O să mă duc acolo şi-o să-i iau gâtul vrăjitoarei...

Arnie se ridică şi azvârli un enorm prespapier spre capul fratelui său, însă rată ţinta. Se apropie de el şi-l apucă de gulerele cămăşii, simţind cum transpira tot mai rău.

— Ascultă-mă bine! Trebuie s-o lăsăm mai moale şi să ne facem discreţi. Ai speriat-o deja, şi n-am niciun chef ca ticălosul acela de Harry Rawlins să-mi ia *mie* gâtul.

Îl împinse deoparte şi reveni la biroul lui, de unde scoase un teanc gros de bancnote.

— Ia banii ăştia şi urcă în primul avion spre Spania. Stai acolo până te chem eu înapoi. De data asta, Tony, mă asculţi, sau îţi jur pe ce-am mai scump că te aşteaptă soarta lui Boxer Davis.

— Tu eşti şeful, rânji fratele lui băgând banii în buzunarul de la piept.

— Nu e cazul să fii ironic când eu încerc să te protejez. Nu-ţi arăta mutra pe aici până nu-ţi dau eu semnalul. O să le transmit prietenilor noştri din Spania să aibă grijă de tine.

În alte condiţii, Tony s-ar fi certat cu mare plăcere cu fratele lui, dar niciodată nu-l mai văzuse atât de încrâncenat. Aproape că-i putea mirosi frica.

— Plec în noaptea asta.

— Aşa să faci.

Arnie îl urmări părăsind încăperea cu o privire înduioşată. Spera din tot sufletul că-l va asculta, nu de alta, dar avea de gând să i se alăture în Spania după ce rezolva câteva probleme. Ridică ziarul şi începu să citească. Moartea lui Harry Rawlins şi dispariţia blestematelor lui de registre îi redaseră libertatea. Dacă însă trăia, ei bine, Arnie risca închisoarea pe viaţă.

Dolly îl aştepta pe Fuller în camera de interogatoriu de la Scotland Yard. Îi fusese prezentată deja grămada de portrete de pe masă, în ideea că ar putea recunoaşte vreun fost asociat de-al soţului ei. Nu era cazul, şi oricum nu le-ar fi spus nimic. Poate că ar fi ajutat-o să iasă din ghearele poliţiei, dar nu voia să se audă prin oraş că era o turnătoare. Se uită la ceas. Era unsprezece şi treizeci de minute. Bătu de câteva ori din picior, sperând să-l enerveze pe omul legii care păzea uşa. Ura chipurile fără expresie şi ochii adumbriţi de cozoroc.

— Aş putea primi o ceaşcă de cafea, vă rog?

Niciun răspuns. Poliţista îşi sugea măselele.

— Ascultă, Uri Geller, dacă te mai încrunţi aşa o să ţi se îndoaie cătuşele, îi aruncă Dolly sarcastic, însă femeia în uniformă nici nu clipi.

Văduva îşi mai aprinse o ţigară şi-şi consultă ceasul.

— E vorba de câinele meu, înţelegi? Cred că a înnebunit deja, şi nu ştiu cât se mai poate ţine. Nici eu nu ştiu cât mai pot, dacă tot e pe-acolo. Hei, cu tine vorbesc! Cât mai

vor să mă ţină aici şefii tăi? Şi ce naiba vor de la mine? Ţi-am spus că nu cunosc pe nimeni din gaşca asta, zise ea scuturând neatent scrumul pe fotografiile de pe masă. Chiar aşa, ce-a făcut tipul ăsta de culoare pe care-l căutaţi?

Cum nu primi niciun răspuns, începu să fredoneze melodia din *Dixon on Dock Green.*

Inspectorul Fuller intră şi se aşeză în faţa ei. Jurnaliştii îşi ieşiseră din minţi. Voiau să ştie ce făcea poliţia ca să rezolve cazul jafului, dacă avea deja o listă de suspecţi, dacă exista o legătură cu lovitura ratată în care muriseră trei oameni. Fuller nu reuşise să obţină nicio ghidare din partea comisarului-şef Saunders, aşa că era ca un iepure orbit de faruri. Haosul şi isteria domneau în toată secţia.

— Cât o să mă mai ţii aici? îl întrebă trăgând din ţigară.

— Cât va fi nevoie.

Uşa se deschise şi comisarul-şef Saunders intră ca să-l cheme pe Fuller pe hol. Lui Dolly i se păru că şuşoteau despre interogarea gardienilor care păziseră transportul, în cazul în care fusese o treabă din interior, dar nu putea fi sigură.

— Mă iertaţi, i se adresă lui Saunders cu politeţe exagerată. Mă văd obligată să vă întrerup conversaţia, dar m-am uitat atent la fotografiile prezentate şi n-am recunoscut pe nimeni, aşa că, dacă nu aveţi nimic împotrivă, eu aş pleca. Ştiţi, am un câine acasă şi trebuie să mă ocup de el.

— Soţul dumneavoastră avea vreun asociat de culoare printre prieteni sau pe statele lui de plată? o întrebă Saunders apropiindu-se de ea.

Dolly păstră tăcerea un minut, ca şi cum s-ar fi concentrat intens.

— Nu, nu am cunoştinţă de aşa ceva.

— Vă mulţumim, doamnă Rawlins, sunteţi liberă să plecaţi, spuse comisarul-şef spre uşurarea ei şi furia lui Fuller. Conduceţi-o afară pe doamna Rawlins, îi ordonă poliţistei de pază.

În timp ce se îndreptau spre ieşire, fu adus şoferul

furgonului de valori. Omul avea o mică tăietură pe un obraz. Trecu la numai câţiva centimetri de Dolly, care trebui să se tragă în lateral ca să-i facă loc. Odată intrat în birou, Fuller îi prezentă acelaşi set de portrete, întrebându-l dacă recunoştea pe cineva care să fi fost implicat în raidul ce avusese loc de dimineaţă. Încă sub şoc, paznicul tremura ca varga. Nu putu spune decât că, probabil, unul dintre atacatori era de culoare, după ochii ce i se ghiceau de sub cagulă. Fuller oftă din rărunchi şi o luă de la capăt cu derularea atacului, conştient că era o pierdere de vreme. Paznicul era încă prea zguduit de cele prin care trecuse şi, oricum, atacatorii purtaseră măşti.

Dolly reveni acasă cu un taxi şi se abţinu cu greu să nu execute un mic dans al victoriei pe alee. Se simţea atât de bine, atât de extraordinar de bine. Deschise uşa din faţă, intră în hol şi o strigă nerăbdătoare pe Shirley.

— Sunt în salon.

Se repezi într-acolo, ciripind pe nerăsuflate despre cele petrecute la secţie, despre întrebările pe care i le puseseră şi faptul că poliţiştii, făcând legătura cu atacul eşuat, îi căutau pe făptaşi printre foştii parteneri ai lui Harry.

— La un moment dat a intrat unul dintre paznici, Shirl, adică a trecut chiar pe lângă mine. Nici măcar n-a clipit. Îşi cercetă coafura pleoştită în oglinda bogat ornamentată de deasupra şemineului. Ah, arăt ca naiba! Suspectează că unul dintre atacatori ar fi fost de culoare... mi-e teamă că toţi spărgătorii negri din Londra vor petrece o noapte animată.

— E bine, îi răspunse tânăra pe o voce moale.

Stătea cu capul plecat, ascunzându-şi de ea ochiul vânăt şi obrazul. Ştia că va trebui să-i spună despre Wolf, dar nu găsea curajul să înceapă.

Dolly îşi turnă o porţie generoasă de brandy.

— Vrei?

— Nu, mulţumesc. Trebuie să-ţi spun ceva...

— Dă-i drumul, fetiţo. Ce s-a întâmplat? Chiar atunci se auzi telefonul. Stai puţin, Shirl...

Ridică mâna pentru a-i face semn să tacă. O secundă mai târziu, telefonul sună din nou, şi se simţi obligată să răspundă. Păstră tăcerea o perioadă mai lungă, ascultând cu atenţie, şi într-un final începu să vorbească:

— Zborul lui Shirley a fost anulat, aşa că va ajunge la voi mai târziu decât plănuisem. Nu aveţi de ce să vă faceţi griji. Vacanţă plăcută, draga mea... da, da, totul este în regulă aici. Dolly închise. Era Linda. A trecut de controlul de paşapoarte şi în câteva minute decolează. Totul va fi...

Se întoarse spre Shirley şi văzu tăietura pe care inelul lui Eddie o lăsase în pielea ei superbă, în centrul vânătăii ce începuse deja să se întindă.

— Dumnezeule, ce-ai păţit? o întrebă trântindu-şi paharul pe măsuţa telefonului. Se aşeză lângă ea şi o luă de mână.

— Cineva a intrat... Shirley se opri străbătută de un fior de groază. Căuta banii...

— I-ai văzut faţa?

Tânăra confirmă dând din cap.

— Îl cunoşti? Te-a rănit rău, draga mea?

— Nu, nu prea tare.

— Banii, a luat banii?

— Nu. Sunt la locul lor în maşina ta.

Atitudinea lui Dolly se schimbă instantaneu. Redeveni ea însăşi, dură şi raţională.

— Cum naiba a intrat? Tu i-ai dat drumul?

— Nu! A intrat prin uşa vitrată din spate.

Telefonul sună de trei ori, apoi încetă. Peste două secunde sună din nou, iar Dolly răspunse. De două ori pentru Linda, de trei ori pentru Bella. Era la ghişeul de îmbarcare şi voia să verifice dacă totul era în regulă cu Dolly.

— Shirley a pierdut zborul din cauza gleznei scrântite. E cu mine, vom pleca şi noi în câteva zile. Relaxaţi-vă acolo. Închise înainte ca Bella să-i mai poată pune întrebări şi-şi turnă încă un brandy.

— Îţi jur că nu l-am văzut în viaţa mea! M-a atacat şi apoi a lovit cu piciorul...

Shirley tot nu reuşea să-i spună. Îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să plângă din nou.

Dolly îi dădu paharul cu băutură şi o forţă să soarbă din el.

— Gata, revino-ţi. Trebuie să-l scot pe Wolf înainte să ude plantele în locul meu.

Shirley o opri înainte să iasă.

— Îmi pare rău, îmi pare atât de rău... Wolf m-a apărat de nemernicul acela. L-a muşcat şi... nu ştiu exact ce s-a întâmplat, dar a ajuns chiar în mijlocul încăierării, muşca şi lătra, apoi...

Fata izbucni iarăşi în hohote de plâns.

— Te rog, spune-mi că e bine. Unde este?

— L-am pus în coşuleţul lui, murmură ea.

Reacţia femeii mai în vârstă o luă cu totul prin surprindere: apucă strâns un capăt de aţă care atârna dintr-o cusătură a pantalonilor şi începu să tragă de el obsesiv. Părea un copil pierdut şi speriat. O urmă în bucătărie, unde Dolly se aşeză pe vine lângă micul trup neînsufleţit. Îl luă în braţe şi începu să-l aline, scărpinându-i ceafa, aşa cum îi plăcea. Încă era cald.

— Ah, puiul meu iubit, biet căţel fără vină!

Îşi luă rămas bun de la ultimul ei prieten minute în şir. Când consideră că venise momentul, păru să se încordeze dintr-odată, cu buzele strânse într-o linie subţire. Se ridică, deschise un sertar şi scoase o faţă de masă din dantelă pe care o întinse fără grabă pe jos, apoi înfăşură bine trupul neînsufleţit al micului animal, ca pe un copilaş la botez, îl luă în braţe şi se întoarse spre prietena ei.

— Îngroapă-l în grădină, în coşuleţul lui, cu bolurile de mâncare şi de apă alături. Pune şi jucăriile şi tot ce mai găseşti de-al lui.

Îl sărută o ultimă dată pe cap, i-l înmână ceremonios şi luă cheile maşinii.

— Unde te duci, Dolly? Te rog, nu mă lăsa singură.

— Am câteva lucruri de rezolvat, n-o să dureze mult. Plecăm din ţară într-o zi sau două. N-am niciun motiv să mai rămân, acum când copilul meu s-a dus. Închide garajul

după mine.

Înainte ca Shirley să poată deschide gura, ieşise prin uşa ce ducea la maşină. Tânăra şontâcăi până la coşuleţ, puse trupul căţelului înăuntru, adăugă bolurile şi se duse în grădină.

În garaj, lângă Mercedes, Dolly simţi că nu se mai putea abţine. Durerea din piept era mult prea puternică, ca atunci, la spital, când aflase că bebeluşul ei se născuse mort. Harry nu se aflase lângă ea nici atunci – plecat cu „afaceri”. O luaseră cu o ambulanţă, căci acuza dureri înfiorătoare. Era cu mult înainte de termen. Dolly încă mai avea în faţa ochilor chipul blând al moaşei care-i pusese în braţe trupul cald încă al micuţului. Era superb. Avea o piele atât de palidă, atât de fină! Îi prinsese mânuţa cu degetul mic al mâinii drepte şi începuse să plângă în neştire. Era mândră de copilaşul ei, care încercase din răsputeri să trăiască. Îi mulţumise pentru timpul pe care-l petrecuseră împreună. Îi spusese că semăna mult cu tatăl lui şi că era cumplit de tristă să nu-l aibă alături. Obligată să stea într-un salon plin cu mame care-şi hrăneau şi alintau nou-născuţii, durerea pierderii fusese cu atât mai copleşitoare.

La momentul respectiv nici nu se gândise cum îi va spune lui Harry, când acesta o vizitase pe neanunţate la spital. Fusese atât de fericit când rămăsese gravidă! Se purtase foarte frumos cu ea, promiţându-i că va avea întotdeauna grijă de ei. Se mândrea că va fi tată, mai ales că urma să aibă un băiat, aşa că acum Dolly era chiar mai mâhnită pentru el decât pentru ea. Voia din tot sufletul să-i ofere lui Harry tot ceea ce-şi dorea, căci îl iubea nespus de mult. Simţise momentul când soţul ei intrase în spital; chiar înainte ca el să treacă pragul secţiei de neonatologie, ştiuse că era acolo.

Văzuse din privirea lui întunecată că doctorii îi dăduseră deja sinistra veste. Harry nu fusese niciodată genul care să-şi arate uşor emoţiile, dar în acea zi plânseseră împreună. Încă mai simţea strânsoarea braţelor lui de fier peste umeri. Îşi aminti ca şi cum ar fi fost ieri de vorbele

pe care i le şoptise atunci: „Nu vom mai încerca niciodată, Dolly. N-aş suporta să-l pierd din nou.” În acel moment, toate speranţele ei că va avea o familie se spulberaseră.

După ce se întorseseră acasă, rămăsese alături de ea săptămâni în şir, ignorându-şi munca, ocupându-se exclusiv s-o întremeze, aducându-i mâncarea şi băutura la pat şi uneori făcând chiar treburi casnice – atât cât se pricepea. Dolly îşi sprijini fruntea de metalul rece al maşinii, amintindu-şi cum încercase s-o împace la ceva timp după tragica pierdere: îi pusese în braţe un ghemotoc de blăniţă albă.

— Cred că ar trebui să-l numim Wolf, îi spusese cu un zâmbet iubitor. Dar, în subtext, mesajul pe care-l transmitea era cu totul altul. Ochii lui ordonau: „Gata, acesta va fi copilul tău de-acum încolo. Subiectul e închis.” Nu era lipsit de suflet, ci pragmatic. Vieţile lor trebuiau să continue, iar asta era peste putinţă într-o atmosferă de tristeţe neostoită şi doliu permanent. Cum se spune, viaţa nu stă pe loc, viaţa merge mai departe.

Îşi aminti cum ţinuse căţeluşul în braţe şi-l legănase ca pe un prunc. Adormise aproape instantaneu. Fusese atât de mulţumit, iar ea la fel. Acum, însă... acum simţea durerea pierderii sfâşiindu-i din nou trupul. Un sunet, nu un strigăt, ci un sunet gutural de furie şi de disperare îi părăsi pieptul. Se întoarse spre zidul garajului şi-l izbi puternic cu pumnul, apoi încă o dată şi încă o dată. Se opri abia când văzu petele roşii pe care le lăsau încheieturile degetelor pe vopseaua lavabilă. Durerea ce-i sfâşia pieptul fu înlocuită treptat de cea de la mână, şi asta o făcu să rămână în picioare, în loc să cedeze dorinţei de a se încovriga pe cimentul pătat de ulei şi motorină şi a se lăsa să moară.

32

Resnick şterse resturile de gălbenuş cu o felie de pâine şi le linse pofticios înainte de a vârî îmbucătura în gură şi a aşeza cuminte furculiţa şi cuţitul de-a curmezişul pe farfurie. Sorbi din ceai şi aruncă o privire prin bucătăria curată şi ordonată. Tigaia lui murdară şi farfuria erau singurele lucruri care tulburau armonia. De sus, îl putea auzi pe DJ-ul irlandez Terry Wogan bolborosind din radioul soţiei sale, Kathleen. Oftă. „Pe toţi dracii, sper că mai sunt bun la golf."

Nu mai jucase de multă vreme, aşa că se apucă să caute crosele prin debaraua de sub scară. Trebui să dea la o parte o pereche de cizme de cauciuc, un trepied pentru armă şi o vechitură de aspirator înalt Hoover ca să ajungă la ele. Unele crose erau puţin ruginite, iar pantofii de golf aveau pete de mucegai, însă nu era ceva grav. Dacă-i punea pe un ziar pe masa din bucătărie, cu soluţia de curăţat şi o perie alături, Kathleen s-ar fi ocupat de ei. De obicei, aşa rezolva corvoada făcutului pantofilor.

Scoase din geanta de golf patru mingi şi un mic suport, apoi, golindu-şi cana de ceai, o aşeză culcată pe podeaua holului şi începu să exerseze, încercând să introducă mingea în ea. Era un dezastru, dar, aplecat şi încordat asupra crosei, se simţi oarecum mulţumit că-şi găsise o distracţie care să-i ţină mintea ocupată, permiţându-i să nu se mai gândească la muncă.

La etaj, Kathleen auzi mingile de golf lovind plintele şi strânse din buze nemulţumită.

— George, George, ce naiba faci acolo?

Resnick lovi următoarea minge cu putere, trimiţând-o direct în cană, care se sparse.

— Da! strigă el cât îl ţineau bojocii.

— George!

Partea superioară a cănii pe care tocmai o distrusese purta inscripţia „Cel mai bun şef". Îi fusese oferită în secret de Alice cu prilejul Crăciunului, cu şapte ani înainte.

Ştiuse că era de la ea când fata i-o umpluse cu ciocolata lui favorită şi îi adusese un sfert de sticlă cu whisky-ul lui preferat. Ce bună era la chestia asta: îi era de ajuns să menţioneze ceva în trecere, ca de exemplu, marca lui favorită de alcool, şi Alice ţinea minte. Rămase cu ochii la cană câteva clipe, apoi îi îndreptă spre plinta ce completa parchetul, urcând şapte centimetri pe perete, şi în cele din urmă cuprinse cu privirea restul holului. Dumnezeule, ce trist putea fi! Pe ici, pe colo se mai zărea influenţa unei mâini de femeie, dar vopseaua şi decorul general lăsau impresia de banal, de dezinteres. Resnick îşi adună crosa şi suportul şi urcă la etaj. Kathleen era încă în pat, cu ziarele de dimineaţă şi tava de ceai lângă ea.

— O să mă apuc de văruit holul de la intrare, o informă plasând mingea pe covor şi pregătindu-se pentru prima lovitură.

Kathleen nici măcar nu ridică ochii, mulţumindu-se să dea pagina ziarului şi să-l ironizeze:

— Mai întâi poate te îmbraci, dragule.

— Nu chiar acum, vreau să zic. O să dureze ceva, e nevoie de o planificare minuţioasă.

— Şi asta faci acum, planifici?

— Mă reapuc de golf! îi declară el mândru.

— Ţi-ar face bine să iei nişte aer proaspăt. Ca să nu mai spun că aş scăpa de tine din casă, adăugă ea coborând vocea.

Resnick lovi puternic mingea de golf care se izbi de plintă, zbură în cealaltă parte a camerei, lovi şifonierul şi comoda, pentru a se ascunde finalmente într-unul dintre papucii soţiei sale.

— Din prima! exclamă ridicând victorios pumnul în aer.

Kathleen îl ignoră. Nu făcea decât să o provoace. Era de groază când se plictisea.

— Ce culoare? În ce culoare ai de gând să zugrăveşti holul?

— Alb? se aventură Resnick, aşteptând ca jumătatea lui să ia decizia finală.

— Culoarea piersicii ar fi mai drăguţ. S-ar potrivi cu

abajurul pe care l-am cumpărat. Pe deasupra, dacă ai continua treaba şi în salon, ar scoate perfect în evidenţă perdelele.

— Atunci, culoarea piersicii să fie, îi răspunse, fără să aibă nici cea mai mică idee despre cum urma să arate holul.

Îşi recuperă mingea de golf şi o puse la loc pe covor. Era pe punctul să lovească din nou, când o văzu că-l privea pe deasupra ochelarilor. Sprijinindu-se în crosă ca într-un baston, o întrebă care erau planurile ei pentru ziua respectivă.

Faptul că soţia lui lăsă ziarul deoparte şi-i zâmbi îl înduioşă, căci nu i se întâmpla prea des.

— Mă gândesc să aduc debaraua de sub scară într-o stare cât de cât suportabilă, apoi să-ţi spăl tigaia, farfuria şi tacâmurile. Nu mă îndoiesc că vei dori să-ţi curăţ pantofii de golf, după care dacă tu te apuci de zugrăvit, o să fiu la Marjorie pentru tot restul zilei.

Kathleen îşi puse la loc ochelarii şi reveni la lectura ziarului.

Resnick îşi privi soţia tolănită în pat. Ţinea mai mult şi mai onest la Alice decât la ea. Alice era bună cu el, îi tolera cu mult mai multă generozitate proastele obiceiuri şi era drăguţă. Resnick nu-şi amintea momentul din care Kathleen încetase să mai fie drăguţă. Se întrebă dacă femeia gândea acelaşi lucru despre el şi, pentru o clipă, îl cuprinse ruşinea că nici măcar nu observase când căsnicia lor se dusese naibii. Sentimentul nu dură prea mult. Adevărata tragedie era că nici măcar nu-i păsa. Brusc, se repezi la aparatul de radio de lângă pat şi îl dădu la maximum.

„Cercetările în cazul jafului armat al unui transport de valori, petrecut în această dimineaţă în pasajul de sub Strand, nu par să avanseze. Poliţia a admis că patru bărbaţi mascaţi au fugit cu peste un milion de lire sterline. Momentan, se caută un camion alb Leyland, folosit în atac, şi un microbuz alb GLC, folosit de suspecţi pentru a se face nevăzuţi…”

Resnick îşi smulse bluza de pijama şi începu să se îmbrace în grabă.

Harry Rawlins asculta acelaşi post la un aparat de buzunar. Ştia că redactorilor le plăcea să exagereze puţin pentru a impresiona publicul şi se îndoia că fusese furat peste un milion de lire sterline – mai curând, între şase şi şapte sute de mii, în estimarea lui. Oricare ar fi fost suma, îl enerva la culme că nu ştia unde sunt banii. Într-un acces de furie, trase o palmă aparatului de radio, care zbură de pe masă şi se izbi de un perete.

Trudie, care îi curăţa faţa lui Eddie cu tampoane de vată şi dezinfectant la masa din bucătărie, sări în sus speriată. Arsurile de la cafea se transformaseră în băşici dureroase, iar zgârieturile de pe urechi şi de pe pleoape, lăsate de manichiura perfectă a lui Shirley, prinseseră o culoare de un roşu intens. Eddie se strâmba de durere sub mâna blândă a femeii, însă nu-l pierdea nicio clipă din ochi pe Harry.

Acesta din urmă era într-o dispoziţie schimbătoare. Îşi aprinse o ţigară, trase un fum lung şi-i dădu drumul încet pe nas în timp ce-şi privea vărul.

— A sărit pe mine ca o pisică sălbatică. N-am văzut în viaţa mea aşa ceva, îţi jur pe ce-am mai sfânt! Nici nu ştiu cine naiba era.

Din descrierea pe care i-o făcuse, Harry ştia exact cine era fata, dar nu simţi nevoia să-l informeze. Aruncă o privire la ceasul ieftin pe care-l purta la mână, apoi îl scrută pe Eddie.

— Mutra ta arată groaznic, probabil că te doare ca naiba.

— Doare, aşa este, dar îţi promit c-o să-i fac felul curvuliţei ăleia dacă pun laba pe ea.

Trudie se uită spre Harry. Discuţiile despre violenţă o deranjau, mai ales când era vorba de pedepsirea unor femei. Exact în acel moment se auzi plânsetul copilului din dormitor. Pe punctul să-şi iasă din fire, Harry îi făcu semn din cap să se ducă să vadă de plod, dar tânăra femeie

continuă să se ocupe de faţa lui Eddie. Fu nevoit să se ridice, să dea cu şutul unui scaun şi să se îndrepte ameninţător spre ea ca s-o facă să plece. Trudie se strecură în dormitor şi închise uşa fără niciun cuvânt.

— Eşti sigură că lepădătura nu ştia unde-s banii?

— Sunt aproape sigur, Harry, răspunse Eddie înghiţind cu greutate. Abia ajunseseră când a venit patrula şi a săltat-o pe Dolly. Ţipa la ei, şi niciunul nu căra ceva care să semene a saci de bani. Dacă-mi amintesc bine, nimeni nu căra nimic.

Harry se îndreptă către fereastră, prinse ţigara între degetul mare şi arătător şi cu un bobârnac o trimise către chiuvetă, dar rată şi chiştocul ateriză pe podea. Îşi sprijini capul de geamul rece, cu pumnii strânşi. Simţea o frustrare teribilă. Era învăţat să fie stăpân pe situaţie, să exercite un control deplin. Jaful armat era o afacere pentru bărbaţi, iar faptul că, după toate aparenţele, Dolly reuşise să ducă operaţiunea la capăt îl scotea din sărite. Tot ce voia era să pună mâna pe bani şi să dispară. Nu erau banii ei, ci ai lui. Planurile lui, registrele lui, mintea lui... iar ea îi luase totul. Un rânjet i se lăţi pe chip. Nu se putea abţine să nu-i admire curajul. Ştia că acum femeia rula pe adrenalină pură şi spera, în sinea lui, că va fi capabilă să se controleze. Cu capul încă lipit de geam, dădu drumul unui hohot de râs. „Amărâta de Shirley Miller”, îşi spuse. Era logic, aşadar, ca şi Linda Pirelli să fie implicată. De necrezut.

— Femei... ce poţi să faci? Nu-i aşa, Eddie?

Interpelatul habar nu avea la ce se referea şeful lui, aşa că, prudent, alese să râdă pe înfundate.

Harry se întoarse către el şi se aşeză pe pervazul ferestrei.

— Gaborii percheziţionaseră deja casa, probabil. Dacă ţipa la ei, înseamnă că nu găsiseră caşcavalul, că reuşise să-l ascundă pe undeva. Chiar dacă n-a reuşit, a aflat între timp de la blonda care te-a opărit că cineva umblă după bani... chiar ai dat-o în bară, Eddie.

Brusc, se apropie de el şi-l pocni cu pumnul în nas,

făcându-l să cadă de pe scaun. Bărbatul mai tânăr îşi acoperi capul cu mâinile, aşteptând o ploaie de lovituri, însă aceasta nu veni, Harry mulţumindu-se să-l privească de sus, ameninţător. Eddie oftă uşurat când agresorul lui reveni la fereastră. Nasul îi pulsa dureros, şi când se şterse cu mâneca observă urme de sânge.

— Cheamă-l pe Bill şi supravegheaţi-o pe Dolly. Vreau să n-o scăpaţi din ochi douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Să aşteptăm până iese şi apoi să scotocim prin casă?

— Asta ţi-am spus eu? M-ai auzit spunând cumva „scotoceşte prin casă”, Eddie? O supraveghezi, o urmăreşti. Până acum s-a ţinut de planul meu, aşa că ştiu ce-o să facă în continuare. În registre apar unele contacte pe care le-ar putea folosi. N-o va face decât dacă se va simţi în siguranţă, pentru că va fi obligată să scoată banii la aer. Aici intervenim noi. Dar, dacă nu se mişcă rapid, o să-i fac chiar eu o vizită, încheie el cu o lucire primejdioasă în ochi.

— Dar te crede mort, Harry!

— Atunci va fi o surpriză plăcută, nu? Acum gata, treci la treabă. Hai, afară!

Eddie se îndreptă ezitant către uşă, temându-se de un nou atac din partea vărului său.

— Nu vreau să-i fac rău, Harry, nu lui Dolly. N-aş fi capabil. Deja mi se rupe sufletul pentru bietul câine…

— Ce-i cu câinele?

Eddie îngheţă, dorindu-şi să nu fi deschis gura.

— Când blonda s-a repezit la mine, m-am dezechilibrat şi… nu ştiu, am impresia că am călcat pe el. Mă muşca şi, în acelaşi timp, blonda mă zgâria pe faţă. Am pocnit-o şi am dat instinctiv cu piciorul… la un moment dat lătra, apoi, dintr-odată, a tăcut.

Ura de pe chipul lui Harry îl făcu să iasă în goană din încăpere. Încercă s-o zbughească în jos pe scări, dar, rapid ca un uliu, vărul lui îl înhăţă de ceafă, îl întoarse şi-l izbi de zidul din spate.

— Îmi vine să te omor, vierme nenorocit! Nu eşti în stare

să-l omori pe Boxer Davis, dar ai reuşit să omori un pudel. La altceva nu eşti bun, Eddie. Aminteşte-ţi însă un lucru: tu eşti cel care l-a condus pe Boxer pe aleea aceea din Soho, tu l-ai aruncat în faţa maşinii lui Bill. Dacă Dolly o ia razna din cauza câinelui şi lucrurile iau o întorsătură nasoală, tu vei plăti pentru uciderea lui Boxer.

Eddie era îngrozit. De ce naiba acorda şeful lui atâta importanţă unui amărât de pudel?

— Nu era decât un câine... îndrăzni să îngaime.

Harry îi dădu un pumn puternic în plex.

— Dolly e în doliu acum din cauza ta, iar oamenii care suferă fac greşeli. Cheamă-l pe Bill, urmăreşte-o pe nevastă-mea, nimic altceva!

Cu o ultimă privire de un dispreţ fără margini, îi făcu vânt afară, apoi, cu mâinile la tâmple, începu să se învârtă prin salon, pradă unui vârtej de emoţii contradictorii. O ura pe Dolly pentru că reuşise în locul lui. Ar fi vrut să-i ia totul şi să-i arate el cine era şeful – dar, Dumnezeule, dacă Wolf era mort cu adevărat? Ideea de a-i trage preşul de sub picioare când era îmbătată de energia victoriei nu-l deranja deloc. Era puternică, avea să-şi revină. Dar să-i transforme victoria în înfrângere când femeia tocmai îşi pierduse singurul copil, ei bine... n-ar fi putut suporta vinovăţia morală; acesta era motivul pentru care voia să-l ucidă pe Eddie.

Harry ştiuse dinainte de atacul avortat că avea s-o părăsească, de aceea îi şi dăduse cu atâta uşurinţă lui Jimmy Nunn ceasul primit cadou de la ea. Planul lui era să plece în Spania cu Trudie şi cu copilul şi să înceapă o nouă viaţă, dar pentru a-l pune în aplicare avea nevoie de bani, de mulţi bani. Când ieşise din infernul pasajului de sub Strand în acea zi fatidică fusese complet pierdut. Salvarea lui miraculoasă venise de la suferinţa lui Dolly după pierderea lui şi din puterea femeii de a duce la bun sfârşit jaful *lui.* Acum nu trebuia decât să-şi recupereze banii.

— De ce l-ai pocnit? îl întrebă Trudie din pragul uşii. Cum Harry, ignorând-o, intră în dormitor, se luă după el. N-ar trebui să-l bruschezi aşa de tare. Dacă se întoarce

împotriva ta şi-i spune totul lui Dolly, ce crezi c-o să facă ea?

Fără s-o bage în seamă, începu să-şi descheie nasturii cămăşii.

— Îţi spun eu ce-o să facă, insistă femeia. O să dispară cu toţi banii şi n-o s-o mai vezi niciodată.

Harry îşi scoase cămaşa, o aruncă într-un colţ şi se tolăni în pat cu un rânjet ca o invitaţie senzuală pe chip. Nu mai avea chef de discuţii.

— Promite-mi că n-o să faci nicio prostie, se milogi Trudie distrasă de trupul lui cu muşchi bine conturaţi.

Exercita asupra ei o atracţie extraordinară, avusese acest efect încă de când îl văzuse prima dată.

Se cunoscuseră cu un an înainte ca soţul ei, Jimmy Nunn, să înceapă să lucreze pentru Harry. Ieşise cu prietena ei Shirley Miller şi se opriseră la clubul fraţilor Fisher ca să-şi încerce norocul la ruletă. Harry era deja acolo, iar Shirley, care-l mai întâlnise de câteva ori, le făcuse prezentările. Simţind un fior de atracţie instinctivă, începuse să flirteze cu el. Prietena ei o avertizase că avea de-a face cu un bărbat căsătorit şi cu care, în general, nu e bine să te joci. Ei nu-i păsase câtuşi de puţin. Îl dorea, şi nimic în lume n-ar fi putut-o descuraja.

Bărbatul se aşezase la masa de blackjack, iar Trudie se postase lângă el, atingându-l ca din întâmplare cu coapsa. El o privise şi îi zâmbise seducător, efectul fiind cel scontat. Mâna lui coborâse sub masă, şi un deget cercetător o gâdilase uşor între picioare. O descărcare electrică delicios de dureroasă îi străbătuse întregul corp. Când el îşi trăsese mâna, i-o apucase şi i-o apăsase înapoi. Îi plăcuse atât de tare, încât s-ar fi lăsat posedată chiar acolo, pe postavul verde al mesei de joc.

După această întâlnire fortuită urmaseră zile şi nopţi de sex ilicit şi fierbinte, mai ales prin hoteluri ieftine, pe banchetele din spate ale unor maşini, prin păduri, oriunde nu riscau să fie descoperiţi. Întotdeauna se înmuia ca plastilina în mâinile lui.

Îşi aminti de chipul lui în acea după-amiază când îi

spusese că rămăsese gravidă cu el. În primul moment, se îndoise de ea şi o întrebase dacă nu cumva era copilul lui Jimmy. Îl asigurase că nu, pentru că nu se mai culcase cu soţul ei de peste o lună. Harry o îmbrăţişase şi o sărutase tandru, apoi îşi odihnise capul pe burta ei. Trudie nu-i putuse vedea faţa, dar ştiuse că bărbatul plângea.

După naşterea copilului, Harry aşteptase lângă spital plecarea lui Jimmy, apoi se strecurase la maternitate. Era suspect de tăcut, ca şi cum ceva din interior l-ar fi intimidat, însă în ochi i se citea adoraţia – copilul pe care Dolly nu i-l putuse oferi niciodată. Luase nou-născutul în braţe şi îl sărutase pe capul chel. Apoi, fără niciun avertisment, chipul i se schimonosise într-o expresie de neîncredere.

— Ce-a căutat Jimmy aici dacă nu este copilul lui?

— L-am minţit, îi explicase Trudie. I-am spus că sarcina era mai veche. Îţi jur, Harry, pe lumina ochilor mei, este copilul tău!

Bărbatul se mai calmase, dar tot o sfredelise cu o privire sumbră în timp ce mângâia capul pruncului.

— Te cred, dar, dacă aflu vreodată că m-ai minţit, o s-o regreţi amarnic.

Trudie îşi reveni din reverie abia când Harry o trase în pat şi începu s-o mângâie pe sub cămaşa de noapte. O trase deasupra lui, iar ea îşi scoase peste cap veşmântul subţire, rămânând goală. Când voia sex, chipul bărbatului se transforma cu totul, iar ochii i se îmblânzeau. Aproape că nu-i venea să creadă că era acelaşi om care, cu doar două minute mai devreme, o băgase în sperieţi şi-l bătuse cu sânge rece pe Eddie. Harry se ridică şi începu să o sărute pe gât şi pe sâni. Ea îi prinse mijlocul cu picioarele şi îl strânse tare, în timp ce trupul începea să-i vibreze şi s-o furnice. Niciunul dintre bărbaţii cu care se culcase înainte nu se compara cu el. O aşeză uşor pe spate şi începu să-i sărute fiecare centimetru de pe corp. În trei săptămâni de când stăteau ascunşi împreună, după „decesul" lui, nu se săturaseră unul de celălalt. Era suficient s-o atingă uşor, că voia să-l simtă imediat în ea.

Harry făcea dragoste în tăcere, fără o vorbă. Nici nu avea nevoie, însă, din când în când, Trudie şi-ar fi dorit să-l audă spunându-i că o iubea.

33

Ajunsă la mănăstire, Dolly se activă rapid în sala de clasă goală. Copiii trebuiau să se întoarcă de la masă din clipă în clipă. Fu fericită să constate că dulapurile înalte cât camera, viu colorate, pe care le adusese ca donaţie fuseseră instalate şi erau folosite. Toate, cu excepţia celor de mai sus, prea înalte pentru ca cei mici să-şi depoziteze hainele şi echipamentele sportive. Acolo urmau să stea banii rezultaţi din jaf până când va fi pregătită să-i recupereze. Nu-şi putea închipui un paznic mai bun decât maica stareţă.

Pe drum fusese nevoită să facă o escală. Îşi asumase un risc, însă era unul absolut necesar. Trebuia să numere banii şi să-i împartă în patru saci identici. Reţinuse o cantitate mică, egală, din teancul fiecăreia, căci aveau nevoie de bani să supravieţuiască în următoarele săptămâni.

Sudoarea îi intra în ochi şi o ustura pe când ridica cei patru saci în dulapurile superioare. Fiecare dulap era dotat cu o cheie. Una pentru ea şi câte una pentru Bella, pentru Linda şi pentru Shirley. Odată dulapurile încuiate şi cheile în siguranţă în buzunar, lipi peste uşi o serie de postere mari de-ale casei de copii. Nimeni n-ar fi bănuit că acolo sus mai era un rând de dulapuri.

Auzi soneria ce marca sfârşitul pauzei de masă când mai avea un singur afiş de lipit. Dădu repede cu pensula înmuiată într-o găletuşă de lipici şi fixă la locul lui un poster cu „Little Miss Muffet”.

— Bună ziua, doamnă Rawlins! Încă n-aţi plecat în vacanţă? auzi vocea surorii Teresa, care părea sincer surprinsă.

— Îmi iau zborul într-o zi sau două, ciripi ea. M-am gândit că ar fi drăguţ să decorez dulăpioarele cu posterele cântecelor pentru copii înainte să plec… Observând geanta de voiaj cu banii de cheltuială deschisă larg pe pardoseală, exclamă fără să vrea: Ah, Dumnezeule!

— Vă pot ajuta cu ceva?

Dolly strânse repede geanta şi trase fermoarul.

— Mai am un ultim afiş de lipit şi plec.

Sora Teresa o ajută să termine, apoi se dădură amândouă un pas înapoi ca să-i admire opera de lucru manual.

— Sunt superbe, doamnă Rawlins. Sunteţi atât de drăguţă. Le vor fi de mare ajutor copiilor să înveţe versurile cântecelelor.

„Perfect”, îşi spuse Dolly. De jos nu se vedea nici măcar o gaură de cheie sau vreo îmbinare între corpuri. Era ca şi cum acolo n-ar fi existat dulapuri.

Clasa se umplu de copii zgomotoşi. Unul dintre ei, o fetiţă deosebit de drăgălaşă pe nume Isabelle, se agăţă de piciorul lui Dolly, aşa cum făcea întotdeauna. Nu vorbea prea mult, însă dragostea necondiţionată pe care i-o demonstra de fiecare dată îi amintea puţin de căţelul Wolf. Avea să-i fie dor de copii şi de generozitatea ce nu aştepta reciprocitate a măicuţelor...

Petrecu după-amiaza exersând alfabetul cu Isabelle şi cu ceilalţi copii. Îşi dădu seama că se implica total în această ultimă lecţie. Lucrase cu mare plăcere la mănăstire, unde totul era atât de pur, de simplu, de agreabil. Copiii nu voiau altceva de la ea decât timpul, un lucru pe care ea era gata să-l ofere cu generozitate. Cu siguranţă avea să-i fie dor de această viaţă simplă.

La ora patru şi jumătate părăsi mănăstirea şi se îndreptă direct către cea mai apropiată agenţie de voiaj, unde rezervă un loc la clasa întâi la zborul spre Rio de a doua zi dimineaţă. Apoi se sui la volan şi alese la întâmplare o altă agenţie de voiaj, unde se prezentă drept Shirley Miller şi rezervă un bilet la clasa economică, pe acelaşi zbor.

Resnick se foise prin casă toată ziua, incapabil să-şi găsească locul, fumând ţigară de la ţigară, în aşteptarea unui telefon de la comisarul-şef Saunders. Scrumiera din salon era plină ochi, dar el se încăpăţână să mai înfigă un chiştoc printre celelalte mucuri, imediat aprinzându-şi altă

ţigară. Se uită la ceas. Era şase seara şi putea simţi deja mirosul apetisant al ficăţeilor cu bacon pe care soţia lui îi pregătea pentru cină. Când telefonul începu să sune se repezi să răspundă, dar era Margaret, partenera de bridge a lui Kathleen.

— Scuză-mă, dar nu e acasă. Va trebui să închid repede, fiindcă aştept un telefon foarte important şi urgent.

Kathleen apăru în spatele lui şi-i luă receptorul din mână cu o privire acuzatoare.

— Măcar nu vorbi prea mult.

— Du-te şi găseşte-ţi ceva de lucru, George. Uite, supraveghează tigaia cât vorbim noi la telefon.

Cinci minute mai târziu femeia îşi făcu apariţia în bucătărie, unde George pescuia bucăţi de bacon rumenite şi le tăvălea prin sosul de la ficăţei înainte de a le înfuleca în picioare. Îi dădu peste mână şi îşi strânse buzele într-o mustrare fără echivoc.

— Nu mai fura. Şi nu-i frumos să-mi minţi prietenele doar fiindcă tu aştepţi un apel imaginar. Văzu că vorbele ei îl întristau, dar era adepta adevărului spus fără ocolişuri. Eşti la *pensie,* omule. Du-te şi joacă golf sau zugrăveşte holul, aşa cum mi-ai promis.

Resnick făcu o faţă de copoi abandonat de stăpân.

— Ah, cât de căpos eşti! Haide, sună la secţie, dacă nu poţi trăi fără ei.

— Este cazul meu. O să mă caute.

— *NU* este cazul tău, George. Nu mai este.

Kathleen aruncă apa în care fierseseră cartofii şi scoase o presă pentru piure. Resnick i-o smulse şi începu să-şi descarce nervii pe bieţii tuberculi, zdrobindu-i temeinic. Femeia rămase pe loc, privindu-l în tăcere. Nu-i plăcuse niciodată meseria soţului ei. Nu era genul care să lase toate problemele profesionale în urmă din clipa în care intra pe uşă. Din contră, aducea totul cu el într-un ghemotoc înnodat în stomac, ceea ce făcea dificilă viaţa alături de el, uneori. Dar, îşi spuse, George pensionat din poliţie era mai rău decât George care lucra la poliţie. Nu-i plăcea deloc să-l vadă atât de nervos, însă nu mai avea

răbdare să-l calmeze.

— Le-am spus! Le-am spus că toate aceste jafuri armate sunt legate între ele, strigă la ea în timp ce bătea şi mai amarnic cartofii. Toate au un singur creier în spate, pe ticălosul de Harry Rawlins! I-am avertizat să nu-l subestimeze pe acest nenorocit. Nu bine să-l subestimezi pe Harry Rawlins.

— Harry Rawlins! Harry Rawlins! strigă la rândul ei Kathleen. Altceva nu aud de ani de zile. Toate eşecurile şi necazurile din cariera ta sunt vina împuţitului de Harry Rawlins! Te-ai întrebat vreodată dacă responsabilul nu eşti chiar tu, George?! Nu! E mai simplu să dai vina pe morţi.

Resnick aruncă presa în chiuvetă, răspândind pastă de cartofi prin toată bucătăria. Ieşi valvârtej pe hol şi îşi puse pălăria şi pardesiul.

— Trebuie să te opreşti, George! o auzi pe Kathleen în spatele lui. N-o să stau lângă tine ca să te văd cum te duci la groapă înainte de vreme, auzi? N-am de gând să te aştept!

— Atunci, pleacă! îi răspunse el urlând înainte de a ieşi trântind uşa.

Resnick se sui la volanul Fordului Granada lovit pe toate părţile şi o luă spre casa familiei Rawlins. Nu ştia ce avea de gând să facă acolo, maşina parcă îl purta singură. În sinea lui, era conştient că nimeni de la birou n-avea să-l caute. De ce ar fi făcut-o? Intrase în categoria foştilor, ideile lui nu mai erau luate în seamă de ani de zile. Speră că la Scotland Yard scandalul făcea ravagii şi că Saunders avea să fie sancţionat, gând care-i produse o anumită satisfacţie.

Dintr-odată, îi trecu prin cap că fostul lui şef şi ceilalţi îl scoseseră din joc ca să culeagă ei gloria rezolvării cazului. Cu cât se gândea mai mult, cu atât ipoteza i se părea mai plauzibilă. Îi puseseră deliberat nenumărate piedici pentru că voiau să scape de el! Ei bine, avea să le arate salutul cu un singur deget în sus. Avea să-şi soluţioneze singur cazul!

— Dulăul ăsta bătrân încă mai are viaţă în el. Eu îl voi

aresta pe Harry Rawlins. Harry Rawlins este *al meu,* îşi promise cu glas tare.

34

Eddie ajustă oglinda laterală a maşinii lui Jimmy Nunn. Bill Grant sforăia tolănit pe spate, pe locul pasagerului. Văzu în oglindă o maşină care se parcă la nu mai mult de cincizeci de metri de a lor. Şoferul ieşi, îşi aprinse o ţigară şi începu să se apropie încet de ei, pe cealaltă parte a străzii. Sesizându-i intenţiile, Eddie se impacientă şi începu să-l zgâlţâie pe Bill.

— Un tip, în spatele nostru, se holbează la casa lui Harry. Nu pot să-i văd faţa încă...

— Nu te uita înspre el. Aranjează oglinda laterală ca să-l pot vedea când trece prin lumina felinarului. Mai repede. La naiba! şuieră Bill când chipul omului deveni vizibil pentru o secundă. E nenorocitul de Resnick! El m-a legat ultima dată. Şi întotdeauna a avut un dinte contra lui Harry.

— Să demarez?

— Nu. Lasă-te în jos, să nu-ţi vadă mecla.

Resnick văzuse mâna care îndreptase oglinda, dar nu recunoştea maşina. Când trecu pe lângă ea, profită pentru a se opri să-şi examineze talpa pantofului, ca şi cum ar fi călcat într-un excrement de câine, însă nu reuşi să zărească decât o jumătate de chip care i se părea cunoscut de undeva. Spre norocul lui, şoferul nu se putu abţine şi-i aruncă o privire scurtă, suficient cât să-l identifice pe Eddie Rawlins. Reţinu numărul de înmatriculare şi-şi văzu de drum, depăşind casa vizată. În dormitorul din faţă se vedea lumina aprinsă, dar restul era în beznă.

După ce ocoli parcela de case se întoarse la maşina lui, pe strada unde erau parcaţi cei doi, şi notă numărul maşinii.

— Ce pui la cale Eddie? Şi pentru cine lucrezi, cineva cunoscut? se întrebă în şoaptă. Înfipse o ţigară între buzele rânjite şi o aprinse.

— Ar trebui s-o întindem, dacă se întoarce cu o armată de gabori? propuse Eddie după ce Resnick trecu de ei.

— Ce pot să ne facă? Să ne aresteze pentru că stăm în maşină? Mă duc să vorbesc cu Harry. Numai el ştie ce avem de făcut. Încearcă să nu adormi până mă întorc, spuse Bill coborând din maşină şi întinzându-se de-i trosniră toate oasele.

— Ia un taxi, altfel o să ajungi la sfântu-aşteaptă.

— Mersul pe jos, în linie dreaptă, e un lux de care am fost obligat să mă lipsesc ani de zile, amice. Nu-ţi fă griji, o să împrumut maşina lui Trudie la întoarcere.

Eddie nu se simţea bine singur; pe de altă parte, se gândi că era mai în siguranţă aşa decât alături de omul care-l făcuse terci pe Boxer Davis fără să clipească.

După vizita la agenţia de turism, Dolly se opri să-şi cumpere ceva de mâncare. Se întuneca şi era frântă de oboseală, aşa că nu-l remarcă pe Eddie stând la pândă în maşina lui Jimmy Nunn. Acasă, ieşi împreună cu Shirley în grădina din spate, unde se zărea o movilă de pământ decorată cu o cruce din bambus şi o floare.

— N-am ştiut dacă-i plăceau florile sau nu... spuse tânăra, neştiind ce să facă.

— Îi plăcea să facă pipi pe ele, mai ales pe trandafirii vecinilor, îi răspunse Dolly cu un zâmbet slab.

— Vrei să mă duc să fur câteva fire?

Dolly se uită lung la ea. Tocmai spusese o prostie, dar pentru asta îi devenise simpatică.

— Nu, draga mea, e bine aşa. Îţi mulţumesc că ai avut grijă de el, eu n-aş fi fost în stare.

— N-ai pentru ce. Crezi că aş putea face o baie? Miros urât şi sunt cam murdară după atâta săpat.

Pe la ora nouă seara, ambele se simţeau răpuse de oboseală. După baie, Shirley îşi puse un halat împrumutat şi se apropie de fereastră să verifice strada printr-o crăpătură mică între perdele.

— Ai încuiat peste tot? o întrebă Dolly ieşind din baie.

— Da, am blocat toate uşile şi ferestrele. Şi ţi-am

pregătit un pahar de lapte cald. Arătă spre noptieră. Dolly ridică paharul, scoase o pastilă dintr-un sertar şi o înghiţi.

— Vrei una? Te ajută să dormi.

— Da... Shirley se apropie, cu ochii încă fixaţi asupra geamului. Este a treia oară când mă uit pe fereastră de când te-ai întors şi, de fiecare dată, am văzut acelaşi BMW parcat cu doi bărbaţi înăuntru, dar acum este unul singur. E prea departe ca să le disting chipurile cum trebuie. Crezi că e poliţia, sau...

— E poliţia, o asigură stăpâna casei. Bărbatul care a fost mai devreme nu se mai întoarce, draga mea, nu cât sunt ăştia aici. Acum, hai să ne culcăm. Ia pastila şi dă totul uitării până mâine.

Nu voise s-o sperie pe Shirley, dar, deşi nu putea vedea chipul şoferului, ştia că nu era aceeaşi maşină banalizată din care pândeau de obicei copoii.

Shirley se aşeză pe marginea patului şi înghiţi somniferul cu restul de lapte din pahar. Observă o fotografie cu Dolly şi Harry pe noptieră. Păreau atât de fericiţi şi de îndrăgostiţi unul de celălalt, un cuplu perfect: ea îmbrăcată într-o rochie de firmă, iar el într-un costum făcut pe comandă, foarte scump. Vremuri mai bune.

— Te-ai descurcat bine astăzi, îi spuse Dolly zâmbind. Ai fost puternică şi curajoasă. Sunt foarte mândră de tine. Acum, treci în pat şi dormi.

Tânăra ridică paharul în mână întrebând-o din ochi dacă mai voia. Femeia mai în vârstă refuză din cap. Privind-o mai atent, se gândi că ultima zi parcă o îmbătrânise cu secole întregi, atât arăta de obosită, îi atinse mâna uşor şi-i spuse „Somn uşor”, la care Dolly o strânse brusc de degete şi îi dădu drumul după o secundă.

Shirley se duse în camera de oaspeţi şi aşeză paharul de lapte pe noptieră. Încăperea era mai mare decât sufrageria ei de acasă şi decorată cu gust, cu poze din concediile cuplului, de la petreceri sau cu feluriţi prieteni. Când termină laptele începu să se plimbe prin cameră admirând imaginile. „Ce viaţă a mai dus şi Dolly...” îşi spuse. Brusc, se opri în faţa unei fotografii de pe comodă. Cu inima

bătând să-i spargă pieptul, o luă şi se repezi în camera de alături, unde începu să-şi zgâlţâie disperată prietena mai vârstnică.

— Trezeşte-te!

Dolly îşi reveni încet şi, când văzu chipul speriat al fetei, orice urmă de somn îi dispăru ca prin minune.

— Cine este tipul din mijloc, cu braţele peste umerii tăi şi ai lui Harry? Cine este?

Mâinile îi tremurau.

— Este Eddie, Eddie Rawlins, vărul lui Harry. De ce? o întrebă frecându-se la ochi.

— El era! El a dat buzna în casă, m-a atacat şi l-a ucis pe Wolf!

— Eşti sigură?

— Nu te mint, Dolly. Jur că el este! *Ştiu* că el a făcut-o. În primul moment, Wolf a reacţionat ca şi cum l-ar fi recunoscut – fireşte că-l cunoştea. Dacă el este cel din maşina de afară? Dacă se întoarce?

— Nu, nu va mai intra aici, mai ales după ce i-ai făcut, o linişti Dolly apucându-i mâna. Banii sunt în deplină siguranţă. Noi suntem în siguranţă. Afară nu este decât poliţia. Crede-mă, Shirl. Ai încredere în mine, nu-i aşa?

Acceptă dând din cap. Şi-ar fi lăsat şi viaţa în mâinile lui Dolly, care o conduse înapoi în camera de oaspeţi şi o îndemnă să se culce.

— Voi avea grijă de tine, draga mea. De tine, de Linda şi de Bella. Nu-ţi mai face atâtea gânduri rele, te rog. Ştiu că este ceva cu totul nou pentru voi, dar eu am trăit ani de zile într-o astfel de tensiune, deci crede-mă că ştiu ce spun când îţi garantez că totul va fi bine.

Stinse veioza şi rămase lângă patul tinerei până fu sigură că adormise, apoi reveni în propriul dormitor şi luă fotografia. Se duse la fereastră, înlătură puţin perdeaua şi se uită mai atent la maşina parcată vizavi. Era prea întuneric ca să vadă cine se afla înăuntru, aşa că se înarmă cu răbdare. Până la urmă, o altă maşină veni din sens opus, şi la lumina farurilor acesteia putu distinge chipul omului de la volan. Se simţi străpunsă de o lamă ascuţită

în stomac. „Ah, Eddie, prostule, prostule!” Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce mintea ei croia diferite scenarii. Omul nu era în stare să facă ceva de capul lui, cu atât mai puţin să intre în casa ei, s-o atace pe Shirley şi să-l omoare pe Wolf din întâmplare. „Cine te controlează, biată marionetă?” Se temea că ştia deja răspunsul.

Bricheta de aur masiv din sufrageria lui Jimmy Nunn.

Uciderea brutală a lui Boxer Davis.

Bill Grant, bărbatul cu care făcuse cunoştinţă la depozit.

Eddie Rawlins, care făcea ce i se ordonase, mai întâi în casa ei şi acum, în exterior.

Se lăsă să cadă pe marginea patului şi-şi luă capul confuz şi obosit în mâini.

— Era doar un zvon, spuse, încercând să se convingă singură. Era zvonul inventat *de mine.* Nu era adevărat. Niciodată nu a fost adevărat! Nu, nu, ţi-am văzut ceasul pe care nu-l scoteai niciodată de la mână!

Oricât ar fi fost de aberant, de dureros şi de groaznic, nu putea alunga gândul că el trăia.

Îi pierise tot somnul. Cu ochii larg deschişi şi inima parcă încercând să-i fugă din piept, strigă în gura mare:

— Ţi-am văzut ceasul! *Ţi-am văzut ceasul!*

35

Kathleen Resnick îl auzea mişcându-se la parter. Aruncă o privire spre ceasul de pe noptieră: aproape miezul nopţii. Probabil că se învârtea beat prin salon, cu ţigara într-o mână şi sticla de whisky în cealaltă. Ultima dată îi făcuse spectacolul acesta când ştirea suspendării din poliţie ajunsese pe prima pagină a ziarelor. Atunci, băuse până îşi pierduse cunoştinţa şi adormise cu ţigara în mână, riscând să dea foc casei.

Îşi trase pe umeri halatul şi coborî să-i spună ce părere avea despre comportamentul lui. În camera din faţă puteai tăia fumul de ţigară cu cuţitul. Kathleen era pe punctul să deschidă gura, dar bărbatul o opri cu mâna ridicată. Vorbea la telefon, cu receptorul strâns între umăr şi ureche. În mâini avea un carneţel şi un pix. Nu era beat, chiar din contră, părea plin de energie.

— Da, aici este comisarul-şef Saunders, de la Scotland Yard. Am observat o maşină suspectă şi vreau să aflu identitatea proprietarului, după numărul pe care tocmai vi l-am dat. E foarte urgent.

Ce naiba se întâmpla? Femeia traversă sufrageria cenuşie de fum şi se postă lângă el, cu braţele încrucişate pe piept. Orice ar fi făcut, era limpede că nu făcea ce trebuie.

— Scuze, cum? James şi mai cum? Nunn... adresa? Resnick mâzgăli informaţiile pe carneţel. Vă mulţumesc, domnule ofiţer. Am reţinut şi apreciez sprijinul dumneavoastră.

Puse receptorul în furcă şi deschise agenda de lângă telefon.

— De ce te prezinţi drept Saunders? vru Kathleen să ştie.

Fostul poliţist răsfoi rapid agenda.

— Trebuia să aflu o adresă după o plăcuţă de înmatriculare, aşa că am sunat la secţia de cartier. Nu le puteam spune cine sunt, nu? Unde e numărul de acasă al

lui Alice? Aveam impresia că l-am notat în agendă.

— Doar nu vrei s-o scoli pe biata femeie la ora asta din noapte?! exclamă ea sufocată de indignare.

Chipul lui George era încordat şi crud.

— Ba exact asta intenţionez! Alice este singura persoană cu care *pot* vorbi la această oră târzie din noapte. Aşa că du-ţi privirile astea revoltate înapoi în dormitor şi lasă-mă să-mi fac meseria.

Găsi numărul pe care îl căuta şi începu să formeze.

— Nu mai ai o meserie! pufni Kathleen pornind înapoi pe scări.

Resnick stătea încordat cu receptorul la ureche. Se uită la ceas. Poate că nevasta lui avea dreptate... dar nu putea să aştepte, era prea important.

— Alice?

— Ce s-a întâmplat?

Vocea fetei nu era furioasă, ci mai mult îngrijorată că omul la care ţinea ar fi putut avea necazuri.

— Nimic grav. Ascultă-mă, draga mea, am nevoie să-mi faci un mare serviciu mâine, dis-de-dimineaţă.

Alice se aşeză la măsuţa de toaletă cu pixul şi carnetul într-o mână şi telefonul în cealaltă. În timp ce nota indicaţiile fostului ei şef, ochii îi zburară o clipă spre imaginea din oglindă. Dumnezeule, cât de tare semăna cu mama ei! Avea pe faţă o cremă albă, groasă, şi purta o cămaşă de noapte ce i-ar fi speriat chiar şi pe cei mai curajoşi bărbaţi. Îi mulţumi Domnului în gând că Resnick sunase şi nu-i dăduse prin cap să-i facă o vizită.

— Nu trebuie să fii prinsă, Alice, ai înţeles? Eşti singura persoană pe care mă pot baza. Poţi să mă ajuţi?

— Sigur că vă pot ajuta, domnule, răspunse Alice, ochi în ochi cu teribila ei reflexie din oglindă.

36

Trudie îi dăduse drumul lui Bill înăuntru şi amândoi se puseră pe aşteptat. Bărbatul strâmbă din nas. Micul apartament puţea a pipi de copil. Harry ieşi din dormitor cu un prosop în jurul coapselor.

— M-am gândit să te pun la curent, începu Bill rânjind amuzat la gândul că poate îi întrerupsese dintr-o partidă de sex. Dolly este încă în casă. S-a întors la lăsarea întunericului şi n-a mai ieşit. L-am sunat pe Ray Bubosul, dar n-a auzit nimic despre vreo încercare de plasare a caşcavalului. Mai încerc.

Şeful lui îşi duse degetul la buze şi-i făcu semn să-l urmeze în bucătărie. Intrară, închiseră uşa în urma lor, iar Harry puse în funcţiune fierbătorul şi începu să recapituleze.

— Când s-a întors acasă, după tura pe la poliţie, blonda i-a povestit despre vizita lui Eddie... să sperăm că l-a descris ca pe „un tip oarecare”, iar nu drept tâmpitul meu de văr. Nu cred că cei doi s-au mai întâlnit vreodată, aşa că pe partea asta putem presupune că stăm bine. Dar, după aceea, zici că Dolly a plecat cu maşina? Bill confirmă din cap. Înseamnă că a ascuns banii, nu-i aşa? Întrebarea este unde i-a pus.

Bill se foi nervos. Toată tărăşenia începea să-l plictisească. Nu înţelegea de ce Harry nu-i făcea babei o vizită ca s-o scuture puţin şi să scoată de la ea unde erau banii.

— A trecut pe acolo şi poliţaiul ăla, Resnick. S-a holbat puţin la casă. Era singur.

— Nu-ţi bate capul cu el. E un idiot bun să investigheze furturi de la raionul de dulciuri, râse Harry umplând două căni cu ceai. Dacă nu avem nicio mişcare până la şase dimineaţa, treceţi să mă luaţi şi dăm buzna peste ele. Eu mă ocup de Dolly, tu şi cu Eddie vă puteţi distra cu blonda. Vărul meu vrea să-şi regleze conturile cu ea după ce i-a făcut la faţă.

— Vrei să ştii părerea mea? întrebă Bill sorbind din ceai. Ar fi trebuit să intrăm în casă mai devreme şi să luăm ce găseam. Am frecat menta şi cucoana a avut timp să ascundă biştarii, iar acum...

Harry nu-l aşteptă să-şi termine ideea. Îşi strânse prosopul în jurul mijlocului, se repezi de cealaltă parte a bucătăriei, îl apucă pe Bill de revere şi-l trânti de perete. Ştia deja care era părerea din capul înfierbântat al individului.

— Eu iau deciziile, ai înţeles? Iar tu, tu faci exact ce-ţi spun eu!

Bill rămase lipit de perete, cu cana de ceai îndepărtată ca să n-o verse, evitându-i privirea. Nu-i era frică de Harry, căci erau la fel de bine făcuţi, dacă s-ar fi ajuns la pumni, dar îi respecta statutul de şef. El era cel cu banii şi cu creierul, cu reputaţia şi cu puterea asupra celorlalţi. Bill nu avea nimic din toate acestea, aşa că trebui să-şi ţină gura. Nu-i plăcea să iasă în evidenţă, însă cei care lucraseră cu el ştiau că executa comenzile rapid şi în linişte. De aceea nu ducea niciodată lipsă de clienţi. În plus, nu turnase şi n-ar fi turnat niciodată un partener de afaceri. Aranjase câteva mutre în slujba lui Harry şi nimeni n-ar fi putut face niciodată legătura. Discreţia era răsplătită, iar şeful lui actual plătea bine.

Brusc, Trudie intră în încăpere cu copilul în braţe.

— Tu ce naiba mai vrei? o repezi mafiotul, încă nervos, ştiind că femeia îi spiona. Bill profită de ocazie ca să se strecoare afară.

— Nu voiam decât o cană de ceai şi puţin lapte pentru copil.

Resnick aştepta în faţa imobilului unde locuia Jimmy Nunn. Se oprise într-o parcare, într-un loc de unde avea vizibilitate bună fără să iasă în evidenţă. Văzu un bărbat ieşind din bloc şi-l recunoscu pe pasagerul din maşina parcată lângă casa lui Dolly, cea cu Eddie Rawlins la volan. Reuşi să-i vadă bine chipul, la lumina unui felinar stradal.

— Te cunosc de undeva, de unde te cunosc? mormăi

poliţistul, încercând din răsputeri să-şi amintească.

Omul urcă într-un Ford Granada şi demară. Decise să-l urmărească, şi în scurt timp ajunseră înapoi în vecinătatea casei familiei Rawlins. Resnick se opri după un colţ, neştiind sigur cum să acţioneze până nu-şi amintea de unde-l cunoştea pe individ. „Gândeşte-te, gândeşte-te, gândeşte-te...” Închise ochii şi începu să răsfoiască mintal dosarele celor pe care-i arestase în ultimii ani. Câteodată dădea nervos din cap când ajungea într-o fundătură. Brusc, deschise larg ochii şi rosti dintr-o suflare:

— La naiba. E Grant!

Se frecă la ochi şi-şi trecu palmele peste chip, încercând să-şi pună ordine în gânduri. Simţea nevoia să stea de vorbă cu cineva... n-ar fi recunoscut nici mort, dar şi-ar fi dorit să-l aibă pe Fuller lângă el. Era un ticălos cu nasul pe sus, dar şi un ofiţer capabil, care, cu sau fără chef, asculta când i se expunea o teorie, spre deosebire de Andrews, pentru care circulaţia rutieră era vârful carierei.

— Bine, începu, ca şi cum fostul lui coleg s-ar fi aflat pe locul din stânga. Îl avem pe Bill Grant. De ce supraveghează el casa Rawlins? De ce conduce maşina lui Jimmy Nunn? De unde-l cunoaşte pe Eddie Rawlins? Tu lucrezi pentru cineva, Bill. Te cunosc eu pe tine... tu nu te murdăreşti pe mâini decât dacă eşti plătit gras.

Ar fi vrut să cheme întăriri, să-i aresteze pe cei doi şi apoi să percheziţioneze apartamentul lui Jimmy.

Chiar atunci, Fordul Granada dădu colţul, obligându-l să se lase în jos. Apucă să vadă totuşi că la volan se afla Eddie Rawlins. Aşadar, Bill Grant preluase supravegherea casei, în BMW-ul lui Jimmy Nunn. Era o operaţiune clasică de filaj discret: două maşini şi doi soldaţi care executau ordinele. Pentru cine lucrau? În inima lui, Resnick ştia răspunsul.

Cum nu reuşise să doarmă, Dolly se mută în camera de oaspeţi, de unde putea supraveghea mai bine strada. Eddie stătea singur în BMW. Trebuia să se convingă că el fusese cel care intrase în casă. Se apucă s-o zguduie pe Shirley,

încercând s-o trezească.

— Hai, draga mea, scularea! strigă la un moment dat.

Până la urmă, tânăra deschise ochii, iar Dolly o ajută să se ridice.

Împreună, urmăriră atent mişcările de pe stradă, îl văzură pe Bill ieşind din Fordul Granada şi schimbând locul cu Eddie. Shirley tremura ca varga. Era limpede că omul o speria de moarte. Dolly o luă pe după umeri.

— Acela este vărul lui Harry. Un laş fără pereche. O căzătură de om care loveşte femei şi omoară căţeluşi. E un nimeni, crede-mă! Şi n-o să-ţi mai facă rău niciodată. Îţi promit.

Sinceritatea din vocea femeii îi dădu încredere, şi ar fi dorit ca mama ei să fie la fel de puternică.

Shirley nu-l putea recunoaşte pe cel de-al doilea bărbat, însă Dolly nu avu nicio problemă. Era cel care venise la uşa ascunzătorii şi se recomandase drept Bill Grant. „Ce proastă am fost!” îşi spuse închizând ochii. Grant le-ar fi putut urmări orice mişcare, în permanenţă. Dacă ştia totul, încă de la început, atunci nu era de mirare că Eddie intrase în casă să caute banii...

Trebuia să găsească o soluţie ca să iasă şi să scape de o eventuală urmărire. Dacă se întorcea Eddie, ar fi fost mult mai complicat să se descotorosească de amândoi. Prea obosită fizic şi psihic pentru a mai gândi clar, simţi cum o năpădea frica, un sentiment nou pentru ea. Îşi dori ca Shirley să fi urcat în avion aşa cum plănuiseră. Dacă urma să cedeze nervos şi să facă o criză, ar fi preferat să fie singură. Dar fata era acolo şi avea nevoie de suport psihologic.

Începu să patruleze nervoasă prin cameră, încercând să se concentreze, timp în care Shirley se duse să pregătească ceva de mâncare. Se uită la ceas, era aproape două dimineaţa, iar avionul decola de la Heathrow de-abia la amiază. Aeroportul se afla la o oră distanţă, şi trebuiau să se afle la check-in cu două ore înainte. Oftă din rărunchi. Nu era bine să plece în timpul zilei, întunericul nopţii era aliatul lor cel mai bun. După câteva minute bune

de frământări, îi veni o idee. Era doar un plan parţial şi întru câtva scandalos, dar, la naiba, se obişnuise să facă lucruri scandaloase în ultima vreme! Se îndreptă spre bucătărie.

— M-am gândit să fac ouă prăjite cu cârnaţi. Vrei?

— Trebuie să părăsim această casă între orele trei şi patru dimineaţa. Ne putem baza pe mama ta?

— Da, desigur, răspunse Shirley oprind aragazul.

— Ştie să conducă?

— Da, zise fata aşteptând ca Dolly să-i explice ce avea de gând.

— Ai şi un frate, parcă.

— Greg, da. Locuieşte împreună cu mama.

— Bun. Spune-i lui Greg să se ducă în parcarea de la Covent Garden şi să ia maşina ta de acolo. Spune-i s-o parcheze la Mount Close – fundătura mare care se face din a doua stradă când o iei la dreapta plecând de aici. Să lase portiera de la şofer descuiată şi cheile sub scaun. Să sune aici când termină.

Shirley o privi uluită.

— La ora două dimineaţa, fratele meu este fie beat mangă pe undeva, fie doarme buştean în pat. Dacă e acasă, o pot convinge pe mama să-l trezească, dar, dacă nu este…

— Atunci, să sperăm că-i în patul lui. Dacă maşina a fost furată, spune-i să-şi folosească imaginaţia şi să ne găsească alta. Oricum ar fi, am nevoie de o maşină funcţională, *orice* maşină, parcată în fundătura aceea cel târziu la ora patru dimineaţa. Şi ad-o pe mama ta aici de urgenţă ca să-i dau banii pentru fratele tău. Ai înţeles?

— Am înţeles.

Shirley scoase o farfurie dintr-un dulap şi ridică tigaia ca să-şi pună micul dejun. Dolly se repezi ca o leoaică şi extrase dintr-o pungă două felii de pâine, lăsând urme adânci de degete în miezul alb:

— Fă-ţi un sendviş, dacă ţii neapărat, şi mănâncă în timp ce telefonezi.

Cinci minute mai târziu, se aplecă peste balustrada

scării şi strigă la Shirley, care apăru din bucătărie muşcând din sendviş.

— Telefonul sună încontinuu şi nu răspunde nimeni. Tot încerc...

După cinci minute, stăpâna casei apăru din nou peste balustradă, cu o foarfecă în mână.

— Ghinion! spuse Shirley. Poate că frate-meu este la prietena lui, al cărei număr de telefon nu-l am, iar mama doarme cu dopuri în urechi.

— Mai încearcă! strigă Dolly, îndreptând foarfecă spre ea.

— Te tunzi?

— Ce?

— Ca să nu fii recunoscută, gen? Sper că n-o să mă tunzi şi pe mine!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Shirl! Uneori mă întreb ce naiba ai în cap? Ce preferi: să te duci la închisoare, sau să-ţi tai superbele cosiţe blonde? Alege!

Shirley rămase blocată în hol, trecându-şi inelarele prin părul lung şi încercând să-şi închipuie cum ar fi arătat. Dând ochii peste cap, Dolly se repezi înapoi la etaj.

— Bine, n-o să-ţi tai părul. Sun-o pe maică-ta!

Shirley se puse din nou pe sunat şi, de această dată, avu noroc. Cineva ridică receptorul, dar de la capătul celălalt al firului nu se auzea decât tăcerea.

— Mamă, mamă, tu eşti? strigă ea.

— Nu, io îs... se auzi vocea împleticită a lui Greg. De ce suni la ora asta? Băuse şi probabil că trăsese pe nas cine ştie ce porcărie, dar, când sora lui îl informă că putea să câştige o sută de lire sterline, îşi reveni brusc.

— Mă duc să mă îmbrac, anunţă tare Shirley după ce puse receptorul în furcă. Fratele meu a priceput ce are de făcut şi mama e pe drum.

La etaj, Dolly oftă uşurată. Era în dormitorul matrimonial şi tocmai terminase de ars ultimele pagini din registrele lui Harry, într-un coş de gunoi metalic. Coperţile din piele nu ardeau, aşa că le mărunţi cu foarfeca.

Se hotărâse greu să le aducă acasă, la ultima vizită pe

care o făcuse la bancă, dar acum se felicita pentru idee, deoarece altă ocazie nu i s-ar mai fi ivit. Nu le spusese fetelor unde se aflau pentru propria lor siguranţă. Ceea ce nu ştii nu-ţi poate face rău.

Se admiră în oglinda măsuţei de toaletă şi mătură rapid cu mâna toate poţiunile, parfumurile şi fardurile scumpe. Se simţea puternică şi încrezătoare în şansa ei.

Privi satisfăcută la grămăjoara de cenuşă din coş. Tocmai distrusese singura armă cu care Harry putea să se apere şi să-i şantajeze pe ticăloşii cu care lucra. La momentul potrivit, avea să dea de ştire că registrele nu mai existau.

Mai aruncă o privire prin cameră, şi ochii îi căzură pe fotografia de pe noptieră, cu ea şi Harry. O luă în mână şi o trânti cu faţa în jos în mijlocul dormitorului conjugal, apoi o strivi zdravăn cu piciorul mormăind: „Nenorocitule!” printre dinţii încleştaţi. Apoi, luă două valize şi ieşi din încăpere pentru ultima dată.

Coborî în salon şi se aşeză. Scoase biletele de avion din poşetă, deschise una dintre valize şi începu să scoată una după cealaltă hainele bărbăteşti împăturite cu grijă, aşezându-le pe braţul fotoliului.

Shirley se rujă şi-şi verifică părul în oglinda măsuţei de toaletă. Arăta destul de bine, ţinând cont că nu dormise aproape deloc. La parter, mirosul parfumului greu al lui Dolly se împletea cu cel plăcut al micului dejun. O găsi pe stăpâna casei în salon, lângă două valize roşii de piele, dintre care una era deschisă şi avea fundul tapetat cu bancnote.

— Aici sunt peste o sută de mii de lire sterline, o informă. Banii de cheltuială la Rio. Suficient ca să nu murim de foame o lună sau două. Stai jos, fetiţo, trebuie să asculţi cu atenţie partea următoare.

Shirley se execută cuminte.

— Două valize identice, da? Una are o etichetă roşie, cealaltă o etichetă albastră.

— Corect, spuse Shirley extrem de concentrată.

Banii erau în valiza cu etichetă roşie.

— Valiza cu banii a fost curăţată cu atenţie, ca să nu existe niciun fel de amprente. Nu ai voie s-o atingi fără mănuşi.

Cu aceste cuvinte, îi dădu o pereche de mănuşi din mătase crem superbe.

— Valiza roşie cu etichetă roşie – cea cu banii în ea – este curată. Nu trebuie s-o ating fără mănuşi, repetă Shirley. Apropo, sunt foarte frumoase.

— Sunt un cadou pentru tine, replică Dolly aducând-o la ordine. Valiza cu etichetă albastră este a mea. Valiza roşie cu etichetă roşie este cea cu banii pe fund şi cu haine bărbăteşti deasupra.

— Am înţeles, confirmă tânăra. Cred...

— Tu vei căra valiza cu banii şi valiza ta.

— Şi dacă mi s-a furat maşina? o întrebă panicată.

— Atunci, îţi cumpăr o altă valiză şi alte haine pe care să le pui înăuntru. Dar maşina ta va fi aici. Nu-mi imaginez că vreun hoţ cât de cât respectabil ar pune ochii pe rabla aia. Mă asculţi? Gata, eu iau geanta roşie cu etichetă albastră – e plină cu hainele mele – şi trec cu ea pe la check-in aşa cum este normal. Tu te plimbi prin zona de check-in căutând un tip, o momeală, ceva de care ne putem folosi.

— O persoană pe care s-o fraierim! exclamă Shirley.

— Cam aşa ceva, ai prins ideea. Trebuie să fie un bărbat.

— Am înţeles. Haine bărbăteşti, iar pe valiză nu vor exista decât amprentele lui, în cazul în care vameşii devin suspicioşi. Aşa este, nu?

Tânăra era foarte mândră că se prinsese atât de repede de şmecherie.

— Felicitări, Shirl! Cauţi un bărbat care nu călătoreşte cu bagaje multe. Îi spui că nu ţi-ai dat seama care este greutatea maximă admisă, te prefaci că eşti o blondă proastă, îi spui că depăşeşti greutatea fiindcă ai două valize şi că nu vrei să plăteşti taxa de supliment. Baţi din gene şi-l convingi să treacă valiza cu banii pe numele lui.

Shirley molfăia concentrată vârful unui deget al mănuşii.

— Nu le mânca! Le-am primit cadou de aniversare, strigă Dolly.

— Îmi pare rău, răspunse fata punând mâinile pe lângă corp şi mormăind planul în cap pentru ea.

— Când aterizăm la Rio, continuă Dolly, geanta cu bani…

— Eticheta roşie, şopti tânăra.

— Şi valiza mea identică…

— Eticheta albastră.

— Vor fi împreună pe banda rulantă de bagaje. Eu voi lua valiza cu bani şi o voi trece prin vamă.

— Iar eu voi lua valiza ta? întrebă Shirley, vizibil pierdută.

Dolly era pe punctul să explodeze, dar îşi dădu seama că trebuia să-şi ţină firea ca să n-o tulbure de-a binelea pe Shirley.

— Nu, nu imediat… o laşi pe bandă şi te uiţi după mine. Dacă sunt oprită la control şi valiza este deschisă, voi juca surprinderea la vederea hainelor bărbăteşti şi voi fi şocată dacă vameşii ajung până la bani. Voi pretexta că am luat din greşeală valiza altcuiva. Mă întorc la banda rulantă şi iau valiza cu etichetă albastră, care este, evident, a mea, cu hainele mele înăuntru. Fireşte, voi declara că habar n-am cine este proprietarul celeilalte.

Shirley o privea fascinată, cu mâinile încleştate între sânii grei, respirând adânc. Părea un iepure orbit de faruri. Dar o asculta… cel puţin o asculta. Nu s-ar fi clintit nici dacă prin salon ar fi trecut o tornadă.

— Acum, ascultă-mă cu şi mai multă atenţie, continuă Dolly pe un ton didactic. Dacă şi numai *dacă* trec fără probleme prin vamă, îmi iei valiza. Dacă eşti oprită la control, nu este nicio problemă, căci vei avea două valize pline cu haine de damă, încheie Dolly cu un zâmbet triumfător. Planul ei era perfect!

— N-o să pot ţine minte atâtea detalii… murmură Shirley, al cărei creier tocmai luase o pauză.

Din nou, Dolly fu nevoită să se stăpânească. Se aşeză pe marginea unui fotoliu. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca tânăra să-şi piardă cumpătul.

— Eu sunt convinsă că n-o să ai nicio problemă, iubito. Gândeşte-te la câte ai reuşit până acum! Schimbul de

valize nu este decât o bagatelă, în comparaţie cu jaful pe care l-am dus la bun sfârşit. Hai să mai trecem o dată prin toate detaliile, încet, în ritmul tău.

Shirley începu să repete, dar Dolly nu-i mai acordă prea multă atenţie. Ochii îi fugeau tot mai des către ceas. Unde naiba era Audrey? Se ridică în picioare şi trase discret perdeaua. Bill Grant era tot acolo, cu ochii pe ele.

— Nu înţeleg de ce ne asumăm un asemenea risc, Dolly, începu să se miorlăie fata. Adică, de ce trebuie să cărăm tot bănetul ăsta cu noi? E absurd. Nu avem nevoie de atâţia bani. Dacă eşti prinsă?

Dolly îşi strânse pumnii, iar chipul i se schimonosi.

— Eu îmi asum toate riscurile! Eu trec cu banii prin vamă la Rio, nu tu. Tu nu trebuie decât să cari două valize. Dacă agentul vamal nu mă crede, eu voi fi cea arestată, nu tu. Aşa că taci naibii din gură şi fă ce-ţi spun!

Shirley era pe punctul să izbucnească iarăşi în lacrimi, nu pentru că Dolly ţipase la ea, ci pentru că se simţea atât de stresată, încât cea mai mică emoţie o putea dezechilibra. Luă hainele lui Harry şi le aruncă peste bani, în valiză.

— Aşa îţi faci tu bagajul pentru vacanţă? Când tânăra clătină din cap în semn de negaţie, Dolly se răsti: Atunci, aranjează-le cum trebuie, împătureşte-le şi pune-le frumos. Nu vreau să pară nimic suspect dacă vameşilor le vine ideea să arunce o privire.

Shirley scoase hainele şi le aşeză înapoi cu grijă, acoperind bine banii.

— Ce ne facem dacă vei fi arestată? întrebă liniştită, fără să se ridice de pe covor. Eu, Bella şi Linda nu avem bani nici măcar să ne cumpărăm un bilet de întoarcere acasă.

Dolly se îngălbeni la faţă dintr-odată. Shirley nu se gândea decât la ea şi la celelalte două prietene ale ei. Fetele o considerau o nenorocită de bancă ambulantă, care producea bani ori de câte ori aveau ele nevoie. Ce nu păreau să priceapă era că ea nu mai avea bani, în orice caz, nu la îndemână. Valiza aceea conţinea tot ce avea disponibil acum. Dacă ea era arestată, toate ar fi avut mari

necazuri – dar, cel puţin, ar fi avut necazuri pe malul unei piscine.

Shirley îşi trase nasul cu tristeţe şi continuă să aranjeze hainele lui Harry. Dolly ştia că fata era speriată şi că, dintre toate, era cel mai puţin egoistă. Nu ea avea să fie cea care să întrebe prima unde ascunsese banii şi când se făcea împărţeala. Era doar speriată, şi trebuia s-o convingă că totul va merge bine. Îi vorbi pe o voce blândă.

— Le-am dat Bellei şi Lindei o sumă destul de importantă de bani înainte să plece. Va fi suficient ca să vă descurcaţi, dacă sunt prinsă.

— După cum le cunosc eu, n-ar fi exclus să fi spart banii deja, pufni Shirley.

— S-ar putea să ai dreptate. Ascultă-mă, dacă aş mai avea vreun ban, ţi-aş da, dar acum sunt la fel de lefteră ca tine. De ce nu iei vreo două mii de lire din teanc, pentru cazul în care ceva merge prost? Ce părere ai?

Shirley ridică o parte din haine şi privi teancurile aranjate frumos. Nu ştia ce să facă, dar ştia exact ce ar fi făcut Bella sau Linda în locul ei. Până la urmă, se hotărî.

— Nu sunt banii tăi, nici ai mei. Sunt ai noştri, ai tuturor. Poate că nu este bine să riscăm să pierdem o sută de mii de lire dintr-un foc. Poate ar trebui să luăm fiecare câte două mii, în bagajul de mână.

Dolly fu nevoită să facă un nou efort de a-şi ţine cumpătul. Putea înţelege temerile fetei, dar capul nu o prea ajuta. Era pregătită să-i explice totul de câte ori era nevoie, neavând altceva de făcut până la sosirea lui Audrey. Era obligatoriu ca tânăra să fie perfect pregătită de-acum înainte.

— Avem nevoie de o sumă mare de bani, nu doar de câteva mii, pentru că s-ar putea să nu ne mai întoarcem în Anglia pentru multă vreme, îi spuse calm. Vom aştepta ca urma noastră să se răcească şi abia apoi vom putea reveni să ne luăm partea. Cu cât stăm departe mai multă vreme, cu atât mai bine.

Shirley strânse din buze şi îşi continuă treaba. La un moment dat, o întrebă dacă voia ceva de băut sau de

mâncare, dar singura reacţie a lui Dolly fu să se ducă la bar şi să-şi toarne încă o porţie de brandy.

— Du-te şi sun-o din nou pe mama ta. Dacă răspunde, întreab-o de ce nu a plecat încă de acasă.

Când tânăra ieşi, Dolly îşi înfipse călcâiul în covorul pufos, crem, şi examină camera. Ar fi putut obţine un preţ bun pe casă, fără să mai pună la socoteală mobilele luxoase şi antichităţile. Apăsă şi mai tare cu călcâiul, imaginându-şi că mai strivea o dată fotografia cu ea şi cu Harry din dormitor. Dintr-odată, piciorul i se relaxă şi ochii i se umplură de lacrimi: aproape că îl putea simţi pe micuţul Wolf la picioarele ei, încălzindu-i glezna cu trupuşorul lui plăpând. Tristeţea i se transformă în furie, şi Dolly se hotărî pe loc. Acum, totul îi aparţinea ei. În calitate de văduvă neconsolată, avea să-i dea instrucţiuni avocatului să vândă tot.

Se ridică, se duse în biroul lui Harry şi începu să caute prin sertare actele casei. Când le găsi, le rulă într-un sul compact şi le puse în poşetă. Biroul era atât de curat şi de ordonat, atât de… neutilizat, de steril. Era frumos şi bogat ornamentat, dar ar fi putut aparţine oricui, căci nimic de pe el nu striga „Harry Rawlins”. Nu avea nicio personalitate, nimic care să spună ceva despre proprietar. Restul casei transmitea un mesaj clar despre cuplul pe care-l formau, dar, înţelese Dolly cu tristeţe, totul era opera ei. Ea era cea care împodobise casa cu lucruri frumoase şi care o transformase într-un cămin. Personalitatea ei impregna fiecare încăpere. Harry Rawlins nu lăsase nicio urmă, pe nicăieri.

— Cum am putut să fiu atât de proastă, atât de mult timp? bombăni abătută.

Încă o dată, mintea i se limpezi brusc. Scotoci în fişetul mic din colţul biroului şi scoase o copie după testamentul lui Harry, alături de ultimele sale extrase bancare. Puse totul în poşetă, lângă actele casei. Era unicul beneficiar în cazul decesului soţului ei, iar în acte, cel puţin, acesta era mort şi îngropat. Imediat după ce avocatul ei reuşea să vândă avea să-şi transfere banii într-un cont din Rio.

Numai proprietatea urma să-i aducă cam 150.000 de lire.

Odată stabilită la Rio avea să pună capăt cheltuielilor ce nu erau absolut necesare. Prima decizie avea să fie încetarea plăţii chiriei pentru apartamentul lui Iris Rawlins, din St. Johns Wood! Nu avea de gând să-i mai trimită bani unei femei pe care o detesta. Iris trebuia să se descurce singură, iar Dolly şi-o imagină vânzând tot şi internându-se într-un azil de bătrâni, gând care îi smulse un zâmbet. Dar ideea aproape simultană, că Harry urma să afle că el şi cu preţioasa lui mamă rămăseseră săraci lipiţi pământului, o făcu să se înfioare. Bărbatul ar fi omorât-o fără să şovăie dacă ar fi dat ochii cu el.

Inima îi tânjea după zilele în care fusese fericită şi nu avusese habar de infidelităţile soţului ei. Harry o lăsase să creadă că murise, o lăsase să-i poarte doliul şi să îngroape un străin – despre care acum presupunea că era Jimmy Nunn. De fapt, dacă Harry se ascundea în apartamentul lui Trudie, era logic ca Jimmy să fi dispărut din peisaj. Şi copilul... oare era copilul lui Harry? Dolly strânse tare din ochi, încercând să-şi alunge această idee din cap. În zadar.

Lacrimile îşi croiră drum printre pleoape şi începură să-i curgă pe obraji. Dacă Harry şi-ar fi găsit pur şi simplu o nouă viaţă lângă femeia pe care o iubea, l-ar fi iertat fără probleme. Ar fi fost dureros, fireşte, dar l-ar fi înţeles, căci şi ea ar fi dat orice pentru un copil. Dar Harry nu o părăsise doar ca să fie cu o altă femeie, ci o şi distrusese psihic, cu toate minciunile şi tertipurile şi cruzimea lui. Cum avea să mai poată discerne vreodată adevărul de minciună?

În uşa biroului, Shirley trebui să repete pentru a treia oară: „La mama nu mai răspunde nimeni, probabil că a plecat încoace.” În sfârşit, Dolly se deşteptă din reverie şi dădu pe gât brandy-ul, care-i ateriză ca un bolovan în stomac şi o încălzi. Se uită la ceas, era aproape trei şi un sfert dimineaţa. Se întoarseră amândouă în salon. Dolly îşi mai turnă un pahar de băutură şi se aşeză vizavi de tânără, care o atenţionă s-o lase mai moale, căci nu avea rost să

ajungă beată la aeroport. Drept răspuns, stăpâna casei se aşeză picior peste picior şi-şi aprinse o ţigară.

— Dă-mi şi mie una.

Pachetul aruncat ca o săgeată ateriză precis în poala ei.

— Rămăsesem cu impresia că deteşti fumul de ţigară.

— Cu toatele ne-am schimbat în ultimele luni, Dolly. N-am avut încotro.

Se auzi telefonul şi Dolly aproape că sări în sus. Ascultară amândouă încremenite, neavând curajul să răspundă – un ţârâit, două, trei, patru. Încontinuu.

— E Greg, spuse Shirley.

Răspunse mai întâi prudentă, apoi tot mai relaxată. Repetă de mai multe ori „da”, dând din cap, apoi închise.

— A parcat maşina mea în fundătura de lângă numărul cincisprezece, cheile sunt sub scaun. A zis să nu uităm să-i trimitem banii prin mama.

Dolly trase un ultim fum de ţigară şi îşi termină paharul.

— Mi se pare amuzant că Greg îşi face griji pentru o sută de lire, dacă mă gândesc la cât valorez eu acum. Chiar, cam cât ai spune, Dolly?

— Valoarea ta este cam de două sute cincizeci de mii de lire. Am dedus banii pe care vi i-am avansat din buzunarul meu... dar tot rămâne o sumă impresionantă. La naiba! S-a întors Eddie, exclamă Dolly aruncând o privire pe fereastră.

Shirley i se alătură, şi amândouă putură să-i urmărească pe cei doi bărbaţi stând unul lângă celălalt şi discutând în şoaptă.

— Cu doi lucrurile devin mult mai complicate.

— De ce? întrebă tânăra la fel de inocentă.

Dolly îi întoarse spatele. Avea să rămână un mister demn de cei mai luminaţi cercetători cum de reuşise fata să supravieţuiască atât de mult. Probabil datorită grijii pe care i-o purtase Terry. Se aşeză din nou şi-şi aprinse încă o ţigară de la chiştocul nestins al celei precedente. Genunchiul îi zvâcnea nervos. Rămaseră o vreme în tăcere, cu gândurile ritmate doar de ticăitul obsedant al ceasului de pe poliţa şemineului. Shirley o urmărea cu coada

ochiului.

— Ce facem acum, Dolly? Cum putem scăpa de doi urmăritori?

— Unde naiba e maică-ta? se răsti la ea, sătulă să mai răspundă la întrebări stupide.

Shirley se mută din nou lângă fereastră. Bill şi cu Eddie stăteau sprijiniţi de capota BMW-ului.

— Ce-i împiedică să intre în casă? Ce-i împiedică să scotocească în valiză şi să găsească banii? se întrebă cu voce tare.

Întrebări, zeci şi zeci de întrebări! Lui Dolly îi venea să urle la ea: „Harry! Harry Rawlins îi împiedică să intre în casă!” Cei doi aveau probabil ordin să stea la pândă, altfel ar fi dat buzna de mult peste ele. Desigur, aceste ordine se puteau schimba oricând, însă acum erau prinse într-un fel de armistiţiu.

— Dacă văd banii ăştia, o să vrea şi restul! O să vrea totul. Nici nu vreau să-mi imaginez de ce ar fi capabili ca să pună mâna pe bani, continuă Shirley să se ambaleze.

— Atunci, nu-ţi imagina! strigă Dolly. Nu mai sta acolo, gândindu-te la ce *s-ar putea* întâmpla. Respiră adânc, dându-şi seama că trebuia s-o calmeze pe puştoaică. Banii sunt în siguranţă, draga mea. N-au nicio şansă să-i găsească.

— Da, dar, numai tu ştii unde sunt, iar dacă ţie ţi se întâmplă ceva, atunci...

Dolly preferă să se uite în altă parte şi să înalţe o mică rugăciune în minte.

— De ce stau acolo cu mâinile în sân? De ce nu fac ceva?

Shirley intrase clar într-o buclă autoalimentată.

— Calmează-te!

— Să mă calmez? Tu cum eşti aşa de calmă? Rece ca piatra? Ce secrete îmi ascunzi? Cine este omul care stă lângă vărul lui Harry, alt neam de-al vostru?

Lui Dolly nu-i venea să creadă că Shirley îşi alesese tocmai acest moment ca să-şi găsească o doză nebănuită de tupeu şi să se transforme în Linda.

— Dumnezeule, nu ţi se pare că ţi s-a cam încins

creierul?

— Mă rog, nu pari speriată că unul dintre ei ar putea năvăli aici şi ne-ar putea ucide într-o clipă. Din cauză că-i cunoşti, nu-i aşa? Ştii că n-o vor face. *Ştii.* De unde? Cum? Ai un aranjament cu ei, nu-i aşa, Dolly? Ai complotat cu Eddie pe la spatele nostru? Ultima dată eu te-am împiedicat să dispari cu banii, recunoaşte. Simt că sunt în minoritate la faza asta şi vreau să ştiu unde i-ai ascuns. Acum! E dreptul meu să ştiu!

Shirley o luase cu totul razna.

Dolly îşi strânse mâinile la spate, căci îşi dorea să-i dea o palmă de să-i smulgă capul ăla prost de pe umeri.

— Dacă ai plănuit cu Eddie să-l înlocuiască pe Harry, n-ai decât. Eu vreau partea mea înainte.

Era prea mult. Cu faţa schimonosită de furie, se repezi la ea şi o pocni din toate puterile peste faţă. Fără să clipească, Shirley îi întoarse palma cu atâta forţă, încât fu nevoită să facă un pas în spate pentru a-şi recâştiga echilibrul.

— Recunosc, am exagerat când am spus că ai complotat cu Eddie. Dar vreau să ştiu unde sunt banii. Pentru mine, pentru Linda şi pentru Bella.

Dolly era pe punctul de a claca. Se săturase să mai discute şi să-şi mai justifice acţiunile. Dacă totul se ducea de râpă ar fi vrut ca poliţia să-şi concentreze presiunile asupra ei, lăsându-le în pace pe celelalte, dar acum nu-i mai păsa nici cât negru sub unghie.

— Banii sunt la mănăstire. Am pus să se instaleze un şir de dulapuri noi în camera de joacă. Primele patru, prea sus ca să ajungă micuţii la ele, sunt acoperite de afişe cu cântece pentru copii. Acolo sunt. Patru dulapuri, patru genţi, patru părţi egale. Toate pregătite pentru ziua în care ne vom putea întoarce acasă. Se aşeză pe canapea şi îşi deschise poşeta. Am câte o cheie pentru fiecare dintre voi. Când va veni momentul să vă luaţi partea, e suficient să menţionaţi numele meu. Îi dădu cheile una câte una privind-o drept în ochi: Iată cheia ta, a Lindei şi a Bellei.

În ochii ei se ghicea o asemenea dezamăgire, că Shirley

se simţi dezarmată.

Tăcerea fu ruptă de sunetul soneriei.

— Trebuie să fie mama, şopti tânăra.

De acum, nu mai aveau altceva de făcut decât să urmeze planul. Depindeau una de cealaltă şi tot restul trebuia să aştepte.

Eddie o urmări uluit pe femeia îmbrăcată într-un palton uzat, cu cizme şi batic pe cap care se proţăpise la uşa lui Dolly. Îi aruncă o privire întrebătoare lui Bill.

— Poate că e femeia de serviciu.

— Da, cum să nu. Şi femeia mea de serviciu lucrează de la patru dimineaţa, îi răspunse ironic partenerul lui. Ar putea fi una dintre complicele ei. Mă duc să-l anunţ pe Harry.

Se urcă în BMW şi demară, pe când Eddie intră la loc în Fordul Granada şi continuă supravegherea.

Până ca mama şi fiica să ajungă în salon, Dolly îşi recăpătase calmul şi le aştepta surâzătoare cu un al patrulea pahar de brandy în mână.

— O cunoşti pe doamna Rawlins, mamă?

— Aveţi o casă foarte frumoasă, zise Audrey improvizându-şi un accent aristocratic şi prefăcându-se că era familiarizată cu astfel de decoruri.

— Stai jos, o invită stăpâna casei. Se scotoci în poşetă şi scoase trei hârtii de o sută de lire. Ai aici o sută de lire pentru fiul dumitale, Greg, şi două sute pentru efortul pe care l-ai făcut pentru noi în această dimineaţă.

— Să dea dracu'! exclamă femeia înşfăcând banii şi uitând de orice pretenţii.

— Ceea ce te rog să faci, Audrey, este să iei Mercedesul meu, să străbaţi Londra şi să te îndrepţi către sud, prin Croydon şi apoi pe autostrada A23, către Gatwick, îi explică Dolly de parcă ar fi fost cel mai natural lucru pe care să i-l ceri unui necunoscut la ora patru dimineaţa.

— Nu cred că înţeleg... începu femeia, cu falca atât de căzută, încât risca să saliveze pe propriul palton.

— Mamă, o întrerupse Shirley trăgând cu poftă dintr-o ţigară, fă, te rog, aşa cum ţi-a spus Dolly. Te rog.

— De când te-ai apucat de fumat? ţipă Audrey.

— Mamă!

— Ce trebuie să-ţi mai spun este că, probabil, un bărbat într-un Ford Granada te va urmări. Ar fi perfect dacă ai reuşi să scapi de el în zona Croydon. Acum, vă rog să mă scuzaţi un moment, adăugă Dolly ridicându-se în picioare.

Audrey sări în picioare imediat ce stăpâna casei ieşi din cameră.

— Ce naiba se petrece, Shirl? Pleci cu ea? Cum aşa?

— Te rog, mamă. O caută nişte băieţi răi şi trebuie s-o ajut să scape, atât şi nimic mai mult.

— Atât? Doar *atât? E* deja prea mult, fetiţa mea. Te trage după ea în mocirlă, nu-i aşa? Am putea pleca amândouă chiar acum...

— Nu, mamă. E prietena mea şi vreau să plec cu ea, îi răspunse Shirley coborându-şi privirea la amintirea disputei pe care tocmai o avuseseră.

Audrey îi luă ţigara din mână, trase şi expiră un cerculeţ de fum perfect.

— Un Mercedes! începu să râdă. Sper că nu i-ai spus că încă n-am luat carnetul.

Dolly reveni la parter cu o rochie de designer, pantofi de firmă şi o eşarfă fină.

— În holul de intrare, lângă uşă, e o garderobă. Du-te şi schimbă-te în hainele astea, te rog.

Şocată de cerere, femeia făcu ce i se ordonase de dragul lui Shirley. Aranjată cum trebuie, din spate semăna surprinzător de bine cu Dolly. Din faţă, arăta tot ca o precupeaţă, dar cu eşarfa, un machiaj adecvat şi ochelari de soare, l-ar fi putut păcăli pe Eddie.

Paltonul ei mâncat de molii strica tot ansamblul, aşa că stăpâna casei căută printr-un dressing şi reveni cu o haină din blană de nurcă primită de la Harry cu ocazia celebrării a optsprezece ani de căsnicie. Îşi amintise că Eddie participase la petrecere şi admirase cadoul. Era sigură că-l

va duce de nas. Ridică paltonul, iar Audrey îşi vârî cu grijă mâinile pe mâneci.

— Ah, e fantastic, exclamă ea vrăjită. Nu-i aşa, Shirl?

Se mângâie pe mâneci şi pe piept, apreciind atingerea mătăsoasă a blănii. Se simţea în al nouălea cer.

Shirley şi Dolly se dădură un pas în spate şi o examinară din cap până în picioare. Deşi încă nu se împăcaseră cu totul, erau conştiente că această parte a planului trebuia să meargă ca unsă. Dacă lui Eddie îi trecea prin cap fie şi o secundă că nu era Dolly şi nu pornea în urmărirea ei, nu mai aveau nicio şansă să scape.

„Ce femeie ciudată este şi asta, atât de precisă şi atât de iritabilă”, îşi spuse Audrey, remarcând că şi fiică-sa părea foarte nervoasă. Nu putea înţelege de ce pleca cu femeia mult mai în vârstă decât ea, pe care o numea prietenă. Ştia că le uneau soţii dispăruţi înainte de vreme, dar cele două văduve nu aveau absolut nimic altceva în comun. Mai mult decât orice, ar fi dorit să ştie cine o urmărea pe Dolly şi de ce acceptase Shirley să intre în gura lupului. Cât despre rolul pe care ea urma să-l joace, pentru două sute de lire sterline ar fi dansat în pielea goală pe acoperişul secţiei de poliţie, dacă i se oferea ocazia. Nici gândul că va conduce un Mercedes într-un palton de nurcă nu-i displăcea deloc.

Cele două conspiratoare se înţeleseră din priviri. Audrey era pregătită.

— Poţi să păstrezi hainele, îi spuse Dolly dându-i cheile de la maşină. Shirley, draga mea, vrei să-mi aduci ochelarii de soare de pe măsuţa de toaletă, te rog?

Profitând de absenţa tinerei, se întoarse imediat spre mama acesteia, privind-o intens.

— Mai am nevoie să faci ceva pentru mine, te rog. Îi dădu un plic. Văzând că ochii femeii proaste se aprindeau iar de lăcomie, se aplecă spre ea şi îi spuse: Vreau să cumperi un timbru şi să-l trimiţi prin poştă. Astăzi.

Audrey fu puţin dezamăgită, dar strecură plicul în buzunarul interior al paltonului zâmbind şmechereşte. „Pun un plic la poştă şi primesc o haină de nurcă. Nu-i rău pentru o zi de lucru, nu-i rău deloc.”

Ceea ce nu ştia era că plicul conţinea actele casei, o copie a testamentului lui Harry şi instrucţiuni pentru avocat să vândă casa cu tot ce era în ea şi să-i trimită banii într-un cont nou. Dolly luase decizia să ardă toate punţile. Nu mai exista cale de întoarcere.

Când Shirley intră în dormitorul lui Dolly, mirosul de hârtie arsă era încă puternic, deşi nu se vedea nicio urmă de foc. Obiectele de pe măsuţa de toaletă erau răspândite peste tot pe jos. O sticluţă de ojă se spărsese de un perete, şi lichidul de culoarea prunei coapte se răspândise pe covorul crem. Şocată să vadă o asemenea dezordine într-o casă altminteri ordonată ca o farmacie, o puse pe seama unei căderi nervoase a lui Dolly la care ea, din fericire, nu asistase. Îi găsi într-un târziu ochelarii de soare într-unul dintre sertarele măsuţei şi era pe punctul să plece când observă o fâşie de material textil atârnând dintr-un şifonier. Când îl deschise, împinsă de curiozitate, constată că toate costumele bărbăteşti aflate în interior, aparţinându-i lui Harry, evident, erau tăiate meticulos în panglici aproximativ egale. Până şi pantofii îi fuseseră tăiaţi sau vopsiţi cu lac de unghii. Cât de tulburată trebuie să fi fost ca să facă aşa ceva şi ce forţă interioară îi trebuise ca să-şi ascundă stările toată dimineaţa! Shirley avu dintr-odată revelaţia că în Dolly Rawlins se petreceau mult mai multe lucruri decât lăsa să se întrevadă.

Reveni în salon, unde Audrey tocmai îşi primea înapoi paltonul jerpelit şi cizmele urâte.

— Pune-le în portbagajul Mercedesului.

— S-ar putea ca cizmele să-mi trebuiască, nu sunt prea bună cu ambreiajul pe tocuri.

— N-ai nevoie de niciun ambreiaj, e o maşină cu cutie automată.

— Ce?

— Hai în garaj, să-ţi arăt despre ce este vorba. „Dumnezeule, sper că nu va trebui să-i predau tâmpitei şi un curs scurt de conducere auto!” îşi spuse în sinea ei.

Îşi consuma toate economiile de răbdare, ţinând cont de

faptul că era patru şi jumătate dimineaţa şi că trebuiau să ajungă la aeroport. Audrey se aşeză pe locul şoferului, iar Dolly îi arătă cum să folosească cele două pedale şi cutia automată. Văzu că încurca adesea picioarele, aşa că-i dădu un pumn zdravăn în stângul:

— Nu foloseşti piciorul care te doare. Nu-i aşa că e mai simplu acum?

Se întoarseră în casă, unde Shirley îi dădu mamei sale ochelarii negri ce completau deghizarea. Femeia trase adânc aer în piept, conştientă că urma să facă cel mai palpitant lucru din viaţa ei.

— Sper să te distrezi bine în străinătate şi să treci pe acasă când te întorci.

Audrey se întinse s-o sărute pe obraz, dar tânăra o luă în braţe şi o strânse plină de afecţiune.

— La revedere, mamă.

— Hai, fetelor, trebuie să ne grăbim, zise Dolly, care nu voia să le lase prea mult timp de gândire.

— Te iubesc... mai adăugă Shirley, apoi ieşi din casă ca să deschidă din exterior uşile garajului, sub ochii lui Eddie.

Audrey băgă în marşarier şi începu să dea cu spatele pe alee.

— Pa, Dolly! Ne vedem mai târziu, strigă tare Shirley închizând garajul.

De emoţie, mama ei călcă prea tare acceleraţia şi maşina ţâşni brusc în stradă. Speriată, apăsă pe frână şi roti de volan în acelaşi timp, iar roţile din spate intrară în derapaj spre dreapta. Reuşi să pună schimbătorul pe poziţia înainte şi plecă în trombă de pe loc, pe sensul greşit. Din fericire nu era circulaţie şi se redresă rapid, dispărând printre case.

Eddie urmărise toată tevatura cu gura căscată şi pornise maşina imediat ce văzuse Mercedesul ieşind din garaj. I se păru ciudat că Dolly făcea asemenea manevre stângace, dar puse totul pe seama oboselii şi a grabei. „Poate că a cedat”, îşi spuse. Dacă aşa stăteau lucrurile, n-ar fi avut

nicio problemă să-i ia banii. Zâmbi la gândul că el, Bill şi Harry vor fi putred de bogaţi.

— Târfă proastă, mormăi el lansându-se în urmărire. Ai muncit degeaba. Venim după matale, doamnă Rawlins.

De la fereastra livingului, Shirley văzu Fordul Granada demarând în trombă. În spatele ei se afla Dolly, gata de plecare, cu cele două valize în mâini.

— A plecat.

— Hai, Shirl, să-i dăm drumul! La cum conduce mama ta, s-ar putea să avem mai puţin timp la dispoziţie decât am sperat.

Cele două femei ieşiră din casă şi porniră în pas alert spre fundătura unde le aştepta Mini-ul. Glezna tinerei era încă foarte umflată, şi fiecare pas îi provoca dureri atroce.

— Mai eşti acolo? întrebă Dolly fără să se uite în spate.

— Te urmez, stai fără grijă, şuieră fata printre dinţii strânşi de durere.

Dintr-odată, adrenalina intră în sistem şi suferinţa păru să se estompeze. Reuşi să reducă distanţa şi să menţină acelaşi ritm draconic. Când ajunseră la autovehicul aruncară cele două valize identice peste geanta ce conţinea lucrurile lui Shirley.

Tânăra se aplecă sub scaunul şoferului şi începu să bâjbâie după chei, în timp ce Dolly bătea nerăbdătoare cu palma în capotă.

— Hai odată! Cred că maică-ta s-a oprit într-un stâlp deja şi Eddie s-a prins că l-am păcălit.

— N-o găsesc... vocea i se opri în gât. Ce i-ar face dacă ar prinde-o?

— Nimic, Shirl. Pe cuvântul meu de onoare. E un laş.

Dolly îşi dădu seama, prea târziu, că nu făcuse o glumă bună.

— Mai devreme mi-ai spus altceva. Mi-ai spus că este porc care loveşte femei şi omoară căţeluşi. Mama mea este o femeie, Dolly. Dacă ridică chiar şi un deget asupra ei...

Shirley se ridică triumfătoare cu cheile în mână şi nu-şi mai termină fraza.

— Ştiu, draga mea, ştiu... l-ai omorî, o completă Dolly blând, luându-i cheile.

— Nu, nu pe el, îi răspunse fata privind-o fix şi hotărât.

Shirley ocoli maşina şi se sui pe locul din stânga, lăsând-o tablou. Dolly îşi dădu seama că probabil o pierduse complet. Se folosise de Audrey şi de Greg ca să obţină ceea ce voia, ajutorul de care avea nevoie. Greg ar fi putut sfârşi la închisoare, iar mama lor, ucisă şi abandonată pe vreun maidan. Shirley, tânăra care nu de mult o privise cu adoraţia unei fiice, acum o ura.

37

Alice ştia foarte bine că dacă ar fi fost prinsă ar fi dat de necaz, poate chiar şi-ar fi pierdut locul de muncă, dar nu-i putea rezista lui George Resnick. Ajunsese la birou la şase dimineaţa, mult înaintea tuturor colegilor de la administrativ. Culese toate dosarele şi notele grijuliu dactilografiate de pe birou şi le puse într-o pungă de plastic, apoi ieşi în pas alert din secţia de poliţie. Niciunul dintre agenţii din tura de noapte nu-i dădu atenţie.

Aşa cum stabiliseră în prealabil, Resnick o aştepta în cafeneaua soioasă de după colţ. Sorbea dintr-o cafea şi mânca un sendviş cu ou ochi şi cârnaţi, stropit din belşug cu sos HP, când o văzu apropiindu-se.

— Ce mă bucur să te văd! o salută făcându-i cu mâna fetei şi dând la iveală bucăţele de carne printre dinţii stricaţi.

— Şi eu mă bucur, domnule, răspunse fata privind reprobator sosul maro care i se scurgea printre degete.

Dacă-l întindea pe vreun dosar, toată secţia ar fi ştiut cine umblase cu ele. Resnick murdărea tot timpul hârtiile importante care-i aterizau pe birou, şi toate dosarele lui erau ştampilate cu fundul rotund al cănilor de cafea.

Când chelneriţa îi aduse o cană de ceai, inspectorul îi zâmbi încurajator, aşteptând probabil mulţumiri. Alice detesta ceaiul, dar îl acceptă politicoasă. Nu se întâmpla în fiecare zi să-ţi facă cinste. Se ridică, luă un teanc de şerveţele de pe tejghea şi i le întinse, aşteptând să se şteargă bine pe mâini înainte de a-i întinde primul dosar. În acelaşi timp, începu să-i facă un sumar verbal al principalelor informaţii dobândite.

— Nu veţi găsi mare lucru acolo despre Jimmy Nunn. Nu are cazier penal, aşa că am luat tot ce-am putut de la serviciile sociale. Spera să devină şofer de curse profesionist şi a primit două sancţiuni pentru conducere imprudentă şi exces de viteză. Pe soţia lui o cheamă Trudie, au un copil în vârstă de şase luni, înscris la

alocaţie, şomer de doi ani şi, conform oficiului forţelor de muncă, în ultimele două luni nu şi-a mai încasat ajutorul.

— De ce nu l-a mai încasat, Alice? Era după gratii? Nu. Plecat din oraş? Probabil că nu, cu un copil de şase luni. A găsit de lucru? Puţin probabil, după doi ani de şomaj. Mort? O privi cu subînţeles.

Alice îi dădu cel de-al doilea dosar, mai gros.

— William Grant a fost eliberat din închisoarea Brixton acum nouă luni. Vătămare corporală gravă, tâlhărie, incendiere premeditată.

— Crimă?

— Nu. Nu apare nicio condamnare pentru crimă. Dar veţi vedea că toate faptele lui sunt… îmi scapă cuvântul.

— Aleatorii?

— Da. Adesea, nu apare nicio legătură prealabilă cu victima, nimic furat… e ca şi cum ar fi acţionat la comanda altcuiva, contra unei remuneraţii.

Resnick zâmbi mulţumit. Îi plăcea s-o vadă la lucru, făcând aceleaşi conexiuni ca şi el. Avea un instinct imbatabil.

— Ai dreptate. Este un mercenar. Ultima dată când l-am băgat la zdup a refuzat cu înverşunare să colaboreze. Se uită mai atent la fotografie: acelaşi om pe care-l văzuse ieşind din casa lui Jimmy Nunn, fără niciun dubiu.

— Iar acum, continuă fata, dosarul despre jaful furgonului de valori.

Resnick trecu rapid prin material. Era acelaşi *modus operandi.* Lecţia lui Harry Rawlins respectată la virgulă. Ştia că era mâna lui. Nu-şi putu reprima un rânjet fericit.

— L-am prins, Alice. De data asta îl am în mână pe nenorocit!

Tânăra îşi verifică ceasul. Risca să se întâlnească cu tura de dimineaţă, care obişnuia să-şi ia micul dejun în cafeneaua respectivă.

— Domnule, sper că nu vă veţi angaja în vreo acţiune prostească, da?

Resnick închise dosarul şi i-l înapoie. Zâmbi din nou.

— Voi reveni în glorie, Alice. Am avut dreptate, Harry

Rawlins trăieşte. Toţi ceilalţi s-au înşelat şi o să le-o demonstrez. Observând expresia preocupată a fetei, mâinile ei mari care strângeau febril punga cu dosare, se aplecă peste masă şi-i depuse un sărut umed pe obraz. Nu-ţi face griji pentru mine. Nu-mi place să te văd îngrijorată, mai ales din cauza mea.

Tânăra reuşi să schiţeze un surâs slab şi părăsi localul. Inima îi bătea cu putere, parţial pentru că ştia că acum Resnick se ducea de unul singur să-l prindă pe mafiot şi parţial pentru sărutul pe care-l mai simţea încă.

În loc să se ducă direct la Harry ca să-l informeze despre sosirea celei de-a treia femei, Bill Grant preferă să facă un ocol pe la depozitele închiriate de lângă Liverpool Street. Se gândea că femeia misterioasă trebuie să fi făcut parte din echipa care atacase autospeciala băncii. Harry era pe punctul de a ieşi la lumină şi a-i cere socoteală lui Dolly. Prin urmare, dacă banii erau acasă la ea, şeful avea să-şi păstreze partea leului, iar el avea să se aleagă cu o nimica toată. Dar dacă banii erau ascunşi în depozit şi Bill punea mâna pe ei înaintea celorlalţi, atunci Harry Rawlins putea să se ducă dracului.

Căută febril prin toate cotloanele ascunzătorii uriaşe, pierzând noţiunea timpului. Nu găsi nimic şi, când verifică ora, văzu că întârziase cu şaizeci de minute la întâlnire. Ajunse într-o goană la apartamentul lui Trudie, care îi deschise imediat.

— Intră. Harry te aşteaptă de o oră.

— Îmi pare rău, iar a stat mizeria asta, se scuză el bătându-şi ceasul cu palma celeilalte mâini. Nu e nicio mişcare la tine acasă. Ambele femei sunt acolo.

— Eşti sigur? îl întrebă Harry. Atunci, cineva minte.

Era îmbrăcat cu o pereche de blugi, un tricou şi pantofi de sport.

— Ce vrei să spui?

— Unde ai fost, Bill? Ce pui la cale?

— Am tras un pui de somn după ce l-am lăsat pe Eddie în locul meu. Sunt rupt de oboseală, omule. Bill nu îndrăznea

să-i spună că fusese la ascunzătoare. Văzând furia din ochii şefului său, îl întrebă: Ce s-a întâmplat?

— În timp ce tu dormeai, Dolly iar v-a făcut figura! A pus pe cineva să se îmbrace în hainele ei şi să conducă Mercedesul. Prostul de Eddie a plecat după fentă, şi acum habar n-avem unde este nevastă-mea. În ce priveşte banii, poţi fi sigur că nu mai sunt în casă.

Începea să se lumineze, iar Bill începea să priceapă că făcuse o greşeală monumentală.

— Atunci, unde este Eddie?

— M-a sunat mai devreme. Are pană, aşa că se întoarce cu transportul în comun. Când soseşte, mergem toţi trei acolo şi întoarcem casa aia cu fundul în sus. Trebuie să găsim ceva, un indiciu despre locul unde a ascuns banii sau unde a fugit.

Dolly parcă în faţa gării Victoria ca s-o lase pe Shirley, care urma să ia autobuzul până la Heathrow, în timp ce ea continua drumul cu maşina, ca să nu dea de bănuit că ar fi fost împreună. Strada era destul de aglomerată chiar şi la acea oră matinală, iar ideea de a umbla prin mulţime cu o sută de mii de lire în geantă îi dădea fiori tinerei.

— Nu pot s-o fac, Dolly, vreau să rămân cu tine.

Tot tupeul de mai devreme i se evaporase ca prin farmec.

— Şi mie mi-ar plăcea să rămânem împreună, draga mea, dar ştii că este obligatoriu să ne despărţim. Nu putem fi văzute ajungând în acelaşi timp la aeroport. Nimeni nu trebuie să rămână cu impresia că am fi împreună. Hai, adună-te!

Ieşi din maşină, deschise portbagajul şi scoase valiza cu bani şi pe cea a tinerei, aşezându-le apoi lângă uşa pasagerului. Pe fereastră, văzu că umeri lui Shirley erau zguduiţi de suspine nestăpânite. „La naiba, e tot ce-mi lipsea!” Intră la loc în maşină.

— Dă-i drumul, dragă. Gândeşte-te că în două ore vom savura cocktailuri peste Atlantic. Mâine, la ora asta, ne vom lăfăi pe marginea piscinei cu Linda şi cu Bella şi vom

bea… în fine, în ce se bea la Rio.

Shirley îi aruncă o privire de câine bătut.

— Bine, se resemnă Dolly, poţi să rămâi cu mine. Du-te şi pune valizele la loc în portbagaj.

Imediat ce fata ieşi, îi aruncă poşeta după ea, blocă uşile şi demară în trombă, lăsând-o cu gura căscată. Shirley tocmai se pregătea să ţipe după ea şi s-o facă în toate felurile, când îşi dădu seama că ideea de a atrage atenţia asupra ei o speria mai rău decât aceea de a se duce de una singură la aeroport.

Eddie ajunse la apartamentul lui Jimmy Nunn obosit şi lac de sudoare. Autobuzul nu venise, aşa că fusese obligat să alerge vreo doi kilometri. Nici nu intră bine, că Harry îl apucă de fularul pe care-l avea la gât şi începu să-l strângă atât de tare, încât deveni albastru la faţă. Încercă să se zbată, însă masivul lui văr nici nu se clinti. Începu să-i vorbească pe un ton calm, măsurat.

— Eşti o creatură care face degeaba umbră pământului, ştiai? Dacă te omor chiar acum, aici, cine îţi va simţi lipsa? Poate agenţii de pariuri, dar nici pentru ei n-aş putea garanta.

Ochii lui Eddie păreau că vor să iasă din orbite, încercă să-i descleşteze mâinile lui Harry, care acum îl privea fix, aşteptând să rămână nemişcat.

— Va fi greu să scăpăm de un hoit. Prea multă lume, zise Bill din spate.

Harry dădu drumul fularului, şi Eddie se prăbuşi la pământ horcăind. Cei doi se aşezară pe canapea, în timp ce şeful lor se plimba furios prin încăpere, respirând adânc ca să se calmeze.

— Dacă a plecat, dacă au dispărut banii, vă omor pe amândoi. Începând cu tine, zise el şi arătă cu degetul spre vărul lui.

Eddie era îngrozit, dar, fără să-şi dea seama, lăsă să-i scape un chicot. Harry se repezi la el, hotărât să-l omoare în bătaie. Bill sări între ei şi fu nevoit să-şi folosească toată forţa ca să-l oprească.

— Am zis nu aici! strigă, rugându-se în gând să fie ascultat. Încerc să te ajut, bătrâne! Sunt de acord că-i un tâmpit de prima mână, dar aici e casa ta. Iubita ta şi copilul tău sunt alături, în dormitor. Dacă vrei să-l omori, îţi promit c-o fac chiar eu când se termină toată nebunia asta. După ce punem mâna pe bani, iar Dolly îşi primeşte pedeapsa binemeritată fiindcă te-a umilit. Pe ea vrei s-o pedepseşti, Harry, nu pe amărâtul ăsta, care e un nimeni.

Ceaţa roşie care-i invadase privirea începu să se retragă. Profitând că şeful lor se întorsese cu spatele, Bill îi făcu un semn cu ochiul lui Eddie. Era ca şi cum un crocodil te-ar fi invitat la o partidă de înot.

— Mergem la mine acasă şi nu lăsăm nicio piatră neîntoarsă. HAIDEM! porunci Harry luându-şi paltonul din cuier.

Din dormitor ţâşni Trudie, care se agăţă de braţul lui.

— Te implor, nu face asta în plină zi. Dacă te recunoaşte cineva s-a zis cu noi!

Harry puse mâna din nou pe fularul lui Eddie, aproape provocându-i acestuia un stop cardiac. I-l scoase de la gât şi-şi acoperi parţial faţa cu el. Preţ de o fracţiune de secundă, lui Bill îi trecu prin cap că împreună l-ar fi dovedit, nu le putea rezista amândurora, dar gândul îi zbură imediat când văzu mutra plouată a prezumtivului său aliat, care abia reuşea să meargă drept. Cei doi ieşiră cuminţi în spatele lui Harry.

Trudie fugi la fereastră şi apucă să-i vadă urcând în BMW-ul lui Jimmy. În acelaşi timp, observă o altă maşină, parcată în apropiere, ce demară în urma lor. La capătul străzii, când maşina fostului ei soţ viră la stânga, străinul făcu şi el aceeaşi manevră, dar aşteptă ca intre ei să se intercaleze o dubă. Izbi neputincioasă cu palmele în geam. Nici măcar nu ştia unde anume locuiseră Harry şi Dolly. Copilul începu să urle din dormitor, iar Trudie se simţi dintr-odată solidară cu el: şi ei îi venea să deschidă gura şi să urle cât o ţineau plămânii. Totul se ducea de râpă. Harry se ascunsese cu atâta grijă, iar nenorocita de nevastă-sa nu găsise nimic mai bun de făcut decât să-i fure

jaful la care visa! Târfă bătrână, proastă şi rea!

Se repezi în dormitor şi ţipă la micuţ:

— Taci din gură!

Copilul, care stătea în ţarcul lui şi chirăia fără un motiv aparent, începu să urle şi mai tare. Trudie simţi că tot cerul îi cădea în cap. Într-un impuls iraţional, îi arse o palmă zdravănă, dar instantaneu, ruşinată de fapta comisă, îl strânse matern la piept, acoperindu-l de lacrimi şi de sărutări. Şocat, micuţul tăcu.

La aeroportul Heathrow, Shirley aştepta nervoasă ca şoferul să termine descărcarea bagajelor din cala autobuzului. „Să vezi ce-i fac când o văd. O să-i zic eu vreo două să mă ţină minte. Şi o să le povestesc şi fetelor cum m-a lăsat ca pe o proastă în stradă. Linda o s-o urască şi mai tare”. Îşi dădu seama că gândurile ei erau cam de nivelul unui copil răzgâiat, dar furia o ajuta să rămână concentrată.

Luă un cărucior, aşeză pe el cele două valize şi, odată intrată în terminal, verifică pe panoul luminos numărul ghişeului de check-in pentru Rio. Trase adânc aer în piept şi începu să-i examineze pe călătorii de sex masculin în căutarea unui cărăuş potrivit – „tânăr, fără bagaje multe...” îşi repetă. Ideea că va fi nevoită să flirteze cu cineva complet necunoscut o angoasa. Stătea foarte prost la capitolul flirt. Îşi îndreptă capul şi începu să exerseze bătutul senzual din gene.

După vreo douăzeci de minute o cuprinse spaima. Toţi cei care se aşezaseră la rând la check-in aveau valize mari, grele, iar Dolly nu se zărea pe nicăieri. Dacă planul eşua lamentabil fiindcă ea se dovedea incapabilă să găsească un bărbat naiv şi fără bagaje multe?

Începu să se plimbe cu căruciorul pe lângă coadă, aşteptând. Mai trecură cincisprezece minute. Ajunse la capătul răbdării şi începu să se gândească foarte serios să treacă valiza chiar ea, plătind suplimentul de bagaj din banii pe care-i avea în poşetă. Pe de altă parte, asta le-ar fi expus unui risc enorm, căci seriile bancnotelor furate erau

sigur urmărite.

Dintr-odată, zări un candidat eligibil. Un tânăr ciufulit cu un rucsac pe umeri se aşezase la coadă şi-şi verifica documentele. Shirley îşi scoase paşaportul şi biletul de avion din poşetă şi se plasă în spatele lui, atingându-i uşor glezna cu marginea căruciorului.

— Ah, îmi cer mii de scuze! N-am vrut să vă lovesc. Aici este check-inul pentru Rio? Prefăcându-se ameţită, lăsă să-i cadă din mână hârtiile, pe care bărbatul se aplecă şi i le dădu înapoi. Sunt atât de căscată! continuă ea să joace rolul legendarei blonde proaste. Sunt fotomodel şi mă duc la Rio să fac primul pictorial pentru o revistă străină. N-am ştiut că există restricţii de greutate, aşa că mi-am umplut valizele cu rochii şi costume de baie. Nici nu vreau să mă gândesc că am depăşit greutatea şi nu ştiu ce să fac, pentru că n-am bani să achit excesul de bagaj. Este exclus să renunţ la ceva, am nevoie de cel puţin şaptesprezece perechi de bikini...

— Nu vrei să te ajut? o întrerupse tânărul apucându-i valiza.

— Cealaltă e puţin mai grea, dacă nu te superi... gânguri Shirley ridicându-i mâna şi aşezându-i-o pe valiza cu bani.

Era limpede că nu se supăra. Făcându-i cu ochiul, necunoscutul ridică valiza şi înaintă. Simţindu-se foarte sigură pe ea, continuă pentru câteva minute conversaţia ocazională cu tânărul, care mirosea puţin a transpiraţie şi era cam îngălat, deşi părea bine educat, dar lipsit de experienţa vieţii. Fu uşurată când îşi văzu noul prieten, pe nume Charles, după cum aflase, trecând fără probleme prin check-in, în timp ce valiza îşi lua avânt pe banda rulantă.

Când ajunse la rândul ei în faţa ghişeului, o rugă pe reprezentanta companiei să-i dea un loc cât mai departe de tânăr. Femeia îi aruncă acestuia o privire profesională şi, cu un mic zâmbet de solidaritate feminină, îi îndeplini dorinţa, punând-o la zece rânduri distanţă de el.

Charles continuă s-o bată la cap la controlul paşapoartelor şi în sala de aşteptare. Îi povesti despre

călătoriile lui şi despre cum străbătuse teritorii uriaşe cu autostopul, văzând locuri spectaculoase şi cunoscând oameni extraordinari, în timp ce-şi asigura traiul din diverse slujbe mărunte. „Dumnezeule, e atât de plicticos!” îşi spuse Shirley sorbind din şampania pe care o primise. Până la urmă se îndepărtă de el, pretextând nişte telefoane importante pe care trebuia să le dea înainte de plecare.

Căută prin fiecare restaurant, bar, pub, vinotecă şi chiar prin toalete, dar n-o putu găsi pe Dolly. Era ca şi cum nu s-ar fi aflat în acelaşi zbor spre Rio. Shirley ştia că nu avea cale de întoarcere acum, după ce valiza cu banii plecase către cala avionului. Era obligată să se ducă la Rio şi să le informeze pe celelalte două că fuseseră trase în piept. Începu să respire adânc, căutând o soluţie. Trebuiau să se îmbarce toate trei pe următorul zbor şi să se întoarcă la Londra, să caute în dulapurile de la mănăstire şi – Dumnezeule, dacă restul banilor nu mai era acolo? Dacă nu fusese niciodată acolo? Dacă... simţi că era pe punctul să-i explodeze capul, când ochii îi căzură pe singura secţiune din aeroport pe care nu o cercetase. Acolo, în lounge-ul rezervat călătorilor cu bilete la clasa întâi, Dolly Rawlins îşi mânca liniştită micul dejun.

Bill Grant ajustă oglinda şi privi în retrovizor.

— Nu este o maşină de poliţie, dar e clar că menţine întotdeauna un vehicul între noi şi el.

— Tehnica obişnuită a gaborilor. Din vocea lui Eddie răzbătea panica.

Harry se întoarse să verifice şi el.

— Oricât te-ai apăra de muşte, întotdeauna se găseşte una să se ţină scai de tine.

În glas i se citea o undă inconfundabilă de ură. Ceilalţi doi nu îndrăzniră să-i ceară detalii.

— Merg mai departe?

Deplasarea la casa lui Dolly era o idee proastă, mai ales dacă erau urmăriţi.

— Respectăm planul, mârâi Harry. Se uită din nou în retrovizor şi scrâşni din dinţi. Pe toţi dracii, credeam că i-

am rupt de mult picioarele. M-a urmărit ca un copoi turbat care-şi vâna trofeul de preţ. S-a apropiat periculos de mult la un moment dat.

— Şi acum s-a întors... remarcă Bill.

Harry se întrebă cum naiba îl găsise Resnick, de unde ştia că era în viaţă? Poate că nu ştia... poate că era, de fapt, pe urmele lui Eddie sau ale lui Bill, după asasinarea lui Boxer Davis? Îşi ridică mai sus fularul. Credea că nu fusese văzut când ieşise din blocul lui Jimmy şi se îndoia că Resnick ar fi fost capabil să-l recunoască numai după ochi. În schimb, nu l-ar fi deranjat foarte tare dacă Bille şi Eddie ar fi fost arestaţi pentru Boxer.

— E gabor, nu-i aşa? nu se mai putu abţine mercenarul.

— Da. Pe urmele noastre este nimeni altcineva decât faimosul inspector principal George Resnick.

— La naiba! Ce ne facem? behăi Eddie.

— Nu-ţi face probleme, fiule. Norocul lui Resnick a expirat de mult.

Bill parcă puţin mai departe de casa lui Dolly, iar poliţistul se văzu nevoit să-i depăşească. Intenţiona să înconjoare cvartalul de case, să se întoarcă pe unde venise şi să parcheze la o distanţă sigură fără să fie văzut, spera el. Dar, când trecu pe lângă ei, Harry nu se putu abţine să nu-l batjocorească trăgându-şi rapid masca până la bărbie. Inspectorul nu putea fi sigur de ce văzuse, dar viteza pulsului îi demonstra că trecuse pe lângă Harry Rawlins...

— Eddie, deschide garajul. Bill, e al tău, urlă rapid mafiotul.

Eddie fugi de cealaltă parte a străzii, aşa cum i se spusese, iar Bill ieşi din maşină şi se ascunse după gardul viu. Harry se strecură la volan şi băgă BMW-ul în garaj.

Parcat de cealaltă parte a străzii, cu mâinile ce încă îi tremurau strânse pe volanul maşinii, Resnick îl văzu pe Eddie închizând una dintre uşi în spatele autovehiculului, apoi, pe un alt bărbat care o închise pe cealaltă. Acesta din urmă, uitându-se direct spre poliţist, îşi aprinse o ţigară. Lumina tremurătoare a brichetei dădu la iveală fiecare trăsătură a omului pe care îl urmărea de atâţia ani.

— Rawlins! şuieră Resnick.

Avusese dreptate! Întotdeauna avea dreptate!

Fu luat cu totul prin surprindere când portiera se deschise brusc şi asupra lui începu să plouă cu loviturile boxului de oţel al lui Bill. Blocat de volan, nu se putea apăra cum trebuie. Ridică mâna pentru a încerca să respingă loviturile, dar era prea târziu. Capul îi sălta în ritmul pumnilor pe care îi primea; la un moment dat, simţi o mână care-l apucă de păr şi începu să-l izbească de centrul volanului. Începu să-şi piardă cunoştinţa. În faţa ochilor îi zburau luminiţe colorate, roşii, albastre, galbene, o succesiune de curcubee. Auzi zgomotul propriului nas zdrobindu-se în pumnul ghintuit al mercenarului. Nu mai putea decât să leşine, era singurul mod de a scăpa de durere.

Se prăbuşi într-o parte, cu partea de sus a trupului atârnând parţial în afara maşinii. Bill se dădu un pas înapoi şi-l lovi din toată puterea cu piciorul în cap, aruncându-l înapoi spre scaunul pasagerului. Verifică dacă nu existau martori întâmplători pe stradă, trânti uşa maşinii, strecură boxul în buzunar şi traversă înapoi către casă. Atacul murdar contra lui Resnick durase mai puţin de treizeci de secunde.

Deşi Bill credea că închisese bine uşa, aceasta rămăsese deschisă, blocată de braţul drept al lui Resnick. Printre degete şi pe chip îi curgeau şiroaie de sânge, dar poliţistul nu simţea nimic, cu excepţia adierii de aer rece ce pătrundea prin uşa care se deschidea încet, dezlipindu-se de degetele lui zdrobite. Nu se putea mişca, nu avea putere să strige. Incapabil să deschidă ochii umflaţi şi năclăiţi de sânge, rămase pe loc, aşteptând să-l găsească vreun trecător.

Bill dispăru cu paşi rapizi în garaj; în urma lui, un vecin care-şi scosese câinele la plimbare se îndreptă spre maşină.

Eddie era deja la treabă, scotocind pe la parter.

— Harry e la etaj, îl informă pe Bill.

Mercenarul intră în salon, unde deschise un briceag şi începu să taie canapeaua şi pernele, aceleaşi care fuseseră deja sfâşiate de Tony Fisher şi cusute aproape perfect de Dolly. Se şterse de sângele lui Resnick pe tapiţerie, gândindu-se că nu conta pentru moment.

La etaj, Harry se opri în pragul camerei copilului în care nu mai rămăsese absolut nicio mobilă. Doar tapetul albastru cu ursuleţi care dansau amintea că acolo ar fi trebuit să trăiască fiul lui. Nările îi fremătară necontrolat şi o furie ancestrală, dureroasă, îi umplu pieptul. Înţelese dintr-odată că Dolly, oriunde s-ar fi aflat, nu avea de gând să se mai întoarcă. Camera aceea însemnase totul pentru ea. Wolf însemnase totul pentru ea. *El* însemnase totul pentru ea. Pierduse totul. Nu mai avea pentru ce să se întoarcă.

În camera de oaspeţi, patul desfăcut era dovada că blonda dormise acolo. Căută, fără mare convingere şi fără să găsească nimic. Fierbea de furie. Trebuia să prindă rapid o pistă, ceva, orice. Dolly avea un avans important şi-şi acoperea cu atenţie urmele. Dacă nu punea mâna pe vreo informaţie legată de locul unde fugise, jocul era pierdut. Rămânea cu buzele umflate.

În dormitorul matrimonial mirosea a ars şi domnea haosul – cosmeticalele aruncate pe jos, fotografia cu ei doi zdrobită pe covor. Nu era genul lui Dolly, o maniacă a ordinii şi curăţeniei. Cunoştea această încăpere ca pe propriul buzunar, dar acum n-ar fi putut spune ce era în neregulă, pentru că *totul* era în neregulă. Ridică un flacon de cremă pentru faţă şi-l puse la loc pe măsuţă, luă fotografia înrămată şi o aşeză pe noptiera lui Dolly. Deschizând şifonierul femeii, nu putu decât să constate că multe umeraşe erau goale. Verifică, fără să ştie prea bine de ce, propriul şifonier şi se îngrozi când îşi văzu cămăşile şi costumele făcute fâşii şi pătate cu ojă. „Javră nenorocită!” şuieră printre dinţi. Nu-l deranja atât pierderea hainelor, ci ura pe care Dolly trebuie s-o fi resimţit pentru el când le tăiase. Avea în faţa ochilor fapta unei femei trădate, o femeie suferindă, care nu mai avea

nimic de pierdut. Femeia ştia că trăieşte, nu mai avea nicio îndoială.

Ultimele rămăşiţe ale vieţii lui anterioare atârnau zdrenţuite. Trânti cu furie uşa şifonierului, şi oglinda montată pe exterior se făcu bucăţi.

— Şapte ani de ghinion, murmură Eddie din uşa dormitorului.

Harry se apropie, după miros, de coşul de gunoi metalic şi văzu hârtia calcinată de pe fund. Nu putea şti ce anume arsese, dar bucăţile de piele groasă tăiate mărunt îi indicară exact despre ce era vorba. Răscoli prin coş, scoase o mână de cenuşă, o răsfiră printre degete şi o lăsă să cadă la loc ca o zăpadă neagră. Registrele. Registrele lui pieriseră. Îşi strânse pumnii. Îi venea să urle ca un animal rănit. Nu mai avea *nimic,* iar Dolly avea totul. Cum îndrăznea? Cum naiba îndrăznise să-i facă asta?

— Te omor. Îţi jur că te omor cu mâinile mele, mârâi el printre dinţi.

Eddie nu înţelegea ce bălmăjea şeful lui şi, în orice caz, n-ar fi putut pricepe la ce se referea.

— Să continui căutările? întrebă timid. Nu te supăra pentru dezordine, Harry. Trudie o să aranjeze totul cât ai clipi. Şi camera copilului o să aibă un locatar, în sfârşit...

Harry sări ca un resort şi-l lovi cu putere în testicule, făcându-l să se prăbuşească la pământ. Ar fi vrut să-l omoare pe loc, să-i smulgă inima din piept, dar nu merita efortul. Se întoarse la şifonier şi urlă ca o fiară rănită, lansând un pumn devastator în uşa din lemn masiv, care se despică precum cartonul. Zeci de aşchii îi intrară în piele.

Bill urcă în fugă scările, în timp ce Eddie încerca să se adune de pe covor.

— Hei, vino să vezi...

Se blocă la vederea ipostazei lui Harry, cu umerii căzuţi, pieptul ridicându-i-se sacadat şi pumnul mâinii drepte şiroind de sânge. Ochii încercănaţi emanau mai mult răutate decât Talpa Iadului însuşi. Se întrebă dacă nu cumva Harry trecuse de punctul fără întoarcere; dacă aşa stăteau lucrurile, el avea de gând s-o întindă – era un

răufăcător prudent, care nu acţiona niciodată la nervi şi aplica întotdeauna o violenţă controlată, adaptată obiectivului. Îşi continuă fraza doar ca să vadă dacă Harry mai era capabil să revină cu picioarele pe pământ:

— ...am găsit ceva în grădină, ceva îngropat. Vrei să vezi, sau doar să omori pe cine îţi cade sub mână?

Harry clipi de câteva ori, şi privirea ceţoasă dispăru. Păşi peste Eddie, care încă îşi căuta boaşele pe jos, când se auzi telefonul. Îngheţară cu toţii. Harry traversă înapoi dormitorul, fără grabă, dar, după încă două ţârâituri, sunetul se întrerupse. Se opri şi el. Telefonul sună din nou. Încremeni lângă el cu mâna întinsă. Ştia că era Dolly. Trebuia să fie. Nu voia să-i dea satisfacţie răspunzând, dar nu avea încotro. Se aşeză pe marginea patului şi ridică încet receptorul. Nu auzi nicio voce, dar ecoul tăcerii bizare era plin de subînţelesuri.

— Tu eşti, Dolly?

Contactul se întrerupse.

Harry smulse telefonul din perete şi-l aruncă de cealaltă parte a camerei.

38

Linda puse încet telefonul în furcă. Era profund şocată şi pielea i se făcuse de găină, ca şi cum un val de aer rece s-ar fi năpustit asupra ei. Ridică ochii la Bella, care stătea în uşa toaletei îmbrăcată într-una dintre creaţiile de la buticul de lux al hotelului, pe care şi-o cumpărase în noaptea precedentă. Era o rochie verde cu alb, de mătase, iar de sus până jos, pe trupul perfect, îi şerpuia o eşarfă lungă în nuanţe asortate ce o făcea să arate ca o zeiţă din panteonul grecesc.

— Ia spune, ce părere ai, să schimb rochia asta cu cea albastră, sau să-mi fac de cap şi să le păstrez pe amândouă?

Linda, rămasă cu ochii fixaţi pe perete, nu-i răspunse. Vocea aceea, cunoştea vocea aceea de undeva... Bella, care nu înţelegea prin ce coşmar trecea prietena ei, proba o pălăriuţă decorată cu bănuţi.

— Dar despre asta ce zici? Se potriveşte, sau nu cu restul?

Abia ajunseseră la Rio, că Bella dăduse iama prin buticul hotelului. Banii de la Dolly se împrăştiaseră cât ai clipi, dar patul ei era acoperit de cutii, poşete, rochii şi costume de baie. Personalul hotelului o trata deja de parcă ar fi fost Shirley Bassey şi pe bună dreptate, căci luase deja marfă de câteva mii de lire pe credit şi nu părea să se oprească.

O privi critic pe Linda. Începea s-o calce pe nervi cu posomorala ei.

— Iar suni la Londra? Shirley o să ajungă când o să ajungă. Nu-ţi mai bate capul. Dacă te mai prind o dată lângă telefon, îţi jur că-l arunc în piscină.

În timp ce una cumpărase nebuneşte haine, cealaltă trăsese vajnic la măsea. Golise minibarul, apoi făcuse atâtea comenzi la room-service, încât acum chelnerii nici n-o mai întrebau ce dorea. Îi aduceau „ca de obicei”. Băuse toată noaptea, nu dormise aproape deloc, iar acum avea accese de paranoia sau îşi imagina că pe Shirley o loviseră

tot felul de nenorociri. Bella îi aruncă în cap unul dintre noile costume de baie.

— Haide, Linda, nu te mai frământa atâta. Dolly mi-a spus că glezna i se umflase urât şi că va veni în câteva zile. Mai bine mergem să înotăm, am văzut aseară câţiva tipi mişto pe marginea piscinei.

Prietena ei părea tot mai confuză.

— Dolly mi-a spus că zborul lui Shirley a fost anulat, n-a menţionat niciodată nimic despre vreo gleznă umflată. De ce ne-a dat explicaţii diferite? Ceva grav s-a întâmplat, sunt sigură.

— Ca de exemplu?

— Ca... nu ştiu. Dar sunt extrem de îngrijorată.

— Nu te mai prosti. Toată băutura pe care ai îngurgitat-o ţi-a transformat creierul în piure de cartofi. Bella se schimbă într-unul dintre costumele de baie proaspăt cumpărate. Cum ţi se pare? Simplu şi sexy, în acelaşi timp clasic şi scump, nu?

Linda nu-i răspunse.

— Ascultă, iubire, dacă vom arăta ca o pereche de târfe ultrabogate, atunci aşa vom fi tratate. Dar, dacă arăţi ca o căzătură, n-o să te bage nimeni în seamă. Hai, să ne distrăm, să înotăm, şi apoi putem lua masa la restaurantul de pe acoperiş.

— Tocmai am sunat la Dolly acasă. Mi-a răspuns un bărbat, a zis: „Tu eşti, Doll?”

— Nu se poate... era rândul Bellei să fie şocată.

— E singurul om care-i spune Doll, chiar ea ne-a atras atenţia.

— L-ai auzit vreodată vorbind? Gândeşte-te, Linda, i-ai auzit vreodată vocea lui Harry Rawlins?

— Nu trează... adică, eu nu eram trează. Avea o voce joasă, învăluitoare. Joe zicea că vocea aceea a lui Harry ar putea topi şi ciocolata. „Tu eşti, Doll?”, perfect calm. Nenorocitul acela e încă în viaţă, şi Dolly este cu el.

— Atunci, unde-i Shirley?

Linda sări în picioare.

— Eşti nebună de legat, Bella! Dormitorul tău e plin de

ţoale, pe care nu le poţi duce nicăieri, şi nu mai ai niciun ban gheaţă. Trebuie să plecăm de aici!

— Calmează-te, calmează-te!

— Să mă calmez? Poate că Shirley e moartă şi îngropată în grădina lui Dolly sau, mai rău, poate că le face confesiuni poliţiştilor. N-ar rezista nici două minute la un interogatoriu. Suntem terminate. Dacă e să mă duc la pârnaie, nu vreau s-o fac la Rio. Se repezi la fereastra de la dormitor, apoi la uşă, apoi la mini-barul gol şi la căruciorul de la room-service, cu capacul lui argintiu, bombat, pe care îl ridică optimistă – nimic.

— Linda! strigă Bella. Încetează! Dacă Dolly a păcălit pe toată lumea, în combinaţie cu Harry, atunci cum se face că el e acasă şi răspunde la telefon ca şi cum n-ar şti unde este? De ce nu e în cealaltă parte a lumii? *Nu* putea să fie Harry. Era un curcan care stătea ca prostul acolo, că nu ştia ce altceva să facă. Dolly şi Shirley vor veni, vei vedea.

Pe neaşteptate, prietena ei izbucni în plâns. Bella o luă în braţe.

— Ascultă-mă, draga mea. Dacă nu ajung într-o zi sau două, o întindem. Aşa cum am plecat de la restaurantul acela indian pe vremea când eram tinere şi sărace.

— Of, Bella, noi n-avem niciodată noroc, nu-i aşa? Suspină. N-am vrut de la viaţă decât să conduc maşini de curse şi să ajung prima femeie campion mondial. I-aş fi arătat eu lui James Hunt, pe pistă şi în afara ei, eventual.

Începură să râdă amândouă, lăsând tensiunea să se disipeze. Prin ferestrele deschise ale balconului se auzi orchestra de pe marginea piscinei, care interpreta melodia lui Ike şi Tina Turner, „River Deep, Mountain High”. Linda începu prima să fredoneze, mai încet la început, apoi din ce în ce mai tare. Bella i se alătură, şi în scurt timp dansau amândouă ca nişte bezmetice prin cameră, cântând cât le ţineau puterile. Cântecul se stinse încet, iar cele două se opriră gâfâind. Neştiinţa era cel mai greu de suportat.

— Noi două vom fi bine, nu-i aşa?

— Toate vom fi bine. Bella era expertă în calmarea beţivilor paranoici. Hai să sunăm la room-service!

Zâmbetul îi pieri imediat ce ridică receptorul. Bărbatul care-i răspunsese Lindei era un motiv serios de îngrijorare. Dacă era Harry, însemna că Dolly le trăsese clapa. Dacă era poliţia, atunci cele două femei rămase la Londra erau deja arestate. Iar dacă era cineva care lucra pentru fraţii Fisher, numai Dumnezeu putea şti unde erau. Oricum stăteau lucrurile, trebuia să ducă toate hainele înapoi şi să recupereze banii, care le-ar fi ajuns pentru încă o zi de şedere la hotel. Apoi, ea şi Linda erau obligate să se facă nevăzute.

39

Maşinile poliţiei blocaseră accesul la ambele capete ale străzii lui Dolly. Vecinul îşi strângea câinele la piept şi-i povestea încă o dată ceea ce văzuse comisarului-şef Saunders. Dăduse peste un bărbat rănit grav în maşină; într-un scurt moment de luciditate, reuşise să spună că era poliţist.

— A murit? întrebă omul.

— Nu, îi răspunse scurt Saunders. Vă rog, mergeţi acum cu colegii mei în uniformă, care vă vor solicita o declaraţie completă. Îl trimise la cea mai apropiată maşină.

Pe strada întunecoasă îl văzu pe Fuller îngenuncheat lângă portiera maşinii lui Resnick. Se uită în altă parte, aproape ruşinat. Văzuse în ce hal era acesta şi cum, în ciuda durerilor atroce, reuşise să articuleze un singur cuvânt: „Rawlins”. Nu avea nicio îndoială. Sigur, era posibil ca omul să delireze, să aibă halucinaţii sau chiar să fi suferit o leziune la creier... aşa că Saunders se decise să verifice temeinic înainte de a întreprinde ceva. Îşi luă curaj să se apropie din nou de maşină şi abordă un agent în drum.

— Asigură-te că inspectorul principal Resnick este în afara pericolului înainte să descindem la casa Rawlins. Contactează ambulanţa prin radio şi cere-i să se grăbească, dar fără semnale acustice. Discreţie maximă.

Resnick era răsturnat pe scaunul şoferului. Chipul îi era plin de sânge şi respira cu dificultate. Saunders se aplecă în interior.

— George, mă auzi? Ambulanţa este pe drum, va ajunge imediat. Rezistă, bătrâne.

Din pieptul bărbatului se auzi un hârâit, şi reuşi să confirme că auzise dând uşor din cap. Profund impresionat, Saunders se dădu un pas în spate.

— Ce naiba căuta aici să facă pe superpoliţistul?

Fuller nu avea ce să răspundă. Amândoi ştiau foarte bine de ce pornise la atac de capul lui: pentru că ei îl

forţaseră.

Resnick încercă să vorbească, dar din piept nu-i ieşiră decât hârâituri şi o tuse care împrăştie încă un şuvoi de sânge. Saunders se strâmbă.

— Curăţă-i căile respiratorii, Fuller. Vezi dacă nu cumva are dinţi falşi. Nu-l lăsa să moară sufocat, în orice caz nu aici, sub ochii tuturor. Stai lângă el, şi dacă spune ceva, notează. Cineva va plăti pentru porcăria asta, şi n-aş vrea să fiu eu acela.

— Sigur… domnule comandant.

Intervalul pe care îl lăsase până la „domnule” era acelaşi pe care-l folosea când vorbea cu Resnick. Pe când Saunders se îndepărta, Fuller scutură din cap dezgustat. Inspectorul principal avusese întotdeauna dreptate asupra caracterului ipocrit şi laş al acestuia. Se puse într-un genunchi şi privi chipul mutilat. Îl detestase din toată fiinţa lui pe acest om, dar acum nu mai avea în faţă un inamic, ci o victimă. O victimă brutalizată grav, care avea nevoie de respect şi de grijă.

— Domnule, trebuie să vă curăţ gura ca să puteţi respira mai uşor. Aveţi proteză?

Resnick deschise un ochi şi îl văzu pe Fuller printr-o ceaţă roşiatică. Reuşi să încuviinţeze din cap, aşa că detectivul îşi băgă mâna în gura lui şi începu să pipăie. Dintr-odată, doi dinţi buni, care fuseseră slăbiţi în cursul atacului, căzură pe podeaua maşinii. Fuller extrase puntea de plastic cu doi dinţi laterali pe ea.

— Vă voi pune totul în buzunar. Cei falşi vă vor aştepta când sunteţi gata, iar pe cei adevăraţi îi puteţi pune sub pernă pentru zâna Măseluţă.

Zâmbi, şi ar fi putut să jure că ochii bătrânului se încreţiseră uşor. Putea fi un surâs la fel de bine cum putea fi o grimasă de durere. Îşi scoase haina şi i-o puse uşor peste umeri şi piept.

— Nu vrem să răcim, nu-i aşa? îmi pare rău, George. Eşti un om al naibii de dificil, dar nimeni nu merită aşa ceva. Îmi cer iertare. O să pun mâna pe nenorocit. Oricine ar fi, o să plătească pentru asta.

Respiraţia lui Resnick se acceleră. Încercă să se întoarcă spre tânărul inspector, să-i spună ceva. Şuieră şi, ridicând mâna rănită, cu degete negre-albăstrii, arătă spre buzunarul stâng de la piept. Reuşi chiar să-l atingă slab cu mâna de două ori.

Fuller căută în buzunar şi scoase o foaie de hârtie împăturită stângaci. Începu să citească, dar se întrerupse văzând echipajul ambulanţei care alerga cu o targă în direcţia lui. Se dădu la o parte şi puse hârtia în buzunar. La capătul celălalt al străzii, prin semne, Saunders tocmai declanşa asaltul contra casei Rawlins.

Harry se uita la Bill, care dădea la o parte cu o lopată movila de pământ reavăn de sub salcie. În graba lor, niciunul nu observase crucea mică de bambus, care căzuse şi acum era acoperită de pământ. Fără prea mare efort, Bill scoase la iveală o faţă de masă din dantelă albă.

— O femeie întotdeauna împachetează grijuliu un milion de lire înainte de a le îngropa în grădină, rânji el începând să tragă de ţesătură, disperat să ajungă la conţinut.

Eddie se apropie curios, dar înţelese imediat ce era îngropat acolo şi se dădu înapoi.

— La naiba! făcu Bill, lovit în plin de miros, după ce reuşise să îndepărteze pânza. Sări în picioare cu mâinile pline de noroi.

Harry ridică cadavrul lui Wolf de ceafă şi i-l flutură pe la nas lui Eddie, cu ochii aruncând fulgere de mânie.

— Asta e opera ta! Ai obligat-o să-şi mai îngroape o dată copilul! Îi zvârli cadavrul în cap.

Dintr-odată, auziră sirenele maşinilor de poliţie şi lovituri de berbec în uşă.

— POLIŢIA! DESCHIDEŢI!

Bill se repezi spre bucătărie, cu gândul să-şi croiască drum până la BMW. Eddie îngheţă în primul moment, apoi se repezi după el. Harry nu intră în panică. Se deplasă rapid către colţul cel mai îndepărtat al grădinii şi se strecură în spatele tufişurilor de mure. Porţiunile de piele neprotejate încasară zgârieturi la fiecare pas, dar continuă

să avanseze în tăcere, lipit de zid. Se ridică pe vârfuri şi prinse cu mâinile partea de sus a zidului de doi metri, cioburile pe care chiar el le zidise pe culme tăindu-i răni adânci în palme. Îi veni să urle de durere, dar rămase pe poziţie, cu fruntea lipită de zidul rece şi ochii închişi strâns.

În spatele lui apăru brusc Eddie, în fugă. Harry ştia că n-avea prea mult timp la dispoziţie, aşa că se săltă în mâini pe zid, strâmbându-se de durere. Vărul lui îl văzu ridicându-se şi începu să zbiere:

— Harry, stai! Harry, ajută-mă! Cu ochii pe sus, nu văzu cadavrul căţelului abandonat acolo unde îl aruncase şi se împiedică de el, căzând în genunchi în noroi. Fu prins şi încătuşat imediat.

În echilibru pe partea de sus a zidului, Harry încerca să înainteze fără să calce în cioburi. Îi aruncă o privire lui Eddie, abia vizibil sub trei poliţişti în uniformă, apoi făcu cu ochiul către rămăşiţele pământeşti ale câinelui: „Răzbunarea e un fel care se mănâncă rece, Wolfie, băiatule...” Dintr-un salt, dispăru dincolo de zid, pe aleea întunecoasă din spatele curţii lor.

În stradă, Bill îşi pusese pe mână boxul şi se angajase în bătălia vieţii lui. Avea prea multe de pierdut, în niciun caz nu se putea lăsa prins. Lovi în stânga şi în dreapta, ţinând cu uşurinţă doi poliţişti la distanţă. Abia când acestora li se alăturară încă doi, unul dintre ei reuşi să-l prindă descoperit pe flanc şi să-l lovească cu bastonul în cap, punându-l la pământ. În secunda următoare, lumea lui dispăru sub o cascadă de lovituri. Cei patru oameni ai legii îl încătuşară şi-l aruncară în dubă, plin de sânge, dar încă înjurând.

Fuller asistase la spectacol din spatele ambulanţei, unde Resnick, învelit în pături până la gât, primea primul ajutor. Nu dorise să se alăture echipei de intervenţie, preferând să rămână alături de victimă. În cazul în care reuşea să spună ceva, intenţiona să se asigure că vorbele aveau să-i fie înregistrate corect. N-avea de gând să-l lase pe Saunders să distorsioneze adevărul sau să arunce toată

vina pe Resnick, care *oricum* purta o mare parte din răspundere pentru halul în care ajunsese...

Unul dintre poliţiştii în uniformă îi dădu inspectorului boxul cu care încercase să se apere Bill. Pe el încă se mai vedeau urme de sânge închegat şi fire de păr din capul victimei. Gândindu-se la tânărul bătăuş antrenat pentru care fusese nevoie de patru ofiţeri ca să-l aresteze, în comparaţie cu bătrânul bolnav din ambulanţă, Fuller fu copleşit de un sentiment puternic de furie şi vinovăţie. În orice altă zi din viaţă ar fi detestat ideea că urma să-şi petreacă ziua într-o maşină împuţită, plină de fum de ţigară, lângă Resnick, dar în această seară nu-şi dorea nimic mai mult decât să fie alături de el. Nu meritase o asemenea pedeapsă. Nimeni nu merita.

Fără a-şi da seama ce făcea, îşi strecură degetele mâinii drepte prin box, se apropie rapid de duba unde zăcea încătuşat Bill Grant şi-i aplică cu sete o lovitură în rinichi. Reuşi să-l mai atingă de câteva ori înainte să fie luat de acolo de colegi.

Când se sui în ambulanţă, lângă Resnick, văzu că Eddie era condus la o maşină de poliţie. Plângea şi striga încontinuu.

— Aveam tot dreptul să fiu aici! E casa vărului meu, el m-a rugat să trec din când în când, să am grijă de ea. N-am făcut nimic rău!

În ambulanţă, inspectorul principal întoarse capul spre Fuller, care se aşezase lângă el. În jurul nasului şi gurii sângele începuse să i se coaguleze, prinzând o pojghiţă neagră. Ochii lui, precum aceia ai unui animal rănit, îl priveau fix.

— I-am dat câteva să te ţină minte nenorocitului care ţi-a făcut asta. N-o să te uite aşa de curând.

Lui Resnick însă nu părea să-i pese. Încercă să vorbească din nou, dar un noul val de sânge îi ţâşni din gură. Paramedicul îi aşeză masca de oxigen pe faţă, şi inspectorul închise ochii.

Harry Rawlins se ascunse în spatele gardului viu din

spatele grădinii vecinului. Cu interiorul buzunarelor de la pantaloni improvizase bandaje pentru tăieturile de la mâini, pe care le ţinea strânse ca să reducă afluxul de sânge. Putea simţi cioburi mici de sticlă adânc înfipte în carne. Din ascunzătoarea lui văzu ambulanţa care pleca, urmată de dubă şi de celelalte maşini ale poliţiei şi de ceata de gură-cască, până ce strada se goli complet. Chiar şi aşa, mai aşteptă o jumătate de oră, în caz că o echipă de poliţie s-ar fi întors pentru cercetări suplimentare. Când se convinse că terenul era liber, ieşi pe stradă şi aruncă o privire în jur. Era ca şi cum circul ar fi plecat din oraş. Scoase fularul lui Eddie dintr-un buzunar, şi-l puse la gât şi-i ridică marginea până sub ochi, apoi băgă mâinile în buzunarele hainei şi, cu un aer perfect inocent, se îndepărtă pe stradă.

40

Shirley urcă în avion ţinându-şi strâns biletul. Întrebându-se pe unde o fi locul ei, o luă la stânga. O stewardesă o întrebă dacă avea rezervare la clasa întâi şi, cu un zâmbet condescendent, o îndrumă către rândurile de la economic. O zări pe Dolly care îşi găsise deja locul la clasa întâi, la fereastră, şi acum sorbea dintr-un pahar de şampanie răsfoind revista *Vogue.* „Tipic!" bombăni ea.

Ca şi cum n-ar fi fost deja destul de rău, primise loc la culoar, unde era înghiontită de toată lumea; pe deasupra, îl găsi pe Charles instalat chiar în fotoliul de alături.

— Am reuşit să schimb locurile ca să stau lângă tine, o anunţă fericit. Aşa, ne vom putea cunoaşte mai bine!

Nu mai mâncase nimic de ore întregi, aşa că primi mâncarea din avion ca pe o binecuvântare. După masă, îşi puse căştile pe urechi şi începu să se uite la un film care n-o interesa deloc, dar era singura soluţie ca să scape de trăncăneala exasperantă a vecinului ei. Reuşise să adoarmă pe la jumătatea peliculei, dar încă un neîndemânatic o lovi peste umăr când trecu pe lângă ea, trezind-o. Îşi smulse nervoasă căştile, gata să-i spună vreo două nesimţitului, când o văzu pe Dolly în faţa ei, surâzându-i şi cerându-şi scuze politicos, ca o străină. Verifică dacă toate toaletele erau libere, scoase o ţigară din pachetul pe care-l avea în mână şi o aprinse. Shirley i se alătură, cu căştile încă atârnate la gât. Începură să discute zâmbindu-şi reciproc ca şi cum ar fi făcut conversaţie măruntă, să mai treacă vremea.

— Avem probleme, începu Dolly. Sistemul de control vamal de la Rio este diferit de cel britanic, nu au zone roşii şi verzi. Toată lumea trece prin acelaşi loc, şi oricine poate fi oprit şi controlat. Dar nu avem încotro, trebuie să riscăm. Crezi că vei face faţă?

— Nu, nu cred. E un risc nebunesc! Vameşii brazilieni ne vor pândi fiecare gest, şi ştii doar cât de greu îmi este să mă controlez când sunt stresată.

— Eu îmi voi asuma toate riscurile, pentru că eu voi căra valiza cu banii, sublinie Dolly. Fără ea, n-am avea din ce să trăim şi nici bani să ne întoarcem. Tot ce-ţi cer este să creezi o diversiune dacă vezi că sunt oprită de vameşi.

Shirley se juca nervoasă cu firul căştilor. Ştia foarte bine că Dolly îşi asuma cele mai mari riscuri şi că nu avea altă opţiune decât s-o ajute.

— Tăcerea ta înseamnă că eşti de acord?

— Ce fel de diversiune să creez?

— Te gândeşti tu la ceva. Mai ai încă şase ore la dispoziţie, îi răspunse Dolly îndepărtându-se.

Shirley intră la toaletă. Îi venea să vomite. Când se întoarse la locul ei, filmul era la final. Tâlharii din Costa Brava fuseseră prinşi, iar banii furaţi recuperaţi. Comandă un brandy dublu ca să se calmeze, apoi închise ochii prefăcându-se că dormea.

Harry intră pe vârfuri în dormitorul întunecos, străduindu-se să n-o trezească pe Trudie. Mâinile nu-i mai sângerau, dar durerea rămăsese puternică. Începu să-şi strângă strictul necesar într-o geantă de voiaj, apoi deschise un sertar de unde-şi extrase paşaportul. Începu să caute pe bâjbâite bancnota de cincizeci de lire pe care Dolly o lăsase pentru copil. Gândul la ea îi provocă un val de ură. Avea s-o facă să plătească. Avea s-o găsească şi, după ce îşi lua banii înapoi, avea s-o facă să sufere pentru modul în care îl umilise. Scotoci mai abitir prin sertare, strâmbându-se de durere când atinse cu palma o perie de păr aspră. Una dintre tăieturile adânci i se redeschise, smulgându-i un geamăt.

Zgomotul o trezi pe Trudie, care se ridică în capul oaselor, pe punctul să se pună pe urlat. Harry se repezi la ea şi-i acoperi gura cu mâna.

— Eu sunt, îi şopti.

Femeia se relaxă, dar îi dădu mâna la o parte, simţind ceva umed şi scârbos. Aprinse o mică veioză şi văzu că era plin de sânge.

— Linişte, nu trezi copilul, îi spuse el ştergându-i dârele

roşii de pe faţă.

— Unde ai fost? Am aşteptat ore în şir fără să ştiu nimic despre tine. Ce-ai făcut?

— Unde sunt cele cincizeci de lire pe care ţi le-a lăsat?

Trudie deschise gura să întrebe la ce îi trebuiau, dar o opri cu un gest scurt.

— N-ai găsit banii, nu-i aşa? spuse ea, pradă unei revelaţii. Unde sunt Eddie şi Bill?

Fără s-o bage în seamă, Harry îi luă poşeta şi scoase de acolo cele cincizeci de lire, plus ce mai rămăsese din alocaţia copilului. Îndesă banii în buzunar şi deschise sertarul de la noptiera lui. Lipit dedesubt era paşaportul fals pe care i-l procurase Bill Grant. Îl băgă în geanta de voiaj înainte de a ieşi din dormitor.

— Unde te duci? îl întrebă Trudie ţinându-se după el. Unde te duci, Harry? Nu mă părăseşti, nu-i aşa?

Harry negă din cap, dar tânăra femeie se repezi în faţa uşii.

— Te întorci la Dolly? Încă o mai iubeşti, sau doar pentru bani?

— Să nu-i mai rosteşti numele niciodată. A dispărut din viaţa mea... pentru totdeauna!

— Dar banii, ce s-a întâmplat cu banii?

Harry o împinse deoparte şi trase uşa cu putere, însă Trudie se agăţă de el cu forţa pe care ţi-o dă disperarea.

— Te iubesc atât de mult! Te rog, nu pleca. Am nevoie de tine alături de mine... te iubesc.

Bărbatul o ţinu strâns la piept şi-i apăsă capul pe umărul lui. După câteva secunde, îi ridică bărbia şi o privi adânc în ochii plini de lacrimi.

— Ştiu că mă iubeşti, dar nu pot rămâne aici. Am fost acasă la mine. Dolly şi banii nu mai erau acolo. Eddie şi Bill au fost săltaţi de poliţie, iar vărul meu nu-şi va putea ţine gura la anchetă. N-am încotro, trebuie să plec.

Trudie lăsă să-i scape un vaiet, aşa că se văzu nevoit să-i acopere iarăşi gura cu mâna rănită.

— O să mă întorc, îţi promit, după ce-mi rezolv unele probleme personale.

Ieşi pe palier. Plângând cu suspine, femeia se agăţă de haina lui, trăgându-l înapoi. O îndepărtă cu un dos de palmă.

— Nu te las să pleci! Nu te las! ţipă ea.

Harry se răsuci, o apucă de obraji şi o trase aproape.

— Copilul e al meu, da?

— Sigur că-i al tău, îi răspunse Trudie strâmbându-se de durere şi privind nevinovată în ochii lui reci.

— Ai tot interesul să fie! O să mă întorc după voi.

Trudie se agăţă din nou de el; de data asta o lovi atât de rău, încât o trânti pe spate. Femeia căzu şi se lovi la cap, dar el era prea ocupat să coboare scările câte două fără să-i mai pese. Reuşi să se agaţe de balustrada metalică a scării şi să strige după el pe casa scărilor:

— Fugi, FUGI LA EA! Ea a fost creierul tot timpul, şi tu nici măcar nu te-ai prins!

Se prăbuşi pe scări şi începu să plângă şi mai tare.

Vecina, doamna Obebega, ieşi din apartamentul de dedesubt şi ridică ochii curioasă.

— Sunteţi bine, doamnă Nunn? o întrebă începând să urce treptele.

De la parter se auzi un zgomot puternic atunci când uşa de lemn fu forţată de poliţişti, urmat de sunetul inconfundabil al bocancilor grei pe scările dărăpănate. Raidul era condus de inspectorul Fuller, care abia reuşise să desluşească adresa pe bucata de hârtie plină de sânge de la Resnick. Văzând-o pe Trudie pe podea, îi flutură pe la nas mandatul de reţinere pe numele lui Harry şi trecu rapid pe lângă ea.

— Unde-i? Spune-mi imediat! Unde-i? urlă peste umăr.

— A plecat... a fugit... PLECAŢI CU TOŢII! răcni Trudie încă şi mai isterică.

Chiriaşii ieşeau cheauni de prin apartamente la auzul tămbălăului făcut de poliţiştii în uniformă care începuseră să perie clădirea. Fuller o ridică pe femeie de gulerul cămăşii de noapte şi o târî în apartamentul în care forfoteau deja agenţii. Unul dintre ei deschise cu un şut uşa dormitorului, moment în care bebeluşul începu să urle

disperat.

— Unde este Jimmy? Aţi face bine să-mi spuneţi, doamnă Nunn, sau jur că vă îmbarc şi vă duc la secţie cu tot cu plod!

Trudie îşi auzi propriul râs ireal, nebunesc. Ca un ac de pick-up blocat într-o imperfecţiune a vinilului, începu să repete:

— Nu ştiu nimic, nu ştiu nimic, nu ştiu nimic, nu ştiu nimic...

41

Pe aeroportul din Rio, cozile la controlul paşapoartelor erau interminabil de lungi. Dolly şi Shirley se aşezaseră la ghişee diferite şi se ignorau cu mare talent. Aşteptarea îi enerva pe unii călători, dar, când se plângeau, poliţiştii brazilieni încetineau şi mai mult ritmul. Reuşiră să termine şi se îndreptară către zona de colectare a bagajelor, unde unii pasageri îşi târau deja valizele spre controlul vamal. Aerul condiţionat era setat la maximum, iar muzica era un fel de samba repetitivă, la care, dacă adăugai ciripeala necontenită a brazilienilor, obţineai o experienţă epuizantă.

Shirley putea vedea cocul blond al lui Dolly ieşind în evidenţă din grupul de călători bruneţi care se înghesuiau pe lângă banda rulantă pe care defilau bagajele. În faţa unicei ieşiri se aflau şase mese rabatabile cu şase agenţi vamali, cărora li se adăugau doi poliţişti ce păzeau uşa. Toţi erau înarmaţi şi scrutau pasagerii cu ochi de păsări de pradă. Shirley simţi firicele de sudoare pe frunte şi între omoplaţi. Pe când îşi aştepta valizele avu timp să analizeze procedura, constatând cu oroare că toate bagajele erau deschise şi controlate. Peste tot pe mese erau răspândite haine, iar agenţii vamali se ciondăneau zgomotos cu pasagerii. Se apropie de Dolly şi reuşi să se strecoare în spatele ei.

— Caută peste tot. Nu risca, îi şopti la ureche.

— Ştii ce ai de făcut. Îndepărtează-te de mine, îi răspunse Dolly fără să se întoarcă.

Una dintre valizele lor roşii apăru, dar le era imposibil să spună dacă era cea cu etichetă albastră sau cea cu etichetă roşie. O mână bărbătească ieşi parcă de nicăieri şi o trase jos. Dolly se repezi la necunoscut, dar Shirley îi făcu un semn discret cu piciorul să-l lase în pace.

— Cred că asta este a ta. Vrei să ţi-o duc eu? îi strigă un Charles radios.

— Nu, mulţumesc, oricum trebuie să mai aştept una.

Se apropie entuziast de ea, mirosind mult mai tare a transpiraţie decât la îmbarcare.

— Nu mă deranjează să aştept cu tine. Mă gândeam să te invit să mâncăm împreună, să vizităm oraşul sau doar să ne ţinem de mână?

Trebuia să scape cumva de el, aşa că îi spuse limpede şi ferm:

— Nici gând. Cară-te!

Băiatul, care nu se aşteptase la o asemenea respingere brutală, făcu un pas în spate fără să se asigure, călcând pe piciorul unei grăsane. Aceasta trase un ţipăt şi-l îmbrânci cu putere. Când se roti, disperat să-şi recâştige echilibrul, lovi cu rucsacul lui enorm o altă gospodină, care îl înjură în portugheză. Îşi ceru scuze jenat şi, în sfârşit, îşi luă tălpăşiţa.

Shirley se întoarse să-i spună lui Dolly să lase valiza. Femeia nu mai era acolo, dar valiza rămăsese. Nu se putea decide să pună mâna pe ea, până când observă eticheta albastră. Profitând că toată lumea urmărea circul făcut de Charles, Dolly schimbase valizele între ele, o luase pe cea cu etichetă roşie, în care erau banii, şi plecase.

Gura lui Shirley se uscase şi mâinile îi tremurau. Când o văzu pe Dolly la coadă, lângă mesele rabatabile, cu bagajul lângă ea, simţi că o ia cu leşin. Femeia mai în vârstă înainta calm, trăgând din când în când câte un şut înainte valizei cu bani. Văzând că Dolly nu ajunsese încă la control, îşi spuse că avea timp să-şi caute cealaltă valiză la banda rulantă, doar ca să constate că trecuse pe lângă ea încă o dată!

Rucsacul lui Charles se afla pe masa vameşilor, lângă Dolly. Doi agenţi începură să-i scotocească scrupulos lucrurile, căutând droguri, apoi hotărâră că trebuia supus unei percheziţii corporale.

Un vameş îi făcu semn lui Dolly să ridice geanta, încercând să nu arate cât de grea era de fapt, o puse culcată pe masă, apoi îşi aşeză repede geanta de voiaj deasupra şi se sprijini cu mâinile pe ea. Agentul o privi, întinse mâna şi pocni sugestiv din degete.

— Paşaportul.

I-l dădu. Funcţionarul îl cercetă rapid, apoi îl puse lângă el şi o întrebă într-o engleză stricată:

— Ceva de declarat?

Dolly îi zâmbi matern şi clătină din cap.

— Plante sau mâncare la tine? insistă, privind-o fix.

— Nu, dar am o sticlă de gin şi nişte ţigări, luate din duty-free shop, în geanta de mână. Vreţi să vi le arăt?

— Da… Scopul vizitei? Afaceri, sau turism?

Omul părea să-i vâneze semnele involuntare de nervozitate.

— Turism, îi răspunse calm, deschizând fără grabă fermoarul genţii de mână. Era încordată ca un arc şi făcea eforturi supraomeneşti să nu arate zbuciumul ce o chinuia pe interior. Orice semn, orice tremurat al gurii, orice clipire din ochi prea rapidă, în general, orice expresie a unei emoţii nelalocul ei l-ar fi făcut şi mai suspicios decât era deja. Nu avea de unde să ştie ce se petrecea în spatele ei sau unde era Shirley, dar se ruga intens la Domnul să-i dea gândul cel bun şi să treacă la acţiune, asigurându-i diversiunea de care avea nevoie ca de aer.

Tânăra îşi recuperase ambele valize şi se aşezase la una dintre cozi. Îl văzu pe vameş scoţând băutura şi ţigările din geanta de mână a lui Dolly şi răscolind apoi neglijent prin lucruri. Ridică primul bagaj de pe masă, i-l dădu proprietarei şi începu să întoarcă valiza cu închizătorile spre el. Shirley, dându-şi seama că venise momentul să facă ceva, acum ori niciodată, îşi deschise geanta de voiaj, scotoci cu mâna prin ea şi începu să ţipe cât o ţineau plămânii:

— Ajutooor! Mi s-a furat paşaportul! Cineva mi-a furat paşaportul! Răsturnă toată geanta cu fundul în sus, pe jos. Nu e aici, nu e nicăieri! Am fost jefuită! Am fost jefuită!

Tot aeroportul se blocă brusc şi ochii se întoarseră către ea. Cei doi poliţişti de la uşă se apropiară ca să vadă despre ce era vorba; un bărbat de la coadă ridică mâinile în aer, disperat, şi începu să strige ceva în portugheză, din care se înţelegea cuvântul *„idiota”.*

Agentul vamal, la limita nervilor, îi dădu paşaportul lui Dolly, îi împinse valiza şi-i făcu semn să meargă mai departe, după care lovi puternic masa cu palma deschisă. Dolly nu aştepta nimic mai mult. Scăpase. Toată lumea se uita la Shirley, care încă urla în genunchi, căutând frenetic prin geantă. Se topi în mulţime şi ieşi, fără grabă, prin uşile automate ale aeroportului.

Abia în acel moment Shirley ridică victorioasă paşaportul, strigând fericită că l-a găsit. Ofiţerii vamali o duseră într-un birou separat, să stea de vorbă cu ea. Odată ce Dolly trecuse, nu-i mai păsa, căci oricum nu avea bunuri de declarat în nicio valiză. Shirley nu putea să vadă, dar, în spatele ei, Charles era interogat cu privire la incidentul pe care-l iscase când lovise mai multe femei cu rucsacul. Era pe punctul să plângă şi le explica de zor că, la Heathrow, o ajutase pe Shirley să treacă un bagaj prea greu, spunând că ar fi al lui. Sperase s-o agaţe şi era dezamăgit că fusese respins cu brutalitate.

Unul dintre ofiţerii care discutaseră cu Charles li se alătură celor care stăteau deja de vorbă cu tânăra. Vorbea destul de bine engleză, aşa că făcu un rezumat al celor spuse de Charles.

— Ah, îmi pare tare rău, răspunse ea punând un botic nostim, nu am avut destui bani ca să plătesc excesul de greutate. Mi-e teamă că i-am dat speranţe inutile. Am făcut o prostie pe care chiar o regret. Dar să ştiţi că n-a fost ideea mea să mint autorităţile, băiatul s-a oferit chiar el, mi-a spus că nu-l deranjează. Credeţi că am greşit? Oh, exclamă Shirley intrând în rolul de blondă proastă, credeţi că avea alte planuri?

Un poliţist îi spuse să aştepte şi ieşi din încăpere. Tânăra era tot mai speriată, spunându-şi că ar fi trebuit să i se dea drumul deja. Ofiţerul se întoarse după numai câteva minute, se aşeză de cealaltă parte a mesei şi privi concentrat în ochii ei albaştri, deschişi larg.

— De ce i-ai spus tânărului că vei urma să pozezi pentru o revistă din Rio?

— Am minţit, recunoscu ea prefăcându-se ruşinată. Îmi

plăcea de el până la un punct şi am vrut să-l impresionez...

— Atunci de ce i-ai spus să dispară când aţi aterizat aici? strigă brusc poliţistul lovind cu pumnul în masă.

Shirley se aplecă ca să-i spună ceva confidenţial.

— În avion, s-a aşezat chiar lângă mine şi am simţit cât de urât mirosea a transpiraţie. Când s-a apropiat apoi, la banda de bagaje, era şi mai rău! N-am vrut să-i rănesc sentimentele, dar nimeni nu l-ar putea suporta. A trebuit să fiu cinstită cu el.

Poliţiştii izbucniră într-un hohot de râs homeric.

— Chiar că pute urât! Mai ales într-o cămăruţă de interogatoriu. Sunteţi liberă, domnişoară.

Alice îl găsi pe Resnick într-o rezervă privată din aripa principală a spitalului. Părea ciudat de mic, întins pe spate într-un pat uriaş, conectat la o perfuzie, cu faţa atât de umflată, încât era greu de recunoscut. Se apropie de el şi o podidi plânsul când îi văzu dinţii falşi alături, într-o farfurioară. Îşi trase un scaun cât de aproape putu şi se puse pe aşteptat.

În drum spre hotel, privind peisajul din Rio pe fereastra taxiului, gândul o duse pe Shirley la fostul ei soţ, Terry. Nu trăise niciodată un asemenea sentiment de beatitudine. Reuşiseră şi era liberă, liberă să facă orice îşi dorea. Ar fi vrut să împărtăşească această fericire cu bărbatul pe care-l iubise, căci acesta era şi visul lui, deşi poate că nu ar fi ales Rio. Era mai curând un iubitor al cartierelor muncitoreşti, născut şi crescut în East End. Tinerei nu-i venea să creadă unde ajunsese şi, mai ales, cum ajunsese. Abia aştepta să le revadă pe Bella şi pe Linda, să le povestească aventurile ei.

În primele minute cuvintele fură de prisos. Fetele se îmbrăţişară într-o tăcere punctată doar de chicote de bucurie, suspine şi lacrimi de fericire. Shirley nu se simţise niciodată atât de iubită, de dorită. În timp ce ea şi le imaginase pe Bella şi pe Linda relaxându-se pe marginea piscinei, ele şi-o închipuiseră după gratii sau maltratată de

vreun poliţist fără scrupule. Erau teribil de uşurate.

Câteva ore mai târziu, şampania curgea în valuri, odată cu trăncăneala. Apartamentul din hotel arăta mai curând ca un depozit de la Harrod's, cu cutii ce purtau emblema unor prestigioase case de modă răspândite peste tot. Cele trei femei, fericite ca nişte copii, strigau, dansau şi se înghionteau, ameţite bine de licoarea franţuzească.

În camera alăturată, Dolly făcea baie. Le putea auzi pe cele trei fete râzând, iar bucuria lor îi încălzea sufletul. Ajunsese cam cu o jumătate de oră după Shirley, dar primirea pe care i-o rezervaseră nu fusese la fel de exuberantă. Şi-ar fi dorit să poată suscita emoţii, în ea şi în cei din jur, însă era atât de controlată, încât nu reuşea să se exprime. „N-am nicio îndoială că-şi dau seama cât de minunate sunt, dar oare trebuie să le spun cât de mândră sunt de ele?" se întrebă aprinzându-şi încă o ţigară şi sorbind din cupa de şampanie. Când le împărţise cele o sută douăzeci de mii de lire sterline din valiză aproape că le săriseră ochii din cap de plăcere.

Îşi examină degetele ridate între care ţinea ţigara. Apa din cadă aproape că se răcise, dar nu-i păsa. Tensiunea în care petrecuse ultimele zile se evapora încet, închise ochii.

— Hei, Dolly, vino şi tu! o strigă Linda din salon.

Zâmbi. Dusese dorul accentului ei dulceag. Se auzi încă un dop sărind şi fetele pufniră în râs de parcă ar fi început prima sticlă, deşi erau la a patra. Atingerea buretelui fin de baie îi aminti de Wolf. Simţind cum i se făcea rău, încercă să se ridice, dar alunecă înapoi în cadă. Nici nu observă ţigara care-i scăpase printre degete. Îi venea să plângă. Emoţiile puseseră stăpânire pe ea şi luptau să iasă la suprafaţă. Nici nu ştia pentru cine era mai tristă: pentru moartea căţelului, pentru trădarea lui Harry sau pentru viaţa ei. Singură, în pielea goală, se simţi dintr-odată extrem de vulnerabilă.

La aproape zece mii de kilometri distanţă, baricadat în depozitul unde numai uriaşul ciobănesc german îi ţinea companie, Harry Rawlins se simţea şi el vulnerabil, dar din

cu totul alte raţiuni. Nu fusese niciodată atât de slab, atât de singur. Era un cadavru ce nu voia să meargă la groapă. Nu putea să-şi arate chipul pe nicăieri, nu putea scoate bani de la bancă, nu putea să se ducă acasă. Era conştient că trebuia să fugă din ţară, dar se temea de riscuri. „Dolly...” se gândi el încleştându-şi pumnii neputincios. Cu câţiva ani în urmă plânseseră împreună deasupra trupului neînsufleţit al copilului lor născut mort. Acum, el o trădase, însă ea îl bătuse la propriul lui joc.

Dar lucrurile n-aveau să se oprească acolo. Nu se născuse încă omul care să-l învingă pe Harry Rawlins.

Shirley se admira în oglinda înaltă din dormitor, întrebându-se dacă să-şi pună rochia albastră sau pe cea argintie. „Nu, îşi spuse, cea argintie merge perfect.” Făcu un pas în spate ca să-şi examineze mai bine trupul slab. „Mamă, ce bine arăt! Mai mult decât bine. Arăt absolut superb.”

Bella intră din dormitorul vecin. Strălucea toată, îmbrăcată din cap până în picioare într-o rochie cu bănuţi.

— Ce fund mişto ai! o complimentă, şi izbucniră amândouă în râs.

Bella strigă la Dolly să li se alăture.

— Hai, Dolly, te aşteptăm! adăugă Shirley.

Banii tinerei stăteau aranjaţi în teancuri pe măsuţa de cafea. Linda şi-i ţinea în poală şi cânta voioasă. Ai Bellei erau aruncaţi neglijent pe un fotoliu. Începu să fredoneze cu Linda, măcelărind împreună celebra melodie „My Way”. Shirley începu să se învârtă prin cameră, admirând cum faldurile rochiei îi puneau în evidenţă pantofii. Ca să nu se lase mai prejos, Bella adoptă o postură de Shirley Bassey şi începu să cânte „Goldfinger” peste Linda. Atmosfera era de-a dreptul electrică, fetele se distrau pe cinste.

Tânăra blondă mai dădu pe gât un pahar de şampanie, îşi aprinse o ţigară şi începu să se plimbe prin cameră în paşi de parada modei. Linda, cu o perie în mână, se prefăcea că ţine un microfon.

— Iar acum, doamnelor şi domnilor, să o primim cu

aplauze pe Miss Shirley Miller! Care sunt hobby-urile dumneavoastră, domnişoară Miller?

— Ei bine, îmi plac copiii şi-mi place SĂ SPARG BĂNCI! ţipă Shirley aruncând cu bani prin cameră.

Dolly îşi strânse halatul pe şolduri, şterse cu mâneca oglinda aburită şi îşi privi chipul. Părul ud îi atârna în şuviţe subţiri precum codiţele de şobolani. Se simţea – şi chiar era – bătrână şi obosită. Îşi apăsă fruntea de oglinda rece. Lacrimile nu mai veneau. „Gata? se întrebă. Am terminat cu plânsul?” Era, din nou, curată şi uscată, cu emoţiile bine încuiate înăuntru.

Linda scoase o lingură de caviar din vasul răcit adus de băiatul de la room-service şi se apucă să împungă cu degetul în geanta cu bani a lui Dolly, pusă lângă ea, pe canapea. Bătrâna le explicase cum împărţise în mod egal banii, păstrând câte cinci mii de lire sterline de la fiecare, ca să-şi acopere cheltuielile iniţiale, şi le spusese unde ascunsese restul, la mănăstire. Nu avuseseră absolut nimic de obiectat, dar altceva clocea Linda în mintea ei. Se apropie de Bella.

— Crezi că ar trebui să-i spun de telefonul pe care l-am dat? o întrebă la ureche.

— Nu. Ai face bine să uiţi povestea asta. Nu ştim dacă a fost el sau altcineva, şi ai recunoscut că era posibil să te fi înşelat. Las-o baltă.

— Ce puneţi la cale acolo? se băgă Shirley turnându-şi încă o cupă de şampanie.

Linda îi aruncă Bellei o privire scurtă şi se aşeză pe canapea.

— Am sunat la Londra... acasă la Dolly. Ştiu că nu trebuia s-o fac, dar nu m-am putut abţine. Îmi făceam griji pentru tine.

— Dolly nu mi-a spus nimic.

— Pentru că nu ea a răspuns la telefon, lăsă Linda ochii în podea. A răspuns Harry. Ştiu sigur că el era. Era Harry, continuă repede, înainte ca vreuna dintre prietenele ei s-o poată întrerupe.

— Nu mă mai cert cu tine, draga mea. Am discutat de zeci de ori despre asta, zise resemnată Bella în timp ce-şi mai turna şi ea un pahar.

Lui Shirley nu-i venea să creadă ceea ce tocmai auzise.

— Eşti sigură că era el?

— Numai el avea dreptul să-i spună „Doll”. Am auzit o voce bărbătească care a zis: „Tu eşti, Doll?” Cine să fie altcineva? Câteodată îl suna pe Joe acasă şi răspundeam eu, aşa că i-am recunoscut vocea. Harry Rawlins trăieşte.

Rămaseră în tăcere, privind una la cealaltă. Ştiuse Dolly de la bun început? Shirley rupse prima tăcerea. Le povesti totul: hainele tăiate din şifonier, filajul permanent şi lupta cu Eddie, care îl omorâse pe Wolf. Sări dintr-odată în picioare, pradă unei revelaţii:

— Ştiam eu! De fapt, am crezut că era pe mână cu Eddie, dar e mult mai logic să lucreze cu Harry. În realitate, nu l-a pierdut niciodată.

Linda sări la rândul ei, cu o expresie de ură pe chip, şi trase un şut genţii cu bani.

— Înseamnă că ne-a dat doar cât să ne închidă gura! Ghici cine a pus laba pe restul? Probabil că Harry a golit deja ascunzătoarea de la mănăstire… dacă banii au trecut vreodată pe acolo.

— Staţi uşor, fetelor, interveni Bella. Nu ştim cum stau lucrurile cu adevărat. Nu ştim dacă Harry trăieşte sau nu. Dacă ar trăi şi cei doi ar fi complici pe la spatele nostru, atunci de ce a mai venit Dolly aici?

Niciuna dintre ele n-o auzise când ieşise din baie. Era îmbrăcată în halatul hotelului, de peste două ori măsura ei, şi arăta ca o bunicuţă. Nu aveau de unde să ştie ce auzise, dar nu le spuse nimic. Se duse la valiza în care fuseseră ascunşi banii şi începu să mute lucrurile lui Harry într-un sac de la spălătorie. Fetele se uitară una la cealaltă, iar Bella îi făcu semn Lindei să vorbească.

— Am dat un telefon de dimineaţă, Dolly. La tine acasă.

Femeia mai în vârstă păru că nu aude. Căută prin propria valiză şi scoase o rochie gri.

— Aş putea purta asta. Nu e la fel de frumoasă ca

ţinutele voastre, dar merge. Mai am şi o rochie de cocktail, pe aici pe undeva.

— E adevărat că Harry trăieşte?

Dolly găsi îmbrăcămintea pe care o căuta şi le-o prezentă mândră.

— Ce părere aveţi?

Linda făcu un pas în faţă şi-i smulse rochia din mâini.

— Harry mi-a răspuns la telefon. Trăieşte, nu-i aşa?

Dolly simţi cum o lasă puterile. Parcă o lovise cineva în plex. O fierbinţeală începu să i se răspândească în tot corpul.

— Dacă aşa zici tu... îi răspunse stând cu spatele, pe cea mai calmă voce de care era capabilă.

— Aşa zic. Iar tu ştii că aşa este. Ce se întâmplă cu restul banilor? Ce-ai făcut cu ei? I-a luat Harry? puse Linda întrebările ce stăteau pe buzele tuturor.

Trupul îi vibra de nervi şi gura i se uscase. Înghiţi cu greutate.

— Credeţi că am lucrat cu Harry? Credeţi că ştiam că e în viaţă? le întrebă, tot fără să se întoarcă.

Bella o dădu pe Linda deoparte şi încercă s-o apuce pe Dolly de mână.

— Trebuie să ştim ce se petrece, îi spuse pe o voce egală.

Dolly se întoarse şi le privi stăruitor pe fiecare în faţă. Tremurând, se apropie de căruciorul cu băuturi, încercă să ia o sticlă, dar mâna îi tremura atât de tare, încât se văzu nevoită să renunţe. Apoi, începu să tremure necontrolat din tot trupul.

— Trăieşte, Dolly? insistă Linda.

Bella şi Shirley îşi aruncară o privire îngrijorată, temându-se că urma să se întâmple ceva extrem de grav.

Explozia bruscă de furie le luă cu totul prin surprindere. Dolly începu să arunce cu tot ce-i cădea la îndemână, sticle, pahare, mâncare, orice. Apoi, se repezi la geanta ei de voiaj, de unde scoase banii cu ambele mâini şi îi aruncă în faţa celor trei femei care asistau uluite la scenă. Vocea ei începu ca un mârâit jos, apoi se făcu tot mai puternic,

ajungând la un urlet disperat, ca cel al unui animal rănit.

— DA, DA, DA, DA, DA!

Cele trei simţiră nevoia să se strângă la un loc. Nu o văzuseră niciodată într-o asemenea stare. Nu ştiau ce să facă, cum s-o ajute, s-o consoleze, cum să facă să-i treacă durerea. Când nu mai avu nimic de aruncat, Dolly se repezi la rochia pe care plănuise s-o poarte, încercând s-o sfâşie cu unghiile. Capul i se bălăngănea violent înainte şi înapoi, cu dinţii dezveliţi într-un rânjet monstruos. Era un spectacol greu de suportat. Ridică mânecile largi ale halatului de baie şi începu să se zgârie pe antebraţe, lăsând dâre roşiatice adânci. Vocea îi era tot mai puternică şi mai stridentă.

— Vreţi să ştiţi ce-am simţit în acele clipe? ţipă ea. Prin ce am trecut când am aflat? A fost ca un foc nestins ce mă ardea pe dinăuntru şi încă mă arde. Harry e în mine... *afară!* Ajutaţi-mă să-l dau afară! Dumnezeule mare, scoate-l din mine!

Îşi zgârie şi mai adânc antebraţele, făcând să curgă firicele de sânge.

Linda se holba de parcă ochii încercau să-i iasă din cap, Shirley începu să plângă ca un copil speriat, dar Bella îşi păstră cumpătul. Se apropie de Dolly şi o luă în braţe, strângând-o tare cu forţa ei net superioară. Încet, încet, se relaxă, mâinile îi căzură moi pe lângă corp şi lacrimile începură să-i curgă şuvoi. Când Bella o lăsă uşor din braţe, Dolly alunecă în genunchi, pe covor. În sfârşit, reuşea să plângă. Îl jelise pe Harry de mai multe ori, dar niciodată cu atâta putere. Durerea prin care trecea era insuportabilă, însă venea şi cu o uşurare extraordinară.

Niciuna nu ştia ce să facă. Shirley dădu să se apropie, să o consoleze, dar Bella o opri. Trebuia lăsată să plângă până se elibera cu totul. Suspinele şi lacrimile continuară minute bune, până când izvorul lor secă. Bella o ajută să se ridice şi o aşeză pe canapea, legănând-o uşor şi asigurând-o că se terminase, că totul avea să fie bine.

Nu le venea să creadă c-o aveau în faţa ochilor pe femeia puternică pe care o cunoscuseră, cu care se

certaseră luni de zile. Linda se simţea atât de vinovată, încât nici nu avea curajul să se uite la ea. Shirley aprinse o ţigară şi i-o întinse lui Dolly, care era prea epuizată ca s-o apuce. I-o lipi de buze şi bătrâna trase câteva fumuri adânci, umplându-şi plămânii şi lăsând fumul să iasă încet.

Lacrimile continuau să-i scalde obrajii, însă nu făcu niciun efort să le şteargă. Făcu o tentativă să se ridice, dar era prea slăbită ca să stea în picioare. Rămase împietrită, cu halatul roşu de sânge la mâneci. Fetele aşteptau tăcute. Într-un final, începu să vorbească, din gură ieşindu-i un şuvoi de gânduri aparent disparate.

— Am început să bănuiesc ceva când am fost acasă la Jimmy Nunn... dar nu puteam fi sigură... şi... nu voiam să cred că aşa ceva era cu putinţă... credeam că l-am înmormântat pe soţul meu, dar, de fapt, erau rămăşiţele lui Jimmy Nunn... Am plâns pentru Jimmy Nunn... Presupun că Harry a condus camionul de blocaj... Îmi pare nespus de rău. El a fost cel de-al patrulea complice. Îmi pare rău pentru soţii voştri.

— Dar cum a ajuns ceasul lui Harry la Jimmy?

— Numai Harry ştie, răspunse Dolly clătinând scârbită din cap.

Întinse mâna după încă o ţigară, o aprinse şi începu să vorbească din nou.

— Privirea lui Trudie când m-am prezentat! Se uita la mine ca la o cârpă de şters pe jos. Cred că el era acolo. Se ascundea. Cred că Wolf l-a simţit, a simţit mirosul tatălui lui în cocina aceea de apartament. Aşa cum i-a luat urma şi în depozitul pe care îl folosea ca ascunzătoare. Îşi luă capul în mâini, parcă nevenindu-i nici ei să creadă ce spunea. L-am iubit atât de mult! El a fost viaţa mea, m-am îndrăgostit de el din prima clipă în care ne-am văzut. Rămase un moment tăcută, încercând să se calmeze, apoi reluă: Chiar şi după ce am înţeles, tot îl doream înapoi. Îşi aplecă fruntea. Pe atunci încă îl iubeam, voiam să fiu alături de el, dar nu vă puteam spune nimic. Îmi era prea ruşine de voi. Îşi şterse nasul cu mâneca şi ridică ochii la ele. Nu l-aş fi lăsat pentru nimic în lume să se atingă de

banii voştri. Ar fi trebuit să mă ucidă înainte.

Se ridică în picioare şi se îndreptă de spate, apoi îşi strânse centura şi-şi aranjă părul cu mâinile. Era o luptătoare, aşa cum fusese toată viaţa. Simţea că încă mai avea putere şi nu era dispusă să se lase în voia sorţii.

— Nu i-am lăsat absolut nimic. Nici bani, nici preţioasele lui registre, nici măcar un acoperiş deasupra capului. Am vândut casa cu toată mobila din interior şi cu grădina. Oficial, este mort şi îngropat, nimic nu-l poate aduce înapoi. Va rămâne un fugar pentru tot restul vieţii.

— Ia-o uşor, Dolly. Nici măcar nu ştii cu siguranţă că trăieşte – niciuna dintre noi nu ştie. Dar, presupunând că este în viaţă, ce anume te-a determinat să iei o decizie atât de radicală, să te lipseşti pe tine însăţi de o casă?

Dolly zâmbi, şi chipul ei căpătă o expresie de serenitate absolută.

— Ce ai de gând să faci? o întrebă Shirley.

— Vreau să-mi răscumpăr douăzeci de ani din viaţă, îi răspunse femeia mai în vârstă îndreptându-se spre dormitor.

— Aşa, odihneşte-te, foarte bine te-ai gândit, o încurajă Linda.

— Nu sunt obosită. O să-mi cumpăr un chip nou, chiar şi un corp nou. E nemaipomenit ce poate face medicina plastică modernă, dacă ai destui bani, şi slavă Domnului, sunt destul de bogată. O să-mi cumpăr tinereţea cu partea mea din bani, în curând o să arăt ca voi.

Le aruncă o ultimă privire, clătinându-se puţin, apoi trecu în dormitor. Simţea nevoia să rămână singură.

Bella îşi aminti de Dolly de la plajă, pe când exersau lovitura. Rememoră modul în care femeia se pedepsise singură, de disperare că nu reuşea să se ridice la nivelul lor de performanţă sportivă. Ştia că atunci se dăduse în spectacol, aşa cum o făcuse şi acum, căci era foarte talentată să-şi ascundă adevăratele sentimente: şi anume că se simţea bătrână şi nelalocul ei. Privindu-le pe Shirley şi pe Linda, Bella văzu că erau impresionate de scenă şi că luaseră de bună vestea că Dolly urma să-şi facă operaţii

estetice.

— Hai, pune-ţi rochia de cocktail, avem o masă rezervată la cel mai tare club din Rio! o îndemnă Shirley ţinându-se după ea în dormitor.

Dolly se opri o clipă, îşi drese glasul şi se întoarse către ele.

— Prefer să rămân la hotel. Duceţi-vă şi distraţi-vă. Eu am o viaţă întreagă de planificat.

Bella ridică de pe jos rochia de cocktail, alte lucruri de prin valiza lui Dolly şi câteva dintre rochiile cumpărate de Linda şi de Shirley. Intră în dormitor, aşeză ţinutele pe pat şi se postă cu mâinile în şolduri.

— Nu acceptăm un refuz, draga mea. Aşa că ieşi din halatul ăla supradimensionat şi strecoară-te într-o rochie frumoasă. Citind în ochii femeii mai în vârstă dorul de tinereţe, îi şopti: Noua ta viaţă începe acum, aici. Apoi vorbi în gura mare, astfel încât să fie auzită de celelalte: Linda o să-ţi aranjeze părul.

— Mă pricep ca nimeni alta! strigă Linda şi scoase rapid uscătorul de păr dintr-un sertar.

Hohotele de râs ale fetelor îi provocară lui Dolly un zâmbet firav.

— Ca totul să fie ca la carte, Shirley, modelul nostru profesionist şi cunoscută vedetă a podiumului, o să se ocupe de machiaj. Te vom face să arăţi cu douăzeci de ani mai tânără, încheie Bella.

Cele două se activară imediat cu fardurile şi bigudiurile încălzite. Dolly se aşeză în faţa oglinzii cuminte ca un copil: Cenuşăreasa pregătindu-se de bal.

— Ce preferi, rochia argintie din lamé, sau pe cea decorată cu ţechini? o întrebă Bella culegând două halate de pe pat.

— Arătam ca o oaie în chestia aia, nu-i aşa? întrebă Dolly examinându-se în oglindă.

— Rămâne rochia cu bănuţi, decise Bella dând la o parte lamé-ul. Îi prinse privirea în oglindă şi îi făcu poznaş cu ochiul, dar rupse rapid contactul vizual când văzu că lui Dolly începuseră să-i tremure colţurile gurii. Nu voia să o

stârnească din nou. Dăduse spectacolul emoţiilor descătuşate… acum trebuia să se matolească şi să-şi lase pletele în vânt.

Linda începu să-i usuce părul ud. Fără să-şi dea seama, cu mâna cealaltă îi strânse şi-i mângâie afectuos umărul, însă Dolly interpretă corect gestul involuntar. Pentru prima oară, Linda îi oferise un autentic semn de prietenie. Se simţi atât de emoţionată, încât nu se putu abţine şi-i luă mâna într-a ei. Imaginea din oglindă îi dezvălui vinovăţia din ochii femeii mai tinere.

— Lasă trecutul la locul lui, draga mea. Ploile, frigul şi greşelile au rămas departe în urmă, îi spuse cu blândeţe.

Era iertarea pe care o aştepta, iar Linda o primi cu un zâmbet larg. În sfârşit, cele patru femei erau unite toate sub semnul armoniei.

Camera se umplu treptat de chicoteli şi de mici conversaţii despre machiaj, coafuri şi haine. Dolly se simţi acceptată, iubită. Avea de gând să se bucure de fiecare clipă petrecută în compania lor. Prietenia lor îi dădea putere şi o făcea să se simtă dorită. Deocamdată, era una dintre „fete”, dar, spre deosebire de Shirley şi de Linda, ea nu era văduvă. Mai precis, nu mai era. N-avea să uite niciodată chinul pe care i-l pricinuise Harry Rawlins.

Într-o bună zi avea să-l revadă. Într-o bună zi avea să-l oblige să-i înfrunte mânia.

Harry trăia, iar ea îl putea găsi. Oriunde s-ar fi ascuns.

Un thriller excepțional de la regina romanului polițist

Un jaf asupra unei autospeciale blindate pentru transport de valori eșuează lamentabil și trei femei rămân văduve.

Când Dolly Rawlins descoperă planurile soțului său pentru jaful ratat, o idee prinde contur în mintea ei...

AR PUTEA EA ȘI CELELALTE SOȚII SĂ TERMINE TREABA PE CARE SOȚII LOR AU ÎNCEPUT-O?

Pe măsură ce femeile pun la cale jaful, devine clar că altcineva trebuie să fi fost implicat.

Dar numai trei cadavre au fost găsite la locul faptei.

CINE A FOST CEL DE-AL PATRULEA BĂRBAT?

ȘI UNDE ESTE ACUM?

„Un roman tipic pentru Lynda La Plante, *Văduve* este o carte pur și simplu uimitoare. Nu e nimeni ca Dolly Rawlins. De citit neapărat."
Northern Crime

„O carte de o rară autenticitate."
Sunday Telegraph

„Plină de răsturnări de situație."
Independent on Sunday

eBook disponibil

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3270-8

